A HUGO AWARD AUTHOR

LƯU TỪ HÂN

Lê Xuân Hồng *dịch*

SÉT HÒN

TỬ THẦN TRÊN SA MẠC GOBI

1980 NOVEL

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

MỞ ĐẦU

Hôm nay là sinh nhật của tôi, vậy mà cho tới lúc bố mẹ thắp sáng những ngọn nến cắm trên bánh sinh nhật, ba người ngồi xung quanh mười bốn ngọn nến, tôi mới nhớ ra ngày này.

Đó là một đêm giông tố. Cả vũ trụ như chỉ còn lại những tia sét dày đặc và căn nhà nhỏ của tôi. Lúc ánh chớp màu xanh lam lóe lên, trong chốc lát, tôi thấy rõ từng hạt mưa ngoài cửa sổ, chúng dường như ngưng kết lại, hệt như những sợi dây pha lê óng ánh treo dày đặc trong không gian. Lúc này, trong đầu tôi chợt lóe lên một suy nghĩ:Nếu có một thế giới như vậy thì quả thật thú vị, mỗi ngày ra ngoài đều được bước đi trong bức màn sợi pha lê, chúng rủ xuống và phát ra những âm thanh *ding dong*, chỉ có điều thế giới tinh xảo, đặc sắc như vậy thì sao có thể chịu nổi sấm sét dữ dội cơ chứ… Thế giới trong mắt tôi luôn khác biệt với người khác, tôi luôn cố gắng thay đổi nó. Dù đã lớn đến nhường này nhưng đây là nhận biết duy nhất về bản thân mà tôi có.

Mưa như trút từ lúc trời còn sẩm tối, từ đó trở đi, sét và sấm xuất hiện rền rĩ và liên tục. Ban đầu, khi mỗi tia sét vụt qua, tôi vừa mường tượng lại thế giới pha lê ban nãy biến mất trong chớp mắt bên ngoài ô cửa sổ, vừa căng đầu chờ đợi một tiếng sấm, nhưng lúc này, những tia sét xuất hiện ngày càng mau và tụ lại, tôi

không thể phân biệt nổi tiếng sấm nào thuộc về tia sét nào nữa.

Trong đêm mưa rền gió dữ như thế này, phải gan dạ lắm người ta mới bước chân ra khỏi nhà. Thử tưởng tượng mà xem, với thế giới nguy hiểm ngoài kia, chỉ có sự ấm áp của gia đình mới làm ta ngây ngất. Lúc này, bạn có thể sẽ đồng cảm với những sinh linh không nhà, đang run rẩy dưới làn mưa xối xả và sấm sét của tự nhiên. Bạn muốn mở toang cửa sổ để đón chúng vào, nhưng bạn lại không dám làm vậy, thế giới ngoài kia đáng sợ quá, bạn không dám để không khí lạnh lẽo bên ngoài tràn vào nhà, dù chỉ một chút, phá tan không gian ấm áp.

"Đời người à, cái đời này…" Bố tôi nốc một hơi cạn sạch chén rượu to, nhìn chăm chăm vào ngọn lửa trong lò sưởi và nói, "Ai mà ngờ được sự thay đổi, tất cả đều là xác suất và cơ hội ngẫu nhiên, giống như nhành cây nhỏ lênh đênh trên dòng suối, có thể bị kẹt lại ở một hòn đá, hoặc bị xoáy nước cuốn lấy…"

"Con nó còn bé, làm sao mà hiểu được mấy chuyện đó," mẹ tôi nhắc nhở.

"Nó không còn nhỏ nữa!" Bố tôi gắt. "Đã đến lúc nó nên biết cuộc đời là như thế nào rồi!"

"Anh cứ làm như mình biết rõ ấy nhỉ?" Mẹ tôi cười chế giễu.

"Tôi biết, đương nhiên là tôi biết!" Bố tôi làm một hơi hết nửa chén rượu vừa mới rót, sau đó quay qua tôi, "Thực ra, con à, sống một đời tuyệt vời không khó đâu, nghe kỹ những gì bố nói đây này: Con cần chọn một điều được cả thế giới công nhận, tốt nhất là một nan đề Toán học, chỉ cần một trang giấy và một chiếc bút chì là có thể giải quyết, ví dụ như là giả thuyết Goldbach* hay định lý cuối cùng của Fermat* gì đó, hoặc thậm chí là những vấn

đề Triết học Tự nhiên không cần tới cả giấy bút, kiểu như bản nguyên của vũ trụ, hãy đầu tư hết công sức vào mà làm. Chỉ cày bừa thôi, đừng nghĩ tới thu hoạch. Trong lúc con bất tri bất giác chuyên tâm làm việc thì một đời đã xong rồi. Sự ký thác mà người ta thường nói cũng chính là như thế. Hoặc ngược lại, coi việc kiếm tiền là mục tiêu duy nhất, dành toàn bộ thời gian để nghĩ xem kiếm bằng cách nào, đừng đặt câu hỏi như kiếm tiền để làm gì, kẻo tới lúc chết sẽ giống như lão hà tiện trong tác phẩm của Molière*, ôm một đống tiền sung sướng: Ôi, thật ấm áp quá… Cho nên, điều cốt yếu của một cuộc đời tươi đẹp chính là thứ mà con mê đắm. Ví dụ như bố này.” Ông chỉ vào những bức tranh khổ nhỏ được vẽ bằng màu nước, bày khắp nơi trong nhà. Kỹ năng chẳng có gì đặc biệt, phải nói là tầm thường mới đúng, những nét vẽ có chuẩn mực nhất định nhưng ngắm mãi cũng không ngộ ra được điều gì đặc sắc. Những tấm kính đóng khung bên ngoài phản chiếu những ánh chớp ngoài cửa sổ, lập lòe. “Bố ám ảnh với hội họa, dù biết mình không đời nào có thể trở thành Van Gogh*.”

Mẹ tôi ngẫm nghĩ, đoạn lên tiếng: “Bố con nói đúng đấy, những người theo chủ nghĩa lý tưởng và những người bỡn cợt với đời thường thấy đối phương thật tội nghiệp, nhưng họ không biết rằng những người đó thực ra rất hạnh phúc.”

Lúc này, cả bố và mẹ tôi vốn cả ngày bận rộn bỗng trở thành triết gia, giống như họ mới là người đón sinh nhật vậy.

“Mẹ, đừng cử động!” Tôi thốt lên, sau đó nhổ một sợi tóc từ mái tóc dày và đen nhánh của mẹ, sợi tóc đó đã bạc một nửa.

Bố tôi cầm sợi tóc săm soi dưới ánh đèn, trong tia sét sáng rực, nó chẳng khác nào dây tóc bóng đèn: “Theo bố biết thì đây là sợi

tóc bạc đầu tiên của mẹ con từ khi sinh ra tới giờ, hoặc ít nhất thì đây cũng là sợi đầu tiên được phát hiện.”

“Con làm gì thế hả! Nhổ một sợi thì bảy sợi mọc lại mới bù vào được đấy!” Mẹ tôi hất tóc, tức giận nói.

“Kìa em, cuộc sống là thế mà,” ông nói rồi chỉ vào ngọn nến trên chiếc bánh sinh nhật. “Nghĩ mà xem, con cầm một cây nến nhỏ như thế này, đặt nó trên sa mạc Gobi* rồi châm lửa, vì trời không có gió nên con châm được lửa, sau đó con rời đi, đứng từ xa nhìn lại, con có cảm giác gì? Con trai, nó giống như sinh mạng và đời người, yếu ớt và phiêu dạt vô định, chỉ cần một ngọn gió nhẹ thôi cũng tắt ngúm.”

Ba người chúng tôi trầm mặc nhìn đống lửa nhỏ, những đoạn củi khô như run rẩy trong ánh chớp xanh lạnh băng ngoài cửa sổ chiếu vào, chúng như chùm sinh mệnh nhỏ nhoi được chúng tôi hao tổn tâm tư nuôi dưỡng.

Ngoài cửa sổ, những tia sét lại mạnh mẽ giáng xuống.

Lúc này, nó đã tới, xuyên qua tường mà tiến vào, xuất hiện bên cạnh bức tranh sơn dầu vẽ các vị thần Hy Lạp đang hoan lạc, giống như một u linh bước ra từ tranh vẽ. Nó cỡ bằng quả bóng rổ, toả ra thứ ánh sáng đỏ lờ mờ. Nó nhẹ bẫng, trôi trên đầu chúng tôi, kéo theo một cái đuôi có hào quang màu đỏ sẫm, đường bay của nó thay đổi liên tục, cái đuôi kia vẽ những đường ngoằn ngoèo trên đầu chúng tôi, thứ khiến người ta phải mê muội. Vừa trôi nổi, nó vừa phát ra một tiếng hú, tiếng hú ấy trầm cực độ và sắc nhọn, khiến ta liên tưởng tới một con quỷ hồn đang thổi huân* trên bãi hoang cổ xưa.

Mẹ tôi kinh hãi nắm chặt lấy người bố bằng cả hai tay. Cả đời

mình, tôi hận động tác này của mẹ. Nếu như mẹ không làm như vậy, sau này ít ra tôi vẫn còn một người thân.

Nó tiếp tục trôi, tựa đang tìm kiếm gì đó. Nó tìm thấy rồi. Nó dừng lại cách đỉnh đầu của bố tôi chừng nửa mét, tiếng hú càng thêm trầm đục và ngắt quãng, như thể cười khẩy.

Lúc này, tôi có thể nhìn vào bên trong nó, thứ ánh sáng đỏ nửa trong nửa mờ dường như sâu thẳm vô tận, từ vực thẳm mờ sương không thấy đáy, những ngôi sao nhỏ màu xanh không ngừng bay ra, giống như những ngôi sao trong vũ trụ được một linh hồn bay nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng nhìn thấy.

Sau này tôi mới biết rằng mật độ năng lượng bên trong nó đạt từ 20.000 đến 30.000J/cm^3; trong khi đó, mật độ năng lượng của thuốc nổ TNT còn chưa tới 20.000J/cm^3 . Bên trong nhiệt độ lên tới 10.000 độ C nhưng bề ngoài lại vô cùng lạnh lẽo.

Bố tôi giơ tay lên, dĩ nhiên không phải để sờ vào nó mà là để bảo vệ đầu mình. Lúc tay của ông vươn tới điểm cao nhất, dường như sinh ra một lực hút, hút nó vào tay, giống như phần chóp của lá cây hút lấy giọt sương mai.

Một màu trắng lóa mắt, một âm thanh cực lớn vang lên, ngỡ như thế giới tôi đang sống nổ tan tành.

Sau khi màn sương u ám do thứ ánh sáng quá đỗi mạnh mẽ đó tạo ra tản đi, trước mắt tôi là cảnh tượng vô cùng ám ảnh: thân thể bố mẹ tôi có hai mảng màu đen trắng, giống như khi ta chọn màu đen hay trắng trong chế độ màu sắc của phần mềm xử lý hình ảnh, mà chính xác hơn là màu trắng xám mới đúng, màu đen là do bóng của ánh đèn chiếu trên các nếp gấp. Đó là màu của đá cẩm thạch. Tay bố tôi vẫn đặt ở vị trí như cũ, chỉ lên trời, mẹ tôi vẫn

nghiêng người, dùng hai tay ôm chặt lấy tay còn lại của bố. Trên gương mặt của hai bức tượng phù điêu này, hai đôi mắt vẫn sinh động.

Không khí sực lên một thứ mùi xú uế, sau này tôi mới biết đó là mùi của ozone.

“Bố!” Tôi gào lên. Không có tiếng đáp lại.

“Mẹ!” Tôi lại gào lên. Không có tiếng đáp lại.

Tôi lại gần hai bức tượng, đây là khoảnh khắc đáng sợ nhất đời tôi. Trước đây, tôi đã từng trải qua nhiều thứ đáng sợ trong những cơn ác mộng, nhưng vì là mộng cảnh nên tinh thần của tôi không sụp đổ. Một thanh âm từ nơi xa xôi hẻo lánh nào đó trong ý thức tôi gào lên: Đây chỉ là mơ mà thôi. Lúc này, trong lòng tôi cũng đang điên cuồng hét lên với chính mình như vậy, và nó chính là động lực để tôi bước đến. Tôi đưa đôi tay run rẩy của mình về phía trước, chạm vào thân thể của bố. Lúc tay tôi chạm vào bề mặt trắng xám trên vai ông, tôi cảm tưởng như mình đã xuyên qua một lớp vỏ mỏng giòn. Tôi nghe thấy âm thanh lốp bốp, như âm thanh dữ dội của cốc thủy tinh chạm vào nước sôi trong mùa đông lạnh giá. Hai bức tượng sụp xuống ngay trước mắt tôi, như một trận tuyết lở.

Trên tấm thảm xuất hiện hai đống bụi trắng, ngoài ra không còn gì khác.

Chiếc ghế gỗ dài mà bố mẹ tôi từng ngồi được phủ lên một lớp bụi. Tôi phủi nó đi, bề mặt ghế vẫn nguyên vẹn, nhưng khi tôi đưa tay sờ vào thì thấy lạnh buốt. Tôi biết trong lò hỏa táng, muốn xác người hóa thành tro thì phải hỏa táng ở nhiệt độ 2000 độ C trong vòng ba mươi phút, vậy nên đây chỉ là mơ mà thôi.

Tôi ngơ ngác nhìn không gian xung quanh, thấy khói trắng bốc ra từ tủ sách. Tôi bước tới, mở cánh cửa tủ bằng thủy tinh ra, sau khi làn khói tản đi hết, tôi nhìn thấy khoảng một phần ba số sách trong tủ đã hóa thành tro tàn, màu sắc giống với đống tro trên thảm, nhưng tủ sách không có bất cứ dấu hiệu bị cháy nào, đây chỉ là mơ mà thôi.

Tôi nhìn thấy một luồng hơi nước bốc ra từ cánh cửa tủ lạnh đang để ngỏ, liền bước tới mở toang nó ra, phát hiện con gà đông lạnh bên trong đã chín, tỏa ra mùi thơm, và đống tôm cá sống cũng chín. Tủ lạnh vẫn nguyên vẹn, hoạt động bình thường, âm thanh của máy nén chạy ro ro, đây chỉ là mơ mà thôi.

Tôi có một cảm giác khác lạ trên người mình. Tôi cởi áo khoác, một mảng tro rơi ra từ người tôi. Chiếc áo ba lỗ tôi mặc bên trong đã hoá thành tro, nhưng chiếc áo khoác bên ngoài vẫn không hề hấn gì. Ban nãy, tôi chẳng cảm nhận được gì cả. Tôi lật túi áo khoác, thò tay vào và lấy ra chiếc máy tính cầm tay mà tôi đã nhét vào trong, nó đã biến thành cục nhựa nóng chảy và tay tôi bỏng rát. Đây chắc chắn là mơ, một giấc mơ kỳ dị!

Tôi đờ đẫn quay trở lại ghế, hai đống tro trên tấm thảm đối diện bàn không còn nữa, nhưng tôi biết chúng vẫn ở đó. Tiếng sấm bên ngoài đã yếu đi, những tia sét cũng xuất hiện thưa hơn, cuối cùng thì mưa cũng ngừng và ánh trăng ló dạng sau những đám mây, hắt ánh sáng bàng bạc huyền bí vào cửa sổ. Tôi vẫn ngây ngốc ngồi đó, không động đậy, lúc này, trong ý thức của tôi, thế giới không còn nữa, tôi đang lơ lửng trong hư không vô biên. Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, tôi thức giấc bởi ánh sáng bên ngoài cửa sổ, ngẩn ngơ đứng dậy, cầm cặp sách và đi học. Tôi phải dò dẫm để tìm cặp sách, dò dẫm mở cửa, vì hai mắt tôi vẫn

đờ đẫn nhìn về phía xa không bờ… Một tuần sau, khi tinh thần tôi đã hoàn toàn hồi phục, ký ức đầu tiên trở về là buổi tối hôm sinh nhật tôi, nhưng trên chiếc bánh sinh nhật chỉ cắm một ngọn nến, không đúng, không có ngọn nến nào cả. Đó là buổi tối tôi được sinh ra lần nữa, tôi của sau này không phải tôi của trước kia.

Giống như lời bố tôi nói trong thời khắc cuối cùng của cuộc đời ông, tôi say mê một thứ, và đã tới lúc tôi trải qua cuộc sống tuyệt vời mà ông nhắc đến rồi.

Phần 1

1

ĐẠI HỌC

Các môn học chính: Toán cao cấp, Cơ học lý thuyết, Cơ học và chất lỏng, Nguyên lý và ứng dụng máy tính, Ngôn ngữ và lập trình máy tính, Khí tượng động lực, Nguyên lý khí tượng học, Khí tượng học Trung Quốc, Dự báo thống kê, Dự báo thời tiết gần và dài hạn, Dự báo trị số,…

Các môn học tự chọn: Hoàn lưu khí quyển, Phân tích dự đoán khí tượng, Bão và khí tượng mức độ trung bình, Dự báo và phòng tránh bão, Khí tượng nhiệt đới, Thay đổi khí hậu và dự đoán khí hậu ngắn hạn, Ra-đa khí tượng và vệ tinh khí tượng, Ô nhiễm không khí và khí hậu thành phố, Thời tiết cao nguyên, Tương tác giữa khí quyển và đại dương,…

Năm ngày trước, tôi đã dọn dẹp hết tất cả đồ đạc trong nhà, chuyển tới một thành phố phía Nam cách xa cả nghìn dặm. Thời khắc cuối cùng khi khép lại cánh cửa của căn phòng trống huếch trống hoác, tôi biết mình đã bỏ lại tuổi thơ và thanh xuân ở đó, tôi của sau này sẽ chỉ là một cỗ máy theo đuổi một mục tiêu duy nhất, không hơn không kém.

Nhìn vào danh sách những môn học sẽ chiếm trọn cuộc sống bốn năm đại học, tôi cảm thấy hơi thất vọng. Phần lớn đều là những môn học tôi không cần tới, các môn tôi cần kiểu như Điện từ học và Vật lý plasma thì lại không có. Có khi tôi đã thi nhầm chuyên ngành cũng nên, lẽ ra tôi phải thi ngành Vật lý mới phải, chứ không phải Khoa học khí quyển như thế này.

Khoảng thời gian sau đó, tôi cắm đầu vào thư viện, dành gần như toàn bộ thời gian để học Toán, Điện từ học, Cơ học chất lỏng và Vật lý plasma. Tôi chỉ đến lớp khi có tiết của những môn này, còn những môn khác coi như bỏ qua. Cuộc sống đại học rực rỡ sắc màu mà mọi người hay nhắc đến không liên can gì tới tôi, và tôi cũng không hứng thú chút nào với nó. Tôi luôn trở về ký túc xá lúc một hoặc hai giờ đêm, nghe bạn cùng phòng ú ớ trong mơ gọi tên bạn gái, và đó là lúc tôi nhận ra hóa ra còn có một cuộc sống khác.

Một đêm nọ, khi đã quá nửa đêm, ngước lên từ cuốn *Phương trình vi phân riêng phần* dày cộp, tôi cứ ngỡ chỉ còn một mình trong phòng đọc sách, nhưng rồi tôi nhìn thấy Đới Lâm, cô bạn cùng lớp xinh đẹp, ngồi ngay chiếc bàn đối diện. Trên mặt bàn không có sách, cô chỉ hai tay chống cằm nhìn tôi. Đối với đám người say mê theo đuổi cô ấy, ánh mắt đó sẽ không làm họ ngây ngất, đó là ánh mắt phát hiện gián điệp trong doanh trại, kiểu ánh mắt nhìn kẻ khác loài. Tôi không biết cô ấy đã nhìn tôi bao lâu.

“Cậu đặc biệt thật đấy, nhìn cái là biết. Không giống như đám mọt sách, cậu có mục tiêu của mình,” Đới Lâm mở lời.

“Thật sao? Các cậu không có mục tiêu gì à?” Tôi thản nhiên hỏi, có lẽ tôi là nam sinh duy nhất trong lớp chưa từng bắt chuyện với cô ấy.

“Mục tiêu của chúng tớ đều rất chung chung, còn cậu, cậu đang tìm kiếm thứ gì đó rất cụ thể!”

“Cậu nói đúng đấy,” tôi lạnh nhạt đáp lại, đưa tay cầm cặp sách rồi đứng dậy. Tôi là người duy nhất không cần phải thể hiện gì với bọn họ, điều đó tạo cho tôi một cảm giác ưu việt.

“Cậu đang tìm kiếm gì thế?” Khi tôi ra tới cửa, cô ấy la lên từ phía sau.

“Cậu sẽ không thích thú đâu.” Tôi rời đi mà chẳng buồn ngoảnh đầu lại.

Đêm thu bên ngoài tĩnh mịch, tôi ngửa đầu ngắm bầu trời đầy sao, không trung vang vọng thanh âm của bố: “Điều cốt yếu của một cuộc đời tươi đẹp chính là thứ mà con mê đắm.” Giờ đây, tôi đã thực sự trải nghiệm lời nói đó, cuộc sống hiện tại của tôi chẳng khác nào một viên đạn pháo bay nhanh, ngoài khát vọng bùng nổ chạm tới mục tiêu ra thì không còn gì khác.

Mục tiêu này không vị lợi, đạt được mục tiêu đồng nghĩa với việc kết thúc cuộc đời. Tôi không biết tại sao mình phải đi tới đó, chỉ là tôi muốn đi thôi, như vậy là đủ. Đó là bản năng thôi thúc nhất của loài người. Nhưng có một điều kỳ cục rằng, cho tới nay, tôi chưa từng tra xét tư liệu về nó. Tôi và nó, giống như hai kỵ sĩ phải dùng đến cả đời để chuẩn bị cho một trận quyết đấu. Nếu chưa chuẩn bị xong thì chắc chắn tôi sẽ không tới gặp và cũng không nghĩ về nó.

Ba học kỳ trôi qua trong nháy mắt, nó cứ thế trôi đi, không hề bị gián đoạn bởi những kỳ nghỉ, tôi không về nhà vào những dịp lễ mà ở lại trường. Một thân một mình trong tòa ký túc vắng tanh, tôi không hề cảm thấy cô độc, chỉ có đêm giao thừa, khi nghe thấy âm

thanh của pháo hoa vang lên bên ngoài ô cửa sổ, tôi mới nhớ tới phần nào cuộc sống trước khi nó xuất hiện, cuộc sống đã trượt xuống vực thẳm bên kia kiếp người. Mấy đêm nay, ký túc xá đã tắt máy sưởi, cái lạnh làm giấc mơ của tôi càng thêm sống động, tôi vốn cho rằng bố mẹ sẽ xuất hiện trong giấc mơ đêm nay nhưng họ lại không tới. Tôi nhớ tới một truyền thuyết của Ấn Độ, kể về một vị Vương phi được Quốc vương sủng ái bất hạnh qua đời, sau đó Quốc vương quyết định xây một tòa lăng mộ xa hoa chưa từng có và dành tâm huyết hơn nửa đời người để xây lăng. Ngày lăng mộ hoàn công, khi nhìn thấy quan tài của Vương phi được đặt ở chính giữa, ông ra lệnh: Thứ này để đây không hợp, chuyển đi chỗ khác.

Trong lòng tôi, bố mẹ đã đi xa rồi, giờ chỉ còn nó nghênh ngang chiếm chỗ.

Nhưng câu chuyện xảy ra sau này lại khiến cuộc sống vốn đơn giản của tôi trở nên thật phức tạp.

2
MỘT HIỆN TƯỢNG DỊ THƯỜNG (1)

Kỳ nghỉ hè năm hai đại học, tôi trở về nhà, mục đích là để cho thuê căn nhà, lấy tiền trang trải học phí và sinh hoạt phí sau này.

Lúc về tới nhà, trời đã tối om, tôi mò mẫm mở khóa cửa bước vào, sau khi bật đèn, tôi trông thấy cảnh tượng thật quen thuộc. Chiếc bàn đặt bánh sinh nhật trong đêm mưa bão đó vẫn ở giữa phòng, ba chiếc ghế vẫn kê bên cạnh, như thể tôi chỉ mới rời đi ngày hôm qua. Tôi mệt mỏi ngồi xuống ghế bành, đo đếm mọi thứ, cảm thấy có gì đó không ổn, cảm giác này lúc đầu rất mơ hồ, sau ngày càng rõ, giống như tảng đá ngầm lúc trồi lên lúc sụp xuống khi vượt biển giữa làn sương mù, khiến tôi không thể nhìn thẳng vào nó, và cuối cùng tôi cũng tìm được nguồn gốc của cảm giác này.

Như thể tôi mới rời đi ngày hôm qua.

Tôi cẩn thận quan sát mặt bàn, phía trên nó phủi một lớp bụi mỏng, nhưng so với khoảng thời gian hai năm tôi không trở lại đây, lớp bụi này quả thực quá mỏng.

Mồ hôi và bụi dính đầy trên mặt, tôi vào nhà vệ sinh để rửa.

Sau khi bật đèn, tôi nhìn thấy hình ảnh rõ ràng của bản thân trong gương, bạn nghĩ đúng đấy, chiếc gương không thể sạch như thế được. Tôi vẫn nhớ rõ, hồi học tiểu học, cả nhà chúng tôi đi du lịch một tuần, lúc trở về, tôi dùng ngón tay vẽ một hình người nho nhỏ trên lớp bụi bám trên mặt gương. Tôi đưa tay nguệch ngoạc vài nét trên gương, hầu như không có gì cả.

Tôi mở vòi nước bằng sắt đã vặn chặt nửa năm nay, lẽ ra nước phải đục ngầu do gỉ sét, nhưng giờ đây nó vẫn chảy ra rất trong

Sau khi rửa mặt và quay trở lại phòng khách, tôi lại nhớ đến một chi tiết khác: Hai năm trước, trước khi đóng cửa rời đi, tôi đã nhìn lướt qua căn phòng một lượt, sợ bản thân bỏ quên đồ gì đó và tôi đã nhìn thấy một chiếc cốc thủy tinh ở trên bàn. Lúc đó, tôi đã định bụng đi vào úp ngược chiếc cốc lại để tránh bụi, nhưng với cái túi trĩu nặng trên vai, tôi đã quyết định gạt bỏ ý định đó đi. Chi tiết này tôi vẫn nhớ như in.

Thế mà lúc này, chiếc cốc đang được úp ngược trên mặt bàn.

Cùng lúc đó, mấy bác hàng xóm nhìn thấy ánh điện trong nhà nên bước vào, ai cũng hỏi han ân cần và nồng hậu với đứa trẻ mồ côi đã lên đại học, hứa sẽ giúp rao nhà cho thuê, nếu sau này tốt nghiệp tôi không quay về nữa thì sẽ chịu trách nhiệm bán giúp căn nhà với giá thật tốt.

“Ở đây hình như sạch sẽ hơn nhiều so với lúc cháu đi.” Khi mọi người đang nhắc tới những thay đổi trong hai năm qua, tôi thản nhiên nhận xét.

“Sạch sẽ á? Cháu nhìn kiểu gì vậy! Nhà máy nhiệt điện gần xưởng rượu năm ngoái đã đi vào hoạt động rồi, khói bụi bây giờ phải nhiều gấp đôi so với lúc cháu đi! Hầy, giờ làm gì còn chỗ nào

sạch sẽ được nữa?”

Tôi nhìn lớp bụi mỏng phủ trên mặt bàn, không nói thêm gì. Lúc họ chuẩn bị rời đi, tôi không nhịn nổi đành hỏi có ai có chìa khóa nhà tôi không. Mấy bác hàng xóm nhìn nhau ngạc nhiên, khẳng định không hề có chuyện đó. Tôi tin họ, vì nhà tôi có năm bộ chìa khóa nhưng chỉ còn lại ba. Hai năm trước, khi rời đi, tôi đã mang theo hết, một bộ hiện đang trong tay tôi, hai bộ còn lại thì ở trong ký túc xá của trường.

Sau khi các bác hàng xóm rời đi hết, tôi kiểm tra tất cả các ô cửa sổ trong nhà, chúng vẫn được chốt chặt, không hề có dấu hiệu cạy phá.

Bố mẹ tôi cầm hai bộ chìa khóa còn lại. Nhưng chúng đã bị nóng chảy vào đêm hôm đó. Tôi không thể quên được khoảnh khắc không hiểu bằng cách nào mà tôi đã tìm được hai khối kim loại không có hình thù từ tro cốt của bố mẹ tôi. Hai bộ chìa khóa đó sau khi bị nóng chảy đã kết tụ lại, hiện đang ở trong ký túc xá của tôi cách đây cả ngàn dặm, trở thành một kỷ niệm cho sức mạnh không thể tưởng nổi ấy.

Tôi ngồi yên trên ghế một lúc lâu, sau đó mới bắt đầu thu dọn đồ đạc, những món này sau khi cho thuê nhà thì phải tính cách ký gửi ở chỗ khác hoặc đem theo. Tôi cất đi những bức tranh màu nước của bố, chúng là những đồ vật hiếm hoi mà tôi thực lòng muốn giữ lại. Tôi tháo mấy bức tranh treo tường xuống, lôi những bức từ trong tủ ra, cố gắng tìm toàn bộ, sau đó xếp chúng vào một chiếc thùng giấy. Đoạn, tôi tìm thấy ở ngăn dưới cùng của giá sách vẫn còn sót lại một bức, nó được úp xuống nên ban nãy tôi không chú ý đến. Trước khi đặt bức tranh vào thùng, tôi nhìn lướt qua và

ánh mắt tôi ngay lập tức dán chặt vào nó.

Đó là một bức tranh vẽ phong cảnh trông ra từ cổng nhà tôi. Cảnh sắc xung quanh tầm thường, nhạt nhẽo, vài tòa nhà bốn tầng cũ kỹ có màu xám và mấy hàng bạch dương đều bị phủ đầy bụi, trông thật thiếu sức sống… Là một họa sĩ nghiệp dư hạng ba, bố tôi rất lười ra ngoài, chỉ vẽ đi vẽ lại cảnh sắc xám xịt xung quanh không biết chán, ông còn nói trên đời này làm gì có cảnh vật nào nhạt nhẽo, chỉ có họa sĩ tầm thường mà thôi. Và ông chính là một họa sĩ như vậy, những cảnh vật vốn đã nhạt nhòa được sao chép qua nét vẽ vô hồn của ông lại thêm vài phần khô khan, nhưng kể ra đó cũng là những bức tranh tả thực cuộc sống thường nhật ở thành phố phương Bắc tăm tối này. Bức tranh tôi đang cầm trên tay cũng vậy, không khác gì các bức tranh khác trong thùng. Chẳng có gì đặc biệt hấp dẫn.

Có một thứ trong bức tranh thu hút sự chú ý của tôi, một tháp nước được tô màu sáng hơn so với các tòa nhà cũ kỹ quanh đó, như đoá loa kèn vươn cao. Tháp nước này vốn chẳng có gì đặc biệt, đúng là có một tháp nước như thế ngoài đời thực, tôi ngẩng đầu trông ra ngoài cửa sổ, bóng đen của thân tháp hiện lên trước ánh đèn của thành phố.

Chỉ có điều, tháp nước này được khởi công sau khi tôi đỗ đại học. Hai năm trước, khi tôi rời đi, nó mới chỉ xây được một nửa trong sự bao bọc của giàn giáo.

Tôi rùng mình, đánh rơi bức tranh đang cầm trên tay xuống đất. Giữa đêm hè oi ả, nóng bức này, dường như có chút ớn lạnh đang tràn vào nơi đây.

Tôi nhét bức tranh vào thùng, dùng băng dính dán chặt nó lại,

sau đó quay người thu dọn những đồ vật khác. Tôi cố gắng tập trung vào việc mình đang làm, nhưng tâm trí tôi như một chiếc kim sắt treo trên sợi dây mỏng manh, còn chiếc thùng đó lại là một khối nam châm cực mạnh, tôi có thể nỗ lực quay chiếc kim sang hướng khác nhưng ngay khi vừa nơi lỏng thì chiếc kim ngay lập tức bị hút về hướng đó. Ngoài trời đang mưa, những giọt mưa lộp độp đập vào cửa sổ, nhưng tôi cứ có cảm giác âm thanh đó như phát ra từ chiếc thùng… Cuối cùng, không thể chịu nổi nữa, tôi bước nhanh tới thùng giấy, mở nó ra rồi cầm bức tranh lên, cẩn thận úp mặt tranh xuống rồi bước vào nhà vệ sinh, dùng bật lửa đốt từ một góc. Tới khi bức tranh cháy được một phần ba, tôi lật nó lại, tháp nước trên đó trông càng sống động, như muốn nhô lên khỏi mặt giấy. Tôi quan sát ngọn lửa, nó liếm đến đâu màu nước hóa đen đến đấy, và màu của ngọn lửa trông thật kỳ dị và phô trương. Tôi ném bức tranh cháy gần hết vào bồn rửa, quan sát, đoạn xả nước để rửa trôi đống tro tàn. Sau khi khoá vòi, tôi nhìn thấy thứ mà mình đã không chú ý tới khi rửa mặt.

Có vài sợi tóc, rất dài.

Có sợi bạc trắng, chìm vào bề mặt bồn rửa, cũng có sợi chỉ bạc một nửa, và chính phần màu đen đó đã thu hút ánh mắt của tôi. Không thể nào là tóc của tôi từ hai năm trước được, tôi chưa từng nuôi tóc dài như thế, càng chưa từng có tóc bạc. Tôi nhẹ nhàng nhặt một sợi nửa đen nửa trắng lên.

… Nhổ một sợi, mọc bảy sợi… Tôi thả sợi tóc xuống như phải bỏng. Nó lượn trong không khí, tạo ra một vệt dài. Vệt dài ấy là hình ảnh của rất nhiều sợi tóc trôi qua trong nháy mắt, như thể thị giác tôi dừng lại còn thời gian vẫn tiếp tục trôi. Sợi tóc ấy không hề rơi xuống đất, nó dừng lại lưng chừng rồi biến mất trong không

trung. Tôi hướng ánh nhìn xuống bồn rửa, những sợi tóc khác cũng không cánh mà bay.

Tôi lại mở vòi, đưa đầu vào dòng nước một lúc lâu, sau đó trở lại phòng khách, ngồi xuống ghế bành, lắng nghe tiếng mưa rơi bên ngoài. Mưa xối xả chẳng khác nào bão, chỉ có điều sấm và chớp không xuất hiện. Những hạt mưa đập vào cửa sổ, nghe như ai đó hay những người nào đó đang cố gắng thì thầm, nhắc nhở tôi. Lắng nghe hồi lâu, tôi dần dà tưởng tượng ra nội dung của lời thì thầm, lặp đi lặp lại, càng nghe càng chân thực:

“Hôm đó có sấm, hôm đó có sấm, hôm đó có sấm, hôm đó có sấm, hôm đó có sấm…”

Một lần nữa, trong đêm mưa bão, tôi lại ngồi bất động trong nhà cho tới sáng, sau đó rời đi, và tôi biết mình đã để lại một thứ gì đó ở nơi đây mãi mãi, cũng biết rằng bản thân tôi sẽ không bao giờ quay trở lại.

Sét hòn, tôi phải đối mặt với nó. Bởi sau khi khai giảng, những môn học của chuyên ngành Điện khí quyển sẽ bắt đầu.

Giáo viên giảng dạy bộ môn Điện khí quyển là một phó giáo sư có tên là Trương Bân, ở độ tuổi ngũ tuần, người không cao cũng không thấp, kính cận không dày cũng không mỏng, giọng nói không chói cũng không trầm, giảng bài không hay cũng không dở, nói chung, là một vị giáo viên hết sức bình thường. Chỉ có điều, hai chân thầy hơi khập khiễng, nếu không để ý kỹ cũng chẳng nhận ra.

Sau khi tan học, giảng đường chỉ còn lại tôi và thầy Trương Bân. Thầy đang thu dọn sách vở trên bục giảng, không chú ý đến tôi. Hôm nay là Trung thu, ráng chiều chiều hắt vào qua ô cửa sổ,

trên bậu cửa sổ nương lại một lớp lá vàng, đến một kẻ hờ hững với cuộc đời như tôi cũng nhận ra mùa thi ca đã tới rồi.

Tôi đứng dậy và bước tới bục giảng: "Thầy Trương, em muốn hỏi thầy một vấn đề không liên quan tới tiết học ngày hôm nay ạ."

Phó giáo sư ngước nhìn tôi, gật đầu, sau đó lại cúi xuống tiếp tục thu dọn đồ đạc.

"Thầy có thể nói cho em biết về sét hòn được không ạ?" Tôi thốt ra câu hỏi từ lâu đã chôn chặt trong lòng.

Nghe thấy vậy, thầy Trương khựng tay, đoạn ngẩng đầu lên trông ra hoàng hôn bên ngoài cửa sổ phòng học, như thể đó là thứ tôi nhắc tới. "Em muốn biết về cái gì?" Phải vài giây sau thầy mới hỏi lại tôi.

"Tất cả về nó, thưa thầy," tôi đáp. Thầy Trương bất động nhìn mặt trời lặn, mặc ánh hoàng hôn buông trên khuôn mặt, trời bây giờ vẫn còn rất sáng, chẳng lẽ thầy không chói mắt sao?

"Ví dụ như những ghi chép lịch sử về nó ạ." Tôi không thể không đưa ra câu hỏi chi tiết hơn.

"Ở châu Âu, nó từng được ghi chép lại vào thời kỳ Trung cổ. Còn ở Trung Quốc, Trương Cư Chính thời nhà Minh đã có một bản ghi chép chi tiết hơn. Nhưng phải đến năm 1837 mới có bản ghi chép khoa học chính thức đầu tiên, coi đó là một hiện tượng tự nhiên. Và phải tới bốn mươi năm gần đây, nó mới được giới khoa học công nhận."

"Nếu như vậy thì có lý thuyết về nó không ạ?"

"Rất nhiều," thầy Trương chỉ đáp vậy rồi không nói gì thêm. Ông rời mắt khỏi ánh mặt trời sắp lặn bên ngoài nhưng không tiếp tục thu dọn đồ đạc nữa, mà trông như thể đang suy tư về điều gì

đó.

“Vậy lý thuyết phổ biến nhất là gì ạ?”

“Sét hòn được coi là thể plasma nhiệt độ cao dạng cuộn xoáy, do lực ly tâm được tạo thành từ cuộn xoáy tốc độ cao bên trong và áp suất khí quyển ở bên ngoài, kết hợp với nhau tạo nên sự cân bằng, từ đó duy trì được tính ổn định trong một thời gian dài.”

“Còn gì nữa không ạ?”

“Còn có người cho rằng nó được tạo ra bởi phản ứng hóa học giữa các khí hỗn hợp ở nhiệt độ cao để duy trì sự ổn định của năng lượng.”

“Thầy có thể nói cho em biết nhiều hơn được không ạ?” Tôi nài nỉ. Việc đặt vấn đề với thầy chẳng khác nào đẩy cối xay đá, cố gắng lắm mới xoay chuyển được một chút.

“Còn có lý thuyết Soliton-Maser, cho rằng sét hòn được tạo ra bởi một maser khí quyển có thể tích vài nghìn mét khối. Maser tương đương với laser có năng lượng thấp hơn nhiều, khi thể tích trong không khí lớn, maser sẽ tạo ra điện trường cục bộ (tức là soliton), từ đó tạo ra sét hòn có thể nhìn thấy được.”

“Vậy lý thuyết mới nhất thì sao ạ?”

“Cũng có rất nhiều, nhưng đáng chú ý nhất là lý thuyết của Abrahamson và Dinis của Đại học Canterbury ở New Zealand, họ cho rằng sét hòn chủ yếu được hình thành từ sự bốc cháy của mạng lưới các quả cầu chứa các hạt silic cực nhỏ. Còn nhiều lý thuyết đa dạng khác, thậm chí còn có người coi đó là phản ứng tổng hợp hạt nhân ở nhiệt độ thường trong không khí.”

Phó giáo sư Trương Bân ngừng lại, phải một lúc sau ông mới nói tiếp: “Một nhà nghiên cứu khí quyển của Viện Khoa học Trung

Quốc đã đề xuất một lý thuyết về plasma trong khí quyển, xuất phát từ phương trình của thủy động lực học*, áp dụng nó vào mô hình khoang cộng hưởng giữa soliton – xoáy, dựa vào điều kiện biên của trường nhiệt độ, thông qua giải phương trình số học, đã áp ứng đủ về mặt lý thuyết để xuất hiện quả cầu xoáy thể plasma trong khí quyển. Giải đáp được về quả cầu lửa cùng với điều kiện cần và đủ để nó tồn tại."

"Thầy nghĩ gì về những lý thuyết này ạ?"

Trương Bân chậm rãi lắc đầu: "Để chứng minh được sự chính xác của những lý thuyết này, chỉ có thể tạo ra sét hòn trong phòng thí nghiệm, nhưng tới nay chưa có ai thành công."

"Trong nước có bao nhiêu trường hợp từng chứng kiến sét hòn vậy thầy?"

"Khá nhiều đấy, hơn nghìn. Nổi tiếng nhất chắc là bộ phim tài liệu về việc chống lũ ở Trường Giang của đài CCTV năm 1998 đã vô tình quay lại được một quả sét hòn, hình ảnh rất rõ ràng.

"Thưa thầy, em còn câu hỏi cuối cùng: trong giới Vật lý khí quyển nước ta, đã có ai tận mắt chứng kiến chưa ạ?"

Trương Bân lại ngẩng lên trông ra hoàng hôn bên ngoài cửa sổ: "Có."

"Khi nào vậy ạ?"

"Tháng Bảy năm 1962."

"Ở đâu ạ?"

"Đỉnh Ngọc Hoàng ở Thái Sơn."

"Thầy biết người đó hiện đang ở đâu không ạ?"

Trương Bân lắc đầu, giơ tay lên nhìn đồng hồ: "Đã đến giờ em

nên đi ăn tối rồi đấy.” Nói đoạn, ông xách cặp và rời đi.

Tôi đuổi theo thầy, trút hết những câu hỏi đã chôn chặt trong lòng suốt bao năm qua: “Thầy Trương, thầy có thể tưởng tượng một vật như vậy dưới dạng một quả cầu lửa, có thể dễ dàng xuyên qua tường, khi nó lơ lửng trong không khí, thầy không thể cảm nhận được sức nóng của nó, vậy mà trong phút chốc nó có thể thiêu đốt mọi người thành tro bụi không ạ? Có ghi chép về một trường hợp nó đã thiêu đốt đôi vợ chồng đang ngủ trong chăn thành tro, nhưng tấm chăn lại không hề có dấu vết cháy sém nào cả! Thầy có thể tưởng tượng rằng nó bay vào tủ lạnh và nấu chín thực phẩm trong ngăn đông lạnh nhưng tủ lạnh lại không hề hấn gì không ạ? Thầy có thể tưởng tượng rằng nó đốt cháy áo trong nhưng thầy lại không có cảm giác gì không? Những lý thuyết mà thầy nói có thể giải thích tất cả không ạ?”

“Những lý thuyết mà tôi nói đều không đủ cơ sở,” Trương Bân đáp và vẫn tiếp tục bước đi.

“Nếu chúng ta vượt qua rào cản của Vật lý học khí quyển thì thầy có cho rằng bộ môn Vật lý học ngày nay, thậm chí tất cả các ngành khoa học gộp lại, có thể giải thích nổi hiện tượng này không ạ? Thầy không thấy hiếu kì sao? Thấy thầy như vậy, em còn ngạc nhiên hơn cả khi thấy sét hòn!”

Thầy Trương Bân dừng bước, quay người lại, lần đầu tiên nhìn thẳng vào mắt tôi: “Em từng nhìn thấy sét hơn rồi à?”

“Em chỉ ví dụ thôi ạ.

Tôi không thể nói ra bí mật sâu kín nhất trong lòng mình với con người vô cảm trước mặt này được. Cảm giác tê liệt với những bí mật sâu xa của tự nhiên đang lấp đầy cả xã hội, vốn từ lâu đã

trở thành mối nguy hiểm thường trực với khoa học. Nếu bớt đi những người như vậy trong giới học thuật, nhân loại bây giờ không chừng đã bay tới chòm sao Nhân Mã rồi!

Trương Bân đáp: "Vật lý học khí quyển là một môn khoa học rất thực tế, sét hòn là hiện tượng cực kỳ hiếm gặp. Trong tiêu chuẩn IEC/ TC-81 phòng chống sét trong kiến trúc của quốc tế và cả 'Quy chuẩn thiết kế phòng chống sét trong kiến trúc của Trung Quốc ban hành năm 1993 đều không tính tới hiện tượng này, cho nên dành quá nhiều sức lực vào thứ này không mang lại ý nghĩa gì lớn lao cả."

Tôi thực sự cạn lời trước con người này, vậy nên liền cảm ơn ông rồi quay người rời đi. Bạn nên biết rằng, để một người như vậy công nhận sự tồn tại của sét hòn cũng là một bước tiến lớn! Mãi đến năm 1963, giới khoa học mới thừa nhận sự tồn tại của những tia sét như vậy, trước đó, tất cả những báo cáo về việc chứng kiến sét hòn đều bị kết luận là ảo giác. Năm nay, Roger Jenison, một giáo sư ngành Điện từ học thuộc Đại học Kent, Mỹ đã tận mục sở thị một quả sét hòn tại sân bay New York. Quả cầu lửa có đường kính 20cm xuyên tường vào kho chứa máy bay, xuyên luôn qua những chiếc máy bay trong đó rồi lại lướt qua bức tường và biến mất.

Tối hôm đó, lần đầu tiên tôi nhập từ khóa "ball lighting" trên thanh công cụ tìm kiếm Google, không ôm quá nhiều hy vọng nhưng lại nhận được hơn 40.000 kết quả. Lần đầu trong đời, tôi cảm thấy thứ mà mình sẵn sàng cống hiến cả mạng sống cũng được toàn nhân loại quan tâm.

Lại một học kỳ mới bắt đầu, đồng nghĩa với việc mùa hè nóng

nực đã đến. Mùa hè còn có một ý nghĩa khác đối với tôi: Mưa bão sẽ xuất hiện, điều này sẽ giúp tôi tiến gần hơn với nó.

Một hôm nọ, thầy Trương Bân bất ngờ đến tìm tôi, môn học của thầy đã kết thúc từ học kỳ trước, nên tôi gần như đã quên vị giáo sư đó rồi.

Thầy nói với tôi: "Tiểu Trần này, thầy nghe nói bố mẹ em đã mất, tình hình kinh tế cũng khó khăn. Nghỉ hè này thầy có triển khai dự án và vẫn còn thiếu một trợ lý, em có muốn tham gia không?"

Tôi hỏi thầy là dự án gì vậy.

"Chứng minh các thông số của các phương tiện chống sét cho một tuyến đường sắt đang thiết kế của tỉnh Vân Nam. Ngoài ra, còn có tính mục đích, trong quy chuẩn thiết kế phòng chống sét mới đang được Nhà nước xây dựng, kế hoạch đổi hệ số mật độ sét 0.15 trước kia sang xây dựng theo từng khu vực. Chúng ta sẽ làm công tác quan trắc ở Vân Nam."

Tôi nhận lời tham gia. Tài chính của tôi không được sung túc lắm nhưng cũng ở mức tạm ổn, tôi đồng ý vì đây là cơ hội đầu tiên tôi thực sự được tiếp xúc với công việc nghiên cứu sấm sét.

Nhóm nghiên cứu có hơn chục người, chia thành năm tổ, phân công nhau khảo sát trong phạm vi rất rộng, mỗi tổ cách nhau chừng mấy trăm cây số. Tổ của tôi trừ tài xế và nhân viên thực nghiệm thì chỉ có ba thành viên chính thức: tôi, Phó giáo sư Trương Bân và một nghiên cứu sinh khác có tên là Triệu Vũ. Sau khi tới khu vực nghiên cứu, chúng tôi ở trong một trạm Khí tượng của quận.

Sáng sớm ngày thứ hai, tiết trời rất đẹp, và công tác thực địa

bắt đầu. Lúc chúng tôi di chuyển từ căn nhà nhỏ là nhà kho tạm thời tới chỗ xe thiết bị thí nghiệm, tôi hỏi thầy Trương Bân: "Thưa thầy, trước mắt có cách nào thám trắc kết cấu bên trong của sét không ạ?"

Thầy Trương Bân dùng ánh mắt sắc lẹm nhìn tôi, thầy biết tôi đang nghĩ gì: "Nhìn từ nhu cầu xây dựng công trình trong nước hiện tại thì nghiên cứu kết cấu vật lý của sét chưa phải nhiệm vụ hàng đầu, việc cấp bách là nghiên cứu quy mô." Mỗi khi tôi đề cập tới sét hòn, dù bóng gió, thầy đều né tránh không trả lời, xem ra ông ghét cay ghét đắng những nghiên cứu không có giá trị thực tế.

Trái lại, Triệu Vũ lại trả lời câu hỏi của tôi: "Không nhiều phương pháp đâu, hiện tại chưa thể đo trực tiếp điện áp của tia sét, chỉ có thể ước tính gián tiếp bằng giá trị cường độ dòng điện. Thậm chí dụng cụ thí nghiệm thường dùng nhất để nghiên cứu kết cấu vật lý của sét, cái này này." Anh ta chỉ vào thứ có hình ống đặt ở góc kho. "Nó được gọi là máy đo nam châm, dùng để đo biên độ và cực của dòng điện tia sét, được làm từ vật liệu có từ hóa dư* khá cao. Khi dây dẫn ở giữa thu được sét thì có thể dựa vào từ hóa dư hình thành từ máy đo đang nằm trong từ trường được sinh ra từ dòng điện của tia sét, để tính toán cường độ và cực của dòng điện tia sét. Đây là mẫu 60si2mn, còn có loại ống nhựa, loại lõi lưỡi dao và loại bột sắt."

"Chúng ta có sử dụng tới nó trong lần này không?"

"Đương nhiên là có, không thì mang tới đây làm gì? Nhưng sau này mới cần tới."

Nhiệm vụ của giai đoạn đầu là lắp đặt hệ thống định vị sét ở các khu vực quan trắc, hệ thống này thu thập tín hiệu nhờ vào máy

cảm biến lượng lớn các tia sét phân tán rồi gửi tới máy tính, đồng thời còn có thể tự động thống kê số lượng, tần suất, phân bố các tia sét đánh lạc ở các khu vực đặc biệt. Trên thực tế, đây là hệ thống chỉ biết ghi chép và định vị, không liên quan tới các thông số vật lý của sét, nên tôi cũng chẳng buồn quan tâm. Công việc chủ yếu là lắp đặt các máy cảm biến tại hiện trường, một công việc rất cực nhọc. Nếu may mắn còn có thể lắp máy cảm biến tới cột điện hoặc tháp cao thế, nhưng đa phần đều phải tự dựng cột. Mới được mấy ngày, những nhân viện thực nghiệm đã kêu than không ngớt.

Triệu Vũ là người không quan tâm tới bất cứ thứ gì, đặc biệt là với chuyên môn của mình, anh ta sẽ trì hoãn công việc và lười biếng bất cứ lúc nào có thể. Ban đầu, anh ta còn khen ngợi cảnh vật rừng mưa nhiệt đới xung quanh, nhưng sau khi sự mới mẻ qua đi, anh ta lại quay về vẻ lờ đờ. Nói thì nói vậy, anh ta là một người dễ gần, và hai chúng tôi nói chuyện hợp rơ.

Mỗi tối, sau khi trở về quận, Phó giáo sư Trương Bân đều vùi đầu chỉnh lý tài liệu trong ngày, còn Triệu Vũ thì chuồn ngay khi có cơ hội, kéo tôi tới một con phố nhỏ cổ kính trong thị trấn để uống rượu. Con phố đó không có điện, những ngôi nhà gỗ cổ xưa đều lấp lánh ánh nến, như thể đưa chúng tôi trở về thời chưa có ngành Vật lý học khí quyển và các ngành Vật lý học khác, hay thậm chí là thời chưa có khoa học, quên đi hiện thực trong chốc lát. Hôm đó, chúng tôi ngồi trong ánh nến ở quán rượu, ngà ngà say, Triệu Vũ nói với tôi: “Nếu những người sống sâu trong rừng từng thấy sét hòn thì họ nhất định sẽ có một lời giải thích hoàn hảo.”

“Em đã thử hỏi dân địa phương, họ nhìn thấy nó cách đây lâu rồi, cũng có lời giải thích từ trước: đèn lồng ma.

“Như thế còn chưa đủ à?” Triệu Vũ trắng trợn nói. “Hoàn hảo đấy chứ, mấy thứ plasma, soliton, xoang cộng hưởng có thể không cho cậu biết nhiều hơn lý thuyết kia đâu. Hiện đại hóa là phức tạp hóa, và tôi thì không thích phức tạp.”

Tôi khịt mũi: “Đúng là chỉ có thầy hướng dẫn như Trương Bân mới có thể bao dung cho anh, lại còn cả thái độ làm việc như vậy.”

“Đừng nhắc tới Trương Bân.” Triệu Vũ huơ tay. “Ông ấy là người như này: Nếu chìa khóa rơi xuống đất, ông ấy sẽ không quay về nơi vừa phát ra âm thanh đó để tìm, mà sẽ lấy thước và phấn để vẽ lại đường lối của cả căn nhà, sau đó tìm từng ô một, từng ô một.”

Hai chúng tôi phá lên cười trước điều đó.

“Người như ông ấy chỉ biết làm những công việc mà sau này máy móc sẽ đảm nhận, óc sáng tạo và tưởng tượng là vô nghĩa với những người như thế. Trong giới học thuật, họ dùng cái gọi là nghiêm túc và nghiêm khắc để che giấu cái nghèo nàn và tầm thường, cậu cũng thấy đấy, đại học đầy rẫy những người như vậy. Chẳng qua, ở lâu rồi, ở mỗi ô sẽ đều tìm thấy vài thứ, cho nên những người này vẫn sống tốt trong giới của họ.”

“Thế thầy Trương Bân đã tìm thấy gì vậy anh?”

“Hình như ông ấy đã chủ trì nghiên cứu và phát triển loại lớp phủ chống sét dùng cho dòng điện cao áp, hiệu quả phòng sét khá tốt. Đường dây cao áp sử dụng lớp phủ này có thể tiết kiệm được loại dây chống sét ở tầng cao nhất. Nhưng giá thành của lớp phủ này quá cao, nếu như sử dụng trên quy mô lớn thì còn đắt hơn cả hệ thống cột thu lôi truyền thống, cho nên cuối cùng cũng chẳng mang lại giá trị thực tế gì. Chủ yếu là ông ấy kiếm thêm được vài

báo cáo khoa học và một giải nhì khoa học kỹ thuật cấp tỉnh. Ngoài ra, ngoài ra chẳng có gì nữa."

Dự án đã tiến vào giai đoạn mà tôi mong đợi: đo đạc thông số vật lý của sét. Chúng tôi đến hiện trường để lắp đặt các máy đo nam châm và dây ăng-ten thu sét, sau mỗi trận giông bão, chúng tôi lại đi lấy về những máy đo nam châm thu được sét để ghi chép số liệu. Việc này cần hết sức cẩn thận, không được làm rung, không được để gần đường dây điện và các nguồn từ trường khác, nếu không từ hóa dư trong máy nam châm sẽ bị xáo trộn, ảnh hưởng tới độ chính xác. Sau đó, chúng tôi sử dụng kim cường độ từ trường (loại máy dùng bộ khử từ để khử từ trong máy nam châm) rồi lại lắp chúng về vị trí cũ cho đợt thu sét tiếp theo.

Công việc cụ thể ở giai đoạn này không kém phần nhàm chán và gian khổ nhưng tôi lại vô cùng hứng thú. Đây là lần đầu tôi thực hiện việc đo lường sét. Tay Triệu Vũ thấy vậy được thể càng lười biếng hơn, chỉ cần Phó giáo sư Trương Bân không có mặt ở đó thì anh ta sẽ đẩy hết công việc cho tôi, sau đó thảnh thơi ngồi câu cá ở con sông nhỏ bên cạnh.

Máy đo nam châm đo được dòng điện của tia sét khoảng 10.000 ampe, lần cao nhất đo được là 100.000 ampe, từ đó, có thể ước tính điện áp trong tia sét có thể lên tới 1 tỷ volt.

"Trong điều kiện khắc nghiệt như này, anh nghĩ sẽ sinh ra cái gì không?" Tôi hỏi Triệu Vũ.

Triệu Vũ phản pháo lại: "Làm gì có cái gì sinh ra được. Năng lượng trong các vụ nổ hạt nhân và máy gia tốc hạt lớn có thể đạt tới hơn thế, cũng đâu có đẻ ra cái gì ngoài sức tưởng tượng của cậu đâu. Vật lý học khí quyển là một môn học rất bình thường,

cậu cứ biến nó thành thần bí. Người như tôi trái ngược hoàn toàn với cậu, quen bình thường hóa những thứ thần thánh rồi," anh ta nói, cảm khái nhìn rừng mưa nhiệt đới xanh thẫm xung quanh trạm khí tượng. "Anh bạn ạ, cậu cứ đuổi theo quả cầu lửa bí ẩn đó đi, còn tôi sẽ tận hưởng cuộc sống bình thường của mình."

Việc học nghiên cứu sinh của Trương Bân sắp kết thúc, và anh ta không muốn tiếp tục học lên Tiến sĩ.

Sau khi quay trở lại trường, tiếp tục những tháng ngày lên lớp, tôi dành thời gian ngoài giờ học và nghỉ lễ để tham gia vài dự án của thầy Trương, cái tính khư khư nếp cũ của thầy thi thoảng vẫn làm tôi chán ghét, nhưng ngoài điều đó ra, thầy cũng là người chiều theo người khác, hơn nữa kinh nghiệm thực tiễn của thầy rất phong phú, và quan trọng hơn cả là chuyên ngành của thầy rất gần với thứ mà tôi đang theo đuổi.

Vì những lý do trên mà khi tốt nghiệp, tôi đã trở thành nghiên cứu sinh của thầy Trương.

Đúng như tôi dự đoán, thầy Trương Bân kiên quyết phản đối việc tôi chọn sét hòn làm đề tài cho luận văn thạc sĩ của mình. Còn các việc khác, ông đều rất dễ dãi, ông bao dung cho cả những học sinh lười biếng như Triệu Vũ nhưng lại không khoan nhượng trong vấn đề này.

"Người trẻ tuổi không nên nhiệt tình với mấy thứ mù mờ, thầy nói.

"Sét hòn là một sự tồn tại khách quan được giới khoa học công nhận, tại sao lại là thứ mù mờ được ạ?"

"Tôi chỉ muốn nói là: Đến cả tiêu chuẩn quốc tế và quy trình quốc gia đều không tính tới thì có ý nghĩa gì? Lúc còn học đại học,

em có thể dùng phương pháp khoa học cơ bản để học về chuyên ngành của mình, kiến thức tuy rộng nhưng còn nông cạn, nhưng giờ đã là nghiên cứu sinh thì không thể như vậy nữa."

"Nhưng thầy ơi, Vật lý học khí quyển vốn là một môn khoa học cơ bản rồi, ngoài ý nghĩa kỹ thuật còn gánh vác trách nhiệm tìm hiểu về thế giới."

"Nhưng ở Trung Quốc, phục vụ kiến thiết kinh tế là ưu tiên hàng đầu."

"Mặc dù vậy, nếu các biện pháp chống sét của kho dầu Hoàng Đảo tính tới sét hòn thì trận hỏa hoạn năm 1989 đã có thể tránh được."

"Nhận thức về nguyên nhân trận hỏa hoạn Hoàng Đảo năm 1989 cũng chỉ là phỏng đoán, bản thân những nghiên cứu về sét hòn lại càng chứa nhiều phỏng đoán hơn nữa. Sau này, cậu làm học thuật cũng cần phải tránh những yếu tố bất lợi như vậy."

Chúng tôi không có tiếng nói chung trong chủ đề này. Tôi sẵn sàng cống hiến cả đời mình cho điều mà tôi theo đuổi, vậy nên dự án trong ba năm nghiên cứu sinh cũng chẳng quan trọng lắm. Thế là tôi thuận theo ý kiến thầy Trương, làm một dự án liên quan đến hệ thống chống sét cho trung tâm máy tính.

Hai năm sau, cuộc sống nghiên cứu sinh kết thúc một cách thuận lợi và êm đẹp.

Công bằng mà nói, hai năm này tôi đã học được rất nhiều điều từ thầy Trương Bân. Kỹ năng thực nghiệm, kinh nghiệm kỹ thuật

phong phủ, tính nghiêm cẩn và thuần thục trong lĩnh vực kỹ thuật của ông đã giúp ích cho tôi rất nhiều. Nhưng thứ cốt lõi tôi cần lại không có ở ông. Điều mà ba năm trước đây tôi đã biết.

Tôi không biết nhiều về cuộc sống cá nhân của Trương Bân. Vợ thầy qua đời từ sớm, không một mụn con, ông sống một mình trong nhiều năm và cũng rất ít giao tiếp ngoài xã hội. Cuộc sống đơn điệu như vậy cũng chẳng khác tôi là bao, nhưng theo như tôi thấy, tiền đề để sống một cuộc sống như vậy cần có khát vọng để đè tất cả mọi thứ xuống, như lời bố tôi nói là "mê đắm thứ gì đó", hay dùng lời của cô bạn học xinh đẹp trong thư viện sáu năm trước thì gọi là "có mục tiêu". Trương Bân không bị ám ảnh bởi bất cứ thứ gì, cũng không có mục tiêu gì. Tổ khoa học của ông theo đuổi những dự án nghiên cứu ứng dụng vô vị, chỉ coi đó là công việc chứ không phải thú vui, cũng dùng cùng một thái độ rập khuôn để đối mặt với danh lợi. Nếu đúng như vậy, cuộc sống kiểu đó chẳng khác nào cực hình, vậy nên tôi nảy sinh lòng trắc ẩn với ông.

Tôi cũng không cho rằng bản thân đã chuẩn bị xong để khám phá bí ẩn đó, ngược lại, tất cả những gì học được trong sáu năm qua chỉ khiến tôi nhận thức sâu sắc hơn về bản thân trước mặt nó yếu đuối cỡ nào. Lúc mới bắt đầu, tôi dồn sức vào Vật lý học, sau lại phát hiện ra bộ môn này giống một bí ẩn lớn, đi tới cuối đường thì cảm thấy thế giới này có tồn tại hay không cũng trở thành một vấn đề. Giả dụ, người ta thừa nhận sét hòn không phải là hiện tượng siêu nhiên, tầng tầng lớp lớp của môn Vật lý giải thích thiết kế của nó có lẽ không cần quá cao siêu: về mặt Điện từ học thì có phương trình Maxwell*, trên phương diện Cơ học chất lỏng thì có phương trình Stokes (Sau này tôi mới biết rằng suy nghĩ lúc đó của

mình thật nông cạn và ấu trĩ). Nhưng so với sét hòn, tất cả những kết cấu đã biết hiện nay của Điện từ học và Cơ học chất lỏng đều quá đỗi đơn giản, nếu như sét hòn tuân thủ theo định luật cơ bản của Điện từ học và Cơ học chất lỏng, hình thành nên kết cấu phức tạp nhưng tự ổn định tự cân bằng được, thì mô tả Toán học của nó phải cực kỳ phức tạp. Cũng như hai quân trắng đen và quy tắc kiến giải cấu tạo nên bộ môn cờ vây phức tạp nhất trên thế giới.

Vậy nên lúc này, tôi cho rằng tất cả những gì tôi cần là Toán học. Muốn giải mã mê cung sét hòn thì công cụ toán học tinh vi không thể thiếu, dẫu cho các công cụ toán học đều khó nắm bắt như những con ngựa hoang không có dây cương. Mặc dù thầy Trương Bân nghĩ rằng khả năng Toán học của tôi đã vượt xa yêu cầu bình thường của nghiên cứu Vật lý học khí quyển, nhưng tôi biết mình vẫn còn cách rất xa công cuộc nghiên cứu sét hòn. Ngay khi tiếp xúc với kết cấu chất lỏng và điện từ phức tạp, mô tả Toán học sẽ trở nên gớm ghiếc, phương trình vi phân riêng phần quái dị giống như dây thòng lọng, ma trận cồng kềnh như cái bẫy đầy những lưỡi dao sắc bén.

Tôi biết mình phải học thêm nhiều điều trước khi thực sự đặt chân vào cuộc hành trình truy đuổi, tôi không thể rời môi trường đại học này ngay lập tức, vì vậy, tôi quyết định học lên tiến sĩ.

Giáo viên hướng dẫn của tôi có tên là Cao Ba, rất nổi tiếng, là tiến sĩ của Học viện Công nghệ Massachusetts (MIT). Ông và Trương Bân đúng là hai thái cực. Điều đầu tiên thu hút tôi chú ý đến ông là biệt danh của ông: Quả cầu lửa. Sau này, tôi mới biết biệt danh đó chẳng liên quan gì tới sét hòn, có lẽ bắt nguồn từ suy nghĩ linh hoạt và tính cách sôi nổi của ông. Khi tôi đề xuất chọn sét hòn làm đề tài nghiên cứu, ông liền sảng khoái đồng ý nên tôi

cảm thấy băn khoăn: Vì dự án nghiên cứu này cần đến thiết bị mô phỏng sét cỡ lớn khi thực nghiệm, mà thiết bị như vậy ở trong nước chỉ có một bộ, đương nhiên chẳng tới lượt tôi, hơn nữa hiệu quả còn chưa chắc.

"Nghe này, em chỉ cần một cây bút chì và một tờ giấy, điều em phải làm là xây dựng mô hình toán học của sét hòn, nó phải là một mô hình nhất quán, lý thuyết cần sáng tạo, toán học cần tinh vi hoàn mỹ, máy tính cần linh hoạt, em sẽ tự mình làm ra được một tác phẩm nghệ thuật về lý luận.

Tôi không thể kìm sự lo lắng của mình: "Một thứ hoàn toàn rời xa phòng thí nghiệm liệu có thể được công nhận hay không ạ?"

Cao Ba xua tay nói: "Lỗ đen vũ trụ có được công nhận không? Tới nay vẫn chưa có chứng cứ nào trực tiếp chứng minh sự tồn tại ấy, vậy mà em xem giới Vật lý - Thiên văn học đã phát triển lý thuyết đó tới đâu rồi. Có bao nhiêu người sống nhờ nó? Sét hòn thậm chí còn thực sự tồn tại nữa kìa! Đừng lo lắng, nếu như em đạt được yêu cầu của tôi mà luận văn vẫn không đạt thì tôi sẽ từ chức và biến khỏi trường này cùng em.

Đến lúc này, tôi càng thấy ông khác xa hoàn toàn so với Trương Bân. Tôi không theo đuổi nghệ thuật lý luận. Nhưng việc trở thành học trò của Cao Ba khiến tôi rất vui vẻ.

Kỳ nghỉ hè năm đó, trước khi bước vào năm học mới, tôi quyết định về nhà, gặp lại những người hàng xóm đã giúp đỡ tôi mà tôi biết rằng sau này mình sẽ có rất ít cơ hội để quay về thăm họ.

Khi tàu hỏa tới trạm Thái An, tôi xúc động nhớ tới lời của thầy Trương Bân về việc một nhà Vật lý học khí quyển ở đỉnh núi Ngọc Hoàng đã tận mắt chứng kiến sét hòn, vậy nên tôi quyết định

xuống tàu giữa hành trình, leo lên đỉnh Thái Sơn.

3

LÂM VÂN (1)

Tôi ngồi tàu tới Trung Thiên Môn, định ngồi cáp treo lên đỉnh núi, nhưng sau khi nhìn thấy hàng người dằng dặc xếp hàng chờ đợi, tôi đành leo bộ lên. Sương mù trên núi dày đặc, rừng rậm hai bên chỉ là bóng đen mờ ảo, kéo dài lên trên thêm một đoạn nữa thì biến mất trong màn sương trắng. Gần đó, những bức thạch khắc của các thời đại không ngừng ẩn hiện.

Từ khi theo thầy Trương Bân tới Vân Nam, tôi luôn cảm thấy mình bị đánh bại khi ở giữa thiên nhiên. Nhìn thế giới tự nhiên đầy nhựa sống, phức tạp và biến ảo khôn lường càng làm tăng thêm vẻ thần bí, thật khó tưởng tượng rằng nó có thể bị những phương trình mỏng manh của loài người ràng buộc. Lúc này, tôi nghĩ tới câu nói của Einstein trong những năm tháng cuối đời: “Mỗi chiếc lá ngoài cửa sổ đều khiến khoa học của nhân loại trở nên ấu trĩ và bất lực.”

Nhưng cảm giác bị đánh bại này rất nhanh được thay thế bởi sự mệt mỏi của thể xác, nhìn những bậc đá tiếp tục trải dài lên cao trong sương mù, tôi cảm thấy Nam Thiên Môn dường như đã vượt

lên trên tầng khí quyển.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy. Cô ấy hấp dẫn tôi vì sự khác biệt với những người xung quanh. Trên đường đi, tôi luôn bắt gặp cảnh tượng những cặp đôi, đều là những cô gái kiệt sức ngồi trên bậc đá, còn cánh mày râu thì đứng bên cạnh vừa thở hổn hển vừa động viên bạn gái đi tiếp. Mỗi khi tôi đi ngang qua một người, hoặc thi thoảng có một người vượt qua tôi, tôi đều nghe được tiếng thở dốc phì phò của họ. Tôi dốc sức leo sau một anh chàng cứu vạn, tấm lưng rộng màu cổ đồng của anh ấy tiếp cho tôi sức mạnh để tiếp tục leo lên. Lúc này, một bóng trắng nhẹ nhàng lướt qua tôi và anh chàng cứu vạn, cô gái ấy mặc áo sơ mi trắng và quần jean cũng màu trắng nốt, trông giống một làn sương trắng dày đặc. Trong dòng người chậm rãi di chuyển, tốc độ leo núi của cô thật đáng nể. Bước chân nhanh nhẹn, hoạt bát, không chút nặng nề, lúc cô ấy bước qua tôi, tôi cũng không nghe thấy tiếng thở gấp nào. Cô ấy liếc nhìn lại, không phải nhìn tôi mà là nhìn anh chàng cứu vạn, vẻ mặt cô vẫn bình thản, không hề có dấu hiệu của mệt mỏi, thân hình mảnh dẻ dường như cũng không chứa nặng nhọc, cô bước đi trên con đường núi mệt mỏi này mà như thể đang tản bộ trên con đường bằng phẳng rợp bóng cây hai bên đường. Không lâu sau, bóng dáng ấy biến mất trong làn sương trắng.

Cuối cùng tôi cũng lên tới Nam Thiên Môn, đưa mắt chiêm ngưỡng không gian rộng lớn, hoàng hôn buông xuống nhuộm đỏ cả một vùng mây trời.

Tôi lê từng bước nặng nhọc tới trạm khí tượng trên đỉnh núi Ngọc Hoàng. Những nhân viên trong trạm sau khi biết thân phận và lai lịch của tôi đều không bất ngờ, trạm khí tượng ở đây rất nổi tiếng, luôn có những nhà khoa học khí tượng tới làm quan trắc. Họ

nói với tôi rằng trạm trưởng có việc nên đã xuống núi, sau đó giới thiệu phó trạm trưởng cho tôi, lúc gặp mặt, chúng tôi đều ồ lên vui mừng, phó trạm trưởng hoá ra lại là Triệu Vũ.

Từ ngày chúng tôi đi Vân Nam tới nay đã hơn ba năm. Khi tôi hỏi anh ấy sao lại tới nơi kỳ lạ này, Triệu Vũ đáp: "Tôi muốn tới đây để Suddhi, thế giới dưới kia quá đỗi mệt mỏi!"

"Vậy sao anh không tới Đại Miếu làm đạo sĩ?"

"Nơi đấy giờ chẳng còn thanh tịnh nữa đâu, còn cậu thì sao? Vẫn theo đuổi cái âm hồn bất tán kia à?"

Tôi giải thích lý do tới đây của mình cho Triệu Vũ nghe.

Anh ấy lắc đầu: "Năm 1962, đã lâu lắm rồi, tới nay trạm này đã thay biết bao người, e rằng không còn ai biết về chuyện này nữa đâu."

"Không sao, em muốn tìm hiểu chuyện này, vì đây là trường hợp đầu tiên mà một nhà Vật lý học khí quyển được tận mục sở thị sét hòn ở Trung Quốc," tôi nói. "Đúng là không có ý nghĩa gì lớn lao, em lên núi cũng để thư giãn, không chừng gặp trận mưa bão, ngoài Kim Đỉnh ở núi Võ Đang, đây cũng là nơi tốt nhất để thấy sấm sét mà."

"Ai xem sét mà no bụng được! Tôi thấy cậu đúng là tẩu hỏa nhập ma rồi! Ở đây, giông bão tránh cũng không tránh được, nhưng nếu cậu muốn xem thật thì ở thêm vài ngày nữa may chăng sẽ gặp được."

Triệu Vũ đưa tôi về ký túc xá của anh, lúc đó đã tới giờ ăn trưa nên anh gọi nhà ăn mang tới rất nhiều đồ, có món bánh rán Thái Sơn vừa mỏng vừa giòn, hành lá thô dày, và cả một chai Thái Sơn Đại Khúc.

Triệu Vũ nói lời cảm ơn với ông lão làm bếp mang đồ tới, lúc ông lão chuẩn bị rời đi, Triệu Vũ sực nhớ ra gì đó, hỏi ông: "Ông Vương, ông bắt đầu làm việc ở trạm này từ khi nào vậy ạ?"

"Tôi làm trong nhà ăn từ năm 1960 rồi, hồi đấy mọi thứ khó khăn lắm, lúc ấy không có anh Triệu."

Triệu Vũ và tôi vui mừng nhìn nhau cười.

Tôi háo hức hỏi: "Vậy ông đã thấy sét hòn bao giờ chưa ạ?"

"Ý cậu là… *cổn địa lôi*?"

"Đúng rồi! Dân gian thì là vậy!"

"Tất nhiên là tôi từng thấy rồi, bốn mươi năm vừa qua thì thấy tầm ba hay bốn lần gì đó."

Triệu Vũ lấy thêm một cái chén, chúng tôi nhiệt tình mời ông Vương ngồi xuống, tôi vừa rót rượu vừa hỏi ông: "Vậy ông có nhớ lần năm 1962 không ạ?"

"Cậu không nhắc thì lần đó tôi vẫn nhớ rõ lắm, còn có người bị thương mà!"

Ông Vương bắt đầu kể: "Lúc đó là tầm cuối tháng Bảy, buổi tối, khoảng 7 giờ hơn, thường thì tầm đó trời vẫn còn sáng lắm, nhưng hôm ấy mây rất dày, không thắp nến thì chẳng thấy gì cả. Mưa như trút nước, ấy vậy mà đứng trong mưa thì oi bức không thở nổi. Sấm vang rền nối nhau không ngơi nghỉ…"

"Có thể đó là do thời tiết giông bão khi có hai khối nóng lạnh đi qua," Triệu Vũ bổ sung cho tôi hiểu.

"Tôi nghe thấy tiếng sấm, tia sét lóa lên đến lóa mắt trước mỗi lần sấm dội, tôi ở trong nhà mà cũng bị chiếu hoa mắt. Lúc đó, khi thấy bên ngoài vang lên tiếng kêu thất thanh rằng có người bị

thương, tôi liền chạy ra ngoài cứu trợ. Lần đó, có bốn người tới trạm làm nghiên cứu khoa học, một trong số họ bị sét đánh trọng thương. Tôi kéo người đó vào nhà từ màn mưa, chân của anh ta bốc khói, nước mưa nhỏ xuống, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo. Ngay lúc đó, cái *cổn địa lôi* bay vào từ cửa sổ phía Tây, ngay cả khi cửa đang đóng chặt! Thứ đó… thứ đó to bằng cái bánh rán, đỏ như máu, nhuốm đỏ cả căn phòng. Nó trôi lơ lửng trong phòng, rất nhanh…" Ông giơ một tay cầm ly rượu lên vạch vạch trong không khí. "Lơ lửng, lơ lửng, tôi như nhìn thấy quỷ, bị dọa đến á khẩu, nhưng mấy người, mấy nhà khoa học, họ không sợ, dặn chúng tôi đừng chạm vào nó. Thứ đó trôi một lúc, có lúc chạm tới nóc nhà hoặc trượt ngang qua giường, may là không chạm vào ai. Cuối cùng, nó chui vào ống khói, vừa chui vào đã nổ đoàng một tiếng. Lần đó, tôi đã ở nhiều năm trên đỉnh núi này rồi nhưng chưa từng thấy sấm sét nào như vậy, đến nay vẫn không quên được âm thanh đó, màng nhĩ của tôi bị chấn động suốt mấy ngày liền, cứ kêu lên ong ong, sau đó tai trái tôi có bệnh vặt, giờ thì nghễnh ngãng hẳn. Ngọn đèn dầu lúc đó tắt hẳn, chao đèn thủy tinh và phích nước bị sét đánh tan tành, có một vệt cháy để lại trên ga giường. Lúc sau tôi chạy ra ngoài xem thì thấy ống khói trên mái nhà đã sập."

"Bốn người làm quan trắc ấy tới từ đâu vậy ạ?"

"Tôi không biết. Ôi, đã nhiều năm trôi qua rồi… chỉ nhớ người bị thương ấy được tôi và hai người nữa trong trạm cõng xuống núi để đưa tới bệnh viện. Người đó rất trẻ, hình như vẫn là sinh viên đại học. Một chân của anh ta bị cháy không còn hình dạng, hồi đó điều kiện ở bệnh viện Thái An không tốt, đành phải đưa tới Tế Nam, trời ạ, chắc cũng đã thành tàn tật. Người đó họ Trương thì phải, Trương gì nhỉ… Phu gì đó."

Triệu Vũ đập mạnh ly rượu xuống bàn: “Trương Hách Phu?”

“Đúng rồi, đúng rồi, là tên đó. Tôi còn chăm sóc anh ta hai ngày ở bệnh viện Thái An, sau khi rời đi anh ta còn gửi thư cảm ơn, bức thư đó hình như được gửi tới từ Bắc Kinh. Sau đó thì mất liên lạc, giờ không biết ở đâu.”

Triệu Vũ nói với ông Vương: “Ở Nam Kinh, là giáo sư của trường đại học mà tôi theo học, thầy hướng dẫn của cả hai chúng tôi.”

“Gì cơ?” Ly rượu trong tay tôi suýt chút nữa rơi xuống đất.

“Đó là tên gọi cũ của thầy Trương Bân, vì trong đợt Cách mạng Văn hóa, cái tên cũ làm người ta nghĩ tới Hách Lỗ Hiểu Phu*.”

Tôi và Triệu Vũ im lặng hồi lâu, rồi ông Vương phá tan không khí trầm mặc. “Cũng không phải quá ngẫu nhiên, các cậu đều làm công việc này. Đó là một thanh niên tốt, chân đau tới mức cắn nát môi nhưng vẫn tựa gối đọc sách trên giường. Tôi bảo anh ta nghỉ ngơi đi, thì anh ta nói từ nay phải tranh thủ thời gian, vì cuộc đời này của anh ta đã có mục tiêu rồi, vừa mới có thôi, anh ta sẽ nghiên cứu về nó, còn muốn chế tạo ra nó.”

“Nghiên cứu chế tạo cái gì cơ?” Tôi ngạc nhiên.

“*Cổn địa lôi* chứ sao! Chính là sét hòn mà hai người nhắc tới.”

Tôi và Triệu Vũ ngơ ngác nhìn nhau.

Ông Vương không để ý tới nét mặt của chúng tôi, tiếp tục nói: “Anh ta bảo sẽ dành cả đời để nghiên cứu nó, xem ra, ở trên núi gặp *cổn địa lôi* nên đã mê mẩn rồi. Con người là thế ấy. Có lúc bất tri bất giác say mê cái gì đó, thế là cả đời dứt không nổi. Như tôi này, hai mươi năm trước, đang lúc đi lấy củi nấu cơm, gảy ra được cái rễ cây, đang định ném vào trong lửa, thì tôi nhận thấy cái

rễ ấy có hình dáng giống con hổ, thế là đánh bóng rồi đặt ở đó, nhìn cũng khá lắm, từ đó về sau tôi say mê chạm khắc gỗ, đó là lý do khi về hưu rồi tôi vẫn còn ở lại trên núi."

Giờ tôi mới để ý trong phòng Triệu Vũ đúng là có rất nhiều bức chạm khắc lớn nhỏ, anh ấy giới thiệu với tôi đây đều là tác phẩm của ông Vương.

Sau đó, chúng tôi không nói về Trương Bân nữa, tuy nhiên trong lòng tôi vẫn canh cánh chuyện này, cảm giác bàng hoàng mà câu chuyện mang lại rất khó tả thành lời.

Ăn cơm xong, Triệu Vũ dẫn tôi đi quanh trạm khí tượng trong đêm tối. Lúc chúng tôi đi qua khung cửa sổ duy nhất còn sáng đèn của nhà khách, tôi kinh ngạc dừng bước, nhìn thấy cô gái mặc đồ trắng ở bên trong, cô chỉ có một mình trong căn phòng có hai chiếc giường và một cái bàn để đầy sách vở đang mở và bản vẽ, đi đi lại lại, có vẻ đang suy nghĩ gì đó.

"Này, lịch sự chút đi, đừng nhìn trộm cửa sổ nhà người khác như vậy chứ." Triệu Vũ khẽ đẩy tôi từ phía sau.

"Em đã gặp cô ấy trên đường tới đây," tôi giải thích.

"Cô ấy tới đây để liên hệ việc quan trắc sét, trước khi tới đã chào hỏi Chi cục Khí tượng của tỉnh rồi nhưng không nói rõ từ đâu tới, chắc chắn là một đơn vị rất lớn, họ định dùng trực thăng mang thiết bị lên đỉnh núi."

Tôi không ngờ rằng mới đến ngày thứ hai mà đã gặp trận giông. Sức chấn động của cơn giông trên đỉnh núi không gì có thể so sánh nổi, Thái Sơn lúc này chẳng khác nào cột thu lôi của Trái đất, hút hết tất cả tia sét trong vũ trụ. Hồ quang điện chớp sáng chớp tắt trên mái nhà, khiến con người run rẩy tê dại. Sét và sấm

lúc này không còn khoảng cách nữa, những tiếng vang cực lớn làm rung chuyển từng tế bào, khiến bạn dường như cảm thấy Thái Sơn dưới chân mình bị thổi tan thành từng mảnh, khiến linh hồn bạn bật ra khỏi thể xác bởi cơn địa chấn, nỗi sợ hãi phiêu lãng giữa những tia chớp rực rỡ và không còn nơi trú ẩn…

Tôi nhìn thấy cô gái ấy, cô đứng ngoài hành lang, mặc cơn cuồng phong thổi rối mái tóc ngắn, thân hình mảnh mai trông hơi yếu ớt, quan sát sét trong mây đen vần vũ, bất động trong âm thanh sấm rền kinh thiên động địa, mọi thứ đủ để trở thành một bức tranh khó quên.

“Cô nên đứng vào trong thì hơn, chỗ đó không an toàn đâu, chưa kể sẽ ướt hết đó!” Tôi hét lên từ đằng sau. Cô như sực lại từ giấc mộng sấm sét, lùi lại hai bước về phía sau.

“Cảm ơn anh,” cô ngoảnh lại nhìn tôi rồi cười, một nụ cười rung động lòng người. “Có thể anh không tin, nhưng chỉ những lúc như thế này tôi mới cảm thấy yên tĩnh.”

Thật kỳ lạ, trong không gian dày đặc tiếng sấm này, bạn phải hét to mới mong người khác nghe thấy, vậy mà cô chỉ nói nhẹ nhàng, âm thanh dịu dàng xuyên qua những tiếng ồn vang dội, tôi đều nghe được rất rõ. Bây giờ, cô gái kỳ diệu này hấp dẫn tôi hơn cả sấm sét ngoài kia.

“Cô thật đặc biệt!” tôi thốt ra những lời từ trong lòng mình.

“Nghe nói anh theo chuyên ngành Điện Khí quyển?” Cô không đáp lại lời tôi.

Lúc này, tiếng sấm đã ngớt, chúng tôi đã có thể thong dong nói chuyện. Tôi hỏi cô: “Các cô muốn quan trắc sấm sét ở đây?” Từ lời Triệu Vũ, tôi thấy không tiện nhắc tới lai lịch của cô nên đành hỏi

như vậy.

“Đúng thế.”

“Tập trung vào lĩnh vực nào vậy?”

“Quá trình hình thành của sấm sét. Tôi không coi thường chuyên ngành của anh, nhưng hiện tại giới Vật lý học khí quyển đối với các đề tài cơ bản nhất như mây vũ tích hay điện đều có nhiều ý kiến bất động, thậm chí cách hoạt động của cột thu lôi cũng còn chưa được làm rõ.”

Tôi biết ngay cô ấy không theo Vật lý học khí quyển, có thì cũng chỉ là lướt qua. Đúng như những gì cô vừa nói, mây vũ tích hay nguyên lý điện chưa có lý thuyết thỏa đáng, ngay cả nguyên lý chống sét của cột thu lôi có vẻ học sinh tiểu học cũng trả lời được, nhưng về mặt lý luận thì chưa được làm rõ. Mấy năm nay, nhờ việc tính toán chính xác lượng điện phóng ra từ đầu kim loại của cột thu lôi thì ta mới biết được rằng còn lâu mới trung hòa được điện tích tích tụ trong mây vũ tích.

“Vậy thì nghiên cứu của các cô rất cơ bản rồi.”

“Mục tiêu cuối cùng là thực dụng.”

“Nghiên cứu quá trình hình thành của sấm sét… Tiêu lôi nhân tạo ư?”

“Không, chế tạo sấm nhân tạo.”

“Chế tạo… sấm? Là gì vậy?”

Cô cười mỉm: “Đoán xem?”

“Dùng sét chế tạo phân đạm à?”

Cô ấy lắc đầu.

“Dùng sấm sét làm nguồn năng lượng mới chăng?”

Cô ấy vẫn lắc đầu.

“Ồ, nếu không thể làm năng lượng thì chế tạo sấm hao phí càng nhiều năng lượng hơn. Còn đúng một khả năng nữa thôi.” Tôi muốn đùa với cô ấy một chút. “Dùng sấm sét để giết người đúng không?”

Vậy mà cô gái đó lại gật đầu.

Tôi cười ha hả: “Thế thì các cô phải giải quyết vấn đề nhắm trúng đã, đường đi của tia sét là một chuỗi đa giác rất ngẫu nhiên.”

Cô ấy khẽ thở dài: “Đó là việc phải cân nhắc sau này, giờ đến cả vấn đề tạo sấm sét còn chưa được giải quyết nữa là, chúng tôi không hứng thú với sấm sét được tạo thành từ mây tích vũ, quan trọng là ngày nắng cũng có thể xuất hiện giông khô* hiếm gặp, nhưng giờ muốn quan sát rất khó… Anh thấy sao?”

“Cô nói thật à?” Tôi ngẩn tò te nói.

“Đương nhiên! Chúng tôi quan trắc, điều giá trị nhất của việc nghiên cứu dự án này trong tương lai là nó có thể ứng dụng tạo ra hệ thống phòng không đem lại hiệu quả cao, xây dựng một trường sấm sét rộng lớn trên không trong thành phố hoặc các mục tiêu cần bảo vệ, chỉ cần máy bay công kích của kẻ địch đi vào khu vực sấm sét này sẽ lập tức phóng điện. Lúc này, vấn đề nhắm chuẩn mà anh nói không còn quan trọng nữa. Dĩ nhiên, nếu như biến mặt đất thành trường sấm sét thì lại là chuyện khác, đúng là có thể tấn công vào mục tiêu trên mặt đất nhưng như thế sẽ dẫn tới nhiều vấn đề hơn… Thực ra, chúng tôi chỉ tiến hành nghiên cứu những thứ khả thi, đề ra khái niệm, tìm đầu mối từ những nghiên cứu cơ bản nhất. Nếu quả thực không thể thì việc làm cụ thể sẽ cần các cơ quan chuyên nghiệp hơn như các anh xử lý.”

Tôi thở hắt ra một hơi: “Cô là quân nhân à?”

Cô giới thiệu mình tên là Lâm Vân, tiến sĩ của Đại học Công nghệ Quốc phòng Trung Quốc, chuyên ngành hệ thống vũ khí phòng không.

Cơn giông đã dừng lại, mặt trời chiều chiếu xuyên những tia nắng vàng hoe qua khe hở của những đám mây.

“Chà, anh nhìn kìa, thế giới tươi đẹp làm sao, giống như vừa được tái sinh sau cơn giông!” Lâm Vân kinh ngạc thốt lên.

Tôi cũng cảm thấy vậy, không biết do cơn giông ban nãy hay cô gái trước mặt, dù sao thì từ trước đến giờ, tôi chưa từng cảm thấy như thế.

Đến tối, ba người chúng tôi – tôi, Lâm Vân, Triệu Vũ – cùng ra ngoài đi dạo, được một lát thì Triệu Vũ bị điện thoại của trạm réo về, tôi và Lâm Vân đi men theo con đường mòn nhỏ trên núi, tới Thiên Nhai. Trời đã về khuya, một tầng sương mờ ảo phủ lấy Thiên Nhai, những ngọn đèn đường chìm trong sương tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt, mơ màng. Đêm trên núi cao rất yên tĩnh, vô cùng yên tĩnh, khiến bầu không khí huyên náo dưới chân núi dường như trở thành một ký ức rất xa.

Sương bảng lảng tan đi đôi chút, vài ngôi sao xuất hiện thưa thớt trên bầu trời. Ánh sao phản chiếu trong đôi mắt trong veo của cô. Tôi tâm sự với Lâm Vân bí mật sâu kín nhất của mình. Tôi kể cho cô nghe về buổi tối sinh nhật ác mộng rất nhiều năm về trước, còn nói với cô việc tôi quyết định dành cả đời để làm. Đây là lần đầu tiên tôi thổ lộ với người khác những điều này.

“Anh ghét sét hòn hả?” Lâm Vân hỏi.

“Đối với một bí ẩn khó lường mà cả nhân loại chưa thể giải

thích, không kể nó còn mang đến cho cô bao nhiêu tai họa, thì cô cũng rất khó mà tránh được cảm giác ghét bỏ. Lúc đầu, tôi cũng chỉ hiếu kỳ về nó, về sau kiến thức ngày càng nhiều, cảm giác hiếu kỳ ấy thay đổi, và thế là tôi hoàn toàn bị nó làm cho say mê. Trong tâm trí của tôi, nó giống như cánh cửa mở ra một thế giới khác. Trong thế giới đó, tôi có thể thấy được nhiều điều đẹp đẽ, huyền diệu mà trong mơ cũng khó thấy được."

Đúng lúc này, một cơn gió nhẹ thổi tới, những lỗi lầm hóa thinh không. Những ngôi sao trên cao dần xuất hiện nhiều hơn, tạo thành một biển sao trời trong đêm hè trải dài vô tận; phía xa xa dưới chân núi, những ánh đèn của hàng vạn ngôi nhà ở Thái An sáng lên, tạo thành một biển sao nho nhỏ, như thể là hình ảnh phản chiếu của biển sao trời trên mặt hồ nhỏ.

Lâm Vân ngâm thơ bằng chất giọng dịu dàng:

"Đèn đường vừa mới rạng

Như chớp tới ngân hà.

Ở trên trời sao sáng

Như thắp cả đường xa."

Tôi tiếp lời:

"Bầu trời đêm ẩn hiện

Chắc có chốn thị thành

Bày bán đồ quý hiếm

Nhân gian khó đua tranh."

Nước mắt tôi trào ra khỏi hốc mắt. Qua màn lệ, thế giới ban đêm xinh đẹp, run rẩy càng trong trẻo hơn. Tôi hiểu bản thân là

người mơ mộng, tôi cũng hiểu trên thế giới này, đường đời tràn ngập những hiểm ác khó lường, nhưng tôi vẫn sẽ tiếp tục leo lên, cho tới khi Nam Thiên Môn ló ra từ mây mù.

Tôi không còn lựa chọn nào khác.

4

TRƯƠNG BÂN

Hai năm học tiến sĩ nhanh chóng trôi qua. Trong hai năm này, tôi đã lần đầu tự xây dựng mô hình toán học của sét hòn.

Cao Ba là một giáo viên hướng dẫn xuất sắc, ông rất giỏi khơi dậy khả năng sáng tạo của học trò. Nỗi ám ảnh của ông về lý thuyết cũng cực đoan y như sự coi nhẹ thực nghiệm, trong trường hợp này, mô hình toán học của tôi trở thành một thứ phù phiếm hoàn toàn không có cơ sở thực nghiệm. Nhưng buổi bảo vệ luận văn vẫn suôn sẻ trôi qua, với ý kiến nhận xét: Lập luận mới lạ, thể hiện nền tảng toán học sâu sắc và kỹ năng thuần thục. Khuyết điểm lớn nhất của mô hình ở phương diện thực nghiệm cũng dẫn tới rất nhiều tranh cãi. Buổi bảo vệ kết thúc, một thầy giáo đã nhận xét thô lỗ, "Câu hỏi cuối cùng: Có bao nhiêu thiên sứ có thể đứng trên một đầu mũi kim?", khiến cả hội trường cười rộ lên.

Trương Bân là một thành viên trong ban hội đồng, ông chỉ hỏi một câu hỏi phụ bâng quơ, không bày tỏ nhiều ý kiến. Hai năm này, tôi chưa dám hỏi ông về câu chuyện ở Thái Sơn, bản thân tôi cũng không rõ tại sao, chỉ là tôi có thể đoán trước được rằng điều

đó sẽ bắt ông phải nói ra bí mật đã khiến ông tổn thương sâu sắc. Nhưng lúc này, tôi sắp ra trường rồi, cuối cùng không nhịn được mà vẫn muốn hỏi rõ câu chuyện.

Tôi tới nhà Trương Bân, kể cho ông nghe câu chuyện mà tôi đã nghe được ở Thái Sơn. Sau khi nghe xong, ông không nói gì cả, chỉ im lặng hút thuốc rồi nhìn chằm chằm xuống sàn nhà, hút hết điếu thuốc đó, ông nặng nề đứng lên rồi nói với tôi: "Em tới đây." Sau đó, ông dẫn tôi qua một cánh cửa đang đóng chặt.

Trương Bân sống một mình trong căn nhà hai phòng ngủ. Cuộc sống hằng ngày của ông chỉ gói gọn trong một căn phòng, cánh cửa của căn phòng còn lại luôn được đóng chặt. Triệu Vũ kể với tôi rằng có lần, bạn học cũ từ tỉnh khác tới thăm, anh liền nghĩ đến nhà của thầy Trương nên hỏi ông xem có thể cho người bạn học của mình ở tạm một đêm không. Trương Bân nói không có chỗ. Ngày thường, tuy các mối quan hệ xã giao của ông cũng chẳng nhiều nhặn gì nhưng ông không phải kiểu người không thân thiện, vậy nên tôi và Triệu Vũ đều thấy căn phòng đóng chặt đó có gì đó khá thần bí.

Trương Bân mở cửa ra, thứ đầu tiên đập vào mắt tôi là một dãy thùng giấy chất cao ngất, đằng sau chúng vẫn còn mấy thùng giấy nữa, ngoài ra trong phòng không còn gì to hơn. Trên bức tường đối diện treo một bức ảnh đen trắng chụp một người phụ nữ đeo kính, người phụ nữ ấy có mái tóc ngắn hợp mốt thời đó và đôi mắt sau tròng kính rất có hồn.

"Người tôi yêu mất năm 1971." Trương Bân chỉ vào bức ảnh và nói.

Tôi nhận thấy một điều rất lạ: Chủ nhân của căn phòng này rất

chăm chút cho những bức ảnh xung quanh được giữ sạch sẽ, mấy thùng giấy kia cũng cách bức ảnh một khoảng cách nhất định, tạo thành một khoảng trống hình bán nguyệt trước nó. Nhưng ngay bên cạnh bức ảnh, có một cái đinh được đóng trên tường đang treo một cái áo mưa, loại áo mưa kiểu cũ phủ vải nhựa cao su, màu xanh thẫm, trông không hài hòa lắm.

“Em cũng biết rồi đấy, sau lần nhìn thấy sét hòn ở Thái Sơn, tôi đã bị ám ảnh; lúc đó, tôi vẫn còn là một sinh viên đại học, tâm trạng hoàn toàn giống em bây giờ nên cũng không cần kể nhiều nữa. Thời gian đầu, tôi tìm sét hòn trong mưa giông tự nhiên, đi tới rất nhiều nơi. Sau này tôi quen cô ấy, cũng chính sét hòn đã kết nối chúng tôi lại với nhau. Cô ấy là một nhà nghiên cứu đầy đam mê, chúng tôi gặp gỡ nhau trong một trận mưa giông lớn, sau đó cùng nhau tìm kiếm. Hồi ấy, điều kiện rất nghèo nàn, đa phần đều là đi bộ, buổi tối ở nhờ nhà dân địa phương, có khi còn phải tá túc trong những ngôi miếu đổ nát hay hang động qua đêm, thậm chí là ngủ ngoài trời. Tôi vẫn nhớ một lần, vì để quan sát một trận mưa giông mùa thu mà sau đó cả hai người chúng tôi cùng bị viêm phổi. Nơi đó hẻo lánh xa xôi, thiếu thốn y tế, cô ấy lâm bệnh nặng, suýt chút nữa đã mất mạng. Chúng tôi gặp sói, bị rắn độc cắn, bụng dạ lúc nào cũng đói meo là chuyện thường như ở huyện. Sét đánh sát sạt chúng tôi không chỉ một lần. Lần quan sát thực địa đó kéo dài mười năm; mười năm đó, chúng tôi đi qua không ít con đường, chịu khổ chịu rét, đối mặt với rất nhiều hiểm nguy, đếm cũng không đếm nổi nữa rồi. Và vì sự nghiệp của mình, chúng tôi quyết định không sinh con.

Chúng tôi ở ngoài hầu hết thời gian, nhưng vào những ngày cô ấy bận việc dạy hoặc nghiên cứu khoa học thì cũng có lúc tôi đi

một mình. Có lần, tôi tới phương Nam, bị lạc vào căn cứ quân sự, thời ấy Cách mạng Văn hóa đang lên đến đỉnh điểm, bố mẹ tôi cũng từng đi du học ở Liên Xô, mọi người thấy tôi có máy ảnh và các dụng cụ quan trắc liền nghi ngờ tôi là gián điệp tình báo cho kẻ địch, giữ tôi lại hai năm. Hai năm ấy, cô ấy vẫn không ngừng ra ngoài tìm kiếm và quan trắc.

Tôi được nghe kể về lần cô ấy gặp nạn từ một người dân địa phương. Trong một trận mưa giông lớn, cô ấy đã gặp được sét hòn, cô chạy theo nó, lúc nhìn thấy nó sắp bay qua khe nước chảy xiết, trong lúc khẩn cấp, cô giơ dụng cụ thu sét của máy nam châm vĩnh cửu lên để chặn quả cầu. Sau chuyện đó, mọi người đều nói làm thế là vô nghĩa. Nhưng họ sao mà hiểu được, khi đó, cô ấy đã tìm được sét hòn sau mười năm ròng, vậy mà chỉ trong chớp mắt cơ hội quan sát đo đạc nó lại vụt mất đi. Cảm xúc của cô ấy lúc đó không ai hiểu được."

"Tôi hiểu," tôi nói.

"Theo lời của những nhân chứng từ xa, quả cầu lửa ấy đã biến mất sau khi bị hút vào dụng cụ thu sét, nó men theo dây dẫn xuyên qua máy nam châm vĩnh cửu rồi lại chui ra từ đầu khác. Cho đến thời điểm đó, cô ấy vẫn không sao cả, nhưng cuối cùng vẫn không thoát được: Quả cầu lửa ấy bay xung quanh rồi nổ tung trên đỉnh đầu cô ấy. Sau khi luồng chớp nổ, cô ấy biến mất. Những người đứng sau cô ấy chỉ nhìn thấy một chiếc áo mưa lành lặn rơi trên đất, dưới lớp áo mưa là một đống tro bụi màu trắng, sau đó, lớp bụi ấy cũng bị nước mưa rửa trôi. Xung quanh áo mưa là những dòng nước nhỏ màu trắng…"

Tôi quan sát chiếc áo mưa đó, tưởng tượng linh hồn trẻ trung

nhưng cố chấp đang được bao bọc bên trong, nói với giọng trầm trầm: “Cô ấy như vậy cũng giống như một hoa tiêu chết trên biển lớn, một phi hành gia chết giữa không gian, cũng xem như một cái chết có ý nghĩa.”

Trương Bân chậm rãi gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy.”

“Vậy còn máy thu nam châm vĩnh cửu kia thì sao ạ?”

“Còn nguyên vẹn, được đưa tới phòng thí nghiệm kịp thời để đo độ từ dư.”

“Là bao nhiêu ạ?” Tôi căng thẳng, đây là phép đo định lượng đầu tiên duy nhất trong lịch sử nghiên cứu sét hòn.

“0.”

“Gì cơ?”

“Không có từ dư.”

“Điều đó có nghĩa là không có dòng điện chạy qua dây dẫn thu sét, vậy thì nó được dẫn qua với hình dạng nào đây?”

Trương Bân xua tay: “Bí ẩn về sét hòn quá nhiều, tôi không muốn bàn sâu về nó ở đây. So với nhiều bí ẩn khác, đây chẳng được xem là gì cả. Bây giờ, tôi sẽ cho em xem một thứ khó tin hơn.” Nói đoạn, ông lấy ra một cuốn sổ bọc nhựa từ trong túi áo mưa, rồi lên tiếng: “Đây là thứ mà cô ấy đã để trong túi áo mưa khi qua đời.” Sau đó, ông cực kỳ cẩn thận đặt cuốn sổ tay lên trên thùng giấy, như thể nó là vật dễ vỡ. “Lúc lật thì nhớ nhẹ tay một chút.” Đó là một cuốn sổ rất đỗi bình thường, trên bìa là hình ảnh Thiên An Môn bị sờn và mờ đi một chút. Tôi nhẹ nhàng mở trang bìa ra, nhìn thấy dòng chữ duyên dáng ở trang tiêu đề đã ố vàng:

[Lối vào của khoa học cũng chính là lối vào của địa ngục. –

Marx]

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Trương Bân, ông ra hiệu cho tôi lật tiếp trang sau. Đây chính là lý do tại sao ông bảo tôi lật thật nhẹ nhàng: Trang này đã bị cháy đen hết cả, một phần đã biến thành tro rồi tứ tán mất. Tôi lật qua trang giấy đã cháy này, trang tiếp theo còn nguyên, ghi chép số liệu dày kín mít vẫn còn rất rõ ràng, giống như mới viết ngày hôm qua.

“Lật tiếp đi,” Trương Bân nói.

Trang thứ ba cháy đen thui.

Trang thứ tư còn nguyên vẹn.

Trang thứ năm cháy đen thui.

Trang thứ sáu còn nguyên vẹn.

Trang thứ bảy cháy đen thui.

Trang thứ tám còn nguyên vẹn.

…

Tôi lật từng trang, không có hai trang liên tiếp nào bị cháy và cũng không có hai trang liên tiếp nào còn nguyên vẹn. Những trang bị cháy chỉ sót lại một phần nhỏ dính sát vào gáy sổ, nhưng trang nguyên vẹn ngay sau trang bị cháy ấy thì không nhìn thấy bất cứ dấu vết bị đốt cháy nào. Tôi ngẩng đầu lên, ngây người nhìn Trương Bân.

Ông nói: “Em có thể tin được không? Tôi chưa từng đem cuốn sổ này cho bất kỳ ai khác xem, vì chắc chắn người ta sẽ cho đó là ngụy tạo.”

“Không đâu, thầy Trương, em tin mà!” Tôi vội vàng nói.

Tiếp đó, tôi kể về đêm sinh nhật đó của tôi cho người thứ hai.

Nghe xong, Trương Bân nói: “Trước kia, tôi đoán em cũng đã trải qua chuyện này, chỉ là không ngờ rằng nó kinh khủng đến thế. Em đã chứng kiến tất cả, lẽ ra em nên biết nghiên cứu sét hòn là một điều ngu ngốc đến cỡ nào.”

“Em không hiểu, tại sao vậy thầy?”

“Thực ra, tôi nhận ra điều này rất muộn. Hơn 30 năm nay, ngoài những lúc tìm sét hòn trong mưa giông, tôi dành rất nhiều tâm sức để nghiên cứu nó về mặt lý luận. Hơn 30 năm, tôi sẽ không kể quá trình, em tự mình xem đi.” Ông chỉ tay vào mấy thùng giấy xung quanh. Tôi mở một thùng giấy trong số đó, bên trong chất đầy những bản nháp tính toán.

Tôi rút ra hai bản, đọc các phương trình vi phân và ma trận nhằng nhịt, sau đó ngẩng lên nhìn hơn chục thùng giấy đang chất thành một bức tường thấp xung quanh. Khối lượng công việc mà ông làm trong hơn 30 năm khiến tôi há hốc miệng.

“Thầy đã làm gì trong phòng thí nghiệm chưa ạ?” Tôi hỏi.

“Không nhiều, bởi vì điều kiện hạn chế, dự án này cũng không nhận được nhiều kinh phí. Quan trọng hơn là trong những mô hình toán học này không có cái nào đáng để làm thí nghiệm cả! Chúng đều không thành công về mặt lý luận, luôn là tới bước cuối cùng em mới phát hiện mình đã sai ngay từ bước đầu tiên. Ngay cả khi làm ra được một mô hình toán học nhất quán về lý thuyết thì vẫn còn khuya mới tạo ra được sét hòn trong phòng thí nghiệm.”

“Thầy còn đang nghiên cứu dự án này không ạ?”

Trương Bân lắc đầu: “Đã dừng từ mấy năm trước rồi, thật trùng hợp đó chính là cái năm mà em lần đầu tới hỏi tôi về sét hòn. Đêm giao thừa năm ấy, tôi vẫn còn đang mắc kẹt trong những

tính toán vô vọng, nghe thấy tiếng đồng hồ điểm năm mới vang lên, còn cả tiếng hoan hô của mấy cô cậu học trò, một nỗi buồn chưa từng có đã đè tôi xuống, chết chìm. Tôi lại tới đây, giống như những lần trước, lấy ra cuốn sổ đó từ túi áo mưa, cẩn thận lật từng trang một, và lúc ấy, tôi nhận ra một đạo lý."

"Là gì vậy ạ?"

Ông cầm cuốn sổ lên, ôm vào ngực: "Nhìn cuốn sổ này, nhớ về đêm giông bão năm sinh nhật tuổi mười bốn của em, em thực sự cho rằng tất cả chuyện này đều nằm trong các định luật vật lý đang có sao?"

Tôi không nói thành lời.

"Chúng ta đều là những người bình thường. Mặc dù chúng ta đang vượt qua nỗ lực thông thường để tìm kiếm, nhưng cuối cùng vẫn là người thường mà thôi, chúng ta chỉ đang suy luận tiếp trong khuôn khổ do Newton, Einstein, Maxwell đặt ra, không đi ra nổi bãi mìn dù chỉ nửa bước. Nếu không thì sẽ giống như bước vào nơi hư ảo không có không khí. Nhưng từ khuôn khổ sẵn có, chúng ta cũng không thể suy luận ra được bất cứ thứ gì."

Nghe xong những lời đó, tôi cảm thấy mình bị đánh gục như cái ngày đi trên con đường ở Thái Sơn.

Trương Bân nói tiếp: "Nhìn em, tôi thấy chính mình hồi còn trẻ, tôi đã dành nỗ lực lớn nhất để ngăn cản em đi trên con đường nguy hiểm này, nhưng biết là không có tác dụng gì. Em vẫn sẽ đi tiếp. Tôi chỉ muốn nói với em rằng tôi đã làm xong những gì tôi có thể rồi." Nói xong, ông mệt mỏi ngồi lên một chiếc thùng.

"Thầy Trương, thầy cũng nên đánh giá chính xác về công việc của mình: Chúng ta ám ảnh một thứ gì đó, cố gắng hết sức mình,

như vậy là đủ, đó cũng được gọi là thành công rồi," tôi nói.

"Cảm ơn lời an ủi của em," ông yếu đuối đáp lại.

"Em cũng tự nhủ với mình rằng khi bản thân tới tuổi của thầy thì cũng sẽ tự an ủi mình như vậy."

Trương Bân chỉ vào mấy thùng giấy xếp xung quanh. "Những thứ này, và cả mấy cái đĩa kia, em cầm đi, có hứng thú thì mở ra xem, không thích thì bỏ đi. Chúng vốn cũng không có ý nghĩa gì cả… Còn có cuốn sổ này, em cũng cầm nốt đi, nhìn thấy nó là tôi khiếp sợ."

"Em cảm ơn thầy!" Tôi nói, cổ họng nghẹn lại, sau đó chỉ vào bức ảnh treo trên tường: "Em có thể sao chép bức ảnh này không ạ?"

"Được, nhưng để làm gì?"

"Có lẽ sẽ có một ngày, chúng ta có thể cho thế giới biết rằng cô ấy là người đầu tiên trực tiếp làm các phép đo về sét hòn."

Trương Bân cẩn thận gỡ bức ảnh trên tường xuống đưa cho tôi: "Cô ấy tên Trịnh Mẫn, tốt nghiệp khóa 63 khoa Vật Lý của Đại học Bắc Kinh."

Ngày hôm sau, tôi chuyển mấy thùng giấy từ nhà của Trương Bân tới ký túc xá, căn phòng giờ đây chẳng khác nào một nhà kho. Mấy ngày này, tôi dành cả ngày lẫn đêm ngấu nghiến mấy thứ đó. Tôi giống như một người leo núi thiếu kinh nghiệm, kiệt sức khi leo tới một độ cao chưa ai đạt tới, nhưng khi nhìn bốn bề xung quanh, tôi lại thấy những chiếc lều do người đi trước để lại và dấu chân của họ tiếp tục dẫn ngược lên trên. Tới giờ, tôi đã đọc xong ba mô hình toán học do Trương Bân xây dựng, tất cả đều rất tinh vi, trong đó có một mô hình có ý tưởng giống với luận văn tiến sĩ

của tôi, chỉ có điều nó hoàn thành trước tôi mười năm. Và điều làm tôi toát mồ hôi hột hơn cả là mấy trang cuối cùng của bản thảo, ông đã chỉ ra những sai lầm của mô hình này, điều mà tôi, Cao Ba và các giáo viên khác trong hội đồng không nhìn ra được. Nhưng thứ mà tôi thấy nhiều nhất vẫn là những mô hình toán học chưa hoàn thiện, trong quá trình xây dựng, Trương Bân đã phát hiện ra sai sót.

Tối nay, trong lúc tôi đang vùi đầu vào đống giấy tờ thì thầy Cao Ba tới tìm tôi. Ông nhìn núi giấy tờ chất đống, lắc đầu.

"Nghe tôi nói này, em muốn cả đời giống như ông ta hả?"

Tôi cười với ông, đáp: "Thầy Cao…"

Ông xua tay: "Tôi không còn là thầy của cậu nữa, có khi sau này còn là đồng nghiệp."

"Vậy thì em càng dễ nói chuyện hơn rồi. Thực lòng mà nói, em chưa từng thấy một người nào tài năng như thầy. Không hề nịnh bợ đâu ạ, nhưng thứ lỗi cho em nói thẳng, em thấy thầy làm việc luôn thiếu sự kiên trì, ví dụ như bản CAD hệ thống chống sét cho các kiến trúc lần trước, một dự án tốt như vậy chỉ cần bỏ ra thêm chút công sức là đã có thể hoàn thành, vậy mà thầy lại ghét phiền phức nên đem cho người khác."

"Ha ha, kiên trì như em, cả đời làm một việc mãi mãi không hợp với xu thế thời đại, trong khi thời đại ngày nay, ngoại trừ khoa học cơ bản, các ngành nghiên cứu khác đều nên bị dao sắc chặt đay rối. Lần này, tôi tới đây để chứng minh cho em thấy tôi thiếu kiên trì như thế nào, em còn nhớ lời tôi nói không? Nếu như luận văn của em không được thông qua, tôi sẽ từ chức."

"Nhưng nó được thông qua rồi ạ."

“Tôi vẫn sẽ từ chức. Ha ha, em thấy rồi đó, lời hứa này có bao phần là cái bẫy.”

“Sau này thầy đi đâu ạ?”

“Sở nghiên cứu sấm sét của Viện nghiên cứu Khoa học Khí quyển đã mời tôi tới làm sở trưởng. Tôi đã chán ngấy môi trường đại học rồi. Còn em, em đã có dự định gì sau này chưa? Cùng tôi qua đó đi!”

Tôi hứa với thầy rằng mình sẽ suy nghĩ về điều đó. Hai ngày sau, tôi đồng ý với thầy Cao Ba. Tôi không biết nhiều về nơi đó, nhưng trên tất cả, đó là cơ quan nghiên cứu sấm sét lớn nhất cả nước.

Hai đêm trước khi rời trường, khi tôi vẫn đang đọc những bản thảo tính toán đó thì nghe thấy có tiếng người gọi cửa. Đứng trước cửa là thầy Trương.

“Em chuẩn bị rời đi à?” Ông nhìn hành lý của tôi và hỏi.

“Vâng, hôm sau em sẽ đi. Nghe nói thầy đã về hưu ạ!”

Ông gật đầu: “Hôm qua, vừa làm xong thủ tục. Tôi cũng già rồi, chỉ muốn nghỉ ngơi thôi, sống đời này đã mệt lắm rồi.”

Ông ngồi xuống, tôi châm thuốc cho ông, ông im lặng một lúc rồi lên tiếng: “Tôi tới để nói với em một chuyện. Chuyện này chắc chỉ có em mới hiểu được. Em biết điều đau đớn nhất đời tôi là gì không?”

“Em hiểu, thưa thầy, muốn giải thoát khỏi mối tơ vò này quả thực rất khó, đã ba mươi năm rồi. Nhưng ba mươi năm của thầy không chỉ làm mỗi việc đó. Chưa kể, hơn trăm năm qua, những người dùng cả đời để nghiên cứu sét hòn cũng không ít, không ai trong số họ may mắn hơn thầy cả.”

Trương Bân lắc đầu cười: “Em hiểu sai rồi. Tôi đã trải qua nhiều việc hơn em rất nhiều, hiểu biết về khoa học và cuộc sống cũng sâu sắc hơn em, tôi không hề nuối tiếc ba mươi năm nghiên cứu, càng không cảm thấy đau khổ, đúng như em nói, tôi đã dành hết sức mình thì tại sao lại nghĩ không thông cho được?”

Vậy thì là gì? Tôi nghĩ tới những năm tháng ông sống một mình sau khi vợ mất…

Ông có vẻ nhìn ra suy nghĩ của tôi: “Cái chết của Trịnh Mẫn đã giáng một đòn chí tử lên tôi. Tôi nghĩ em cũng hiểu rằng những người như chúng ta, một khi tâm tư bị thứ gì đó chiếm đóng toàn bộ trong một thời gian dài rồi trở thành một phần trong cuộc sống, thì những việc khác trong cuộc sống sẽ chỉ chiếm vị trí thứ hai mà thôi.”

“Vậy còn có thể là gì nữa ạ?” Tôi không giải thích nổi.

Trương Bân cười gượng, lắc đầu: “Thật khó để mở miệng.” Ông rít một hơi thuốc dài. Tôi vẫn chưa hiểu gì cả, còn có việc nào khó nói ở đây nữa ư? Vì tôi và ông có mục tiêu chung, có chung suy nghĩ, nên tôi bất chợt nhận ra.

“Thầy từng nói rằng hơn ba mươi năm nay thầy vẫn không ngừng tìm kiếm sét hòn đúng không ạ?” Tôi hỏi.

Ông thở ra một làn khói dài: “Đúng vậy, sau khi Trịnh Mẫn chết, sức khỏe tôi ngày càng đi xuống, tật ở chân cũng trầm trọng hơn, ngày càng ít ra ngoài, nhưng vẫn không ngừng tìm kiếm, ít nhất chưa từng bỏ qua trận giông bão nào ở khu vực xung quanh.”

“Vậy là…” Tôi dừng lại, trong chốc lát, tôi cảm nhận được toàn bộ nỗi đau của ông.

“Đúng vậy, em đoán đúng rồi đấy, hơn ba mươi năm nay, tôi

chưa từng thấy sét hòn.”

So với các hiện tượng tự nhiên bí ẩn khác, sét hòn không phải là quá hiếm, theo điều tra cho thấy, cứ 100 người thì có 1 người khẳng định đã nhìn thấy nó. Nhưng sự xuất hiện của nó không theo bất kỳ quy luật nào, rất ngẫu nhiên và tình cờ, hơn ba mươi năm miệt mài tìm kiếm trong giông bão nhưng chưa thấy thì đúng là chỉ có thể trách số phận quá nghiệt ngã.

Trương Bân kể tiếp: “Hồi còn nhỏ, tôi đã từng đọc một cuốn tiểu thuyết của Nga, kể về một ông chủ của một trang viên trù phú, có thủ vui duy nhất trong cuộc sống là rượu ngon. Một lần nọ, ông mua được một chai rượu ngon vớt từ con thuyền bị đắm cổ xưa của một lữ khách. Trong chai sót lại chút rượu, và sau khi ông ta uống nốt chỗ rượu đó thì thân tâm đều chìm đắm say mê. Lữ khách nói với ông rằng anh ta chỉ vớt được hai chai rượu như vậy trong con thuyền đắm đó, chai còn lại không biết đã trôi dạt tới phương nào. Ông chủ trang viên ban đầu không quan tâm, nhưng dư vị của chai rượu đó khiến ông thao thức ngày đêm, thậm chí ông còn bán cả trang trại và toàn bộ tài sản, chu du khắp đất trời để tìm kiếm chai rượu còn lại. Ông trải qua trăm ngàn đắng cay, đi khắp thế giới, từ ngày trẻ tới khi về già, cuối cùng cũng tìm thấy. Lúc này, ông chỉ còn là tay khất cái bệnh tật, ông uống cạn chai rượu rồi chết trong hạnh phúc.”

“Ông ấy thật may mắn,” tôi nói.

“Ở một khía cạnh nào đó, Trịnh Mẫn cũng là người may mắn.”

Tôi gật đầu, chìm đắm trong suy nghĩ.

Một lúc sau, Trương Bân nói: “Thế nào, đối với sự đau khổ mà tôi vừa nói, em vẫn còn giữ thái độ xa lánh đó sao?”

Tôi đứng dậy, đi đến cửa sổ trông ra khuôn viên bên ngoài tối om: “Không, thầy Trương, em không thể đứng xa ra được, cảm giác đó của thầy đối với em không phải đau khổ, mà là sợ hãi! Nếu thầy muốn em nhìn thấy con đường chúng ta đi có bao nhiêu nguy hiểm thì thầy đã làm được rồi.”

Đúng vậy, ông ấy đã làm được. Tôi có thể chịu đựng được tâm sức cả đời không vì thành tựu gì cả, tôi có thể chịu đựng để vứt bỏ tất cả, cô độc cả đời, thậm chí tôi có thể hy sinh cả tính mạng nếu cần, nhưng tôi không thể chịu nổi việc cả đời này không thể gặp lại nó! Chính lần đầu nhìn thấy nó đã định nghĩa lại cuộc đời tôi, chúng tôi không thể chịu đựng nổi nếu không gặp lại nó! Điều này có thể sẽ khiến người khác khó hiểu nhưng bạn có thể tưởng tượng rằng thủy thủ có thể chịu được việc cả đời không nhìn thấy biển không? Dân leo núi có thể chịu được việc cả đời không nhìn thấy núi tuyết không? Phi công có thể chịu được việc cả đời không thấy bầu trời xanh không?

“Có lẽ,” Trương Bân đứng dậy và nói. “Em có thể khiến chúng ta gặp lại nó lần nữa.”

Tôi mông lung nhìn ra ngoài cửa sổ: “Thầy Trương, em không biết nữa.”

“Nhưng đây là hy vọng cuối cùng trong đời tôi rồi. Tôi nên đi thôi, bức ảnh đó em sao lại xong chưa?”

Tôi sực tỉnh: “Vâng, xong rồi ạ, lẽ ra em đã trả lại sớm cho thầy, nhưng khi tháo ra em đã làm gãy khung nên em muốn mua một cái khung mới lắp vào, nhưng mấy ngày nay em không có thời gian để ra ngoài.”

“Không cần đâu, khung cũ là được rồi.” Ông cầm lấy bức ảnh,

đoạn nói: “Mấy hôm nay, tôi luôn cảm thấy trong nhà thiếu đi thứ gì đó.”

Tôi quay lại trước cửa sổ, nhìn bóng dáng thầy hướng dẫn của mình biến mất vào màn đêm, đôi chân của ông khập khiễng hơn bình thường, mỗi bước đi đều rất khó khăn.

5
MỘT HIỆN TƯỢNG DỊ THƯỜNG (2)

Sau khi Trương Bân rời đi, tôi tắt đèn định bụng đi ngủ nhưng trằn trọc mãi, vì vậy, khi chuyện đó xảy ra, tôi chắc chắn mình đang tỉnh táo.

Tôi nghe thấy một tiếng thở dài nhè nhẹ.

Không thể biết âm thanh được phát ra từ đâu nhưng tiếng thở dài ấy dường như lấp đầy toàn bộ không gian tối tăm. Tôi cảnh giác, hơi ngẩng đầu lên từ gối.

Tiếng thở dài lại vang lên, rất nhẹ, rất khẽ, nhưng có thể nghe thấy.

Trường học đã vào kỳ nghỉ, lầu ký túc xá gần như không có người. Tôi ngồi bật dậy, nhìn lướt qua căn phòng tối om, chỉ thấy mấy thùng giấy trong bóng tối nom như đống đá xếp chồng ngẫu nhiên lên nhau. Tôi bật đèn, trước khi cái bóng đèn huỳnh quang bật sáng hoàn toàn, nó nhấp nháy mấy lần trước khi sáng hẳn, tôi nhìn thấy một cái bóng lấp ló trên thùng giấy, màu trắng, nhưng chỉ trong chốc lát cái bóng đã biến mất, không rõ hình thù. Tôi không dám chắc đó có phải ảo giác hay không, nhưng khi cái bóng

biến mất, tôi nghe thấy tiếng động phát ra từ hướng cửa sổ, sau đó có một cái bóng dài, rõ ràng là hình ảnh chớp nhoáng của nó, giống như tàn ảnh của thị giác.

Tôi nhớ tới sợi tóc kia.

Tôi bật đèn rồi quay lại giường nằm nhưng không tài nào ngủ nổi. Đêm dài thao thức, tôi dứt khoát tỉnh dậy, mở thùng giấy ra, tiếp tục xem các tài liệu của Trương Bân. Bắt đầu từ đoạn hôm trước dừng lại, lật qua hơn chục trang, có một trang đã thu hút sự chú ý của tôi: Trang này có một nửa bị gạch một dấu X rất lớn. Màu mực đen của dấu X nổi bật hẳn lên so với trang tài liệu. Bên lề trắng của trang giấy viết lại một công thức ngắn gọn, rõ ràng để thay thế phần đã bị gạch đi. Công thức này giống với màu mực của dấu X. Thứ thu hút ánh mắt của tôi là nét bút viết ra công thức đó, duyên dáng và tinh xảo, khác hẳn với chữ viết của Trương Bân. Tôi lấy cuốn sổ bị cháy mà Trương Bân đã đưa cho tôi và mở nó ra, so sánh nét bút của cuốn sổ và nét bút đã viết công thức kia, kết quả thật hoang đường, nhưng tôi có thể dự liệu được. Trương Bân là người rất cẩn thận, phần nào của tài liệu cũng được đánh dấu ngày tháng, phần này được ghi chú vào ngày mồng 7 tháng 4 năm 1983, tính đến giờ đã là 12 năm sau ngày chết của vợ ông.

Nhưng đây quả thực là nét bút của Trịnh Mẫn.

Tôi tỉ mỉ ngồi xem lại công thức đó và phần bị gạch đi, đó là công thức tính điều kiện biên của chất lỏng plasma ở trạng thái tiêu hao thấp, rất ngắn gọn, có thể thay thế phần dẫn giải phức tạp bị gạch đi kia.

Vì công thức này sử dụng một thông số có sẵn, đó là thông số được đưa ra bởi một phòng thí nghiệm điện cơ của Mitsubishi vào

năm 1985. Khi ấy, họ đang nghiên cứu phát triển máy phát điện hiệu năng cao bằng cách dùng chất lỏng plasma thay cho rotor*. Dự án này cuối cùng vẫn thất bại, nhưng sản phẩm phụ của dự án là thông số về chất lỏng plasma sau này lại được ứng dụng một cách rộng rãi, nhưng đây là chuyện của sau năm 1985 rồi.

Tôi ngay lập tức mở các thùng giấy vẫn nguyên niêm phong còn lại ra, lại phát hiện thêm trên năm trang bản thảo khác có dấu vết sửa lại với nét bút giống như thế, nếu như tìm kỹ hơn, chắc chắn còn tìm thấy nhiều hơn nữa. Nhưng Trương Bân viết những trang bản thảo này vào sau những năm 80.

Tôi ngồi ở mép giường một lúc lâu, có thể nghe thấy rõ nhịp tim đang đập trong lồng ngực. Ánh mắt tôi rơi vào chiếc máy tính xách tay để trên mặt bàn. Tôi bật máy tính lên, lục lại bức ảnh chụp Trịnh Mẫn còn lưu trong ổ cứng. Bức ảnh này dùng máy quét có độ chính xác cao, tôi cẩn thận quan sát bức ảnh, cố gắng tránh đi ánh mắt rất có hồn của người phụ nữ trong đó. Tôi dường như đã tìm thấy gì đó, chân tay luống cuống khởi động phần mềm xử lý hình ảnh. Tôi thường xuyên phải xử lý khối lượng lớn những bức ảnh chụp sét, cho nên trong máy tính của tôi có rất nhiều phần mềm kiểu như vậy. Phần mềm đang mở có thể chuyển ảnh đen trắng thành ảnh màu. Phần mềm rất nhanh chóng xử lý hoàn tất, tuy màu sắc hơi giả, nhưng tôi vẫn đạt được mục đích của mình. Người trong bức ảnh đen trắng vẫn luôn trẻ hơn bình thường, đây là bức ảnh Trịnh Mẫn chụp trước khi gặp nạn, hiện tại màu sắc đã làm lộ sự thực bị hai màu đen trắng che giấu. Trịnh Mẫn trong bức ảnh già hơn so với tuổi thực của cô rất nhiều.

Trong bức ảnh đó, Trịnh Mẫn mặc áo khoác trắng của phòng thí nghiệm. Bức ảnh còn cho thấy rõ trên túi áo bên ngực trái có

một thứ, vải của túi áo rất mỏng, nhìn xuyên được hình dạng và chi tiết của thứ đó. Thứ đó thu hút sự chú ý của tôi, tôi lập tức cắt nó ra, nhét vào một phần mềm xử lý hình ảnh khác, thử trích xuất chi tiết hơn. Việc thường xuyên xử lý những bức ảnh chụp tia sét mơ hồ giúp tôi làm việc này rất thuần thục. Đường viền và chi tiết của thứ đó nhanh chóng hiện ra. Giờ thì tôi có thể nhìn thấy nó rất rõ, đó là một đĩa mềm có kích thước khoảng 3 inch.

Loại đĩa mềm 5 inch phải đến đầu những năm 80 mới bắt đầu phổ biển ở trong nước, đĩa mềm 3 inch mãi sau này mới được sử dụng, trong túi áo của cô ấy lẽ ra phải là một cuộn băng đục lỗ màu đen mới đúng.

Tôi giật mạnh dây nguồn của máy tính, quên béng mất việc máy tinh vẫn có pin, vì vậy, tôi dùng đôi tay run rẩy của mình di chuyển con chuột để tắt máy. Sau đó, tôi nhanh chóng gập máy lại. Tôi vẫn có cảm giác rằng ánh mắt yếu ớt của Trịnh Mẫn trong chiếc máy tính đã gập đang nhìn tôi chăm chăm. Sự im lặng của màn đêm chết chóc như một bàn tay lạnh lẽo khổng lồ đang ôm lấy tôi.

6
SÉT ĐÁNH GIỮA TRỜI QUANG

Khi tôi nói với Cao Ba về quyết định cùng ông tới Sở nghiên cứu sét, ông nói: “Trước khi em đưa ra quyết định cuối cùng của mình, tôi nên nói rõ trước: Tôi biết em chỉ nghĩ tới sét hòn, tuy nhiên động cơ của chúng ta khác nhau, tôi cũng lạc quan về dự án này, nhưng em phải biết rằng, một khi đã bắt đầu, tôi không thể dùng quá nhiều quyền lực trong sở để giúp em làm dự án này. Em biết tại sao Trương Bân thất bại không? Ông ấy đi quá sâu vào lý luận và không thể thoát ra nổi! Nhưng cũng không thể trách ông ấy, vì điều kiện vốn hạn chế. Hai năm qua, em cứ nghĩ tôi coi nhẹ thực nghiệm nhưng em sai rồi, khi em làm luận văn tiến sĩ, tôi không cân nhắc tới việc làm thí nghiệm, bởi vì đầu tư vào thí nghiệm quá tốn kém, điều kiện của chúng ta không đáp ứng nổi. Kết quả không chính xác, thậm chí còn sai lệch hoàn toàn sẽ gây cản trở về mặt lý thuyết.”

Những lời này khiến tôi thực sự phải nhìn nhận lại con người Cao Ba, tư tưởng của ông trong giới học thuật quả là linh hoạt, trong xã hội hiện thực cũng hiếm gặp được người như vậy. Đây

chắc chắn là điểm chung của những con người tới từ MIT. Thực ra, tôi cũng nghĩ như ông, tôi biết rõ việc thành lập cơ sở thí nghiệm cơ bản cho việc nghiên cứu sét hòn là điều không thể thiếu, vì tiêu chí thành công của việc nghiên cứu sét hòn là có thể chế tạo nhân tạo. Các thí nghiệm ấy đầu tiên cần có những thiết bị mô phỏng sét cỡ lớn, còn cần cả thiết bị tạo từ trường phức tạp, cho tới hệ thống cảm biến thăm dò phức tạp hơn thế nữa. Dự toán của bộ máy hệ thống như vậy sẽ dọa chết người. Tôi không phải tay mọt sách, tôi biết muốn thực hiện lý tưởng thì phải đi từng bước một.

Ở trên tàu, Cao Ba đột nhiên hỏi tôi về chuyện của Lâm Vân. Đã hai năm kể từ ngày chúng tôi gặp nhau ở Thái Sơn, bóng dáng của Lâm Vân chưa từng biến mất khỏi tâm trí tôi, nhưng vì tập trung vào sét hòn nên những ký ức về cô không thể phát triển thành thứ gì đó không thể kiểm soát nổi. Khoảng thời gian ngắn ngủi trải qua cùng cô ở Thái Sơn là kho báu tuyệt vời nhất trong trí nhớ của tôi. Hồi ức về cô luôn hiện lên những lúc tôi mệt mỏi nhất. Chuyện này giống như việc nghe một bản nhạc dịu dàng, là một cách nghỉ ngơi rất tốt. Cao Ba từng nói rất ngưỡng mộ trạng thái này của tôi, vì cuộc sống tình cảm phải xa rời trần thế, nếu như bị trầm luân trong đó thì chẳng tốt đẹp gì cả.

Khi chúng tôi nhắc tới Lâm Vân, Cao Ba hỏi: “Cô ấy đề cập chuyện hệ thống vũ khí sét với em à? Tôi hứng thú với chuyện này đấy.”

“Thầy muốn làm dự án quốc phòng sao?”

“Tại sao lại không chứ? Quân đội không có một cơ cấu nghiên cứu sét nào hoàn thiện, cuối cùng họ vẫn phải dựa vào chúng ta.

Kinh phí của dự án như vậy sẽ rất ổn định, và nó cũng là một thị trường có tiềm năng lớn."

Sau khi tạm biệt, tôi và Lâm Vân cũng không liên lạc với nhau, cô ấy có để lại cho tôi số điện thoại. Cao Ba nói rằng tôi nên liên hệ với cô ấy ngay sau khi tới Bắc Kinh.

"Em phải làm rõ tình trạng hiện tại của dự án nghiên cứu vũ khí sét, nhớ là đừng hỏi trực tiếp cô ấy. Em có thể mời cô ấy đi ăn trước hay là đi nghe nhạc chẳng hạn, đợi mối quan hệ phát triển chín muồi mới…" Cao Ba lúc này chẳng khác nào một tên gián điệp giảo hoạt.

Vừa tới Bắc Kinh, chưa kịp sắp xếp gì, tôi liền gọi điện cho Lâm Vân. Khi âm thanh quen thuộc truyền đến, tôi cảm nhận được một sự ấm áp khó tả, nghe giọng thì cũng có thể nhận thấy cô ấy rất ngạc nhiên khi tôi gọi đến. Theo ý của Cao Ba thì tôi nên đến thăm nơi cô ấy làm việc, nhưng tôi thật sự không thể mở lời, vậy mà không ngờ Lâm Vân lại chủ động mời tôi.

"Anh tới New Concept tìm tôi nhé, tôi có chuyện muốn nói với anh!" Sau đó, cô ấy cho tôi một địa chỉ ở ngoại ô Bắc Kinh.

"New Concept?" Tôi nghĩ ngay tới giáo trình tiếng Anh do Alexander biên soạn.

"À, chúng tôi quen gọi như vậy, đó là Trung tâm Phát triển Vũ khí Khái niệm mới của Đại học Quốc phòng. Tôi làm ở đây sau khi tốt nghiệp."

Tôi vừa mới tới đơn vị mới ra mắt thì Cao Ba đã giục tôi nhanh chóng đến chỗ Lâm Vân,

Sau khi xe rời đường vành đai 4, đi thêm khoảng nửa tiếng nữa, những cánh đồng lúa mì ở hai bên đường trải dài ngút mắt.

Khu vực này tập trung rất nhiều cơ sở nghiên cứu quân sự, kiến trúc đều vô cùng đơn giản, được bao quanh bởi những bức tường cao, ngoài cổng không đề gì cả. Nhưng Trung tâm Phát triển Vũ khí Khái niệm mới lại là một tòa nhà 20 tầng rất hiện đại, phô trương, giống văn phòng đại diện của một công ty đa quốc gia, khác biệt hoàn toàn với các cơ sở gần đó, không có bảo vệ ở cửa, mọi người tùy ý ra vào.

Tôi bước qua cánh cửa tự động tiến vào tiền sảnh rộng lớn và sáng sủa, đi thang máy lên lầu tìm văn phòng của Lâm Vân. Tôi thấy rằng nơi này giống cơ quan hành chính văn thư. Nhìn qua hai cánh cửa đang khép hờ ở hành lang, tôi thấy không gian bên trong được bố trí chia ô theo phong cách văn phòng hiện đại, có rất nhiều người đang bận rộn với máy tính và các chồng tài liệu. Nếu không phải họ đang mặc quân trang thì chắc tôi sẽ nhầm tưởng mình đang bước vào tòa nhà văn phòng của một công ty lớn. Tôi còn nhìn thấy vài người ngoại quốc, hai người trong số họ thậm chí còn mặc trang phục quân đội nước họ, đang trò chuyện và cười đùa cùng các sĩ quan Trung Quốc trong văn phòng.

Tôi tìm thấy Lâm Vân trong văn phòng đề biển "Tổ 2 Đánh giá hệ thống". Trong trang phục thiếu tá, cô ấy bước đến, cười rạng rỡ với tôi. Tôi rung động trước vẻ đẹp không cần tới thời trang đó, và ngay lập tức hiểu ra rằng cô thuộc bên quân đội.

"Nơi này có khác với những gì anh tưởng tượng không?" Sau khi chào nhau, cô ấy hỏi tôi.

"Thật khác biệt, nơi đây rốt cuộc nghiên cứu gì vậy?"

"Đúng như cái tên của nó thôi."

"Là vũ khí khái niệm mới gì đó à?"

“Nói thế này cho dễ hiểu nhé. Trong Thế chiến thứ hai, quân đội buộc thuốc nổ vào những chú chó đã được huấn luyện, để chúng chui vào gầm xe tăng của Đức, đó chính là vũ khí khái niệm mới. Tới nay, ý tưởng này thậm chí vẫn được tính là khái niệm mới, chẳng qua là có nhiều biến thể hơn: như là buộc thuốc nổ vào cá heo để chúng tấn công tàu ngầm, hoặc huấn luyện chim mang theo bom nhỏ… Đây đều là những ý tưởng mới nhất.” Lâm Vân cúi người xuống trước chiếc máy tính đặt trên bàn, mở ra tài liệu có hình ảnh và văn bản giống như một trang web về côn trùng. “Đặt các túi chứa chất ăn mòn cao vào thân các loài côn trùng như gián để chúng phá hủy đường dây điện trong hệ thống vũ khí của kẻ thù.”

“Thú vị thật,” tôi thốt lên. Lúc cúi xuống nhìn vào màn hình máy tính, tôi đứng sát Lâm Vân nên ngửi thấy mùi hương thanh khiết thoang thoảng. Nó rất ngọt ngào, lại thêm chút đắng nhẹ, một mùi hương vô cùng dễ chịu, làm tôi liên tưởng đến bãi cỏ xanh sau cơn mưa giông đang tắm mình trong ánh mặt trời…

“Hơn nữa, nhìn cái này này, đó là một loại chất lỏng sau khi phun ra sẽ khiến mặt đường trơn trượt không thể đi qua; cái này là một loại khí có thể làm tắt lửa của xe và xe tăng; còn cái này không thú vị lắm, là máy laser có thể quét một khu vực như súng điện tử của TV CRT*, có thể giao nhiệm vụ tạm thời hoặc vĩnh viễn cho tất cả những người đang ở trong khu vực đó…”

Hành động của Lâm Vân khiến tôi rất kinh ngạc: Có vẻ như thứ nào trong hệ thống tin tức của họ cũng đều có thể cho người ngoài xem.

“Chúng tôi đang tạo ra các vũ khí khái niệm mới, những vũ khí

này phần lớn đều vô dụng, thậm chí chẳng khác nào trò đùa, nhưng chỉ cần 1/100, kể cả 1/1000 có thể trở thành hiện thực thì cũng rất có ý nghĩa rồi."

"Vậy đây là một kho ý tưởng."

"Có thể nói như vậy. Công việc của bộ phận tôi là tìm ra khả năng hiện thực hóa những ý tưởng đó và tiến hành nghiên cứu sâu hơn, những nghiên cứu kiểu này có lúc khả thi ở một mức độ đáng kể, ví dụ như hệ thống vũ khí sét mà chúng ta sắp nói tới."

Việc cô ấy nhanh chóng nhắc tới thử mà Cao Ba muốn là một dấu hiệu tốt, chỉ có điều tôi muốn hỏi cô ấy một vấn đề khác mà tôi vô cùng hiếu kỳ: "Những sĩ quan phương Tây ở đây làm gì vậy?"

"Họ đều là những học giả viếng thăm. Nghiên cứu vũ khí là một bộ môn khoa học, cần giao lưu trao đổi. Vũ khí khái niệm mới còn lâu mới được hiện thực hóa, nó mới chỉ là một khái niệm. Điều cần thiết nhất trong lĩnh vực này là tư duy linh hoạt, cần có lượng thông tin cực kỳ lớn và những giao lưu tư tưởng, trao đổi hai bên đều có lợi."

"Vậy có thể nói là các cô phái học giả tới thăm lẫn nhau rồi."

"Hai năm trước, khi trở về từ Thái Sơn, tôi đã tới châu Âu và Bắc Mỹ, làm học giả viếng thăm tại cơ quan phát triển vũ khí khái niệm mới của họ suốt ba tháng, họ gọi nơi đó là Ủy ban đánh giá hệ thống vũ khí, có từ thời Kenedy rồi… Hai năm nay của anh thế nào, có phải mỗi ngày đều theo đuổi sét hòn không?"

"Đúng vậy," tôi đáp. "Tôi còn có thể làm gì khác đâu, trước mắt mới chỉ là tìm kiếm trên trang giấy thôi."

"Vậy để tôi tặng anh một món quà nhé," cô ấy vừa nói vừa di

chuột tìm kiếm gì đó trong máy tính. “Đây là tư liệu tường thuật của người chứng kiến sét hòn.”

“Tôi đã thấy hàng nghìn thứ như thế rồi,” tôi nói.

“Nhưng lần này không giống đâu,” Lâm Vân đáp. Trên màn hình xuất hiện một đoạn ghi hình: Trong vùng đất trống giữa rừng, có một chiếc trực thăng quân sự, có hai người đứng trước chiếc trực thăng đó, một người là Lâm Vân trong trang phục huấn luyện của quân đội, người còn lại mặc bộ đồ bay nhẹ, rõ ràng là phi công của chiếc trực thăng này, có mấy quả bóng bay đang lơ lửng trên không trung ở phía xa xa đằng sau. Lâm Vân giới thiệu: “Đây là Thượng úy Vương Tùng Lâm, phi công của chiếc trực thăng quân đội này.”

Sau đó, tôi nghe thấy giọng nói của Lâm Vân trong đoạn ghi hình: “Anh nói lại lần nữa đi, tôi cần ghi lại đưa cho bạn tôi.”

Vị Thượng úy nói: “Được thôi. Tôi muốn nói là thứ lần trước tôi nhìn thấy chính là thứ cô nhắc tới. Đó là trận lũ lụt ở Trường Giang năm 1998, tôi bay tới khu vực thiên tai để thả vật tư cứu hộ, ở độ cao 700m, tôi vô tình bay lạc vào một đám mây giông, phi công tuyệt đối không được bay vào đó, nhưng tôi không thể thoát ra ngay được. Lúc đó, sự hỗn loạn trong đám mây quật chiếc máy bay nghiêng ngả như lá chao nghiêng trong gió, đầu tôi đập vào buồng lái. Hầu hết các kim đồng hồ đều rung giật, vô tuyến điện cũng không thể nghe thấy gì. Bên ngoài trời tối mù, đột nhiên lóe lên một tia sét, sau đó tôi nhìn thấy nó, kích cỡ bằng quả bóng rổ, phát ra luồng ánh sáng màu cam đỏ. Khi nó xuất hiện, âm thanh của vô tuyến điện bị nhiễu loạn và âm lượng tăng lên nhanh chóng…”

“Chú ý những lời sau!” Lâm Vân nhắc tôi.

“…Quả cầu ánh sáng bay xung quanh máy bay, tốc độ không quá nhanh. Đầu tiên, nó vờn từ đầu tới thân máy bay, sau đó bay thẳng đứng qua cánh quạt, rồi xuyên qua cánh quạt và hạ cánh ở bụng máy bay. Lơ lửng như vậy tầm nửa phút, đột nhiên nó biến mất.”

“Đợi đã, tua lại đoạn vừa nãy đi!” Tôi giục. Đúng như lời Lâm Vân nói, đoạn ghi hình này không bình thường.

Đoạn ghi hình được tua lại, sau đó, Lâm Vân trong màn hình đã hỏi một câu mà tôi muốn hỏi: “Anh lúc đó đang bay hay là lơ lửng?”

“Tôi có thể lơ lửng trong một đám mây giông sao? Đương nhiên là đang bay rồi, tốc độ ít nhất là 400, lúc đó tôi đang tìm đường thoát ra khỏi đám mây”

“Anh nhất định nhớ nhầm rồi, lúc đó anh phải đang lơ lửng mới đúng, nếu không thì sai rồi!”

“Tôi hiểu ý của cô, tà môn chính là ở chỗ này, thứ đó không bị ảnh hưởng bởi luồng khí! Xem như tôi lúc ấy nhớ sai hoặc bị ảo giác, nhưng cánh máy bay thực sự đang chuyển động, luồng không khí lúc đó cũng chuyển động rất lớn, vậy thì sao có thể nói lúc ấy bầu trời không có gió được? Nhưng quả cầu lửa ấy vẫn thong thả bay quanh máy bay, có thể xem như cùng tốc độ, tốc độ của nó thực ra rất nhanh, nhưng nó không hề bị ảnh hưởng bởi luồng không khí!”

“Đây quả thực là một thông tin quan trọng!” Tôi nói. “Trong rất nhiều ghi chép trước kia cũng có thể nhận thấy điều này, ví dụ như chứng kiến sét hòn bay vào phòng từ cửa chính hay cửa sổ,

gió ở bên ngoài thổi vào, hoặc có ghi chép còn ghi lại được sét hòn lúc đó đang bay ngược gió, nhưng không lần nào đáng tin cậy bằng lần này. Nếu như chuyển động của sét hòn không bị luồng không khí ảnh hưởng, vậy thì học thuyết nó là thể plasma không còn đứng vững được nữa rồi, trong khi đây lại là cơ sở của hầu hết các lý thuyết hiện tại về sét hòn. Tôi có thể gặp người phi công đó không?"

Lâm Vân khẽ lắc đầu: "Không. Được rồi, chúng ta nói chuyện chính thôi. Trước hết, tôi muốn cho anh biết những gì chúng tôi đã làm hai năm nay." Cô ấy nói rồi cầm điện thoại lên, có vẻ như đang liên hệ cho việc tham quan gì đó. Xem ra nhiệm vụ Cao Ba giao cho anh được hoàn thành dễ dàng rồi. Tôi nhìn về phía bàn làm việc của Lâm Vân.

Tôi nhìn thấy một bức ảnh đông người, có Lâm Vân và vài lính thủy đánh bộ. Họ đều mặc quân phục rằn ri xanh trắng của thủy quân lục chiến, Lâm Vân là phụ nữ duy nhất trong số đó. Cô trông rất trẻ, trước ngực ôm khẩu súng tiểu liên giống như đang ôm một chú chó nhỏ. Sau lưng họ là biển rộng, trên biển có mấy con tàu đang đổ bộ đất liền, gần đó còn có cột khói từ vụ nổ.

Tôi cũng bị thu hút bởi một bức ảnh khác. Đó là bức ảnh của một thượng tá hải quân trẻ, đẹp trai, khí khái, phía sau đảo tháp cao lớn là hàng không mẫu hạm Châu Phong mà truyền thông thường đưa tin. Tôi nóng lòng muốn hỏi Lâm Vân xem đó là ai, nhưng rốt cục vẫn kiềm chế được.

Lúc này, Lâm Vân đã kết thúc cuộc gọi, nói với tôi: "Đi thôi, tôi dẫn anh đi xem thành quả hai năm nay của chúng tôi, không ra thành quả gì cả."

Chúng tôi bước ra ngoài để đi thang máy xuống lầu. Trên đường đi, Lâm Vân nói với tôi: “Hai năm nay, chúng tôi đã tốn rất nhiều sức lực để làm vũ khí sét, thực hiện hai dự án nhưng đều không thành công, dự án hiện tại đã bị hủy bỏ rồi. Hệ thống vũ khí là dự án của New Concept đi được xa nhất và đầu tư nhiều nhất nhưng kết quả thật thảm hại.”

Bước vào tiền sảnh, tôi nhận thấy có rất nhiều người mỉm cười và chào hỏi với Lâm Vân, linh tính mách bảo tôi rằng danh tính của cô ấy vượt qua một vị thiếu tá.

Sau khi ra ngoài, Lâm Vân dẫn tôi đến xe, trong lúc ngồi cùng cô ấy ở hàng ghế trước, tôi lại ngửi thấy mùi hương đăng đắng nhàn nhạt của cỏ xanh sau mưa, khiến tôi vô cùng vui vẻ, thoải mái. Mùi hương ấy hôm nay còn thanh tao hơn, như đám mây bồng bềnh trên nền trời xanh trải dài vạn dặm, như tiếng chuông ẩn hiện trong thùng sâu không đáy. Hai cánh mũi của tôi giật hai lần, cố bắt được mùi hương ấy.

“Anh thích mùi nước hoa này à?” Lâm Vân khẽ mỉm cười khi quay sang nhìn tôi.

“À… ừ, tôi tưởng trong quân đội không được dùng nước hoa?” Thật là một câu hỏi ngớ ngẩn.

“Thi thoảng thì vẫn có thể.”

Cô vừa cười duyên dáng vừa khởi động xe. Tôi bị hấp dẫn bởi món đồ trang trí treo trên cửa xe, đó là một đoạn trúc dài hai đốt, cỡ ngón tay, có cả một cành lá, thật là một tạo hình hài hòa, ý nhị. Tôi thích món đồ này vì đốt trúc và lá đã khô héo vàng úa, trong thời tiết khô hanh ở phương Bắc như thế này, đốt trúc đã xuất hiện vài vết nứt, chứng tỏ nó có từ khá lâu rồi. Cô ấy treo nó ở

một vị trí nổi bật như vậy thì ắt hẳn đoạn trúc này có ý nghĩa riêng. Tôi đưa tay ra muốn lấy nó xuống để xem kỹ hơn thì Lâm Vân vội túm lấy cổ tay tôi, tay của cô ấy mảnh khảnh, trắng trẻo nhưng lại mạnh mẽ bất ngờ. Sau khi ấn tay tôi xuống, sức lực ấy rất nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại sự mềm mại, ấm áp làm tim tôi đập mạnh.

“Mìn đấy,” cô bình tĩnh nói.

Tôi ngạc nhiên nhìn cô rồi lại nhìn đoạn trúc tưởng chừng rất vô hại, quả thật là không thể tin nổi.

“Đó là một loại mìn chống bộ binh có cấu tạo rất đơn giản: đốt dưới được nạp đầy thuốc nổ, đốt trên có dây kích hoạt, thực chất đó là chốt bắn linh hoạt rất nhỏ cùng một đoạn dây thun. Sau khi bị giẫm lên, đoạn trúc này sẽ biến dạng, chốt bắn được bật ra.”

“Cái này… từ đâu tới vậy?”

“Tôi nhặt được nó ở tiền tuyến Quảng Tây đầu những năm 80, là một sáng tạo rất kinh điển, giá thành thấp chỉ bằng pháo kép nhưng độ gây thương tích thì đáng kể hơn nhiều. Hơn nữa, nó được làm bằng rất ít kim loại nên máy dò mìn thông thường không thể phát hiện, các đặc công rất đau đầu về cái này, ngoại hình cũng dễ trà trộn, lúc đặt mìn cũng không cần chôn, vứt trên đất là được.”

“Không thể tin nổi, vật nhỏ như này lại có thể nổ chết người sao?”

“Thường thì không nổ chết người được đâu, nhưng có thể nổ nửa bàn chân hoặc bắp chân, nhằm giảm sức chiến đấu của địch, loại vũ khí gây thương tích này hiệu quả hơn vũ khí gây sát thương.”

Cô gái xinh đẹp khiến trái tim tôi rung động này đang nói về đổ máu và cái chết một cách rất bình tĩnh, như thể đang bàn luận về mỹ phẩm, khiến tôi vô cùng bối rối. Ai mà biết liệu đây có phải một phần không thể thiếu trong vẻ đẹp đã khiến tôi rung động không cơ chứ?

"Cái này còn nổ được không?" Tôi chỉ vào đoạn trúc và hỏi.

"Lẽ ra là có. Nhưng nhiều năm như thế rồi, dây thun đẩy chốt bắn chắc cũng bị dão rồi."

"Cái gì! Ý cô là nó… nó vẫn…" Tôi sửng sốt.

"Đúng vậy, nó vẫn đang ở trạng thái bắn, chốt được kéo căng nên không thể chạm vào."

"Như vậy… nguy hiểm lắm!" Tôi sợ hãi nhìn đoạn trúc đung đưa cạnh cửa kính ngay trước mặt mình.

Lâm Vân vẫn chăm chú nhìn thẳng về phía trước bằng đôi mắt trong veo, rất lâu sau mới nhẹ giọng nói: "Tôi thích cảm giác đó."

"Anh hứng thú với vũ khí không?" Lâm Vân hỏi tôi, có lẽ chỉ để phá vỡ sự im lặng.

"Lúc nhỏ tôi thích lắm, cứ thấy vũ khí là mắt sáng lên, đa phần các cậu con trai đều như thế… Chúng ta không nên bàn quá nhiều về vũ khí. Cô có biết một người đàn ông thỉnh giáo một cô gái về vũ khí có cảm giác như thế nào không?"

"Anh không nghĩ chúng có vẻ đẹp siêu phàm sao?" Cô chỉ vào đoạn trúc. "Một tác phẩm nghệ thuật tinh tế như thế."

"Tôi công nhận rằng vũ khí đúng là có vẻ đẹp khó tả, nhưng vẻ đẹp này dựa trên việc giết người. Nếu như đoạn trúc này chỉ là một đoạn trúc bình thường thì vẻ đẹp ấy cũng không còn nữa."

“Anh có từng nghĩ tại sao việc tàn ác như giết người lại mang tới vẻ đẹp không?”

“Đây quả thực là một câu hỏi rất sâu sắc, tôi không giỏi suy nghĩ việc này.”

Chiếc xe rẽ vào một con đường rất hẹp, Lâm Vân nói tiếp: “Thực ra, vẻ đẹp của một vật hoàn toàn có thể tách rời với chức năng thực tế của nó, ví dụ như là tem bưu chính, trong mắt người sưu tập tem, chức năng của con tem không hề liên can gì cả.”

“Vì vậy, đối với cô, nghiên cứu phát triển vũ khí là vì nó đẹp hay vì chức năng thực tế?”

Vừa dứt lời, tôi lập tức cảm thấy câu hỏi của mình quả đường đột. Lâm Vân vẫn cười nhẹ nhàng thay cho câu trả lời, rất nhiều mặt của cô ấy vẫn là bí ẩn đối với tôi.

“Anh là kiểu người bị thứ gì đó choán lấy cả đời,” Lâm Vân nhận xét.

“Chẳng phải cô cũng như thế sao?”

“Đúng vậy, tôi cũng thế.”

Sau đó, hai chúng tôi cùng im lặng.

Xe dừng lại sau khi vượt qua một vườn cây ăn quả, dãy núi ban nãy còn rất xa giờ hiện ngay tầm mắt. Dưới chân núi có một khu vực được bao quanh bởi hàng rào sắt, phần lớn diện tích bên trong là đất trống với ít cỏ còn sót lại, có một quần thể kiến trúc nho nhỏ ở góc. Khu phức hợp gồm một tòa nhà có mái rộng giống như nhà kho cỡ lớn và ba tòa nhà bốn tầng, phía trước tòa nhà đậu hai chiếc trực thăng quân sự. Tôi nhớ đoạn ghi hình người đã thấy sét hòn cũng là quay ở chỗ này. Đây là cơ sở thí nghiệm vũ khí sét, trái ngược hẳn với tòa New Concept, nơi này được phòng bị

nghiêm ngặt. Ở một tòa nhà, chúng tôi gặp người phụ trách căn cứ, là một Đại tá Không quân tên Hứa Văn Thành, nhìn rất thật thà, chất phác. Sau khi Lâm Vân giới thiệu tên của ông, tôi biết vị phụ trách này là một trong những nhà khoa học nghiên cứu sét, tôi thường thấy những bài báo của ông xuất hiện trên tạp chí học thuật trong và ngoài nước. Tôi đã quá quen với cái tên của ông nhưng chưa một lần gặp mặt, càng không biết ông là một quân nhân.

Vị đại tá nói với Lâm Vân: "Tiểu Lâm, người ta đang giục chúng ta, mong cháu hãy nỗ lực hơn với bên trên." Tôi quan sát và thấy rằng thái độ của ông đối với Lâm Vân không giống cấp trên với cấp dưới, mà rất thận trọng và lịch sự.

Lâm Vân lắc đầu đáp: "Với kết quả này của chúng ta thì không thể mở lời được đâu ạ. Chúng ta phải tiếp tục kiên trì!" Giọng điệu của cô cũng không giống cấp dưới với cấp trên.

"Đây không phải là chuyện kiên trì hay không, hiện tại Tổng cục vũ trang đang chống nhưng cũng không được bao lâu nữa.

"Phía New Concept chúng cháu đang cố gắng đưa ra một vài thứ, ít nhất là trên lý thuyết. Đây là Tiến sĩ Trần từ Sở nghiên cứu Sét."

Vị Đại tá nhiệt tình bắt tay tôi, nói: "Hai bên chúng ta nếu hợp tác sớm hơn thì mọi chuyện đã không như thế này. Những thứ mà chúng tôi cho anh xem hôm nay, đối với bất cứ ai nghiên cứu sét, đều sẽ vô cùng mới mẻ."

Đúng lúc này, đèn trong phòng đột nhiên sáng hơn rất nhiều, xem ra một vài thiết bị tiêu thụ năng lượng cao mới dừng lại. Vị đại tá cũng chú ý tới điều này, nói: "Xem ra sạc xong rồi đấy, Tiểu

Lâm, cô dẫn Tiến sĩ Trần đi xem đi, tôi không đi cùng đâu. Dùng lời của cô thì là tôi phải tiếp tục kiên trì đây. Xem xong thì cô hãy tự tới Sở nghiên cứu sét để thiết lập mối quan hệ giữa hai bên. Tôi có quen sở trưởng họ Tiết ở bên đó nhưng giờ ông ấy đã về hưu rồi, cũng giống như chúng ta thôi, thành quả làm ra không thể chuyển hóa nổi."

Trên đường đi vào, tôi để ý nơi này có các phòng thí nghiệm và xưởng gia công được trang bị rất đầy đủ, đó là sự khác biệt rất rõ ràng với New Concept. Một nơi làm việc thực sự.

Lâm Vân giới thiệu: "Công việc nghiên cứu sét của chúng tôi có hai bộ phận lớn, giờ chúng ta đi xem bộ phận đầu tiên: hệ thống tấn công mặt đất."

Khi bước ra khỏi tòa nhà, chúng tôi nhìn thấy một phi công cùng một nhân viên thao tác đang đi tới chỗ trực thăng, có thêm hai người nữa đang thu lại dây cáp to từ một chỗ nào đó trên máy bay, dây cáp điện nối thẳng tới một tòa nhà khác. Một vài binh sĩ chất đống thùng phuy chứa dầu thải lên một chiếc xe tải. Xem ra những người ở đây hẳn đã rảnh rỗi một thời gian dài rồi cho nên giờ mới hứng khởi như vậy.

Lâm Vân dẫn tôi ra phía sau một boong-ke làm từ bao cát, phía trước là một khoảng không rộng chừng sân bóng đá, có một vài binh sĩ đang dỡ các thùng phuy dầu thải từ xe tải và xếp chúng vào khu vực hình vuông màu đỏ, giống hình dạng của túp lều. Tiếng động cơ gầm rú từ phía xa vọng lại, trong màn khói bụi do cánh quạt gây ra, chiếc trực thăng từ từ bay lên, cánh quạt hơi nghiêng, bay qua đống thùng phuy chứa dầu thải. Chiếc trực thăng bay tới mục tiêu và dừng lại chừng vài giây, một tia sét sáng chói xuất

hiện từ phía dưới của trực thăng, đánh thẳng vào đống thùng phuy dầu thải, một tiếng nổ mạnh gầm lên gần như cùng lúc khiến tôi kinh hồn bạt vía vì không chuẩn bị sẵn tinh thần. Sau tiếng nổ như sấm đó là một loạt những âm thanh nổ mạnh vang lên cực lớn và nặng nề, mấy thùng phuy đựng dầu thải còn sót lại cũng phát nổ và cháy rụi. Tôi nhìn chằm chằm vào đám khói đen cuốn quanh ngọn lửa đỏ sẫm, kinh hãi mất một lúc mới mở miệng ra hỏi:

"Các cô dùng năng lượng nào để tạo ra sét vậy?"

"Nguồn năng lượng của hệ thống này không liên quan tới chúng tôi, đây là thành quả của Sở Nghiên cứu Siêu dẫn thuộc Viện Khoa học Trung quốc. Đó là nguồn pin năng lượng cao được làm từ vật liệu siêu dẫn ở nhiệt độ thường. Nguyên lý của loại pin siêu dẫn này thực ra rất đơn giản, làm dòng điện xoay không ngừng nghỉ trong vòng dây siêu dẫn điện rất lớn, nó có thể trữ rất nhiều điện năng."

Trực thăng lại bắt đầu phóng điện xuống mặt đất, lần này thời gian duy trì khá lâu nhưng cường độ rất yếu. Một đường hồ quang điện rất mảnh nối liền trực thăng và mặt đất. Đường hồ quang điện dài lắc lư trong không khí như đường cong duyên dáng của một vũ công, hoặc một sợi tơ nhện ánh tím phất phơ trong gió.

"Đây là pin siêu dẫn liên tiếp phóng ra điện năng dư thừa với cường độ thấp, loại pin này tính ổn định rất kém, không an toàn, không thể sạc và dự trữ lúc bình thường. Đợi chút nữa đi, chuyện này ít nhất phải mười phút, âm thanh này không dễ nghe phải không?"

Âm thanh phóng điện tuy không cao chói nhưng giống như tiếng móng tay cào vào thủy tinh, khiến người nghe sởn da gà.

“Phóng điện tức thời với cường độ mạnh như vừa nãy có thể thực hiện được mấy lần thế?” Tôi hỏi.

“Điều đó phụ thuộc vào dung lượng và số lượng pin siêu dẫn. Nếu giống như chiếc trực thăng này thì có thể thực hiện từ tám đến mười lần, nhưng chúng ta không thể xả lượng điện còn lại theo cách đó.”

“Tại sao?”

“Mọi người sẽ phản đối.” Lâm Vân chỉ tay về hướng Bắc, tôi hướng mắt nhìn theo và thấy một khu biệt thự sang trọng cách cơ sở này không xa. “Vốn dĩ căn cứ nên được xây cách xa khu dân cư, nhưng do nhiều nguyên nhân, mọi người đã quyết định xây dựng ở đây, và anh cũng đã thấy rồi đấy, hậu quả của sai lầm này không chỉ dừng ở việc tiếng ồn làm phiền tới người dân.”

Sau khi điện năng dư thừa được xả hết, Lâm Vân dẫn tôi đi xem thiết bị trên trực thăng, tôi không rành về cơ khí và điện tử nên cũng ù ù cạc cạc, nhưng thực sự ấn tượng với viên pin siêu dẫn hình trụ tròn.

“Tại sao các cô lại nói hệ thống này không thành công vậy?” Tôi hỏi, vẫn đang ngạc nhiên trước những gì bản thân vừa chứng kiến.

“Đại úy Dương là phi công trực thăng công kích của Trung đoàn Không quân 38, anh ấy là người có đủ tư cách để đưa ra kết luận.”

Tôi nhớ vị quân nhân tận mục sở thị sét hòn trong đoạn băng ghi hình trông như thế nào, nhưng người trước mặt trẻ trung hơn rất nhiều. Anh nói: “Lần đầu thấy thứ này tôi đã vô cùng phấn khích, lúc ấy tôi không thể đánh giá nổi ý nghĩa của nó. Nó có thể

khiến khả năng tấn công mặt đất của trực thăng vũ trang được cải thiện đáng kể… Tôi hào hứng như một phi công trong Thế chiến thứ nhất nhìn thấy tên lửa ngày nay! Nhưng rất nhanh sau đó tôi biết rằng nó cũng chỉ là một món đồ chơi mà thôi."

"Tại sao lại thế?"

"Đầu tiên là cự ly bắn của nó không quá 100m, nếu không thì không thể phóng ra điện. Một quả lựu đạn cũng có thể ném xa 100m."

"Chúng tôi đã nỗ lực hết sức nhưng đó là giới hạn của phạm vi rồi," Lâm Vân nói.

Điều này rất dễ hiểu: Nếu muốn tạo ra hồ quang điện dài mấy nghìn mét của sét trong tự nhiên thì năng lượng của pin siêu dẫn còn lâu mới đủ, mặc dù năng lượng này có thể dùng từ các kênh khác nhau như phản ứng hạt nhân, thì các cơ sở vũ khí như trực thăng vũ trang cho tới tàu khu trục… cũng không chịu nổi vụ phóng năng lượng lớn như vậy, ngay lúc chúng phóng ra tia sét thì rất có thể chúng sẽ tự phá hủy.

"Còn có một chuyện nực cười hơn nữa cơ," đại úy nói tiếp. "Nhưng hãy để Tiến sĩ Lâm nói nhé."

"Có thể anh cũng đã nghĩ tới rồi," Lâm Vân quay sang nói với tôi.

Đúng là thế. "Cô nói về cực của việc phóng điện đúng không?"

"Đúng vậy," Lâm Vân chỉ về khu vực hình vuông màu đỏ có mấy thùng phuy dầu thải vẫn đang cháy. "Chúng tôi đã mang 1.5 coulomb điện tích âm cho khu vực màu đỏ kia trước."

Tôi suy nghĩ một lúc rồi nói: "Có thể dùng phương pháp bức xạ để nạp điện tích cho khu vực mục tiêu từ xa không?"

“Ban đầu chúng tôi cũng cân nhắc thế, thiết bị sạc điện từ xa cùng với thiết bị phát điện được nghiên cứu phát triển đồng thời, nhưng về mặt kỹ thuật thì rất khó. Đặc biệt là trong điều kiện thực chiến, cần tấn công mục tiêu di động hiệu quả thì trong vòng một giây phải hoàn thành quá trình sạc điện ở khu vực mục tiêu. Với điều kiện kỹ thuật hiện tại thì điều đó gần như là không thể.” Lâm Vân thở dài. “Cũng như đại úy vừa nói, chúng tôi đã tạo ra một món đồ chơi, biểu diễn dọa mọi người còn được chứ không có bất kỳ giá trị thực chiến nào.”

Sau đó, Lâm Vân dẫn tôi tới dự án tiếp theo. “Có lẽ anh sẽ hứng thú với thứ này,” cô nói. “Tạo ra sét trong tầng khí quyển.”

Chúng tôi bước vào một tòa nhà lớn, Lâm Vân nói tòa nhà này được cải tạo từ một ga-ra xe lớn. Mái vòm của tòa nhà rất cao, lắp một hàng đèn phản quang chiếu sáng cả không gian bao la, tiếng bước chân của chúng tôi vang vọng, giọng của Lâm Vân cũng vang lên ngọt ngào.

“Sét thường là do mây vũ tích sinh ra nên việc nhân tạo trên một quy mô lớn rất khó, giá trị về mặt quân sự cũng không lớn. Mục tiêu nghiên cứu của chúng tôi là tạo ra sét khô, chính là loại sét được hình thành bởi không khí đã tích điện trong khí quyển sinh ra điện trường phóng điện, không cần tới mây.”

“Cô đã từng đề cập đến chuyện này ở Thái Sơn.”

Lâm Vân chỉ cho tôi các máy móc được lắp sát vào tường, mỗi cái có kích thước bằng một chiếc xe tải, bộ phận chính là một túi khí áp suất lớn, hình dạng giống một máy nén không khí cỡ lớn. “Đây là máy tạo ra không khí tích điện, nó hút một lượng lớn không khí rồi sạc điện tích, hai máy chính là để tạo ra không khí

mang điện tích âm và dương.”

Có một đường ống thô và to đặt trên mặt đất, bắt nguồn từ hai cái máy, đi men theo chân tường; ở mỗi khoảng cách nhất định, có một đường ống nhỏ nối vuông góc với đường ống to, số lượng đường ống nhỏ phải hơn trăm, chia thành một hàng cao và một hàng thấp. Lâm Vân nói với tôi rằng hai miệng thông hơi này mang không khí có điện tích âm và dương, tạo thành điện trường phóng điện trong khí quyển.

Lúc này, tôi nhìn thấy có người dùng ròng rọc đưa chiếc máy bay mô hình nhỏ lên đến độ cao giữa hai miệng thông hơi, Lâm Vân nói: “Đây là mục tiêu phải tấn công, dùng loại rẻ nhất chỉ có thể bay đường thẳng.”

Sau khi tham quan một vòng, Lâm Vân dẫn tôi vào một căn phòng nhỏ ở góc tòa nhà. Căn phòng nhỏ này thực chất là một lồng sắt lắp kính, bên trong có một bảng điều khiển.

Lâm Vân nói với tôi: “Sét thường không thể đánh vào đây đâu, nhưng vì an toàn, chúng tôi vẫn xây dựng một phòng điều khiển có tác dụng che chắn, thực ra nó là lồng Faraday*.” Cô ấy đưa tôi một cái túi nhựa nhỏ, bên trong có một cặp nút tai. “Âm thanh lớn lắm đấy, không đeo nút tai sẽ hỏng thính giác.”

Sau khi tôi đeo nút tai vào, Lâm Vân nhấn nút màu đỏ trên bảng điều khiển, hai chiếc máy gầm lên, hai miệng thông hơi trên tường phun ra hai màn sương đỏ và xanh, dưới ánh đèn phản quang trên mái nhà tạo thành một cảnh tượng rất kỳ diệu.

“Không khí tích điện vốn không có màu sắc, làm như thế này để nhìn cho rõ. Phương pháp tích điện cho không khí là thêm vào những hạt aerosol* mang điện tích,” Lâm Vân giải thích.

Hai làn không khí đỏ và xanh tích tụ ngày càng nhiều, hình thành hai lớp cân bằng trên đầu chúng tôi. Số hiển thị màu đỏ trên bảng điều khiển đang nhảy lên, Lâm Vân nói nó biểu thị cường độ điện trường đang được hình thành. Sau mấy phút, còi hú lên báo cường độ điện trường đã đạt tới giá trị dự định. Lâm Vân nhấn một cái nút khác, chiếc máy bay đang được treo bay ra, lúc nó bay vào giữa tầng không khí xanh đỏ, một tia sét xuất hiện, cường độ ánh sáng của tia sét rất cao khiến hai mắt tôi hoa lên; đồng thời, tôi nghe thấy một tiếng sấm nổ, tuy đã có nút tai nhưng tiếng nổ ấy vẫn thật kinh hoàng. Sau khi mắt đã ổn định trở lại, tôi nhìn thấy chiếc máy bay nhỏ đã biến thành một đống nát vụn, giống như một mảnh giấy bị một bàn tay vô hình xé vụn, lả tả rơi xuống, ở vị trí độ cao cuối cùng máy bay bay tới có một đám khói màu vàng dần dần mờ đi.

Tôi lặng người chứng kiến tất cả, đoạn hỏi: “Chiếc máy bay nhỏ đó đã kích hoạt tia sét đúng không?”

“Đúng vậy, chúng tôi đưa điện trường khí quyển đạt tới một giới hạn, khi một vật dẫn có kích thước nhất định tiến vào trong phạm vi điện trường sẽ kích hoạt tia sét, giống như một bãi mìn trong không trung.”

“Các cô đã tiến hành thí nghiệm ở ngoài trời chưa?”

“Đã làm rất nhiều lần nhưng không thể cho anh xem được rồi, một lần làm thí nghiệm như vậy cần đầu tư rất lớn. Khi thực hiện ở bầu khí quyển bên ngoài, việc lắp các đường ống mang không khí tích điện cần dùng dây treo vào quả bóng bay đang lơ lửng trong không trung. Mỗi quả bóng bay treo hai đường ống, hai miệng thông hơi từ một ống cao, một ống thấp dẫn không khí có

điện tích âm và dương. Khi điện trường khí quyển được thiết lập, mấy chục, thậm chí mấy trăm quả bóng bay xếp thành một hàng, tạo ra hai hàng miệng thông hơi, từ đó tạo thành một tầng không khí mang điện tích âm dương trong không trung. Tất nhiên, đây là hệ thống thử nghiệm, khi thực chiến có thể sử dụng phương pháp bắn ra khác, ví dụ như dùng máy bay hoặc tên lửa mặt đất."

Tôi ngẫm nghĩ một lúc rồi lên tiếng: "Khí quyển bên ngoài chắc chắn không ở trạng thái tĩnh, luồng không khí ở ngoài sẽ thổi bay tầng không khí có điện tích."

"Đây đúng là một vấn đề rất lớn, ban đầu, mọi người cân nhắc dùng phương pháp phóng ra liên tục từ hướng đầu gió, ở mục tiêu cần phòng thủ hình thành một điện trường khí quyển ổn định ở trạng thái động."

"Kết quả thực nghiệm thực tế như thế nào?"

"Cơ bản là thành công, chính vì thành công nên sự cố đó mới xảy ra."

"Có chuyện gì vậy?"

"Trước khi tiến hành thử nghiệm tạo mìn trong khí quyển, chúng tôi đã cân nhắc đến vấn đề an toàn. Chỉ khi nào hướng gió an toàn thì chúng tôi mới làm thử nghiệm. Trong khi thí nghiệm, lúc đang tạo một điện trường khí quyển có tính ổn định đã vượt xa dự liệu của chúng tôi, nó bị gió thổi đi rất xa. Trong quá trình thử nghiệm, các khu vực dưới gió có căn cứ địa liên tục báo cáo về hiện tượng sấm sét giữa trời nắng, xa nhất xuất hiện ở Trương Gia Khẩu*. Nhưng hiện tượng sấm sét này không tạo ra bất cứ tổn hại gì, vì ảnh hưởng chỉ như một trận giông bão nhỏ. Đa phần hướng gió đều an toàn, thậm chí đối với hướng gió vào khu dân cư, chúng

tôi cũng không nhận thấy bất cứ nguy hiểm nào đặc biệt, nhưng có một hướng gió ngoại lệ: hướng gió về phía sân bay Thủ đô. Loại điện trường khí quyển này rất nguy hiểm đối với máy bay, không hề giống với mây vũ tích, phi công và ra-đa mặt đất đều không thể thấy được! Để tăng khả năng hiển thị, chúng tôi đã tạo màu cho không khí tích điện như khi nãy anh thấy trong phòng thí nghiệm, nhưng sau đó chúng tôi phát hiện ra, khi bị thổi tới vị trí xa, không khí có màu bị tách ra khỏi không khí tích điện. Đồng thời không khí có màu không giống với không khí tích điện nạp đầy sol chứa ion nặng, không khí màu có tốc độ khuếch tán rất nhanh và màu sắc cũng nhanh chóng biến mất.

Trước mỗi lần thử nghiệm, chúng tôi đều kiểm tra nhiều lần với không quân và cơ quan thời tiết địa phương về dữ liệu của hướng gió. Chúng tôi còn thành lập một tổ khí tượng chuyên môn cho mục đích này. Làm đến vậy mà vẫn không thể tiên liệu việc hướng gió thay đổi đột ngột. Trong lần thử nghiệm thứ mười hai, sau khi tạo ra điện trường, hướng gió phát sinh thay đổi, điện trường khí quyển đó bay về hướng sân bay thủ đô. Sân bay lúc đó phải đóng cửa khẩn cấp, chúng tôi cử năm máy bay trực thăng để theo dõi vùng điện trường trôi dạt, việc này rất khó và cũng rất nguy hiểm. Vì không khí có màu trong điện trường đã tiêu tán nên chỉ có thể dựa vào những thay đổi lớn nhỏ của tiếng ồn trong vô tuyến điện để định vị. Một chiếc trực thăng trong số đó đã bay lạc vào điện trường, gây ra sét, sau khi bị đánh trúng đã nổ trong không trung, vị đại úy gặp nạn đó chính là người đã thấy sét hòn mà anh muốn gặp.”

Hình ảnh người phi công trẻ hiện lên trong tâm trí tôi rất rõ ràng. Mấy năm nay, mỗi lần nghe ai đó chết vì bị sét đánh, trong

lòng tôi đều dâng lên cảm giác sợ hãi không tài nào giải thích nổi, hiện tại, nỗi sợ ấy càng mạnh mẽ thêm. Nhìn màn sương xanh đỏ đang lơ lửng trong không trung, da đầu tôi căng ra.

“Điện trường này có thể triệt tiêu không?” Tôi hỏi.

“Rất dễ,” Lâm Vân trả lời, sau đó nhấn một nút màu xanh. Hai miệng thông hơi lập tức phun ra luồng khí không màu, điện tích đang trung hòa. Lâm Vân chỉ vào con số màu đỏ đang biểu thị cường độ điện trường, giá trị đang giảm mạnh.

Nhưng nỗi căng thẳng của tôi vẫn chưa tiêu tan, tôi cảm giác điện trường vô hình đang bao trùm khắp nơi, không gian xung quanh như bị siết chặt bởi một sợi dây thun, khiến hô hấp trở nên khó khăn.

“Chúng ta ra ngoài thôi,” tôi đề nghị với Lâm Vân. Sau khi trở ra không gian bên ngoài, hô hấp của tôi mới dịu đi một chút. “Thứ này đáng sợ quá!” Tôi thốt lên.

Lâm Vân không nhận thấy sự khác lạ của tôi, chỉ nói: “Đáng sợ ư? Không hề, nó chỉ là một hệ thống thất bại. Chúng tôi đã bỏ qua điều rất quan trọng: Chúng tôi đã nhiều lần kiểm tra đi kiểm tra lại đường cong quan hệ giữa ba yếu tố là thể tích, cường độ và không khí tích điện của điện trường, kết quả khi ấy rất lạc quan. Nhưng đường cong quan hệ đó chỉ là đo đạc ở phạm vi nhỏ trong phòng, đơn giản là không phù hợp với không gian phạm vi lớn ở tầng khí quyển bên ngoài. Trong trường hợp thứ hai, muốn thiết lập điện trường khí quyển phạm vi lớn phù hợp với yêu cầu, thì nhu cầu về không khí tích điện phải tăng theo cấp số nhân, muốn duy trì điện trường khí quyển trong thời gian dài và không khí tích điện phóng ra liên tục thì cần hệ thống cực kỳ lớn, chưa tính tới kinh phí, hệ

thống như vậy trong khi chiến đấu sẽ trở thành mục tiêu dễ bị phá hủy. Bây giờ, anh cũng thấy rồi đấy, hai hệ thống thử nghiệm của chúng tôi đều thất bại, hoặc có thể nói là thành công cục bộ về mặt kỹ thuật, nhưng không hề có giá trị thực chiến. Đối với nguyên nhân thất bại, tôi nghĩ anh nên có cái nhìn sâu sắc hơn."

"Hả… Gì cơ?" Tôi mù tịt hỏi lại, vốn không hề để ý những gì cô vừa nói.

"Anh cũng nên thấy rằng nguyên nhân thất bại của hai hệ thống này đều có tính bản chất, vấn đề xuất phát từ cơ sở kỹ thuật của hệ thống, thông qua việc cải tiến để giải quyết là rất khó khăn. Chúng tôi bây giờ cũng đã có thể kết luận rằng: Hai hệ thống này không còn hy vọng gì nữa."

"Chà… Có lẽ thế…" Tôi bâng quơ, trước mắt vẫn là khung cảnh điện trường đang nháy xanh nháy đỏ, tia chớp sáng lòa, mảnh vụn của máy bay nhỏ, thùng phuy đang bốc cháy…

"Cho nên, chúng tôi cần nghĩ ra một hệ thống vũ khí sét hoàn toàn mới, anh chắc chắn có thể đoán được đó là gì…"

Điện trường khí quyển đang lơ lửng trong gió, gương mặt của đại úy phi công, chiếc trực thăng phát nổ…

"Sét hòn!" Lâm Vân nói lớn.

Tôi giật mình sực lại, phát hiện chúng tôi đã băng qua khoảng đất trống, trước mắt là cánh cổng căn cứ thí nghiệm. Tôi dừng bước, ngơ ngác nhìn Lâm Vân.

"Nếu như có thể tự tạo ra loại sét đó thì hai hệ thống trước không thể nào bì được với tiềm năng của nó. Nó có khả năng chọn lựa mục tiêu cần công kích một cách chính xác đến không tưởng. Đây là một đặc điểm mà không hệ thống vũ khí nào có được; điều

quan trọng nữa là nó không bị ảnh hưởng bởi luồng không khí…”

“Cô từng nhìn thấy sét đánh trúng trực thăng của viên đại úy kia chưa?” Tôi cắt ngang lời cô ấy.

Cô sững sờ một lúc, rồi lắc đầu: “Không ai nhìn thấy, máy bay nổ thành nhiều mảnh vụn, chúng tôi chỉ tìm thấy một phần hài cốt còn sót lại.”

“Vậy cô từng thấy người khác bị sét đánh chết bao giờ chưa?”

Cô ấy lại lắc đầu.

“Vậy là cô chưa từng nhìn thấy người khác bị sét hòn giết chết như thế nào rồi!”

Cô ấy nhìn tôi với biểu cảm quan tâm: “Anh không thoải mái à?”

“Tôi đã nhìn thấy!” Tôi nói, cố gắng chống chọi với cơn co thắt nơi ổ bụng. “Tôi đã từng nhìn thấy sét hòn giết người như thế nào, đó chính là bố mẹ của tôi! Tôi nhìn thấy họ hóa thành tro ngay tức khắc, sau đó khi ngón tay tôi chạm phải thì đống tro tàn hình người ấy sụp đổ xuống nền nhà. Ngày ấy tôi còn không báo cảnh sát, trong hồ sơ của bố mẹ, họ chỉ viết là “mất tích”, sau nhiều năm như thế, tôi vẫn luôn canh cánh câu chuyện ở sâu trong lòng, chưa từng nói với ai. Hai năm trước ở Thái Sơn, trong buổi đêm ở Thiên Nhai, tôi đã nói hết cho cô, không ngờ cô lại lấy ý tưởng từ đó!”

“Hãy nghe tôi giải thích đã, tôi không muốn làm tổn thương anh, tôi thực lòng xin lỗi,” Lâm Vân hoảng hốt.

“Không sao, tôi sẽ quay về báo cáo lại những vấn đề đã biết vào ngày hôm nay và cả ý định hợp tác của các cô với lãnh đạo, nhưng cá nhân tôi không hứng thú gì với vũ khí sét.”

Trên đường trở về thành phố, tôi và Lâm Vân cùng im lặng.

“Trước đây, tôi không nhận ra em là người nhạy cảm như vậy!”

Sau khi trở về Sở nghiên cứu, Cao Ba rất không hài lòng về tôi, ông ấy không biết quá khứ của tôi, và tôi cũng không muốn nói cho ông biết.

“Nhưng những gì em biết vẫn rất có giá trị. Tôi cũng biết được từ các nguồn tin khác, bên quân đội đúng là đã ngừng nghiên cứu vũ khí sét, nhưng chỉ tạm thời thôi. Nhìn việc họ đầu tư vào hai hệ thống thử nghiệm trước đó cũng có thể thấy dự án nghiên cứu này rất được coi trọng. Họ đang tìm đột phá mới, sét hòn chính là ý tưởng rất hay. Dự án này cần đầu tư nhiều hơn, quân đội và chúng ta khó có thể triển khai toàn diện trong thời gian ngắn, nhưng chúng ta có thể chuẩn bị trước về mặt lý thuyết. Lúc này thì tôi không thể hỗ trợ tài chính cho em trong dự án này, nhưng tôi có thể cho em thời gian và sức lực của mình, em làm thêm mấy mô hình toán học từ nhiều góc độ lý luận và giới hạn biên khác nhau đi. Như vậy, tới khi có đầy đủ điều kiện, chúng ta có thể đưa tất cả những mô hình triển vọng đó vào thí nghiệm. Tất nhiên, chúng ta cần hoàn thành quyết định hợp tác với bên quân đội trước đã.”

Tôi lắc đầu. “Em không muốn chế tạo vũ khí.”

“Không ngờ em là người theo chủ nghĩa hòa bình đấy.”

“Em không phải gì cả, không phức tạp đến thế, em chỉ không muốn nhìn thấy sét hòn hóa thêm bất kỳ ai khác thành tro.”

“Vậy em muốn thấy một ngày nào đó, người khác hoá chúng ta

thành tro hả?”

“Em đã nói là không có phức tạp đến vậy! Tinh thần mỗi người đều có một bãi mìn, em không muốn chạm vào bãi mìn này, chỉ vậy thôi.”

Cao Ba nở nụ cười gian xảo. “Tính chất của sét hòn sẽ quyết định nghiên cứu về nó rốt cục có liên quan gì tới vũ khí hay không. Em đã thề sẽ dành cả đời mình để theo đuổi nó, giờ lại dễ dàng từ bỏ thế à?”

Tôi chợt nhận ra điều này, cứng họng không nói được gì.

Sau khi tan làm, quay trở về ký túc xá, tôi nằm phịch xuống giường, đầu óc trống rỗng. Lúc đó có tiếng gõ cửa, tôi mở cửa ra và thấy người đứng trước mặt là Lâm Vân. Cô ăn mặc như sinh viên, nhìn trẻ trung hơn nhiều so với lúc mặc quân phục.

“Tôi rất xin lỗi anh về chuyện hôm qua,” cô chân thành.

“Tôi mới là người phải nói lời xin lỗi, tôi vụng về.

“Anh đã trải qua một chuyện khủng khiếp như vậy, nên ý tưởng của tôi khiến anh cảm thấy phản cảm cũng đúng thôi, nhưng vì sự nghiệp, chúng tôi chỉ có thể tiếp tục kiên trì.”

“Lâm Vân, sự nghiệp của chúng ta không chung đường rồi.”

“Đừng nói như vậy, tất cả những tiến bộ khoa học kỹ thuật trong thế kỷ này, chẳng hạn như du hành không gian, năng lượng hạt nhân hay máy tính,… đều là kết quả của hai nhóm người vốn không chung đường là các nhà khoa học và quân đội, họ cùng đặt ra điểm chung với mục tiêu tương ứng. Điểm chung trong mục tiêu của chúng ta rất rõ ràng: con người tạo ra sét hòn. Chỉ có điều điểm cuối của anh lại là bắt đầu của tôi mà thôi. Lần này tôi tới đây không phải để giải thích mục tiêu của tôi với anh, vì ở mặt

này, để chúng ta hiểu được nhau là rất khó. Tôi chỉ muốn tới giúp giảm bớt ác cảm về vũ khí sét thôi."

"Vậy thì cô thử đi."

"Được rồi. Khi nhắc tới vũ khí sét, anh sẽ nghĩ ngay đến giết người, còn theo cách của chúng tôi mà nói thì là tiêu diệt sinh lực địch. Nhưng nếu anh suy ngẫm kỹ thì sẽ thấy rằng vũ khí sét hoàn toàn có thể chế tạo được, sức mạnh của nó về mặt này không hơn được các vũ khí thông thường. Khi công kích mục tiêu kim loại có thể tích lớn cần tạo ra hiệu ứng lồng Faraday. Hiệu ứng này có tác dụng như tấm chắn đối với sét được sinh ra, triệt tiêu một phần hoặc toàn bộ lực sát thương đối với người trong lồng. Cho nên đối với sự sống, vũ khí sét sẽ không tàn bạo như các loại khác, ngược lại, nó có thể trở thành một hệ thống vũ khí giành được chiến thắng mà chỉ phải trả giá bằng ít mạng sống của quân địch nhất."

"Làm sao có thể giải thích như vậy?"

"Vũ khí sét có sức công phá mạnh nhất đối với mục tiêu nào? Đó là hệ thống điện tử. Khi cường độ của xung điện từ do tia sét gây ra vượt quá 2.4 gauss, vi mạch sẽ bị hỏng vĩnh viễn, thậm chí khi cường độ vượt quá 0.07 là đã có thể cản trở hoạt động của máy vi tính rồi. Các xung điện từ nhất thời do tia sét tạo ra không có khả năng công kích giết người, đây là nguyên nhân khiến vũ khí sét được coi trọng. Tiềm năng của sét hòn ở phương diện này còn ưu việt hơn nữa, nó có khả năng chọn lọc cực kỳ chính xác để đánh trúng mục tiêu, vũ khí này có thể phá hủy tất cả vi mạch trong hệ thống vũ khí của kẻ thù mà không cần chạm vào bất cứ bộ phận nào khác. Trong điều kiện hiện đại, nếu như tất cả các vi mạch trong hệ thống vũ khí của kẻ thù đều bị tan chảy thì chiến

tranh sẽ kết thúc.”

Tôi không lên tiếng, chỉ suy nghĩ về lời cô ấy nói.

“Tôi nghĩ rằng ác cảm của anh đã vơi đi một chút rồi. Bước tiếp theo, tôi muốn anh thấy rõ hơn mục tiêu của mình: nghiên cứu về sét hòn không thuộc ngành khoa học cơ bản, hệ thống vũ khí là ứng dụng khả thi duy nhất của nó. Nếu như loại bỏ nghiên cứu vũ khí thì ai sẽ đầu tư dự án này cho anh? Anh sẽ không tin rằng chỉ cần một cái bút và một trang giấy là có thể tạo ra sét hòn chứ?”

“Nhưng bây giờ chúng ta vẫn cần dựa vào bút và giấy,” tôi nói suy nghĩ của Cao Ba cho cô nghe.

“Anh nói vậy nghĩa là chúng ta có thể hợp tác đúng không?” Cô ấy vui mừng bật dậy khỏi ghế.

“Tôi bái phục khả năng thuyết phục của cô.”

“Yêu cầu công việc đó mà, khái niệm mới thì mỗi ngày đều cần thuyết phục người khác chấp nhận những ý tưởng có vẻ kỳ quặc của chúng tôi. Về vũ khí sét, chúng tôi đã thuyết phục thành công Tổng cục vũ trang, nhưng tới nay, kết quả vẫn đáng thất vọng”

“Tôi thấy được khó khăn của cô.”

“Bây giờ, không chỉ là khó khăn nữa đâu, dự án vũ khí sét đã bị đình chỉ rồi. Hiện tại, chúng tôi chỉ có thể chiến đấu một mình, theo lời của anh và Sở trưởng Cao, chuẩn bị về lý thuyết, sau đó chắc chắn sẽ có cơ hội. Hệ thống vũ khí này có sức cám dỗ quá lớn, tôi không tin họ có thể dừng lại như vậy… Anh chưa ăn cơm đúng không? Đi nào, tôi mời.”

Chúng tôi bước vào một nhà hàng có ánh sáng u ám, chỉ lãng đãng một vài thực khách, có người đang nhẹ nhàng đánh đàn

piano.

“Môi trường quân đội có vẻ hợp với cô,” tôi nói sau khi ngồi xuống.

“Có lẽ thế, tôi lớn lên trong quân đội.”

Trong ánh sáng mờ mờ, tôi quan sát cô kỹ hơn, sự chú ý dần dà tập trung vào chiếc trâm cài áo, đó là trang sức duy nhất trên người cô. Chiếc trâm có hình một thanh kiếm dài bằng que diêm, chuôi kiếm có gắn một đôi cánh nhỏ. Toàn bộ cây trâm đều màu bạc, lấp lánh trong ánh đèn mờ ảo, giống như một ngôi sao đang tô điểm trên ngực áo.

“Anh thấy nó đẹp không?” Lâm Vân cúi đầu nhìn cây trâm rồi hỏi tôi.

Tôi gật đầu khen đẹp nhưng bản thân lại cảm thấy ngại ngùng, giống như câu chuyện nước hoa ngày hôm qua, cô ấy nhanh chóng nhận ra tôi đang để ý cô, cũng trách cuộc sống của tôi quá khép kín, không quen ở một mình với người khác giới, càng không quen tính nết tế nhị và nhạy cảm của họ. Nhưng nghĩ về những nét nữ tính này đang được thể hiện trên người một cô gái treo mìn trong xe hơi, tôi lại cảm thấy thật kỳ diệu.

Sau đó tôi mới phát hiện cây trâm cài áo xinh đẹp đó cũng là một thứ khiến tôi kinh hồn bạt vía như đoạn trúc kia.

Lâm Vân tháo cây trâm ra, một tay cầm chuôi kiếm, tay còn lại cầm một cái thìa và một cái nĩa trên bàn ăn. Cô chụm thìa và nĩa sát vào nhau, sau đó dùng lưỡi kiếm cắt qua. Điều khiến tôi kinh ngạc là thìa và nĩa bằng kim đã bị cắt sắc lẻm ngay chính giữa, như thể chúng được làm từ sáp!

“Đây là vật liệu silic được sản xuất bằng kỹ thuật sắp xếp phân

tử, lưỡi của nó chỉ dày vài phân tử, và nó là thanh kiếm sắc nhất thế giới."

Tôi cẩn thận cầm lấy cây trâm mà cô ấy đưa cho, tỉ mỉ quan sát dưới ánh đèn, phát hiện ra mũi kiếm gần như trong suốt.

"Cô cài thứ này thì đúng là nguy hiểm quá!"

"Tôi thích cảm giác ấy, giống như những người Inuit* thích cái lạnh. Những thứ đó có thể khiến tâm trí của con người vận động với tốc độ cao, tạo ra thêm nhiều cảm hứng."

"Người Inuit đâu thích cái lạnh, họ chỉ không tránh được nó thôi. Cô… cô đặc biệt thật đấy."

Cô gật đầu đồng tình: "Tôi cũng thấy vậy."

"Cô thích vũ khí, thích nguy hiểm. Chiến tranh thì sao? Cô có thích không?"

"Xét theo tình thế hiện tại, chiến tranh không phải vấn đề thích hay không." Lâm Vân trả lời một cách khéo léo. Tôi biết cô ấy còn lâu mới mở lòng với tôi và có lẽ, ngày ấy sẽ chẳng bao giờ đến.

Nhưng hai chúng tôi nói chuyện hợp rơ, cũng có rất nhiều điều để nói. Suy nghĩ của Lâm Vân sắc bén như thanh kiếm nhỏ kia, khiến tôi đi hết từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Và cả sự bình tĩnh lẫn lý trí nơi cô, đều là những đặc điểm mà tôi chưa từng thấy ở phái nữ.

Cô chưa từng tiết lộ gia cảnh của mình, chỉ cần nhắc tới là cô sẽ cẩn thận chuyển hướng đề tài. Tôi chỉ biết bố mẹ cô cũng là quân nhân.

Bất tri bất giác đã 2 giờ đêm, ngọn nến trên bàn chúng tôi đã

cháy gần hết, trong nhà hàng chỉ còn lại hai chúng tôi. Nhân viên phục vụ tiến tới, hỏi chúng tôi muốn nghe khúc nhạc nào nữa không, rõ là ý muốn đuổi khách.

Tôi cố thử tìm một bài nào đó hơi lạ, để người chơi đàn không đàn được hoặc cần đợi thêm một lúc. "Trong tổ khúc *Nghìn lẻ một đêm* có một đoạn miêu tả về chuyến hải trình của Sinbad, tôi quên mất tên rồi."

Nhân viên phục vụ lúng túng lắc đầu, mời chúng tôi chọn bài khác.

Lâm Vân nói với phục vụ: "*Four seasons* nhé." Sau đó quay sang nói với tôi, "Anh chắc sẽ thích Summer (mùa hạ) trong đó, đó là mùa của sấm chớp mà."

Chúng tôi tiếp tục nói chuyện trong giai điệu của *Four seasons*, chủ đề nói chuyện giờ đã thoải mái hơn trước rất nhiều. Cô nói: "Giờ thì tôi có thể khẳng định rằng anh chưa từng bắt chuyện với cô gái xinh đẹp nhất lớp."

"Tôi từng nói chuyện rồi." Tôi nhớ tới buổi đêm ở thư viện, cô nàng hoa khôi của lớp đã hỏi tôi tìm kiếm điều gì, nhưng tôi không thể nhớ ra tên của cô gái đó.

Sau khi bản nhạc kết thúc, đã tới lúc phải chia tay, Lâm Vân khẽ cười nói tôi đợi chút: "Tôi sẽ chơi bản *Nghìn lẻ một đêm* đó cho anh nghe."

Cô ấy ngồi trước cây đàn piano, bản nhạc của Korsakov* đã bầu bạn với tôi bao đêm cô đơn giờ như làn gió mơn man trong đêm xuân thổi tới. Nhìn những ngón tay thanh mảnh, mềm mại của cô lướt trên phím đàn, tôi chợt nghĩ rằng ban nãy tôi chọn bản này vì thấy nơi đây giống như một bến cảng. Một nàng thiếu tá

xinh đẹp đang dùng âm nhạc để kể cho tôi nghe chuyến phiêu lưu trên biển của Sinbad, nàng nói về bão tố, mưa giông và mặt biển cũng có thể lặng sóng vào những ngày gió hiền hòa, nàng kể cho tôi nghe về công chúa, tiên nữ, quái vật và châu báu, còn có cây cọ và bãi cát dưới ảnh tịch dương.

Trên mặt bàn, ngọn nến trước mặt tôi chỉ lặng lẽ le lói bên cạnh thanh kiếm sắc bén nhất trên thế giới của cô ấy.

7

[SETI@home]

Tôi lại bắt đầu đếm số thiên thần đứng trên đầu mũi kim, nhưng lần này không chỉ có một mình, đã có Lâm Vân đếm cùng tôi.

Trong quá trình xây dựng mô hình toán học, tôi nhận thấy khả năng toán học của Lâm Vân không bằng tôi, nhưng kiến thức của cô rất rộng, có trình độ khá sâu về nhiều môn khoa học mà chuyên ngành của cô yêu cầu. Kỹ năng máy tính của Lâm Vân rất tốt, có thể biến mô hình toán học thành chương trình máy tính. Các chương trình do cô làm ra đều có kết quả đầu ra trực quan, nếu như mô hình toán học đó thành công thì trên màn hình cũng sẽ biểu diễn một quả sét hòn ba chiều. Cấu trúc tỉ mỉ bên trong sét hòn được thể hiện từng ly từng tý, quá trình giải phóng năng lượng khi nó biến mất cũng được thể hiện rất rõ trong pha quay chậm, thay màn hình là có thể quan sát quỹ đạo chuyển động trong hệ tọa độ ba chiều. So với bảng và đường cong dữ liệu khô khan xuất ra từ chương trình mà tôi làm trước kia, chưa tính tới vấn đề thẩm mỹ và trực quan, thì những dữ liệu ngày trước khi xuất ra phải tốn rất nhiều thời gian thì mới biết được mô hình có thành

công hay không, nhưng bây giờ, mấy chuyện này đều có thể được giải quyết bằng máy tính tự động. Phần mềm này đã cách mạng hóa việc nghiên cứu sét hòn của chúng tôi.

Giống như bố cục của mệnh đề, ta có thể tạo ra vô số mô hình toán học của sét hòn, chỉ cần thiết lập một hệ thống tuân theo định luật vật lý phù hợp và tự chủ về mặt toán học, sao cho năng lượng điện từ bị hạn chế để hình thành một hình cầu ổn định, đồng thời thỏa mãn được đặc điểm của sét hòn mà đã được biết từ trước tới nay. Nhưng để làm tới bước này thì thật không dễ chút nào, có một nhà thiên văn học từng nói một câu rất thú vị: Nếu một hằng tinh đang không tồn tại thì rất dễ dàng để chứng minh nó không thể tồn tại. Câu nói này rất thích hợp với sét hòn, việc suy nghĩ ra một cơ chế bẫy các sóng điện từ truyền đi với tốc độ ánh sáng trong một quả cầu nhỏ thật là một câu chuyện điên rồ.

Thế nhưng nếu đủ kiên nhẫn và máu cuồng nhiệt sắc bén thì vẫn có thể thiết lập và viết ra các mô hình như vậy. Còn việc chúng có thể qua được cửa kiểm nghiệm thực tế hay không lại là một chuyện khác; thực ra, tôi gần như đã chắc chắn chúng không thể thành công khi thực nghiệm. Mấy mô hình toán học mà chúng tôi hoàn thành đều chỉ biểu diễn một phần đặc điểm của sét hòn về mặt số học, một số đặc điểm khác không thể biểu diễn trong một mô hình nhưng lại có thể biểu diễn dễ dàng ở một mô hình khác, nhưng không có mô hình nào có thể biểu diễn toàn bộ đặc điểm.

Ngoại trừ sóng điện từ cần bị giam cầm như đã nói ở trên thì còn có một đặc điểm rất bí ẩn khác là tính lựa chọn khi sét hòn giải phóng năng lượng. Trong máy tính, sét hòn giả định được tạo ra từ mô hình toán học giống như một quả bom, khi nó chạm tới

một vật thể hoặc khi tự giải phóng năng lượng, thì sẽ biến tất cả thành tro bụi. Mỗi lần nhìn thấy những thứ như vậy, trong đầu tôi đều hiện lên hình ảnh những cuốn sách bị cháy đen trên giá sách còn nguyên vẹn, hải sản bị nướng chín trong chiếc tủ lạnh vẫn đang hoạt động bình thường, chiếc áo lót bị thiêu rụi bên trong áo khoác, mặt ghế lạnh băng mà bố mẹ tôi ngồi trước khi họ bị thiêu cháy thành tro… Nhưng ký ức khắc sâu nhất của tôi là hình ảnh cuốn sổ bị cháy xém những trang cách nhau mà Trương Bân cho tôi xem. Đó là màn biểu diễn kiêu căng nhất của sức mạnh bí ẩn đó, nó tàn nhẫn hủy hoại niềm tin của chúng tôi.

Phần lớn thời gian tôi ngồi làm việc ở Sở nghiên cứu Sét, nhưng tôi thỉnh thoảng cũng lưu tới New Concept.

Hầu hết đồng nghiệp và bạn bè của Lâm Vân đều là nam quân nhân, ngay cả khi rảnh rỗi, tôi cũng hiếm khi thấy cô có bạn nữ nào. Những sĩ quan trẻ ấy đều thuộc tầng lớp trí thức cao cấp đang phát triển nhanh chóng trong quân đội, và họ đều toát lên vẻ nam tính, khí khái hiếm thấy trong xã hội ngày nay. Điều này khiến tôi luôn có cảm giác tự ti trước họ, đặc biệt là khi Lâm Vân cùng họ say mê thảo luận về nghiệp vụ quân sự mà tôi mù tịt, thì cảm giác tự ti ấy càng mạnh mẽ hơn nữa. Vị đại tá hải quân trong bức ảnh trên bàn làm việc của cô chính là đại diện ưu tú của bọn họ.

Tôi đã gặp vị Đại tá Giang Tinh Thần đó rồi, xem ra Lâm Vân đã quen biết anh ấy từ lâu. Ngoài đời, trông anh ấy trẻ hơn trong ảnh rất nhiều, tầm ngoài ba mươi tuổi, một vị đại tá trẻ như vậy hẳn là hiếm thấy.

“Đây là Giang Tinh Thần, hạm trưởng của Châu Phong” Lâm Vân giới thiệu với tôi, việc cô gọi thẳng tên của anh ấy, cho tới ánh mắt họ nhanh chóng liếc qua nhau, khiến tôi có thể khẳng định được mối quan hệ của họ.

“Tiến sĩ Trần, Lâm Vân đã nói với tôi rất nhiều về anh, cả sét hòn mà anh đang nghiên cứu,” anh ấy vừa nói vừa nhìn thẳng vào tôi với ánh mắt ôn hòa. Trong ánh mắt đó còn chứa cả sự chân thành, khiến tôi cảm thấy rất thoải mái, hoàn toàn không giống với hạm trưởng tàu sân bay mà tôi đã tưởng tượng.

Lần đầu tiên nhìn thấy Giang Tinh Thần, tôi đã hiểu việc cạnh tranh với anh ấy là vô nghĩa. Trái ngược với đám đàn ông thành thị quen thể hiện sự hung hăng, áp bức trước đối thủ tiềm năng, từng giây từng phút, anh ấy luôn cố gắng che giấu sức mạnh của mình, vì thiện ý. Anh ấy sợ sức mạnh đó sẽ làm tổn thương những người như tôi, anh ấy dường như muốn nói rằng: Tôi rất xin lỗi vì đã khiến anh cảm thấy tự ti trước mặt cô ấy, nhưng tôi không hề cố ý, hãy để chúng ta cùng nhau cải thiện tình hình này.

“Đối với tàu sân bay của anh, mỗi người dân chúng tôi đều phải trả mười tệ tiền thuế,” tôi cố gắng thả lỏng bản thân, nhưng câu từ thốt ra lại thật vụng về.

“Khoản tiền đó không bao gồm máy bay và tàu tuần dương hộ tống, vậy nên mỗi khi cất cánh, chúng tôi đều phải gánh vác nó trên vai,” anh nghiêm túc nói, một lần nữa giải tỏa cảm giác căng thẳng nơi tôi.

Sau khi gặp Giang Tinh Thần, tôi không cảm thấy chán nản như đã tưởng, thay vào đó lại như trút được gánh nặng. Lâm Vân đã tạo nên một thế giới nhỏ bé, xinh đẹp trong trái tim tôi. Tôi yêu

thích thế giới đó, đến đó nghỉ ngơi mỗi khi mệt mỏi về cả thể chất lẫn tinh thần, nhưng cũng rất cẩn thận để không rơi vào đó. Có thứ gì đó đã chia cắt linh hồn của chúng tôi, một thứ không dễ gì có thể diễn đạt được, nhưng tôi nhận ra sự tồn tại của nó. Đối với tôi, Lâm Vân giống như thanh kiếm nhỏ được cô cài trên áo, lấp lánh, xinh đẹp nhưng sắc bén và nguy hiểm.

Sau khi tạo ra vài mô hình toán học, tôi dần dà cảm thấy mô hình của cấu trúc mới ngày càng thể hiện được những đặc tính đã biết của sét hòn. Đồng thời, khối lượng tính toán cũng ngày càng lớn, có lúc, máy tính P4 có tốc độ xung nhịp 3 GHz của tôi phải vận hành mấy ngày mới hoàn thành được một phần mô phỏng; Lâm Vân đã làm một mạng nhỏ gồm 18 máy tính ở New Concept, tôi và cô cùng nhau chia mô hình đó thành 18 phần có thể chạy song song do 18 máy tính khác nhau tính toán, sau đó chúng tôi tổng hợp lại kết quả. Cách làm này cải thiện đáng kể hiệu suất.

Cuối cùng, tôi cũng hoàn thành một mô hình toán học có thể đại diện cho tất cả đặc tính đã biết của sét hòn, điều mà Lâm Vân lo sợ đã sớm xảy ra. Lần này, sau khi cầm mô hình toán học, cô không lập tức viết chương trình mà dành vài ngày để ước tính độ phức tạp trong tính toán của mô hình. Sau khi thu được kết quả, cô thở dài.

“Chúng ta đang gặp khó khăn,” Lâm Vân nói. “Với số lượng cần tính toán của mô hình này, sẽ mất khoảng nửa triệu giờ để hoàn thành mô phỏng này trên một máy vi tính”

Tôi sửng sốt. “Nghĩa là… hơn 50 năm?”

“Đúng vậy. Dựa vào kinh nghiệm trước đây, mỗi mô hình cần nhiều lần gỡ lỗi thì mới có thể chạy được. Với độ phức tạp của mô

hình này, số lần gỡ lỗi sẽ nhiều hơn, và mỗi một lần gỡ lỗi sẽ phải mất đến 10 ngày mới có thể hoàn thành"

"Như vậy cần đến gần 2000 máy vi tính đồng thời tính toán!" Tôi ước tính.

Thế là chúng tôi bắt đầu tìm cách sử dụng máy chủ, nhưng chuyện này không hề dễ dàng. Sở Nghiên cứu Sét và New Concept đều không có máy chủ, máy chủ lớn nhất là máy chủ ALPHA. Máy chủ của quân đội luôn bận rộn và bị hạn chế nghiêm ngặt. Vì nghiên cứu của chúng tôi chưa liên hệ gì với bên quân đội nên Lâm Vân dù đã cố gắng nhiều lần nhưng cũng chẳng ăn thua. Cuối cùng, chúng tôi chỉ có thể ký thác hy vọng vào máy chủ dân dụng. Tuy nhiên, tôi và Lâm Vân đều không có cách nào với hướng đi này nên chỉ có thể nhờ đến sự trợ giúp của Cao Ba.

Lúc này, Cao Ba cũng đang ở trong một tình huống tồi tệ. Ngay khi nhậm chức, ông đã thay đổi cơ chế từ đơn vị nghiên cứu sang doanh nghiệp, hướng tới thị trường, đồng thời dùng phương thức cạnh tranh chức vụ để giảm bớt số lượng lớn nhân viên. Vì ông làm việc nóng nảy, không cẩn trọng, lại thêm không hiểu nhân tình thế thái, vậy nên quan hệ cấp trên với cấp dưới rất căng thẳng.

Hoạt động của Sở còn thảm hại hơn nữa: Sau khi nhậm chức, ông đã dành sức lực chính của Sở nghiên cứu để phát triển thiết bị chống sét và triệt tiêu sét thế hệ mới. Những thiết bị này rất khác so với các thiết bị chống sét thông thường. Chúng bao gồm máy triệt tiêu sét dùng chất bán dẫn, cột thu lôi tối ưu hóa, thiết bị dẫn sét laser, thiết bị dẫn sét tên lửa và thiết bị dẫn sét dùng trụ nước. Lúc này, vừa hay hội thảo học thuật do Tiểu ban điều phối quá áp và chất cách điện, Ủy ban đặc biệt về điện áp cao, Hiệp hội Công

trình Cơ điện Trung Quốc tổ chức, ông chọn đề tài là trang thiết bị chống sét và triệu tiêu sét thế hệ mới. Biên bản công bố cuối cùng của hội nghị cho rằng lý luận và thực tiễn chưa chứng minh được những sản phẩm độc đáo đó có tính năng ưu việt hơn trang thiết bị chống sét thông thường. Ngoài ra, còn có rất nhiều vấn đề còn đang chờ đợi nghiên cứu và giải quyết, vậy nên các sản phẩm chống sét độc đáo này không thích hợp để sử dụng trong các công trình. Do quyền lực và sức ảnh hưởng của tổ chức này, quan điểm của hội nghị chắc chắn đã dựa theo các quy phạm về công trình chống sét của quốc gia. Thế nên, những thứ đang nghiên cứu và phát triển không có cơ hội ra mắt thị trường, khoản đầu tư lớn sẽ rất lãng phí. Lúc tôi tới tìm Cao Ba hỏi chuyện máy chủ, ông nói mình cũng đang tìm tôi, bảo tôi tạm thời gác lại chuyện nghiên cứu sét hòn, tập trung sức lực để phát triển hệ thống cung cấp điện lực sử dụng hệ thống định vị sét thế hệ mới, đồng thời hoàn thành thiết kế công trình chống sét của Nhà hát lớn Thủ đô. Thế là câu chuyện máy chủ không còn đất để diễn, ngay cả việc nghiên cứu sét hòn sau đó cũng chỉ là công việc ngoài giờ.

Tôi và Lâm Vân cố gắng tìm thêm vài cách khác, nhưng không ngờ ở thời đại máy tính đã trở thành vật thiết yếu như thế này, máy chủ vẫn còn hiếm tới vậy.

“Chúng ta vẫn còn may mắn đấy,” Lâm Vân nói. “So với dự án siêu tính toán trên thế giới thì khối lượng tính toán của chúng ta không là gì cả. Tôi vừa đọc một tài liệu về lần mô phòng thử nghiệm hạt nhân của Bộ Năng lượng Mỹ, khả năng tính mỗi giây 12 nghìn tỷ phép toán của họ hiện vẫn chưa đáp ứng được yêu cầu của một lần mô phỏng thử hạt nhân. Họ đang xây dựng một hệ thống tập trung, bao gồm 12.000 bộ xử lý ALPHAPOWERED, có

thể đạt được tốc độ tính mỗi giây 100 nghìn tỷ phép toán. Khối lượng phép toán của chúng ta vẫn nằm trong phạm vi bình thường, nên sẽ tìm được phương pháp giải quyết thôi."

Lâm Vân hành động như một người lính, cho dù gặp phải khó khăn thế nào, cô vẫn không ngừng tiến lên. Đồng thời, việc cô kể qua loa khó khăn mình đang gặp phải cũng giảm bớt áp lực cho tôi, đáng lẽ đây là điều tôi nên làm cho cô ấy.

Tôi nói: "Mô phỏng kỹ thuật số sét hòn cũng tương tự việc mô phỏng thử nghiệm hạt nhân, chúng đều mô tả lại quá trình tiến hóa năng lượng. Ở khía cạnh nào đó, mô phỏng sét hòn phức tạp hơn, cho nên chúng ta sớm muộn phải đạt được các phép toán đó. Nếu không sẽ như hiện nay, tôi không thấy bất kỳ giải pháp nào cho chúng ta cả."

Vài ngày sau, tôi tập trung làm hệ thống định vị sét mà Cao Ba giao cho, không liên lạc gì với Lâm Vân. Một ngày nọ, tôi nhận được điện thoại của Lâm Vân, cô ấy nói cho tôi một địa chỉ trang web, giọng điệu rất hứng khởi.

Tôi nhanh chóng truy cập trang web đó, nền của trang web là màu đen của vũ trụ, đầu trang có quả địa cầu đang trôi trong sóng điện màu tím, tên của trang là "SETI@home", viết tắt của "Tìm kiếm nền văn minh ngoài Trái đất từ căn nhà của bạn" bằng tiếng Anh.

Thực ra, tôi đã biết trang web này từ lâu, đây là một thử nghiệm lớn được thiết kế để sử dụng nguồn năng lượng nhàn rỗi của hàng vạn máy tính được kết nối Internet nhằm tìm kiếm các nền văn minh ngoài Trái đất. Chương trình SETI@home là một screensaver* đặc biệt, dùng dữ liệu của kính viễn vọng vô tuyết

lớn nhất thế giới Arecibo thu được rồi phân tích để tìm kiếm các nền văn minh ngoài Trái đất. Tuy nhiên, lượng dữ liệu lớn như vậy sẽ tràn ngập trước mắt bạn, và khi tìm kiếm những thông tin cần thì phải nhờ đến một siêu máy tính. Tuy nhiên, để làm được như vậy cần tốn một khoản tiền rất lớn. Vì vậy, các nhà khoa học với túi tiền không được rộng rãi lắm đã đưa ra một giải pháp: Thay vì một chiếc máy tính khổng lồ, chi bằng dùng nhiều máy tính "nhỏ" để cùng thực hiện công việc nặng nhọc này. Mỗi ngày, các dữ liệu do Arecibo thu thập sẽ được ghi lại trên HDDT* rồi truyền trở lại cơ sở nghiên cứu của Đại học California, nơi các dữ liệu này được chia nhỏ thành các "đơn vị công việc" 0.25Mb, sau đó được server của SETI@ home gửi tới các máy tính cá nhân khác nhau. Tất cả những gì cư dân mạng trên thế giới cần làm là truy cập trang của dự án, tải xuống rồi cài đặt một phần mềm screensaver đặc biệt. Sau khi mọi người hoàn thành công việc và nghỉ ngơi, chương trình screensaver này sẽ bắt đầu chạy, chiếc máy tính đang nghỉ trên thực tế lại gia nhập vào quá trình tìm kiếm người ngoài hành tinh theo trình tự: tiếp nhận, phân tích "đơn vị công việc" đã được SETI@home gửi tới, sau khi công việc phân tích kết thúc, hệ thống sẽ tự động gửi kết quả phân tích trở lại máy chủ, rồi lại tiếp tục "đơn vị công việc mới".

Tôi tải xuống phần mềm screensaver từ trang web và khởi động. Hình nền của phần mềm cũng màu đen, nửa dưới hiển thị tín hiệu do kính viễn vọng vô tuyến nhận được đang được biểu diễn trong một hệ tọa độ ba chiều. Giống như con chim đang nhìn một siêu thành phố có vô số tòa nhà chọc trời, trông rất ngoạn mục. Góc bên trái hiển thị một đường sóng thay đổi với tốc độ nhanh, đây là phần tín hiệu đang được phân tích, còn có số phần

trăm biểu thị mức hoàn thành, tôi thấy đã tính được 5 phút nhưng chỉ hoàn thành được 0.01%.

“Tuyệt vời!” Tôi đập vào đống hồ sơ và hét lên, khiến những người khác trong văn phòng phải ngạc nhiên nhìn tôi. Khi những nhà khoa học có kinh phí nhiều hơn cũng đang gặp phải vấn đề giống chúng tôi, họ có thể nghĩ ra phương pháp tiết kiệm sáng tạo như thế. Tôi tự cảm thấy xấu hổ về bản thân. Sau đó, tôi chạy ngay tới New Concept, lúc nhìn thấy Lâm Vân đang ngồi trước máy tính, không ngoài dự đoán, cô ấy đang làm trang web.

Việc cần làm tiếp theo chính là đem mô hình số học cần tính chia thành 2000 đơn vị tính song song, đây là một công việc phức tạp. Chúng tôi mất nửa tháng để làm. Sau đó, chúng tôi đem những đơn vị công việc này liên kết với chương trình screensaver, cài lên trang chủ. Lập trình mạng máy tính phức tạp hơn mạng lập trình của SETI@ home, vì còn cần chuyển dữ liệu giữa các đơn vị tính. Cuối cùng, chúng tôi đưa trang web lên, ôm hy vọng và chờ kết quả. Ba ngày sau, chúng tôi phát hiện bản thân đã quá lạc quan. Có chưa tới 50 người truy cập trang web và chỉ có 4 người tải phần mềm xuống. Có hai lời bình luận được để lại, đều là những lời đạo mạo nghiêm khắc cảnh cáo chúng tôi đừng làm trò ngụy khoa học. “Vậy giờ chỉ còn một cách thôi,” Lâm Vân nói. “Treo đầu dê bán thịt chó, đem số liệu cần tính toán của chúng ta lên máy chủ của SETI@home, hack máy chủ của bọn họ không quá khó. Như vậy, số lượng máy tính đã tải chương trình screensaver của họ sẽ làm việc cho chúng ta, và dựa vào cài đặt trong chương trình để họ chuyển kết quả cho chúng ta.”

Tôi không phản đối ý kiến đó. Tôi cho rằng khi một người đang vô cùng khao khát thứ gì đó thì sẽ rất khó kiềm chế về mặt

đạo đức. Nhưng tôi vẫn viện ra một cách biện giải: “Hiện tại có hơn 100.000 máy tính đang làm việc cho họ, chúng ta chỉ cần 2000 máy trong số đó là được rồi, làm xong rồi rời đi thì sẽ chẳng ảnh hưởng gì đến bọn họ.”

Thực ra Lâm Vân vốn không cần lời an ủi của tôi, cô ấy kết nối máy tính với Internet, nhanh chóng vào việc. Nhìn cách làm nhuần nhuyễn của cô, tôi không dám tưởng tượng trước đây cô đã làm gì rồi. Hai ngày sau, cô ấy thành công đưa dữ liệu và chương trình của chúng tôi lên máy chủ của SETI@home (sau này tôi mới biết vị trí của máy chủ đó ở Đại học Berkeley).

Từ sự việc lần này, tôi hiểu rằng những ràng buộc về đạo đức của Lâm Vân ít hơn nhiều so với tôi, để đạt được mục đích, cô không từ thủ đoạn nào.

Chỉ hai ngày sau, 2000 chương trình screensaver mà chúng tôi đưa lên SETI@home đều đã được tải xuống, kết quả tính toán bắt đầu tải vào máy chủ của chúng tôi không ngừng. Mấy ngày sau, tôi và Lâm Vân thường dành vài tiếng để nhìn những dữ liệu đang tăng lên không ngừng, mường tượng cảnh 2000 chiếc máy tính đang say sưa làm việc cho chúng tôi rải rác khắp Trái đất.

Đến ngày thứ tám, tôi bật máy tính ở Sở Sét lên, đăng nhập vào máy chủ của New Concept, phát hiện kết quả tính toán đã dừng lại, có một tệp văn bản được truyền tới với nội dung như sau:

> [Chúng tôi đang theo đuổi sự nghiệp vĩ đại nhất của nhân loại bằng số tiền ít ỏi nhất, vậy mà lại phải chịu sự quấy nhiễu đáng xấu hổ như thế này, bạn nên tự cảm thấy hổ thẹn vì bản thân!

Norton Parker, Giám đốc dự án SETI@home]

Trong một khắc, tôi như rơi vào hầm băng, mất hết ý chí, không cả buồn gọi điện cho Lâm Vân, nhưng cô ấy đã gọi tới trước.

“Tôi đã biết rồi, nhưng không coi đó là chuyện lớn,” cô ấy trả lời câu hỏi của tôi rồi nói thêm, “Anh hãy xem bình luận trên trang web cũ của chúng ta đi!”

Tôi mở trang web của chúng tôi lên, nhìn thấy mục bình luận có thêm một dòng bằng tiếng Anh:

> [Tôi biết các bạn đang tính gì, BL, đừng lãng phí cuộc sống nữa, tới tìm tôi đi!
>
> Số 561, tòa 106, đường số 24, thành phố Knox Burke, vùng Novosibirsk, Liên Bang Nga]

BL là cách gọi tắt của sét hòn.

8

SIBERIA

“Anh nghe thấy chưa, tiếng thông reo đấy!” Lâm Vân hào hứng nói, nhưng tôi không có nhã hứng, chỉ quấn chặt chiếc áo khoác to sụ vào mình. Trong gió tuyết sương mù đang cuốn theo làn gió, những đỉnh núi xa xăm chỉ còn lại những bóng hình mơ hồ.

Sau bốn giờ đồng hồ cất cánh từ Moskva, chuyến bay hạ cánh xuống sân bay Novosibirsk. Cảm giác lạ lẫm của tôi càng sâu sắc hơn so với lúc bước xuống sân bay Moskva một tuần trước, tôi chỉ cảm thấy được an ủi đôi chút khi nghĩ rằng nơi này cũng gần với Trung Quốc.

Sau khi đọc được dòng bình luận đó, chúng tôi cảm thấy có rất nhiều điều ẩn sau thông điệp này nhờ bản năng. Tôi nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới việc mình sẽ có cơ hội tới Siberia. Một tuần sau, Lâm Vân rủ tôi cùng tham gia vào một đoàn cố vấn kỹ thuật tới Nga. Cô ấy nói rằng cuộc đàm phán giữa Trung Quốc và Nga về việc lắp ráp máy bay Su-30* ở nội địa Trung Quốc đã gần hoàn thành. Đoàn cố vấn kỹ thuật này cùng một phái đoàn quân sự cấp thấp sẽ tới Nga để hoàn thiện một số chi tiết. Tôi là chuyên gia về

sét duy nhất trong đoàn, cảm thấy chuyện này không phải ngẫu nhiên nên tôi đã hỏi Lâm Vân làm sao mà tìm ra được cơ hội như vậy. Cô ấy chỉ bí ẩn đáp: “Tôi đã sử dụng một đặc quyền. Tôi đã không sử dụng đặc quyền này khi tìm máy chủ, còn lần này là do không còn cách nào khác.”

Tôi không biết đặc quyền mà cô ấy nói tới là gì, cũng không hỏi thêm. Sau khi tới Moskva, tôi phát hiện mình không có việc gì làm trong các hoạt động của đoàn đại biểu, Lâm Vân cũng thế. Chúng tôi theo chân bọn họ đến thăm Phòng thiết kế Sukhoi, rồi lại tới một vài nhà máy lắp ráp trong khu liên hợp công nghiệp – quân sự.

Vào một buổi tối ở Moskva, Lâm Vân đã xin phép đoàn trưởng ra ngoài, đến mãi khuya mới trở lại khách sạn. Tôi tới phòng tìm cô ấy, thấy cô đang thất thần ngồi đó, hai mắt đỏ hoe, gương mặt còn vương nước mắt, khiến tôi vô cùng ngạc nhiên. Lâm Vân trong lòng tôi sẽ không bao giờ rơi lệ. Cô ấy không nói gì cả, tâm trạng rất ủ dột. Từ sự việc lần này, tôi phát hiện cuộc sống của Lâm Vân phức tạp hơn tôi tưởng rất nhiều.

Khi đoàn đại biểu trở về nước, hai chúng tôi cũng lên chiếc máy bay bay cùng chiều nhưng đích đến gần hơn rất nhiều. Thực ra, từ Moskva tới Siberia cũng không gần hơn nhiều so với xuất phát từ Bắc Kinh. Từ sân bay, chúng tôi bắt xe đi Knox Burke, tài xế nói chúng tôi phải đi 60km nữa mới tới nơi. Tuyết phủ trắng xóa hai bên đường cao tốc, tuyết và sương vần vũ, rừng rậm đen sẫm dọc đường. Lâm Vân biết nói tiếng Nga, tuy không quá lưu loát nhưng vẫn có thể cùng tài xế trò chuyện vui vẻ. Người tài xế quay đầu liếc nhìn tôi đang co ro trong cái lạnh, dường như cảm thông vì tôi không thể tham gia vào cuộc trò chuyện, sau đó đột

nhiên nói chuyện với Lâm Vân rất lưu loát bằng tiếng Anh:

"… Thành phố Khoa học bắt nguồn từ một ý tưởng rất lãng mạn từ cuối những năm 50. Ý tưởng ấy tràn ngập sự ngây thơ và đơn giản, là chủ nghĩa lý tưởng sáng tạo Thế giới mới. Thực ra, ý tưởng này không thành công như những gì các bạn nghe thấy đâu. Thành phố Khoa học này cách xa các đô thị, giao thông khó khăn đã hạn chế ảnh hưởng của khoa học kỹ thuật. Dân số quá ít nên không thể hình thành văn minh đô thị, thậm chí còn ngược lại hoàn toàn với ý muốn hướng tới xây dựng các đại đô thị của nhân loại, uổng công cạnh tranh với các thành phố lớn, cuối cùng những nhân tài khoa học chuyển tới những thành phố lớn hơn và tốt hơn… "

"Ông không giống một tài xế tắc-xi cho lắm," tôi chen vào.

Lâm Vân giới thiệu: "Vị này là nhà nghiên cứu của Phân viện nghiên cứu Siberia thuộc Viện Hàn Lâm Khoa học Nga, ông ấy… Ông vừa nói chuyên ngành của mình là gì nhỉ?"

"Tôi đang nghiên cứu vấn đề quy hoạch tổng hợp tài nguyên trong khu vực chưa khai phá ở Vùng kinh tế Viễn Đông, một kiểu kiến thức mà những người chỉ vì lợi ích trước mắt sẽ không cần."

"Ông đang thất nghiệp à?"

"Chưa, hôm nay là Chủ nhật, số tiền tôi kiếm được trong hai ngày hôm nay còn nhiều hơn tiền lương một tuần."

Xe băng băng tiến vào Thành phố Khoa học. Hai bên đường, những kiến trúc từ thập niên 50, 60 của thế kỷ trước lướt qua trong sương tuyết, có lúc, tôi còn nhìn thấy cả tượng đài Lê-nin. Thành phố này khiến người ta phải hoài niệm, các thành cổ hàng ngàn năm lịch sử cũng không khiến người ta có cảm giác như thế

này. Vì chúng quá cũ rồi, cũ tới mức không còn liên quan gì tới bạn, cũ tới mức khiến người ta không còn cảm giác gì về chúng. Nhưng thành phố này cũng có thể gợi nhớ lại một thời đại đã đi qua, thời đại mà bạn trải qua hồi còn nhỏ và khi thiếu niên. Đó là thời thượng cổ và Trước Công nguyên của chính bạn.

Xe dừng lại trước một tòa nhà năm tầng, bên trong có thể là khu dân cư, các dãy nhà nhìn giống hệt nhau. Trước khi rời đi, vị tài xế đã nói vọng qua cửa sổ mấy câu ý vị sâu xa:

"Đây là khu dân cư rẻ nhất trong thành phố, nhưng những người sống ở đây lại không phải những người rẻ rúng nhất đâu."

Sau khi bước vào cổng, chúng tôi nhận thấy không gian bên trong rất tối, đây là các tòa nhà dân cư có trần nhà rất cao từ những năm 50 của thế kỷ trước. Bức tường trên sảnh vẫn còn dán mấy bức áp phích về các cuộc bầu cử địa phương của nhiều đảng phái chính trị khác nhau, càng tiến vào sâu bên trong thì chỉ có thể dò dẫm đi tiếp. Chúng tôi tìm số nhà nhờ ánh sáng của bật lửa, lên tới lầu năm, đi vòng qua cầu thang, tôi giơ chiếc bật lửa đang nóng rẫy tay lên để tìm căn hộ số 561, đoạn nghe thấy một giọng nói mộc mạc đang hét lên bằng tiếng Anh, nhưng không biết phát ra từ hướng nào.

"Có phải các bạn không? Tới vì BL hả? Căn thứ ba bên trái."

Chúng tôi đẩy cửa bước vào, căn phòng này tạo ra hai cảm giác rất mâu thuẫn: nó rất tối, nhưng chiếc đèn trần lại sáng chói đến nhức mắt. Căn phòng nồng nặc mùi rượu. Sách chất đống mọi nơi, hơi lộn xộn, nhưng chưa tới mức mất kiểm soát. Màn hình máy tính nhấp nháy rồi vụt tắt, một dáng người cao lớn trước máy tính đứng lên. Râu của ông ta rất dài, sắc mặt trắng bệch, tuổi

chừng ngoài ngũ tuần.

“Sống ở đây lâu rồi, nghe tiếng cầu thang là biết người lạ, mà người lạ có thể tới tận đây thì chỉ có thể là mấy người thôi. Tôi tin hai người sẽ tới.” Ông ấy cân nhắc nhìn chúng tôi. “Rất trẻ, như tôi lúc bắt đầu cuộc sống thảm hại này. Người Trung Quốc hả?”

Chúng tôi gật đầu.

“Bố tôi từng tới Trung Quốc vào thập niên 50 của thế kỷ trước, là một kỹ sư thủy điện, ông ấy đã giúp xây dựng Nhà máy Thủy điện Tam Môn Hiệp, nghe nói không giúp được cái gì hả?”

Lâm Vân suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Hình như vậy, các ông không tính tới quá trình bồi đắp phù sa của Hoàng Hà, cho nên đập nước lớn đó đã gây ra lũ lụt ở thượng lưu, tới nay cũng không dám trữ nước nữa.”

“Ồ, lại là một thất bại, thời đại lãng mạn ấy để lại trong ký ức của chúng tôi chỉ có thất bại thôi.”

“Alexander Germov,” ông ấy giới thiệu mình, sau đó chúng tôi cũng lần lượt giới thiệu bản thân, đoạn ông ấy lại quan sát chúng tôi thêm một lượt. Ánh mắt lần này sắc sảo hơn, sau đó ông lẩm bẩm: “Trẻ quá, vẫn còn cứu được.”

Tôi và Lâm Vân kinh ngạc nhìn nhau, cố gắng hiểu hàm ý những lời ông ấy nói. Germov đặt một chai rượu lớn cùng một cốc thủy tinh lên bàn, rồi lục lọi tìm gì đó. Tôi để ý hai bên chiếc máy tính xếp hai hàng chai rượu đã rỗng. Tôi và Lâm Vân nhân cơ hội này quan sát căn phòng, giờ mới nhận ra nguyên nhân của cảm giác mâu thuẫn lúc mới bước vào phòng: Toàn bộ giấy dán tường đều là màu đen, hệt ám thất. Theo thời gian, bức tường không được sửa chữa thấm nước, rửa trôi cả màu của giấy dán tường,

nhiều vệt trắng và đốm trắng xuất hiện.

“A ha, tìm được rồi, chết tiệt, chỗ tôi chẳng mấy khi có người lui tới.” Germov lôi ra thêm hai chiếc cốc đặt trên bàn, sau đó rót đầy rượu vào ba chiếc cốc, đây là loại rượu vodka moonshine* có màu trắng đục, nhưng cốc lại là cốc thủy tinh to dùng để uống trà. Tôi vội vã nói mình không uống được nhiều như này.

“Vậy để cô gái này uống thay anh đi,” Germov lạnh lùng nói rồi uống cạn cốc rượu của mình, sau đó lại rót đầy nó.

Trái lại với tôi, Lâm Vân không hề từ chối, nâng cốc lên uống cạn, dọa tôi líu lưỡi, sau đó đưa tay với lấy cốc của tôi uống cạn.

“Ông biết chúng tôi tới để làm gì,” tôi nói với Germov.

Germov không nói gì, chỉ rót rượu cho mình và Lâm Vân. Hai người họ chén chú chén anh, chỉ uống mà không nói năng gì. Tôi nhìn Lâm Vân, muốn cô nói gì đó, nhưng cô dường như bị lây chứng nghiện rượu của Germov, rót thêm nửa cốc, hai mắt chỉ nhìn thẳng về phía trước. Tôi bắt đầu sốt ruột, dộng mạnh chiếc cốc rỗng trên bàn, cô ấy quay sang nhìn tôi, sau đó nghiêng đầu về phía bức tường bên cạnh.

Tôi chuyển sự chú ý của mình về bức tường đen kỳ cục đó, phát hiện trên giấy dán tường màu đen còn có một vài bức ảnh mờ ảo, tôi bước đến gần và nhìn kỹ thì nhận ra toàn bộ đều là ảnh phong cảnh, công trình, cây cối, dường như đều được chụp vào buổi tối, ảnh rất mờ, đa phần đều đã bị cắt xén và chỉ giữ lại phần màu đen. Đoạn tôi lại nhìn thấy mấy vệt và đốm trắng, máu tôi chợt như đông cứng lại.

Căn phòng rất lớn này, bao gồm cả đống giấy dán trên trần nhà, đều được bao phủ bởi vô số bức ảnh đen trắng của sét hòn.

Những bức ảnh có kích thước khác nhau, nhưng hầu hết đều rơi vào khoảng 3x5 inch, vì vậy, số lượng của những bức ảnh làm tôi hoảng hồn. Tôi quan sát từng bức một, nhưng không phát hiện bức nào trùng nhau.

“Nhìn đằng kia kìa,” Germov nói, chỉ về phía cửa. Chúng tôi đưa mắt nhìn theo, thấy một bức ảnh rất lớn được dán ở cửa ra vào, như được chụp vào lúc mặt trời mọc, mặt trời vừa nhô lên ở đường chân trời, quả cầu ánh sáng màu trắng có bóng của rừng cây.

“Bức ảnh này được chụp vào năm 1975 ở Congo, đường kính của nó là…” Germov uống cạn thêm một cốc rượu khác. “105m, sau khi nổ đã thiêu rụi 2 héc-ta rừng và làm sôi một hồ nước nhỏ. Nhưng có điều kỳ quái là quả sét hòn siêu lớn này xuất hiện vào một ngày nắng đẹp.”

Tôi đón lấy một chiếc cốc từ tay Lâm Vân, tự rót cho mình rồi uống cạn, mặc cho mấy thứ điên rồ này quay cuồng. Tôi và cô ấy đều không nói gì, chỉ muốn xoa dịu cơn sốc và suy nghĩ của mình. Tôi chuyển sự chú ý sang đống sách và đưa tay cầm lấy cuốn ở gần nhất. Nhưng thật là thất vọng, tôi không biết tiếng Nga, nhưng bức chân dung tác giả và hình ảnh bản đồ thế giới ở trang tiêu đề đã gợi ý cho tôi biết cuốn sách đó là gì. Lâm Vân cầm lấy nó, sau đó trả lại.

“*Tư duy mới*,” cô ấy nói.

Giờ tôi mới biết lý do tại sao lúc mới bước vào đây, trông chúng không quá lộn xộn. Những cuốn sách này được đóng bìa rất đẹp, tất cả đều giống nhau: “*Tư duy mới*”.

Germov nói: “Các tài liệu mà hai người muốn, tôi đã từng có,

nhưng mười năm trước căn phòng này không chứa nổi nữa nên tôi đã đốt hết rồi. Sau đó, tôi mua cả đống này, sống nhờ nó đấy."

Chúng tôi nhìn ông bằng ánh mắt khó hiểu.

Germov cầm lấy một cuốn rồi tiếp tục: "Những chữ trên bìa sách này đều được mạ vàng thật, chỉ cần dùng axit là có thể rửa được các bụi vàng. Cô cậu có thể mua số lượng lớn sách này với giá sỉ, vì nếu không bán hết thì có thể trả lại hiệu sách phát hành, chỉ cần tô lại chữ trên bìa bằng bột vàng giả, sau này kể ra không tô nữa thì họ cũng chẳng để ý. Việc này lãi phết, tôi chỉ bất mãn duy nhất một điều với tác giả, đó là sao không đặt tên sách dài một chút. Ví dụ như "*Tư duy mới đối với khả năng Liên Bang Xã hội Chủ nghĩa Xô viết xây dựng một hệ thống dân chủ mới, hòa nhập vào xã hội dân chủ và trở thành một thành viên mật thiết*". Nhưng tiền chưa kiếm được bao lâu thì ngọn cờ đỏ đã rơi xuống từ đỉnh cao, bìa sách cũng không có vàng nữa, rồi đến sách cũng chả còn. Đống này là lô cuối cùng tôi mua về, để trong tầng hầm mười năm nay rồi, bây giờ giá củi cao lắm, dùng đống sách này đem đốt lò sưởi cũng được đấy. À, đúng thật là, khách tới rồi, cũng nên đốt lò sưởi…" Ông cầm lấy một cuốn sách, dùng bật lửa châm nó, rồi nhìn chằm chằm một lúc lâu. "Công nhận giấy tốt thật, mười năm trôi qua rồi mà vẫn chưa ngả vàng, có khi dùng gỗ bạch dương trắng của Siberia làm ra cũng nên." Đoạn ông vứt cuốn sách vào trong lò sưởi, sau đó vứt thêm hai cuốn nữa, ngọn lửa bùng lên mạnh mẽ, ánh đỏ nhảy múa trên vô số bức ảnh chụp sét hòn. Căn phòng lạnh lẽo giờ có thêm chút hơi ấm. Germov chăm chăm nhìn ngọn lửa, nói thêm với chúng tôi vài câu. Ông ấy chỉ hỏi tình hình của chúng tôi, nhưng không hề đề cập tới sét hòn. Cuối cùng, ông cầm một chiếc điện thoại cũ lên, sau khi bấm số nói vài câu ngắn gọn, đoạn

đứng dậy nói với chúng tôi: “Đi thôi.”

Ba người chúng tôi cùng nhau xuống lầu, trở lại với gió tuyết lạnh lẽo ở bên ngoài. Lúc này, một chiếc xe jeep dừng lại trước mặt chúng tôi, Germov ra hiệu cho chúng tôi lên xe. Người lái xe trạc tuổi Germov, nhưng vạm vỡ như một lão thủy thủ già. Germov giới thiệu: “Đây là Levalenko, hiện đang kinh doanh lông thú, chúng ta đi nhờ xe của ông ấy.”

Xe jeep chạy dọc con đường lớn, xe cộ trên đường rất thưa thớt, chẳng bao lâu sau chúng tôi đã ra khỏi thành phố, tới một cánh đồng tuyết rộng lớn. Chiếc xe rẽ vào con đường gập ghềnh, đi thêm chừng một tiếng nữa, trong sương tuyết mênh mông hiện ra một tòa nhà, trông như nhà kho. Xe dừng lại trước một cánh cổng lớn, Levalenko bấm chuông liên tục giục mở cổng, sau đó chiếc xe tiến vào trong, chúng tôi nhìn thấy hai bên nhà kho chất đầy da lông thú, toả ra thứ mùi hắc nhức mũi, ở giữa có một khoảnh đất trống, có một chiếc máy bay đang đậu ở đó. Đây là loại máy bay hai cánh kiểu cũ, thân máy bay rách bươm, lớp vỏ nhôm bị nứt đôi ba chỗ.

Levalenko nói vài câu bằng tiếng Nga, Lâm Vân dịch lại cho tôi: “Chiếc máy bay này dùng để phun thuốc trong rừng, khi lâm trường được tư hữu hóa, ông ấy đã mua lại nó. Thằng cha già này nhìn bề ngoài hơi nát nhưng vẫn rắn chắc lắm đấy. Chúng ta dỡ đồ bên trong ra trước đã”

Thế là chúng tôi chuyển những bó da lông thú từ bên trong khoang máy bay chật hẹp ra ngoài, tôi không biết nó là của con vật gì nhưng đoán được là đồ tốt. Xong xuôi, Levalenko lấy một ít dầu thân máy bay đổ thành vũng rồi châm lửa. Germov giải thích rằng

do ngoài trời quá lạnh nên đường ống của động cơ bị đông cứng, phải làm nóng nó một chút mới khởi động được. Lúc lửa đang cháy, Levalenko cầm lấy một chai vodka, bốn người chúng tôi chuyền tay nhau một vòng để uống. Tôi mới uống được hai ngụm đã ngồi trên đất không đứng dậy nổi, ấy thế mà Lâm Vân vẫn uống cùng bọn họ, tửu lượng của cô thật sự khiến tôi bái phục. Khi chai rượu đã cạn, Levalenko vẫy tay ra điều đã có thể rời đi rồi nhanh nhẹn nhảy vào buồng lái, thật chẳng giống với độ tuổi của ông chút nào. Ban nãy ông không thể hiện được vẻ nhanh nhẹn ấy, rượu nặng đối với người Siberia đúng là như thứ dầu bôi trơn. Ba người chúng tôi chui vào trong khoang từ cánh cửa nhỏ ở thân máy bay, Germov lấy được ba chiếc áo khoác to sụ, nặng trĩu từ đâu đó và đưa cho chúng tôi: “Mặc vào, không chết cóng đấy.”

Động cơ máy bay gầm lên, khàn khàn, cánh quạt bắt đầu quay, hai cánh máy bay chầm chậm cất cánh rời khỏi nhà kho, bay vào trong gió tuyết ngập trời. Levalenko chồm ra khỏi buồng lái, quay lại khóa cửa, sau đó thao tác để máy bay tăng tốc trên cánh đồng tuyết, bay chưa được bao lâu thì tiếng động cơ im bặt, chỉ nghe thấy thanh âm của những bông tuyết bên ngoài va vào cửa sổ. Levalenko lẩm bẩm chửi thể, sau đó leo lên trèo xuống mất một lúc lâu thì động cơ mới khởi động trở lại. Khi máy bay cất cánh lần nữa, tôi ngồi phía sau ghế của phi công, hỏi Levalenko: “Nếu như động cơ dừng lại khi đang ở trên không thì làm thế nào?”

Sau khi nghe Lâm Vân dịch, ông thản nhiên nhún vai: “Rơi tõm xuống thôi chứ sao.”

Levalenko nói thêm gì đó, Lâm Vân dịch: “Ở Siberia, bảo hiểm trăm phần trăm chưa chắc đã tốt, có lúc bay tới rồi nhưng lại phát hiện chi bằng rơi giữa đường còn tốt hơn. Điều này chắc Tiến sĩ

Germov đã dành cả đời để trải nghiệm, đúng không Tiến sĩ”

“Được rồi, Đại tá! Lo mà lái cái máy bay của ông đi!” Germov nói, rõ ràng mấy lời kia đã chạm vào nỗi đau của ông.

“Trước kia ông từng là phi công của Lực lượng Không quân à?” Lâm Vân hỏi Levalenko.

“Tất nhiên là không, tôi chỉ là đội trưởng đội cảnh vệ cuối cùng ở căn cứ đó.”

Chúng tôi không nói gì nữa, trầm lặng nhìn cánh đồng tuyết đang lùi dần qua ô cửa sổ, máy bay đã bay lên. Lúc này, ngoài âm thanh của động cơ, chỉ còn tiếng của những bông tuyết va chạm với thân máy bay kêu lên rất kịch tính, như thể máy bay đang bay qua một trận mưa lớn. Có một luồng không khí thổi bay đống tuyết tích tụ trên cửa sổ, trông ra bên ngoài, cánh rừng bạt ngàn mờ ảo trong sương tuyết chuyển động chầm chậm bên dưới, thi thoảng còn nhìn thấy những hồ nước đã đóng băng, trở thành những đốm tròn nổi giữa biển rừng đen kịt. Cảnh tượng này khiến chúng tôi nhớ tới những bức ảnh ở nhà Germov. Đưa mắt nhìn ngắm vùng đất Siberia rộng lớn, trong lòng tràn ngập cảm xúc, tôi vẫn không thể tin nổi sét hòn có thể mang tôi tới tận đây.

“Siberia, đau khổ, lãng mạn, lý tưởng và hy sinh…” Lâm Vân dựa đầu vào cửa sổ, nhìn vùng đất xa lạ phía dưới, rì rầm nói.

Germov nói: “Cô đang nhắc tới Siberia trong quá khứ và tiểu thuyết. Hiện tại ở đây chỉ còn mất mát và lòng tham thôi. Mọi nơi trên vùng đất bên dưới đều là săn bắn, phá rừng không được kiểm soát, màu đen của dầu thô rò rỉ từ các mỏ dầu đang chảy khắp nơi…”

“Người Trung Quốc,” Levalenko nói từ ghế phi công ở phía

trước. “Ở đây có khá nhiều người Trung Quốc. Họ dùng rượu giả làm mù mắt người uống để đổi lấy da lông thú và gỗ của chúng tôi. Họ bán những chiếc áo lông vũ nhét đầy lông gà bên trong… Nhưng tôi vẫn có lòng tin ở bạn của Tiến sĩ Germov.”

Chúng tôi vẫn im lặng, máy bay giống như chiếc lá nhỏ bay trong cuồng phong, chúng tôi cuộn chặt mình trong chiếc áo khoác chịu đựng cái lạnh đến tê dại.

Chuyến bay kéo dài khoảng 20 phút, sau đó máy bay hạ cánh. Nó đáp xuống bãi đất trống ở giữa một cánh rừng lớn mà tôi nhìn thấy khi còn ở trên cao. Lúc chuẩn bị ra khỏi máy bay, Germov nói: “Bỏ lại áo khoác đi, không cần tới đâu.”

Chúng tôi không hiểu nổi, cánh cửa cabin vừa mở ra đã có một luồng khí lạnh tràn vào, gió lạnh và tuyết bên ngoài càng khiến người ta kinh hoàng. Levalenko ngồi lại ở máy bay đợi chúng tôi, Germov vừa bước xuống đã đi thẳng, chúng tôi vội vã đi theo, cảm nhận từng cơn gió lạnh thổi xuyên qua lớp quần áo mỏng manh. Lớp tuyết khá dày nhưng dựa vào cảm giác dưới chân, tôi biết chúng tôi đang đi dọc theo đường ray. Có một đường hầm hiện ra ở phía trước, không xa, nhưng từ đây cũng có thể thấy đường hầm đó bị bức tường bê tông lấp kín cả rồi. Chúng tôi tiến tới trước bức tường bê tông, tạm thời đứng tránh gió. Germov dùng tay cạo sạch tuyết và đẩy một tảng đá lớn nhô lên, một cái hang đen ngòm có đường kính khoảng 1m lộ ra.

Germov nói: “Tôi đã đào cái hang này, dài khoảng hơn 10m, để vượt qua bức tường bê tông này.” Nói đoạn, ông lấy ra ba chiếc đèn pin sạc điện rất to từ trong túi áo, đưa cho chúng tôi mỗi người một cái, dùng đèn pin ra hiệu cho chúng tôi đi theo vào

trong hang.

Tôi đi theo ngay sau Germov, Lâm Vân đi cuối hàng, chúng tôi cúi rạp xuống, gần như bò trong cái hang thấp và chật hẹp này. Không gian bên trong rất nhỏ và hẹp, tôi sợ hãi trước sự ngột ngạt này, càng đi vào sâu bên trong, cảm giác sợ hãi ngày càng lớn, rồi Germov đột nhiên đứng thẳng dậy, tôi cũng đứng dậy theo, từ ánh đèn pin, tôi nhìn thấy một cửa hầm rất rộng trước mắt mình, đường hầm là một con dốc thoai thoải dẫn vào sâu bên trong lòng đất, ban nãy tôi còn tưởng đường ray dẫn tới cái hầm đã biến mất không tung tích. Tôi rọi đèn pin vào vách hầm thì nhận thấy có rất nhiều đinh ghim và vòng sắt buộc vào bức tường bê tông, hóa ra bên trong có rất nhiều dây cáp. Chúng tôi đi dọc theo đường hầm xuống phía dưới, độ sâu ngày càng tăng lên, cảm giác lạnh lẽo cũng dần dần biến mất, sau đó ngửi thấy mùi ẩm ướt, rồi nghe thấy âm thanh nước nhỏ giọt, nhiệt độ nơi này đã trên điểm đóng băng.

Không gian trước mặt đột nhiên mở rộng, tia sáng từ đèn pin trong tay tôi mất đi mục tiêu, như thể từ trong đường hầm phóng ra bầu trời đêm đen kịt. Nhìn kỹ thì quầng sáng của đèn pin khi chiếu vào nơi cao cũng chỉ chiếu được tới đỉnh hang cao chót vót, sau đó trở nên rất lớn và tối, không nhìn rõ nữa. Tiếng bước chân của chúng tôi vọng lại dồn dập, tôi không thể đoán được cái hang ngầm này rộng cỡ nào. Germov dừng lại, châm thuốc, nói với chúng tôi:

“Hơn 40 năm trước, tôi nhận bằng Tiến sĩ Vật lý học ở Đại học Moskva. Đến giờ tôi vẫn còn nhớ như in ngày hôm đó, tôi cùng hàng nghìn hàng vạn người ngắm chiếc xe jeep mui trần của Gagarin* băng qua Quảng trường Đỏ* sau khi trở về từ không

gian. Anh ấy tay cầm hoa tươi, vẫy tay, trước ngực đeo đầy huân chương. Lúc ấy, nhiệt huyết của tôi sôi sục, ôm trong mình khát khao đi tới một thế mới để sáng tạo sự nghiệp vĩ đại nhất, thế rồi tôi chủ động tìm đến Phân viện Siberia của Học viện Khoa học Liên Xô đang được xây dựng.

Sau khi tới đó, tôi nói với lãnh đạo rằng tôi muốn làm một công việc không có bất kỳ nền tảng nào, hoàn toàn là tiên phong khai phá, gian khổ cỡ nào tôi cũng không quan tâm. Ông ấy khen ngợi, nói tôi có thể tham gia Dự án 3141. Sau này tôi mới biết rằng số hiệu của dự án do người lập kế hoạch ngẫu nhiên dùng giá trị của số pi để đặt. Tôi đã gặp người phụ trách dự án mấy ngày rồi nhưng vẫn chưa biết được nội dung của dự án. Người phụ trách là Viện sĩ Nikolai Narnov, đây là một người cực kỳ hiếm gặp, thậm chí ngay ở thời điểm ấy, ông ta thuộc loại cuồng tín dị thường về chính trị. Ông ta lén lút đọc các tác phẩm của Trotsky*, hoàn toàn bị mê hoặc bởi ý tưởng cách mạng toàn cầu. Ông ta từng nói thế này: ‘Đồng chí Germov, tôi biết anh gần đây bị cuốn hút bởi thành tựu bay vào không gian, nhưng như thế đã là gì chứ? Gagarin bay trên quỹ đạo cũng không thể ném được một tảng đá vào đầu những nhà tư bản ở Phố Wall. Dự án của chúng ta hoàn toàn khác biệt, nếu thành công, chúng ta sẽ biến tất cả những cỗ xe tăng của chủ nghĩa tư bản thành đồ chơi, biến tốp máy bay của chúng thành những con bướm mỏng manh, biến hạm đội của chúng thành thùng giấy trôi trên mặt nước, chỉ một đòn cũng chẳng chịu nổi!’

Sau đó, tôi tới đây, chúng tôi là nhóm đầu tiên tới. Khung cảnh ở đây lúc đó giống như các bạn thấy ban nãy; hôm ấy, tuyết rơi rất nhiều, bãi đất trống vừa được dọn sạch, trên mặt đất chỉ còn sót

lại vài gốc cây. Chuyện sau đó tôi cũng không muốn kể chi tiết. Ngay cả khi có thời gian, tôi cũng hoài nghi tinh thần chịu đựng của mình. Cô cậu chỉ cần biết rằng nơi chúng tôi tọa lạc từng là căn cứ nghiên cứu sét hòn lớn nhất trên thế giới. Ở đây, các nghiên cứu về sét hòn kéo dài ba năm, lúc cao điểm, từng có 5000 người làm việc ở đây. Những nhà Vật lý học và Toán học ưu tú nhất của Liên Xô, ít hoặc nhiều đều đã bị cuốn vào dự án nghiên cứu này. Để chứng minh dự án này đã từng được đầu tư khổng lồ tới mức nào, tôi chỉ cần lấy một ví dụ, mấy người xem…"

Germov chiếu đèn pin ra sau, chúng tôi quay lại và nhìn thấy bên cạnh đường hầm mà chúng tôi vừa bước vào còn có một miệng hang ngầm rất lớn.

"Đường hầm này dài tới 20km. Khi đó, vì để bảo mật, tất cả vật tư vận chuyển tới căn cứ đều được dỡ xuống ở đó, sau đó thông qua đường hầm này để vận chuyển vào trong. Điều này khiến một lượng lớn vật tư biến mất không tung tích ở đó, vì tránh sự chú ý và nghi ngờ của các vệ tinh do thám nên chúng tôi đã xây dựng một thành phố nhỏ ở đó, đều là vì tính bảo mật. Thành phố đó không thể cho người ở, chỉ là một thành phố hoang vô dụng. Nhằm che giấu bức xạ sinh ra từ tia sét nhân tạo trong nghiên cứu nên toàn bộ căn cứ được xây dựng dưới lòng đất. Nơi chúng ta đang đứng là một phòng thí nghiệm cỡ trung, các bộ phận khác của căn cứ đã bị phong tỏa hoặc cho nổ tung, hiện tại không thể tiếp cận được.

Nơi đây từng được trang bị hệ thống mô tả sét, trang thiết bị tạo từ trường phức tạp và ống thông gió khổng lồ… lớn nhất thế giới, đều là các thiết bị thí nghiệm cỡ lớn, để tối đa giới hạn mô phỏng môi trường hình thành sét hòn. Mấy người xem cái này."

Chúng tôi bước tới trước bậc bê tông hình bậc thang vừa cao vừa to.

“Mấy người có thể mường tượng điện cực bạch kim cao vài tầng không? Lúc đó, nó được lắp đặt trên bậc này.”

Germov cúi lưng nhặt thứ gì đó trên mặt đất, đưa cho tôi, nó là một quả cầu kim loại, nặng trình trịch.

“Giống như viên bi sắt trong máy nghiền bi,” tôi nói.

Germov lắc đầu: “Lúc ấy, trong khi thí nghiệm mô phỏng lại tia sét, một số bộ phận kim loại ở đỉnh động đã bị sét đánh tan chảy, sau khi nhỏ giọt và nguội đi thì hình thành thứ này.” Tôi chiếu đèn pin vào mặt đất xung quanh, nhận ra có rất nhiều viên bi sắt nhỏ như vậy. “Trong phòng thí nghiệm trung tâm, cường độ của tia sét sinh ra từ máy mô phỏng sét cực lớn, thậm chí còn lớn hơn một cấp so với tia sét trong tự nhiên, đến mức sau khi hệ thống giám sát hạt nhân của NATO phát hiện ra sóng xung kích còn cho rằng đó là thí nghiệm hạt nhân dưới lòng đất, và Chính phủ Liên bang Xô viết đã thừa nhận cách lý giải ấy trong cuộc đàm phán giải trừ vũ khí hạt nhân, cũng vì thế mà phải chịu rất nhiều thiệt hại. Khi tiến hành thí nghiệm tia sét kiểu này, trên mặt đất cũng xuất hiện hiện tượng trời long đất lở, khí ozone sinh ra từ tia sét trong lòng đất được phóng lên mặt đất, khiến không khí trong phạm vi 100km sẽ có mùi tươi mát khác thường. Trong lúc đang tiến hành mô phỏng sét, còn phải khởi động thiết bị tạo từ trường, thiết bị phát xạ maser và ống thông gió cỡ lớn, phỏng lại các điều kiện để tạo ra sét, sau đó đem kết quả nhập vào hệ thống siêu máy tính để phân tích. Các thông số của phần thí nghiệm luôn vượt xa các điều kiện giới hạn của sấm sét trong tự nhiên, sét siêu cường độ được

đặt trong mê cung từ trường phức tạp, hoặc phát sinh trong maser là đã có thể làm sôi một hồ nước nhỏ trong thời gian ngắn… Trong ba mươi năm, việc nghiên cứu thực nghiệm ở đây chưa từng gián đoạn.”

Tôi ngẩng đầu nhìn bậc thang vốn đặt điện cực khổng lồ, phía sau là khung cảnh hiện lên từ bóng tối sâu thẳm, nhờ ba luồng ánh sáng từ đèn pin của chúng tôi, tạo ra một cảm giác linh thiêng như đàn tế của người Aztec trong rừng rậm. Chúng tôi, những con người tội nghiệp mải miết đi tìm sét hòn, trong thời khắc này, giống như người hành hương tới được thánh điện tôn quý nhất, trong lòng tràn ngập sự hoảng loạn và nỗi sợ hãi. Tôi nhìn kim tự tháp bằng bê tông ấy và thầm nghĩ, trong quá khứ hơn ba mươi năm đằng đẵng, có bao nhiêu người giống chúng tôi nằm trên đó như những vật tế hy sinh?

“Còn kết quả thì sao ạ?” Tôi rút hết can đảm hỏi một câu chí mạng.

Germov lại rút ra một điếu thuốc, châm lửa rồi rít một hơi thật sâu, trầm lặng không nói gì. Trong ánh đèn pin, tôi không rõ cảm xúc của ông nhưng ông làm tôi nhớ tới Trương Bân, nhớ tới dáng vẻ đau khổ khôn cùng của thầy ấy khi kể về quá trình nghiên cứu sét hòn. Thế là tôi đáp lời thay cho Germov:

“Chưa từng thành công, đúng không?”

Nhưng tôi lập tức nhận ra mình đã sai, vì Germov cười giả lả rồi nói: “Chàng trai trẻ ạ, cậu nghĩ mọi chuyện đơn giản quá rồi. Sherlock Holmes nói rằng không sợ những vụ án quái lạ mà chỉ sợ những vụ án tầm thường. Các vụ án tầm thường, tuy không lý thú nhưng lại khó giải nhất. Nếu như nghiên cứu ba mươi năm mà

không đạt được thành tựu nào thì e rằng ly kỳ quá. Và chính sự ly kỳ ấy sẽ đốc thúc mọi người tiếp tục nghiên cứu. Đáng buồn là bây giờ sự ly kỳ ấy không còn nữa, chỉ còn lại sự tầm thường khiến mọi người nản chí ngã lòng mà thôi. Chúng tôi đã từng thành công, trong ba mươi năm và tạo ra được hai mươi bảy quả sét hòn."

Tôi và Lâm Vân một lần nữa bị sốc, nhất thời chết lặng không nói được gì.

Germov lại cười: "Tôi có thể hình dung được cảm giác khác nhau của hai người: cô nàng thiếu tá đây chắc chắn sẽ thấy vui mừng lắm, vì quân đội chỉ quan tâm tới tính khả thi trở thành vũ khí của thứ này; còn cậu thì hẳn buồn lắm. Giống như Scott tới Nam Cực và nhìn thấy lá cờ của Na Uy do Amundsen để lại*. Cảm giác của hai người thực ra cũng không cần thiết đâu, sét hòn vẫn luôn là một bí ẩn, những gì ta biết về nó hiện tại cùng với những gì mà chúng tôi biết khi lần đầu tới đây vào ba mươi năm trước cũng như nhau cả thôi, chúng tôi không thu được bất cứ cái gì cả."

"Tại sao có thể nói như vậy?" Lâm Vân sửng sốt hỏi.

Germov chậm rãi phả ra một làn khói, nheo mắt nhìn làn khói thuốc uốn lượn rối ren trong luồng sáng, chìm đắm trong ký ức.

"Quả sét hòn thành công lần đầu tiên vào năm 1962, cũng là năm thứ ba sau khi nghiên cứu được bắt đầu, tôi đã tận mục sở thị, sau khi máy mô phỏng sét lần đầu phóng điện, nó đã xuất hiện giữa không trung, màu vàng nhạt, khi bay còn kéo theo một đuôi sáng, ước chừng sau hai mươi giây thì lặng lẽ biến mất trong không khí."

"Lúc đó hẳn mọi người cảm thấy hưng phấn lắm," Lâm Vân

nói.

Germov lắc đầu: “Cô sai rồi, quả sét hòn khi ấy trong mắt chúng tôi chỉ là hiện tượng điện từ bình thường mà thôi. Dự án 3141 ban đầu không được dự định làm tới quy mô quá lớn, vào thời điểm đó, từ các lãnh đạo cao nhất của Viện Hàn lâm Khoa học và Hồng quân cho tới các nhà khoa học và kỹ sư tham gia dự án đều cho rằng đối với một quốc gia đã đưa được người vào vũ trụ thì chỉ cần tập trung nghiên cứu sức mạnh khoa học, tạo ra sét hòn chỉ là vấn đề thời gian thôi. Trên thực tế, nghiên cứu bị kéo dài tới ba năm mới có thành quả đã là ngoài dự liệu của đa số mọi người rồi. Lúc quả sét hòn ấy xuất hiện, cảm giác của chúng tôi chỉ là như trút được gánh nặng, ai cũng không ngờ tới còn những hai mươi bảy năm đằng đẵng và thất bại cuối cùng đang chờ chúng tôi.

Sự tự tin của chúng tôi khi ấy rất có cơ sở: không giống như sét trong tự nhiên, điều kiện và các thông số để tạo ra sét lần ấy đều được ghi lại rất kỹ càng, thậm chí tới bây giờ, tôi vẫn có thể ghi lại chính xác tất cả các thông số tại thời điểm đó. Dòng điện của sét hòn khi ấy là 12.000 ampe, điện áp là 80 triệu volt, thời gian phóng điện là 119 micro giây, tóm lại, đây là một lần phóng sét rất bình thường. Khi phóng điện, thường mỗi giây sẽ thổi luồng khí 2,4m, công suất maser 550 watt, có thêm từ trường từ bên ngoài… Còn rất nhiều thông số khác nữa, thông thường thì có các loại như nhiệt độ không khí, áp suất không khí… Đặc thù hơn thì như là dùng máy ảnh tốc độ trập màn siêu cao để chụp lại tuyến đường đi của sét, cho tới cường độ, hình dạng, chỉ thị của tính phóng xạ của từ trường tại hiện trường được các loại máy móc ghi lại… Toàn bộ tài liệu ghi chép lúc ấy, tôi nhớ là phải dày bằng

cuốn *Chiến tranh và hòa bình**, đều là tài liệu tuyệt mật.

Đó là thời điểm của Cuộc khủng hoảng tên lửa Cuba*, tôi nhớ Narnov đã cầm đống tài liệu khổng lồ đó và nói: 'Chúng ta rút tên lửa đạn đạo về cũng được thôi, còn có thứ sẽ khiến Chủ nghĩa đế quốc phải khiếp sợ hơn nữa!'. Chúng tôi khi ấy đều nghĩ rằng sau này chỉ cần sao chép các thông số này để tạo ra sét thì có thể sản xuất hàng loạt sét hòn rồi."

"Vậy có nghĩa là không được sao?" Tôi hỏi.

"Tôi từng nói hai người nghĩ quá đơn giản rồi, chuyện tiếp theo mới thực sự nằm ngoài dự liệu của tất cả: sử dụng các thông số như trước để thí nghiệm lại nhưng không cách nào tạo ra được nữa. Narnov nhớn nhác làm lại các thí nghiệm tiếp diễn y như vậy; trong một năm sau đó, chuẩn theo thông số được ghi lại thì tổng cộng chế tạo sét 50.000 lần, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của sét hòn đâu.?"

"Giải thích qua một chút thì, trong giới khoa học Liên Xô lúc bấy giờ, tất định luận và cơ giới luận là cách tư duy áp đảo tất cả, các nhà nghiên cứu đều sắt đá cho rằng giới tự nhiên bị chi phối bởi quan hệ nhân quả. Cách tư duy này do bối cảnh chính trị bấy giờ quyết định. Lúc ấy, Lysenko* (kẻ suy đồi của giới khoa học Liên Xô cũ vang tiếng xấu khắp nơi, vào lúc đương quyền đã lợi dụng thủ đoạn chính trị để bức hại rất nhiều nhà khoa học theo đuổi chân lý) vẫn là âm hồn bất tán trong giới học thuật. Nếu cậu đi chệch hướng khỏi tư tưởng chủ lưu của giới học thuật, tuy không nguy hiểm như trước kia nhưng ít nhất vẫn gây thiệt hại đối với cuộc sống học thuật của cậu. Suy cho cùng, người dám đi ngược lại với lý lẽ lúc bấy giờ cũng chỉ là thiểu số. Giới khoa học

cơ bản và lĩnh vực nghiên cứu thuần lý luận tới giờ vẫn vậy, nghiên cứu sét hòn lúc ấy được xem là dự án ứng dụng, tư duy tuyến tính truyền thống đang thống trị đầu óc con người. Kết quả thực nghiệm như vậy khiến bọn họ không thể chấp nhận nổi, bọn họ cho rằng chỉ cần một lần thí nghiệm tạo được sét hòn thì những lần sau chỉ cần dùng chính các thông số đó thực nghiệm lại là chắn chắc sẽ tạo ra được. Thế là Narnov đưa ra một lời giải thích đương nhiên cho kết quả thất bại của 50.000 lần thí nghiệm đó là: Đã có sai sót trong quá trình ghi chép lại các thông số của lần thí nghiệm tạo ra sét hòn thành công.

Sự việc này vốn không được coi là lớn, hoàn toàn có thể giải quyết trong phạm vi công việc thuần túy. Nếu có người phải bị xử lý vì việc này, thì chỉ có thể là những người thất trách với công việc. Nhưng Narnov lại quen với việc chính trị hóa mọi thứ, việc này đã trở thành cơ hội để loại trừ những người bất đồng chính kiến. Ông ta tung tin đồn nhảm trong báo cáo gửi ban lãnh đạo cao nhất, nói rằng trong dự án 3141 có gián điệp của Chủ nghĩa Đế quốc. Do 3141 thuộc dự án nghiên cứu chế tạo vũ khí trọng điểm quốc gia nên sự việc lần này đã thu hút sự chú ý, tạo ra một cuộc điều tra quy mô lớn. Tổ điều tra chủ yếu bao gồm các thành viên của GRU (Cơ quan Tình báo Quân đội Liên Xô cũ), Narnov cũng là một thành viên trong đó. Đối với các thất bại của thí nghiệm sau này, ông ta đã đề ra một phỏng đoán rất “Tiến sĩ Jekyll”, bắt nguồn từ cuốn tiểu thuyết ‘Tiến sĩ Jekyll và ngài Hyde’: Nhân vật chính trong tiểu thuyết chế ra được một phương thuốc khiến người ta nhân cách phân liệt, nhưng khi ông ta dùng đúng công thức đó để chế tạo thì thuốc không còn hiệu nghiệm nữa, thế là ông ta cho rằng thành phần nguyên liệu mới mua về không tinh

khiết, nhưng sau này mới biết được rằng, nguyên liệu ông ta dùng để chế tạo thuốc thành công lần trước mới là nguyên liệu không tinh khiết, tạp chất lẫn trong đó chính là yếu tố tạo nên thành công của ông ta. Narnov cho rằng kẻ phá hoại đã ghi lệch các thông số dự định trong hệ thống thực hiện thí nghiệm đầu tiên nhưng lại thành ra đánh đúng, các thông số sai lệch đã tạo ra được sét hòn, nhưng các thông số sai lệch đó lại không được ghi lại mà chỉ ghi lại thông số dự định. Cách giải thích này tuy kỳ lạ nhưng là lời giải thích duy nhất được tổ điều tra chấp nhận. Vấn đề tiếp theo đó là những thông số nào đã có sai số. Thí nghiệm lần ấy do bốn hệ thống tổ hợp thành, hệ thống mô phỏng sét, hệ thống tạo từ trường bên ngoài, hệ thống maser, hệ thống khí động lực học. Nhân viên của các hệ thống tương đối độc lập, khả năng bị kẻ phá hoại moi móc thông tin không cao lắm, cho nên đầu tiên phải cân nhắc tới tình hình sai số thông số của một trong các hệ thống trên. Lúc ấy, quan điểm được phần đông đồng thuận cho rằng thông số quan trọng nhất là thông số phóng điện của hệ thống mô phỏng sét, mà người phụ trách thiết kế và vận hành hệ thống này chính là tôi.

Thời ấy không còn là thời đại quét sạch phản động trước chiến tranh nữa, và chỉ dựa vào phỏng đoán vô căn cứ thì không thể kết tội một người được. Tuy nhiên, trùng hợp thật, vào thời điểm ấy, bố tôi đã đào thoát tới Tây Đức trong thời gian tham gia hội nghị học thuật ở Đông Đức. Bố tôi là nhà sinh vật học, theo phái di truyền học cố chấp, nhưng ở Liên Xô lúc bấy giờ, học thuyết di truyền còn trong tình cảnh là học thuyết đại nghịch bất đạo nên quan điểm học thuật của ông đàn áp, tinh thần của ông rơi vào trạng thái u uất. Tôi nghĩ đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu

khiến ông đào tẩu. Hành động này của ông đã mang tới tai vạ cho tôi, mọi điều tra đều tập trung vào tôi. Một vài người trong nhóm nhỏ do tôi đứng đầu, vì bảo vệ bản thân mà đã nghe theo lời của Narnov rồi vu oan hãm hại tôi, cuối cùng, tôi bị kết tội gián điệp và bị kết án hai mươi năm tù.

Nhưng Narnov không thể thiếu tôi trong mảng kỹ thuật nên đã kiến nghị lên cấp trên, đề nghị cho tôi quay trở lại căn cứ tiếp tục công việc trước kia trong thời gian thụ án. Sau khi về tới căn cứ, tôi đã phải trải qua cuộc sống hạ đẳng, không có tự do, phạm vi hoạt động chỉ ở trong căn cứ, đến cả màu trang phục làm việc cũng khác với mọi người. Khó chịu nhất chính là cô đơn, ngoại trừ công việc, không có ai muốn tự nguyện tiếp xúc với tôi, chỉ có một nữ sinh viên đại học vừa được phân tới làm việc là đối xử bình đẳng với tôi, mang lại cho tôi rất nhiều ấm áp, và cô ấy sau này trở thành vợ tôi.

Tôi bỏ hết tâm tư vào công việc như một sự trốn tránh. Lòng căm hận của tôi đối với Narnov không lời nào diễn tả được, nhưng cũng thật kỳ lạ, với phỏng đoán 'Tiến sĩ Jekyll' của ông ta, ngoại trừ việc không tin có người cố ý phá hoại, thì tôi về cơ bản cũng đồng tình với giả thuyết đó. Tôi thực sự cho rằng một thông số chưa biết nào đó đã bị sai lệch dẫn tới thành công của cuộc thử nghiệm lần đó. Điều này làm tôi thấy nản lòng, vì nếu như cuối cùng cũng tìm được thông số bị sai lệch đó thì sẽ chỉ khiến tôi càng khó chứng minh sự trong sạch của bản thân, nhưng trong công việc thì tôi không hề cân nhắc tới điều này, làm hết sức mình, kỳ vọng có thể tạo ra thành công sét hòn một lần nữa.

Lộ trình nghiên cứu sau này rất rõ ràng: Sai lệch của các thông số không được quá lớn, nếu không thì trong lúc phóng điện, các

loại máy móc giám sát, thậm chí mắt thường cũng có thể quan sát được. Thế nên, lúc thí nghiệm vẫn phải dựa theo các giá trị ghi chép được về các thông số để sử dụng các giá trị dao động trên dưới một chút. Nếu như cân nhắc tới tình huống nhiều thông số đồng thời cùng bị sai lệch thì sẽ trở thành những tổ hợp rất lớn, cần qua nhiều lần thí nghiệm. Trong quá trình này, tôi càng chắc chắn rằng Narnov đã cố tình hãm hại tôi. Bởi vì, nếu như ông ta tin rằng tôi cố ý phá hoại thì ắt sẽ tìm cách moi thông tin từ tôi xem thông số nào đã bị sai lệch, nhưng ông ta chưa từng hỏi tôi. Còn những người khác, bị kiệt sức bởi vô số lần thí nghiệm cực nhọc không được nghỉ ngơi thì đầy căm thù tôi. Nhưng thời điểm ấy, mọi người, bao gồm cả tôi, đều tin rằng có thể thành công thêm lần nữa, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi. Sự việc lại phát triển vượt ra ngoài dự đoán của mọi người: Sau khi tất cả các khả năng sai lệch về thông số đều đã được thí nghiệm nhưng vẫn không thể thành công, chuyện này đã bất ngờ chứng minh được sự vô tội của tôi. Trùng hợp là vào ngay lúc đó, Brezhnev vừa hay lên nắm quyền, so với người tiền nhiệm từng làm nghề chăn lợn của mình, ông ấy là người thanh nhã, rất ôn hòa với giới tri thức. Vụ án của tôi được xử lại, tuy không được trắng án nhưng cũng được phóng thích sớm, còn cho tôi cơ hội trở lại Đại học Moskva giảng dạy. Cho dù đây là cơ hội mà những người làm việc ở căn cứ đều mong mỏi, nhưng tôi vẫn lưu lại chốn này, sét hòn đã trở thành một phần trong cuộc sống của tôi. Tôi không thể rời xa nó.

Sau đó thì lại tới lượt Narnov không gặp may, ông ta phải chịu trách nhiệm về thất bại trong nghiên cứu, tuy không thể thảm như tôi nhưng tiền đồ của ông ta trong học thuật và chính trị xem như cũng hết rồi. Ông ta vẫn cố đấu tranh thêm mấy hồi, kiên trì về

phỏng đoán 'Tiến sĩ Jekyll' của mình, chỉ khác trước đây ở chỗ ông ta cho rằng thông số sai lệch có lẽ nằm ở ba hệ thống khác, thế là lại bắt đầu tiến hành rất nhiều thí nghiệm, kế hoạch thí nghiệm lần này còn lớn hơn, nếu như không phải bị gián đoạn bởi một phát hiện bất ngờ thì không biết sẽ kéo dài bao lâu.

Căn cứ 3141 có hệ thống mô phỏng sét lớn nhất thế giới, vừa nghiên cứu sét hòn, vừa tiến hành một số dự án nghiên cứu thực nghiệm dân dụng hoặc quân sự khác. Trong một lần thí nghiệm công trình chống sét, sét hòn bất ngờ được tạo ra thêm một lần nữa! Thông số của sét hòn lần này khác xa so với các thông số của lần thí nghiệm thành công đầu tiên, không có bất cứ điểm chung nào, cho tới các yếu tố bên ngoài, ví dụ như từ trường và maser… Lần thí nghiệm ấy hầu như không có gì, vốn chỉ là tia sét bình thường! Thế là lại bắt đầu một vòng tuần hoàn ác mộng nữa: Thí nghiệm được lặp đi lặp lại trên cả vạn lần với cùng một thông số, kết quả vẫn như lần đầu tiên, sét hơn không xuất hiện lại. Lần thí nghiệm ấy tuyệt nhiên không có kẻ phá hoại làm sai lệch thông số, ngay cả Narnov cũng phải thừa nhận phỏng đoán 'Tiến sĩ Jekyll' của mình đã sai. Ông ta bị điều tới chi nhánh ở Siberia, giữ một chức vụ hành chính không đáng kể cho tới tuổi nghỉ hưu.

Tới lúc này, dự án 3141 đã được triển khai trong mười lăm năm. Sau khi Narnov rời đi, căn cứ đã thay đổi phương hướng thí nghiệm, bắt đầu tiến hành thí nghiệm với các tổ hợp tham số khác nhau. Trong mười năm sau đó, có chín lần sét hòn được tạo ra. Mỗi lần như vậy, cần ít nhất 7000 tia sét, nhiều nhất thì lên tới mấy trăm nghìn, thông số thí nghiệm của mỗi lần tạo ra đều không hề giống nhau, nếu không muốn nói là khác xa cả vạn dặm.

Trong những năm 80, chịu ảnh hưởng của Chương trình phòng

thủ ‘Chiến tranh giữa các vì sao’* của Mỹ, Liên Xô cũng tăng cường đầu tư vào các loại vũ khí khái niệm mới và kỹ thuật cao, trong đó bao gồm cả nghiên cứu về sét hòn. Quy mô của căn cứ được mở rộng cấp tốc, số lần thí nghiệm cũng được tăng theo cấp số nhân, mục đích là từ số lượng lớn các lần thí nghiệm để tìm ra quy luật về điều kiện tạo ra sét hòn. Trong năm năm cuối cùng, sét hòn được tạo ra thêm 16 lần nữa, nhưng cũng giống như trước kia, chúng tôi không phát hiện ra bất cứ quy luật nào về điều kiện sản sinh sét hòn.”

Germov dẫn chúng tôi tới gần bậc, rọi đèn pin vào và nói: “Tôi coi cái bậc này như một tượng đài kỷ niệm, khi bị giày vò bởi hồi ức trong quá khứ, tôi sẽ tới đây để khắc gì đó.”

Tôi quan sát một mặt của bậc, dưới ánh sáng của đèn pin, tôi nhìn thấy rất nhiều đường cong, giống như đàn rắn đang di chuyển.

“Trong suốt ba mươi năm thí nghiệm, sét hòn được tạo ra hai mươi bảy lần, những đường cong này được vẽ bởi các thông số quan trọng của hai mươi bảy lần thí nghiệm ấy. Ví dụ như đường này là biên độ dòng điện của sét hòn, đường này là cường độ từ trường bên ngoài bổ sung…

Tôi xem xét kỹ lưỡng những đường cong được vẽ từ hai mươi bảy điểm, giống như đang xem các đoạn ghi chép tiếng ồn, hoặc cơn co giật đau đớn của một sinh linh sắp chết, không có bất kỳ quy luật nào.

Chúng tôi đi theo Germov tới mặt khác của cái bậc, nhìn thấy những cái tên được khắc đầy trên đó.

“Đây là những người đã cống hiến cho dự án 3141 trong suốt

ba mươi năm. Điều kiện làm việc khắc nghiệt đã cướp đi sinh mạng của họ. Đây là vợ tôi, qua đời vì mắc một căn bệnh lạ do tiếp xúc với phóng xạ lâu ngày, toàn thân mưng mủ và chết trong đau đớn tột cùng. Trong số những người này, cũng có khá nhiều người chết vì căn bệnh đó. Đây là con trai của tôi, chết trong lần tạo ra sét hòn cuối cùng. Hai mươi bảy quả sét hòn trong thời gian thí nghiệm ba mươi năm đã giết chết họ. Thứ đó xuyên qua mọi thứ, không ai biết trước được nó sẽ giải phóng năng lượng khi nào và ở đâu. Nhưng chúng tôi không hề xem việc tiến hành thí nghiệm là nguy hiểm, vì cơ hội tạo ra nó thành công là quá ít, tất cả từ cảnh giác cao độ trở nên thả lỏng, mà sét hòn luôn nhân cơ hội như thế xuất hiện và gây ra tai vạ. Vào lần cuối cùng sét hòn xuất hiện, những người ở hiện trường thí nghiệm vẫn an toàn, sau đó sét hòn xuyên qua lớp nham thạch dày, thiêu chết đứa con trai của tôi lúc ấy đang ở trong phòng điều khiển trung tâm. Khi ấy, thằng nhóc là một kỹ sư máy tính làm việc trong căn cứ."

Germov tắt đèn pin, quay mặt về phía khoảng không tối tăm rộng lớn trong hầm, thở hắt ra một hơi dài: "Khi tôi bước vào phòng điều khiển trung tâm, nhìn thấy nơi đó vẫn yên tĩnh như mọi khi, trên trần nhà vẫn tỏa ra thứ ánh sáng dễ chịu, mọi thứ đều sáng sủa và sạch sẽ, tất cả các thiết bị máy tính đều hoạt động bình thường không một tiếng động, chỉ có điều, ở giữa sàn nhà chống tĩnh điện màu trắng, đứa con trai của tôi trở thành một di hài bị thiêu rụi gần hết, giống như ảo ảnh được chiếu tới từ đâu đó… Trong thời khắc ấy, tôi chịu thua. Trước sức mạnh tự nhiên và siêu nhiên, trải qua ba mươi năm nỗ lực, tôi thất bại hoàn toàn. Cuộc đời của tôi kết thúc trong thời khắc ấy, sau đó tôi chỉ tồn tại mà thôi.

Khi chúng tôi quay trở lại mặt đất, tuyết đã ngừng rơi, tàn dương dần lặn về phía sau những ngọn cây ở phía Tây, nhuộm đỏ máu một vùng đất tuyết. Tôi lê bước về hướng máy bay, cảm thấy cuộc đời của mình dường như cũng kết thúc rồi.

Sau khi trở về chỗ ở của Germov, ba chúng tôi uống suốt đêm, say bí tỉ. Cuồng phong ở Siberia đang gào thét ngoài cửa sổ, những cuốn Tư duy mới thi nhau biến thành tro tàn trong lò sưởi. Vô số quả sét hòn trên trần nhà và trên tường đang xoay quanh tôi, càng ngày càng nhanh, tôi như bị cuốn vào vòng xoáy của một quả cầu sáng trắng.

Germov say túy lúy nói với chúng tôi: “Hai cô cậu à, kiếm việc khác mà làm. Trên đời còn nhiều thứ thú vị lắm. Đời người chỉ có một lần thôi, đừng lãng phí vào những điều viển vông”

Sau đó, tôi ngủ thiếp đi trong đống sách. Trong giấc mơ, tôi lại quay trở về đêm sinh nhật mười bốn tuổi. Trong căn phòng nhỏ đang hứng chịu cơn giông bão, tôi ngồi một mình đối diện với chiếc bánh sinh nhật được cắm những ngọn nến, không có bố, không có mẹ, cũng không có sét hòn, giấc mơ của tôi về họ đã chấm dứt.

Sáng sớm hôm sau, Germov đưa chúng tôi ra sân bay, trước khi chia tay, Lâm Vân nói: “Tôi biết ông đã nói rất nhiều chuyện lẽ ra không nên nói với chúng tôi, nhưng xin ông hãy yên tâm, chúng tôi lấy nhân cách của mình ra để đảm bảo, chúng tôi sẽ không bao giờ nói ra tất cả những chuyện này…”

Germov giơ một tay về phía Lâm Vân: “Không, Thiếu tá à, mục đích tôi đưa mọi người tới đây là để công khai tất cả những việc này. Tôi muốn cho bọn họ biết rằng, trong thời đại chủ nghĩa lý

tưởng đáng buồn ấy, có một nhóm các thanh niên Cộng sản đã tới nơi rừng sâu cùng cốc ở Siberia, theo đuổi một con ma ở đó và dành cả cuộc đời cho nó…

Chúng tôi ôm chặt lấy nhau và bật khóc.

Sau khi máy bay cất cánh, tôi nhắm mắt mệt mỏi, ngả lưng vào ghế, đầu óc trống rỗng. Vị hành khách ngồi ở ghế bên cạnh chọc khuỷu tay vào người tôi, hỏi: "Người Trung Quốc hả?" Sau khi thấy tôi gật đầu, anh ta chỉ vào màn hình ti-vi phía trước, dường như việc tôi là người Trung Quốc mà không xem ti-vi là một điều kỳ lạ đối với anh ta. Ti-vi lúc đó đang chiếu chương trình tin tức, tình thế đang căng thẳng trở lại, khói lửa chiến tranh lại càng mù mịt. Tôi đã quá mệt rồi, không màng tới gì hết, cả hoàn cảnh và chiến tranh. Tôi quay đầu nhìn Lâm Vân, cô ấy đang chăm chú xem ti-vi. Tôi ngưỡng mộ cô ấy, sét hòn chỉ là một phần trong một giai đoạn của cuộc đời cô ấy, mất đi nó cũng không phải là một đòn chí mạng.

Một lát sau, tôi chìm vào giấc ngủ, lúc tỉnh lại, máy bay đã hạ cánh rồi.

Gió xuân của Bắc Kinh vào buổi tối mơn trớn qua mặt, mang một vẻ ấm áp mê người, khiến bóng dáng của chiến tranh nhất thời không còn nữa. Lúc này, đối với tôi, Siberia trong băng tuyết đã xa vời vợi, giống như một thế giới trong mộng. Cuộc sống trước kia của tôi chỉ là một giấc mộng, còn hiện tại tôi đã tỉnh rồi.

Trên con đường Trường An mới lên đèn, tôi và Lâm Vân nhìn nhau không nói gì. Chúng tôi vốn không đi chung một con đường, thế giới của chúng tôi khác nhau, chính sét hòn đã kết nối chúng tôi lại với nhau. Hiện giờ, dây buộc ấy không còn nữa. Trương

Bân, Trịnh Mẫn, Germov… Những con người bị chia cắt trên tế đàn ấy đã đủ rồi, thêm tôi vào cũng chẳng mang lại ý nghĩa lớn lao nào cả. Tôi cảm thấy ngọn lửa hy vọng đã tắt trong lòng mình bị tạt thêm một gáo nước lạnh. Hiện tại, trong lòng tôi chỉ còn lại tro tàn ngâm trong băng đá.

Tạm biệt nhé, cô Thiếu tá xinh đẹp.

“Đừng bỏ cuộc,” Lâm Vân quay sang nhìn tôi nói.

“Lâm Vân, tôi chỉ là người trần mắt thịt mà thôi.”

“Tôi cũng vậy mà, nhưng đừng bỏ cuộc.”

“Tạm biệt.” Tôi giơ tay về phía cô ấy, dưới ánh đèn đường, tôi nhìn thấy trong mắt cô ấy long lanh những giọt nước. Tôi đành buông bàn tay ấm áp và mềm mại ấy ra, quay người sải bước đi, không ngoảnh đầu lại.

Phần 2

9
NGỌN HẢI ĐĂNG MẶC KHẢI

Tôi cố gắng thích nghi với cuộc sống mới. Tôi bắt đầu chơi điện tử, xem bóng đá, chơi bóng đá, đánh bài đến tối khuya, thậm chí còn đem trả lại hết những cuốn sách chuyên ngành đã mượn ở thư viện, sau đó ôm về một chồng đĩa DVD. Tồi tập tành chơi cổ phiếu, còn định nuôi một chú chó. Tôi tiếp tục thói nghiện rượu đã học được ở Siberia. Có lúc tôi uống một mình, có lúc uống với những người mà gần đây tôi kết giao được, ngày càng nhiều, đủ các thành phần… Tôi thậm chí còn định tìm một cô bạn gái, lập gia đình, chỉ tiếc là chưa có cơ hội. Tôi không còn phải nhìn chăm chăm vào đống phương trình vi phân tới ngơ ngẩn vào lúc hai giờ đêm, chờ đợi một kết quả chắc chắn sẽ làm mình thất vọng nữa. Trước kia, tôi rất quý trọng thời gian, còn hiện tại thì thời gian đối với tôi như vô hạn. Lần đầu tiên, tôi biết thế nào là thư thái và nhàn hạ; lần đầu tiên, tôi biết cuộc sống có nhiều điều phong phú tới vậy; lần đầu tiên, tôi chợt nhận ra những người trước kia bị tôi khinh thường và thương hại hóa ra lại sống tốt hơn tôi rất nhiều. Sau hơn một tháng, tôi bắt đầu mập lên, đầu tóc vốn đã ít ỏi lại bị

rụng nhiều giờ bắt đầu rậm rạp trở lại, hơn một lần, tôi thầm chúc mừng bản thân, giờ tỉnh lại hóa ra vẫn chưa muộn.

Thế nhưng đôi khi, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, tôi của quá khứ lại sống dậy như một bóng ma. Thường là vào lúc tỉnh dậy giữa đêm, trong khoảnh khắc ấy, tôi luôn thấy mình đang ngủ trong cái hang sâu hẻo lánh dưới lòng đất kia, đàn tế sừng sững trong bóng tối, phía trên khắc rất nhiều đường cong ngoằn ngoèo như những con rắn… Nhưng chẳng mấy chốc, hình ảnh cây cối được đèn đường chiếu sáng hắt bóng lên tấm rèm cửa khiến tôi nhận thức được mình đang ở đâu, sau đó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Chuyện này cũng giống như ta đang chôn một cái xác ở sau vườn, rất sâu, ta cho rằng mình đã thoát khỏi nó, nhưng không hề, ta luôn biết nó ở đó, quan trọng hơn hết, ta luôn biết rằng mình biết. Ta biết rõ sau này muốn thực sự thoát khỏi nó thì phải ra sau vườn, đào nó lên, chạy tới một nơi thật xa để thiêu hủy nó, nhưng ta không đủ sức lực để làm việc ấy nữa. Chôn càng sâu, ta càng khó đào lên, lại càng không dám mường tượng xem nó ở trong lòng đất đã biến dạng thành thứ gì rồi.

Nhưng rồi chỉ hơn một tháng sau, số lần tôi của ngày trước trở về càng thưa dần, vì tôi đã đem lòng thích một cô gái. Cô ấy là sinh viên đại học mới đến Sở làm việc, tôi cảm thấy rất rõ rằng cô ấy cũng có ấn tượng tốt về tôi. Buổi sáng ngày đầu tiên của đợt nghỉ lễ Quốc tế Lao động, tôi ngồi trong ký túc xá do dự mấy phút, cuối cùng quyết tâm mời cô ấy đi ăn, tôi định bụng đứng dậy tới tìm cô ấy nhưng nghĩ lại, có lẽ gọi điện sẽ tốt hơn, thế là tôi với lấy điện thoại…

Cuộc sống mới này của tôi có lẽ sẽ tiếp tục thoải mái và suôn sẻ. Tôi sẽ yêu, sau đó lập gia đình, có con cái, có sự nghiệp thành

công mà ai ai cũng mong muốn. Tôi sẽ có một cuộc sống bình thường và hạnh phúc như đa số mọi người. Có lẽ, trong những năm tháng xế chiều, khi ngồi trên bãi biển dưới ánh chiều tà, những ký ức thầm kín nhất sẽ hiện lên đôi chút, tôi sẽ nhớ về con phố nhỏ ở Vân Nam, Thái Sơn trong cơn giông bão, căn cứ vũ khí sét ở ngoại ô Bắc Kinh và Siberia trong gió tuyết, sẽ nhớ tới cô gái mặc quân phục và thanh kiếm sắc nhọn trước ngực… Nhưng lúc ấy, mọi thứ đó đã xa lắm rồi, như thể ở trong một thời không khác.

Tay tôi vừa chạm tới ống nghe thì điện thoại đổ chuông.

Người gọi tới là Đại tá Giang Tinh Thần, anh ấy hỏi tôi đợt nghỉ lễ này có dự định gì không, tôi đáp mình chưa có kế hoạch gì cả.

“Anh có muốn giong thuyền ra khơi không?”

“Có chứ, như thế được không?”

“Vậy thì đi thôi.”

Sau khi đặt điện thoại xuống, tôi có phần kinh ngạc, tôi và anh ấy mới chỉ gặp nhau một lần, từ sau lần gặp ở chỗ của Lâm Vân thì cũng chưa từng liên lạc lại, vậy anh ấy mời tôi là có ý gì? Tôi vội vàng thu dọn đồ đạc, bay tới Quảng Châu, quên mất hẳn chuyện mời cô gái đi ăn tối.

Tôi tới Quảng Châu trong ngày, không khí trước chiến tranh nơi đây mạnh mẽ hơn thủ đô rất nhiều, xe quân sự ở khắp mọi nơi, đâu đâu cũng thấy bảng hiệu, áp phích về phòng không. Trong lúc

này, đội trưởng của hạm đội Nam Hải vẫn ung dung khiến tôi cảm thấy khó hiểu. Ngày hôm sau, tôi lên một con thuyền nhỏ một buồm ra khơi từ Xà Khẩu*; trên thuyền, ngoài tôi và Đại tá Giang, còn có một sĩ quan hải quân và một viên phi công hải quân. Giang Tinh Thần nhiệt tình dạy tôi mấy thứ về hàng hải, dạy xem bản đồ, dùng kính lục phân. Tôi nhận thấy điều khiển thuyền buồm là một công việc rất mệt mỏi, ngoài việc bị dây thừng cọ rách da ngón tay, tôi chẳng giúp đỡ được gì cả. Đa phần thời gian tôi ngồi một mình ở mũi thuyền, ngắm nhìn biển xanh mây trắng, ngắm ánh sáng mặt trời nhảy múa trên mặt biển, ngắm mây trắng như pha lê đổ bóng trên sóng biển, cảm thấy vô cùng sống động.

“Những người cả ngày ở trên biển như các anh vẫn dùng cách này để tiêu khiển sao?” Tôi hỏi Giang Tinh Thần.

“Tất nhiên là không rồi, chuyến đi lần này là dành cho anh,” anh ấy bí ẩn đáp.

Chạng vạng, chúng tôi tới một hoang đảo nhỏ, rộng bằng khoảng hai sân bóng đá, có duy nhất một ngọn hải đăng không người canh gác. Chúng tôi định qua đêm trên đảo. Vừa lúc chúng tôi mang lều và các vật dụng khác từ thuyền buồm lên đảo, thì phía xa xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ.

Biển và bầu trời ở phía Tây được nối liền với nhau bởi một vành đai khổng lồ. Nửa dưới của vành đai ấy có màu trắng, còn nửa trên đỏ sẫm do ánh tà dương chiếu vào. Vành đai ấy trông giống như một sinh vật sống uốn lượn trong biển trời. Trong không gian tĩnh lặng đột nhiên xuất hiện một vật thể lạ khổng lồ như vậy, chẳng khác nào trên bãi cỏ xanh giữa buổi dã ngoại tự dưng xuất hiện một con trăn lớn, khiến thế giới quen thuộc bỗng

chốc trở nên lạ lùng và hung ác.

“Ồ, Tiến sĩ Trần, chúng ta có tiếng nói chung rồi! Anh đoán xem nó khoảng chừng cấp mấy?” Giang Tinh Thần chỉ tay về hướng đó rồi hỏi tôi.

“Tôi không chắc lắm, đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một cơn lốc xoáy… Có lẽ là F2*,” tôi trả lời.

“Chúng ta có gặp nguy hiểm không?” Phi công lo lắng hỏi.

“Đánh giá theo hướng di chuyển thì không đâu,” vị đại tá bình tĩnh trả lời.

“Nhưng làm thế nào mà anh biết được cơn lốc đó không chuyển hướng qua đây?”

“Lốc xoáy thường di chuyển theo đường thẳng”

Cơn lốc xoáy ở rất xa di chuyển về phía đông, lúc cơn lốc gần với hòn đảo nhất, bầu trời tối sầm lại, chúng tôi nghe thấy âm thanh ầm ầm trầm thấp, âm thanh ấy làm tôi ớn lạnh. Tôi quay lại nhìn Giang Tinh Thần, anh ấy vẫn rất bình tĩnh, phong thái ung dung, cho tới khi cơn lốc biến mất, tôi mới miễn cưỡng không nhìn nữa.

“Trong giới khí tượng học gần đây có tiến bộ nào về kỹ thuật dự báo lốc xoáy không?” Đại tá hỏi.

“Hình như không. Lốc xoáy và địa chấn là hai loại thiên tai khó dự báo nhất.”

“Dựa theo sự thay đổi của khí hậu, biển Đông dần trở thành vùng biển thường xuyên xảy ra lốc xoáy, trở thành mối đe dọa rất lớn.”

“Sao lại thế? Tàu sân bay cũng sợ lốc xoáy sao? Lốc xoáy có thể

cuốn sạch mọi phi cơ ở trên boong tàu cơ à?"

"Tiến sĩ Trần, anh nghĩ đơn giản quá rồi," vị trung tá hải quân đi cùng trả lời. "Kết cấu của tàu sân bay thường chỉ chịu được lốc xoáy cấp độ F2 thôi. Nếu tiếp xúc với một cơn lốc xoáy lớn hơn thì boong chính sẽ bị bẻ gãy. Như vậy sẽ trở thành thảm họa khủng khiếp nhất đấy!"

Khi nước biển bị lốc xoáy cuốn lên trời bắt đầu đổ ập xuống, hình thành nên một trận mưa bão dữ dội nhưng ngắn ngủi, trong mưa còn mang theo vài con cá sống bay lạc tới hòn đảo, trở thành bữa ăn tối của chúng tôi.

Tôi và vị đại tá cùng đi dạo trên bãi biển dưới bầu trời đêm đầy sao, làm tôi nhớ về đêm ở Thái Sơn.

"Việc anh rời khỏi dự án nghiên cứu sét hòn khiến Lâm Vân rất buồn. Dự án này không thể thiếu anh, cho nên tôi đã xung phong tới thuyết phục anh quay lại, còn cam đoan với Lâm Vân rằng mình sẽ thành công" Giang Tinh Thần lên tiếng.

Sắc đêm trên biển rất trầm, nhưng tôi có thể mường tượng được nụ cười của anh ấy, vì người yêu mà đảm đương một nhiệm vụ như vậy quả thực rất tự tin. Nhưng mặt khác, còn bao hàm một sự khinh thường nào đó của Lâm Vân dành cho tôi mà anh ấy chưa ý thức được.

"Đại tá Giang, dự án nghiên cứu đó không có hy vọng nào đâu," tôi nhìn mặt biển trong đêm thở dài.

"Lâm Vân nói với tôi rằng lần tới Nga đó đã ảnh hưởng rất lớn tới anh. Thực ra, anh không cần cảm thấy sợ hãi trước khoản đầu tư khổng lồ và thời gian dài của họ. Từ những lời Lâm Vân khái quát với tôi sau khi quay về, tôi nhận ra rằng: Người Liên Xô đã sử

dụng một cơ chế nghiên cứu vũ khí cứng nhắc để nghiên cứu một môn cơ bản trong giới khoa học tự nhiên. Vậy nên trong quá trình nghiên cứu không tránh được những thiếu sót về cách tư duy mới, trí tưởng tượng và sức sáng tạo."

Lời ít ý nhiều của Giang Tinh Thần đã đặt đúng chỗ, cần một tầm nhìn nhất định để coi việc nghiên cứu sét hòn là khoa học cơ bản.

"Hơn nữa, sét hòn cũng từng là mục tiêu theo đuổi cả đời của anh, Lâm Vân nói với tôi như vậy. Nếu quả thực là vậy, anh đừng vội từ bỏ. Ví dụ như tôi, tôi từng có lý tưởng trở thành một học giả nghiên cứu chiến lược quân sự, nhưng vì nhiều lý do mà rẽ sang con đường hiện tại. Dù ngồi đến vị trí này, trong lòng tôi vẫn cảm thấy rất lạc lõng"

"Để tôi nghĩ thêm xem sao," tôi mơ hồ đáp, nhưng cuộc nói chuyện ngay sau đó khiến tôi nhận ra mọi thứ phức tạp hơn những gì mình tưởng rất nhiều.

"Anh cộng tác với Lâm Vân cũng được một thời gian dài rồi, có lẽ cũng hiểu nhiều điều về cô ấy. Suy nghĩ và tính cách của cô ấy có vài… yếu tố nguy hiểm, tôi muốn anh giúp cô ấy tránh khỏi mối nguy hiểm đó."

"Nguy hiểm mà anh nói tới là bản thân cô ấy hay phương diện… khác?" Tôi bối rối.

"Cả hai. Để tôi kể cho anh chuyện này: Lúc Trung Quốc gia nhập Chiến dịch Quốc tế về chống bom mìn, Lâm Vân đang học thạc sĩ, cô ấy cho rằng hành động này là hoàn toàn sai lầm. Vì bom mìn là vũ khí chống xâm lược, là vũ khí của người nghèo. Sau này, vào năm đầu học tiến sĩ, cô ấy đã tự nghiên cứu chế tạo ra một

loại mìn mới. Cô ấy cùng hai bạn học nữa nghiên cứu nó trong phòng thí nghiệm. Mục tiêu của cô ấy là chế tạo ra một loại mìn mà các thủ đoạn truyền thống không thể phát hiện được, vốn bị nghiêm cấm bởi Chiến dịch chống bom mìn. Kết quả là cô ấy đã thành công, loại mìn đó thoạt nhìn rất đơn giản."

"Tôi đã nhìn thấy đoạn trúc treo trong xe của cô ấy," tôi nói xen vào.

Vị đại tá xua tay phản bác: "Không, không, thứ đó so với loại mìn mà cô ấy chế ra chỉ là một món đồ chơi mà thôi. Thứ cô ấy phát minh ra là loại mìn chất lỏng kia, thoạt nhìn thì chẳng khác gì một chất lỏng trong suốt không màu, nhưng thực tế lại sử dụng kỹ thuật nano để cải tạo thành nitroglycerin*, loại bỏ tính nhạy cảm của chất lỏng nổ này đối với rung động nhưng lại gia tăng tính nhạy cảm của nó với áp suất. Cho nên, độ sâu khi lưu trữ chất lỏng này đã bị hạn chế nghiêm ngặt. Thùng chứa được chia thành nhiều lớp không thông với nhau, để phòng trừ trường hợp chất lỏng dưới đáy chịu áp suất lớn rồi phát nổ. Nếu chất lỏng này được đổ trên mặt đất thì sẽ được coi như cài xong mìn, chỉ cần có người đi trên khoảnh đất này thì nó sẽ kích nổ, độ sát thương rất lớn, đặc công truyền thống không thể phát hiện ra được. Cô ấy đề xuất loại mìn này với cấp trên, yêu cầu trang bị cho quân đội. Tất nhiên là cô ấy đã bị phê bình đích đáng. Cô ấy thề rằng sẽ khiến mọi người thấy tiềm năng của loại mìn này trên chiến trường"

"Từ niềm đam mê của cô ấy với vũ khí, đặc biệt là loại vũ khí khái niệm mới, tôi có thể hình dung ra được những chuyện như vậy."

"Nhưng chuyện sau đây anh khó mà tưởng tượng được đấy:

Trong cuộc xung đột biên giới giữa Chile và Bolivia nửa đầu năm ngoái đã xuất hiện loại mìn này, gây sát thương rất lớn."

Tôi hoảng hốt nhìn vị đại tá, nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

"Không thể tưởng tượng nổi là loại mìn này được sử dụng bởi cả hai phe đối lập, quân đội Chile và Bolivia."

"Hả!" Tôi dừng bước, từ hoảng hốt chuyển sang sợ hãi.

"Nhưng… Cô ấy chỉ là một thiếu tá, có thể có được cách đó sao?"

"Xem ra Lâm Vân chưa nói với anh nhiều về bản thân mình. Cô ấy cũng ít khi nói với ai về chuyện này." Giang Tinh Thần nhìn tôi, trong bóng tối, tôi không nhìn rõ được ánh mắt của anh ấy, nhưng tôi chắc chắn câu nói vừa rồi hàm chứa ý sâu khó lường. "Đúng vậy, cô ấy có cách."

Sau khi trở về lều, tôi không ngủ được nên kéo mở khóa, trông ra ngọn hải đăng bên ngoài, kỳ vọng rằng ánh sáng nhấp nháy đều đều có quy luật của nó sẽ có tác dụng thôi miên. Và đúng là thế thật, trong lúc ý thức dần trở nên mơ hồ, ngọn hải đăng dần tan biến vào màn đêm, sau đó chỉ còn lại ánh sáng chớp tắt chớp mở. Lúc sáng đèn thì nhìn thấy ngọn hải đăng, nhưng sau đó thì chỉ còn lại màn đêm vô biên. Tôi mơ hồ nhận ra điều này rất quen thuộc, một âm thanh rất nhỏ vang lên trong đầu tôi, giống như bong bóng nước nổi lên từ biển sâu: "Ngọn đèn đó vốn ở đấy, nhưng chỉ khi có ánh sáng thì anh mới thấy được…"

Trong đầu tôi chợt lóe lên một tia sáng, tôi đột ngột ngồi thẳng dậy, thừ ra một lúc lâu trong tiếng sóng biển, sau đó, tôi lay Giang Tinh Thần đang nằm ngủ bên cạnh dậy.

“Đại tá, chúng ta có thể quay về được không?”

“Để làm gì?”

“Đương nhiên là để nghiên cứu sét hòn rồi!”

10
TƯỚNG QUÂN LÂM PHONG

Sau khi máy bay hạ cánh ở sân bay Bắc Kinh, tôi liền gọi điện cho Lâm Vân. Câu chuyện mà Giang Tinh Thần kể làm tôi cảm nhận được nỗi sợ hãi mơ hồ không thể giải thích, nhưng sau khi giọng nói nhẹ nhàng của Lâm Vân vang lên, có gì đó trong tôi như tan chảy. Tôi khao khát muốn gặp cô ấy.

“Chà, tôi biết là Giang Tinh Thần sẽ thành công mà!” Lâm Vân hào hứng thốt lên.

“Quan trọng là tôi đột nhiên có ý tưởng mới.”

“Vậy sao? Vậy thì tới nhà tôi ăn tối đi!”

Lời mời này thật bất ngờ, Lâm Vân luôn cẩn thận tránh né các câu chuyện về gia đình mình, ngay cả Giang Tinh Thần cũng không nói cho tôi biết.

Lúc ra khỏi sân bay, tôi gặp lại Triệu Vũ. Anh ấy đã từ chức ở Trạm khí tượng Thái Sơn, muốn thử sức mình ở môi trường lớn hơn. Trước khi tạm biệt, Triệu Vũ sực nhớ ra một chuyện, liền nói với tôi: “Trước đó, tôi có quay lại trường đại học, đã gặp lại thầy Trương Bân đấy.”

“Hả?”

“Ông ấy vừa gặp tôi đã hỏi về cậu. Ông ấy mắc bệnh ung thư máu, không chữa được nữa rồi. Tôi nghĩ đó là hậu quả của việc tâm trạng bị kìm nén lâu ngày.”

Nhìn theo bóng lưng của Triệu Vũ, những lời của con người Cộng sản Levalenko kia lại vang lên trong đầu tôi: “… Có lúc bay tới rồi nhưng lại phát hiện ra rằng thà rơi giữa đường còn hơn…”

Nỗi sợ hãi về một tương lai chưa biết rõ lại ập đến choán lấy tôi.

Người lái xe đến sân bay đón tôi không phải là Lâm Vân mà là một vị thiếu úy.

“Tiến sĩ Trần, Thủ trưởng và Thiếu tá Lâm bảo tôi tới đón anh.” Sau khi chào tôi, anh ta lịch sự mời tôi lên chiếc xe Hongqi*. Trên đường đi, anh ta chỉ chăm chú lái xe, không nói bất cứ lời nào. Cuối cùng thì chiếc xe cũng tới một khu nhà lớn có lính gác ở cổng. Trong khu nhà có những dãy nhà ở được xây dựng chỉnh tề, đều theo phong cách kiến trúc những năm 50 thế kỷ trước với mái hiên lớn. Chiếc xe đi qua mấy hàng cây dương rồi dừng lại trước một tòa nhà nhỏ hai tầng. Nhìn lối kiến trúc như vậy, tôi chắc chắn thứ đầu tiên ta nghĩ tới đó là “con ông cháu cha”.

Viên thiếu úy mở cửa xe cho tôi: “Thủ trưởng và Thiếu tá Lâm đang ở trong nhà, mời anh vào.” Nói đoạn, anh ta giơ tay chào rồi nhìn tôi đi tới bậc thềm mới thôi.

Lâm Vân đón tôi ở cửa, trông có vẻ phờ phạc hơn lần gần đây

nhất chúng tôi tạm biệt nhau, chắc hẳn dạo này cô ấy rất mệt mỏi. Cảm xúc trong tôi bỗng chốc thay đổi. Tôi nhận ra rằng trong những ngày tháng chia xa, cô ấy vẫn ngự trị ở một vị trí nhỏ nhất định trong trái tim tôi, luôn luôn như thế.

Bố của Lâm Vân đang ngồi trên sô pha đọc báo, lúc nhìn thấy tôi, ông ấy đứng dậy để bắt tay chào. Thân hình của ông có phần gầy gò nhưng mạnh mẽ, cái bắt tay rất có sức lực.

“Cậu là Tiến sĩ Trần chuyên nghiên cứu sét đúng không? Xin chào! Tiểu Vân hay nhắc với tôi về cậu. Bạn bè của con bé đều là người trong quân đội, tôi thấy như vậy báo động lắm. Quân nhân không nên hạn chế bản thân trong vòng tròn quen thuộc, nếu không tư tưởng sẽ trở nên cứng nhắc trong thời đại này.” Ông ấy dừng lại một chút, đoạn nói thêm. “Hôm nay, không chỉ có Tiểu Vân mà tôi cũng muốn mời cậu tới. Lát nữa chúng ta cùng nói chuyện.”

“Bố, cho ít ớt vào đồ ăn thôi nhé!” Lâm Vân hét lớn sau lưng bố mình.

Tôi nhìn cho tới khi bóng lưng ấy đi khuất, mới tiếp xúc chưa đầy một phút mà tôi đã cảm nhận được vẻ uy nghiêm khó tả toát ra từ người ông. Mà vẻ uy nghiêm ấy kết hợp với sự dễ gần tạo nên một phong thái hiếm có.

Tôi chỉ biết bố của Lâm Vân là một quân nhân, có thể mang hàm tướng. Trước kia, tôi và vài người xung quanh cô ấy có trao qua đổi lại dăm ba câu, nhưng vì là một người không tinh nhạy lắm ở mặt này nên tôi không thể đoán ra nổi. Cho tới bây giờ, bố của cô ấy vẫn còn là một ẩn số đối với tôi. Vẻ bình dị, dễ gần của ông khiến tôi cảm thấy thoải mái. Tôi ngồi xuống sô pha, hút điếu

thuốc mà Lâm Vân đưa cho, đưa mắt ngắm nhìn phòng khách. Nội thất khá đơn giản, hầu như không có đồ vật gì nhiều. Trên tường treo hai tấm bản đồ Trung Quốc và thế giới rất lớn, gần như chiếm trọn diện tích bước tường. Có một chiếc bàn lớn, chắc là bàn làm việc, phía trên đặt hai cái điện thoại, một trắng một đỏ, và vài tập tài liệu. Phòng khách mang chút không khí của phòng làm việc. Ánh mắt tôi cuối cùng dán chặt vào cái giá treo áo khoác cạnh cửa. Trên giá đang treo một bộ quân phục, từ chỗ ngồi của mình, tôi có thể nhìn thấy quân hàm trên cầu vai. Tôi quan sát thật kỹ, điếu thuốc trong tay tôi rơi xuống đất…

Trên quân hàm có ba ngôi sao*!

Tôi vội vàng nhặt điếu thuốc lên rồi dụi nó vào gạt tàn, đặt hai tay lên đầu gối nghiêm trang như học sinh tiểu học.

Lâm Vân nhìn thấy tôi như vậy thì bật cười: “Thư giãn đi, bố tôi là dân kỹ thuật, nên rất dễ nói chuyện với những người làm về kỹ thuật. Ông ấy ban đầu không tán thành việc nghiên cứu vũ khí sét đâu, bây giờ thì xem ra ông ấy đã nói đúng. Nhưng sau khi nghe tôi kể về sét hòn, ông ấy bị thu hút.”

Còn tôi, lúc này bị thu hút bởi một bức ảnh đen trắng treo trên tường. Bức ảnh chụp một người phụ nữ rất trẻ, trông rất giống Lâm Vân, đang mặc một bộ quân phục giản dị.

Lâm Vân đứng dậy đi tới trước bức ảnh. “Mẹ tôi, hy sinh trong cuộc chiến tranh biên giới năm 1981… Chúng ta nói về sét hòn thôi nhỉ, tôi hy vọng anh chưa quên hết về nó.”

“Gần đây cô làm những gì rồi?”

“Sử dụng máy chủ của Trung đoàn Pháo binh 2 để tính toán mô hình cuối cùng chúng ta đã làm, sau đó gỡ lỗi, vận hành thử

hơn ba mươi lần.” Lâm Vân khẽ lắc đầu, tôi biết là kết quả đã thất bại. “Đó là điều đầu tiên tôi làm sau khi quay trở lại, nhưng thực lòng mà nói, tôi không thể chịu nổi tâm huyết của anh bị lãng phí.”

“Cảm ơn cô, thật lòng đấy. Nhưng sau này chúng ta đừng làm những mô hình toán học nữa, không có ý nghĩa gì đâu.”

“Tôi cũng thấy vậy. Sau khi quay về, tôi tìm hiểu thêm từ nhiều nguồn khác thì đã tiến thêm được một bước. Mấy chục năm trước, ngoại trừ Liên Xô cũ, phương Tây cũng đã đầu tư rất lớn vào công cuộc nghiên cứu sét hòn. Chúng ta lẽ nào không thu được gì từ đó?”

“Nhưng bọn họ, cả Germov, đều không tiết lộ bất kỳ tư liệu kỹ thuật nào cho chúng ta.”

Lâm Vân bật cười: “Anh đấy, học hành nhiều quá rồi.”

“Chắc tôi mọt sách quá rồi.”

“Không đâu, nếu là vậy thật thì lần trước anh đã không đào ngũ rồi. Chẳng qua nó cũng cho thấy anh đã tìm thấy thứ quan trọng, điều này vốn có thể trở thành khởi đầu mới của chúng ta, nhưng anh lại xem đó là điểm kết thúc.”

“Cô đã tìm thấy gì?”

“Sử dụng phương thức tư duy truyền thống không thể giải quyết được nan đề về sét hòn. Kết luận này đáng giá hàng chục tỷ!”

“Đúng thế, năng lượng điện từ dùng phương thức đó để tồn tại đúng là không thể mường tượng được. Chúng ta có lẽ đã quá chú tâm vào cách dùng phương trình để làm ra mô hình toán học khiên cưỡng, nhưng trực giác mách bảo tôi rằng làm như thế không đúng. Lựa chọn và khả năng xuyên qua mọi thứ trong lúc giải

phóng năng lượng thật sự là đặc điểm không thể tin nổi, lý thuyết truyền thống không tài nào giải thích được."

"Vậy nên chúng ta cần giải phóng tâm trí của bản thân. Anh từng nói chúng ta không phải là siêu nhân, nhưng từ bây giờ, chúng ta phải ép bản thân để có cách nghĩ siêu phàm."

"Tôi đã nghĩ theo cách như vậy," tôi kích động. "Sét hòn không phải do tia sét sinh ra mà nó là một cấu trúc tồn tại trong thế giới tự nhiên."

"Anh nói vậy có nghĩa là… Tia sét chỉ châm ngòi hoặc kích nổ cho nó thôi ư?" Lâm Vân trả lời câu hỏi của mình ngay lập tức. "Đúng thế thật, giống như dòng điện đã thắp sáng ánh đèn điện và đèn điện vốn đã tồn tại rồi!"

"Được, chúng ta cần sắp xếp lại các ý tưởng… Trời ạ, ý tưởng này có thể giải thích được một vài chuyện ở căn cứ Siberia!"

"Đúng vậy, hai mươi bảy quả sét hòn được tạo ra từ căn cứ 3141 không hề liên quan gì tới thông số tia sét nhân tạo, chỉ là vì kết cấu ấy vừa hay ở đó cho nên đã được châm ngòi!"

"Kết cấu đó có thể đi vào dưới đất được sao… Tại sao không! Trước rất nhiều trận động đất lớn, người ta đều nhìn thấy sét hòn bay ra từ các vết nứt trên mặt đất!"

Chúng tôi phấn khích, đi tới đi lui.

"Vậy thì sai lầm của các nghiên cứu trước đây đã rõ ràng rồi: Không nên cố gắng *tạo* ra nó mà là đi *tìm* nó! Có nghĩa là khi mô phỏng sét, điều quan trọng không nằm ở đặc điểm và kết cấu của sét hòn, cũng không phải ở các yếu tố bên ngoài như từ trường và sóng viba, mà chính là để sét bao phủ không gian rộng lớn nhất có thể!"

“Chính xác!”

“Vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm là gì?”

Đúng lúc đó, bố của Lâm Vân gọi chúng tôi vào ăn cơm, một bàn ăn thịnh soạn đã được bày ra ở giữa phòng khách.

“Tiểu Vân à, con nên chú ý, chúng ta mời Tiến sĩ Trần tới làm khách, lúc ăn cơm thì đừng nói chuyện công việc,” Đại tướng Lâm vừa nói vừa rót rượu cho tôi.

“Bọn con không phải đang làm việc, đó là sở thích mà,” Lâm Vân đáp lại.

Chúng tôi vừa dùng bữa vừa bàn luận một số chủ đề nhẹ nhàng. Tôi được biết Đại tướng Lâm là học viên cao cấp của Học viện Công trình Quân sự Giải phóng quân Nhân dân Trung Quốc*, chuyên ngành Điện tử học, nhưng sau này ông không làm công việc liên quan tới kỹ thuật mà chuyển sang lĩnh vực chỉ huy quân sự, trở thành vị tướng cao cấp xuất thân từ khoa học kỹ thuật hiếm hoi trong quân đội.

“Kiến thức mà bố từng được học trước đây chắc giờ chỉ còn lại định luật Ohm* thôi đúng không?” Lâm Vân hỏi.

Đại tướng Lâm cười đáp lại: “Con khinh thường bố quá đấy nhé. Điều bố còn ấn tượng nhất không phải là điện tử mà là máy tính. Chiếc máy tính đầu tiên bố được nhìn thấy lúc đó là của anh cả Liên Xô, tốc độ xử lý của CPU ra sao thì quên rồi, nhưng bộ nhớ là 4K. 4K ấy dùng bộ nhớ lõi từ, hộp đựng của nó còn cao hơn cả giá sách kia. Nhưng khác biệt lớn nhất so với máy tính hiện tại chính là phần mềm. Tiểu Vân lúc lớn luôn khoe khoang với tôi rằng mình là một cao thủ lập trình nhưng khi ngồi trước máy tính đó, viết chương trình 3 + 2 thôi cũng làm con bé toát mồ hôi.”

“Hồi ấy chỉ có hợp ngữ* thôi đúng không ạ?”

“Không, chỉ có 0 và 1 thôi. Máy móc không thể biên dịch được, cậu phải viết chương trình lên giấy, sau đó dịch từng lệnh một thành mã máy, chính là chuỗi 0 và 1. Quá trình này gọi là nhân công làm thay,” đại tướng trả lời, đi về phía chiếc bàn làm việc ở phía sau lấy một cây bút chì và một tờ giấy, viết ra một chuỗi dài 0 và 1 cho chúng tôi xem.

“Chà, chuỗi này có ý nghĩa là đặt số vào hai thanh ghi, sau đó tính kết quả đưa vào một thanh ghi khác. Tiểu Vân, con không cần phải nghi ngờ, cách làm này hoàn toàn chính xác. Lúc đó, tôi mất một tháng mới viết xong chương trình tính số pi, sau này, tôi nhớ các quan hệ tương ứng giữa lệnh và mã còn hơn cả cửu chương”

“Máy tính bây giờ về cơ bản cũng không khác gì với thời ấy, cuối cùng vẫn xử lý để quy về một chuỗi 0 và 1,” tôi nói.

“Đúng thế, thú vị thật đấy. Thử nghĩ mà xem, vào thế kỷ mười tám hoặc sớm hơn, các nhà khoa học muốn phát minh ra máy tính chắc chắn sẽ coi thất bại của bản thân là do suy nghĩ chưa đủ phức tạp, còn giờ thì chúng ta lại biết rằng đó là do suy nghĩ của họ chưa đủ đơn giản.”

“Sét hòn cũng như vậy,” Lâm Vân trầm ngâm nói. “Lúc nãy, một ý tưởng vĩ đại của Tiến sĩ Trần đã nhắc nhở con rằng những thất bại trước đây của chúng ta chính là do suy nghĩ không đủ đơn giản.” Đoạn cô ấy nói cho bố mình nghe ý tưởng mới nhất của tôi.

“Thú vị thật đấy, rất có khả năng là như vậy,” Đại tướng Lâm gật gù. “Mọi người lẽ ra nên sớm nghĩ tới điều này, vậy bước tiếp theo là gì?”

Lâm Vân vừa suy nghĩ vừa trả lời: “Để xây dựng một khu sét

mà muốn thu được kết quả trong thời gian ngắn thì diện tích, ừm, con nghĩ… Có lẽ không được dưới 20km^2, và cần trang bị hàng nghìn máy tạo sét trong khu vực này."

"Đúng thế!" Tôi hào hứng nói. "Máy tạo sét có thể dùng loại vũ khí sét mà chúng ta đã nghiên cứu và phát triển.

"Vậy lại là vấn đề liên quan tới tiền rồi," Lâm Vân nhún vai. "Một viên pin siêu dẫn có giá hơn ba trăm nghìn, mà bây giờ chúng ta cần một nghìn viên."

"Đủ để trang bị cho một trung đội Su-30," bố của Lâm Vân nói.

"Nhưng nếu thành công thì một trung đội Su-30 sao có thể so sánh với nó?"

"Nghe bố nói này, sau này con hạn chế đưa cho bố các giả thuyết thôi. Đối với vũ khí sét ban đầu, con còn thiếu các giả thuyết hay sao? Giờ thì thế nào rồi? Đối với dự án, bố muốn nói thêm vài lời: Tổng cục vũ khí khăng khăng muốn làm thì bố cũng không có quyền can thiệp. Nhưng bố hỏi con, việc con đang làm có nằm trong phạm vi quyền lực của một thiếu tá không?"

Lâm Vân á khẩu không nói nên lời.

"Về dự án sét hòn, không thể để con làm bậy nữa, bố đồng ý thành lập dự án nghiên cứu nhưng một xu cũng không có đâu."

Lâm Vân tức giận nói lớn: "Bố nói như vậy thì thà không thành lập dự án nghiên cứu còn hơn, không có tiền thì sao mà làm được? Truyền thông nước ngoài cho rằng bố là lãnh đạo cao cấp của Trung Quốc, xem ra họ đã nhầm rồi!"

"Còn bố thì thấy mình có một đứa con gái học hành tử tế nhưng ngoài việc tiêu tiền lãng phí ra thì đã làm được gì chưa? Cơ sở nghiên cứu vũ khí sét ở ngoại ô Bắc Kinh của các con không

phải vẫn đang tồn tại à? Làm ở đấy là được rồi.”

“Bố, đó là hai việc khác nhau”

“Hai việc nào? Đều là sét, không phải có điểm chung rồi sao? Nhiều thiết bị thực nghiệm như thế, bố không tin là không thể tận dụng”

“Bố, bọn con muốn tạo khu vực sét với diện tích lớn!”

Đại tướng Lâm lắc đầu cười: “Trên thế giới có một cách ngu xuẩn nhất, chính là cách con đang làm. Bố thực sự không hiểu nổi, đây là thứ do hai vị tiến sĩ nghĩ ra sao?”

Tôi và Lâm Vân bối rối đưa mắt nhìn nhau.

“Tiến sĩ Trần hình như vừa từ biển trở về, vậy cậu có từng được chứng kiến lúc ngư dân đánh cá đều quăng lưới ở khắp nơi trên biển chưa?”

“Bố, ý của bố là… Để sét di chuyển! Ôi, nãy ý tưởng của Tiến sĩ Trần làm con quá phấn khích, đầu óc choáng váng cả rồi!”

“Làm thế nào để di chuyển đây?” Tôi vẫn đang mơ hồ.

“Chỉ cần di chuyển mục tiêu phóng điện của vũ khí sét từ mặt đất sang một chiếc máy bay trực thăng là có thể hình thành một đường hồ quang phóng điện ngang trong không trung. Nếu như có hai chiếc máy bay trực thăng bay cùng tốc độ thì có thể mang đường hồ quang điện này quét qua một không gian có diện tích lớn. Hiệu quả so với khu vực sét riêng đều như nhau. Như vậy chỉ cần một viên pin siêu dẫn là được rồi!”

“Giống như việc giăng một tấm lưới trên trời,” tôi nói, cảm thấy bản thân bị kích động trước ý tưởng này.

“Lưới trời!” Lâm Vân hào hứng thốt lên.

Đại tướng nói tiếp: “Nhưng để thực hiện được kế hoạch này, không dễ như những gì hai đứa tưởng tượng đâu. Khó khăn của nó chắc không cần bố nhắc đến đúng không?”

“Đầu tiên là tính nguy hiểm,” Lâm Vân nói. “Sát thủ lớn nhất mà máy bay trên không trung gặp phải chính là sét. Vùng nào có sét là bị cấm bay tuyệt đối, nhưng bây giờ phải bắt máy bay mang theo sét để cất cánh.”

“Đúng thế,” Đại tướng Lâm nghiêm túc đáp lời. “Hai đứa sẽ bắt tay vào một cuộc chiến thực sự.”

11

ONG TẤN CÔNG

Sau khi ăn cơm xong, Đại tướng Lâm nói muốn nói chuyện riêng với tôi. Lâm Vân liếc nhìn chúng tôi bằng ánh mắt cảnh giác sau đó bước lên lầu.

Đại tướng Lâm châm thuốc, rồi nói: “Tôi muốn nói với cậu về chuyện của con gái tôi. Hồi Lâm Vân còn nhỏ thì tôi đã làm việc ở trong quân đội rồi, nên không có thời gian chăm sóc gia đình. Con bé được mẹ nuôi dưỡng nên có một sợi dây gắn kết rất đặc biệt với mẹ.”

Vị đại tướng đứng dậy, đi tới trước di ảnh của vợ mình: “Lúc ấy, ở tiền tuyến Vân Nam, cô ấy là đội trưởng của một đội thông tin liên lạc. Thiết bị thông tin liên lạc khi ấy còn lạc hậu, thông tin từ tiền tuyến vẫn sử dụng lượng lớn đường dây điện thoại, vậy nên điều đó đã trở thành một trong những mục tiêu chú ý của bộ đội Việt Nam đang hoạt động ở hai bên chiến tuyến. Chiến thuật họ thường sử dụng là cắt đứt đường dây trước, sau đó phục kích hoặc đặt mìn ở các điểm xung quanh. Ngày cô ấy hy sinh, hai bên đã nổ ra một trận đấu lớn cấp sư đoàn. Lúc ấy, một đường dây

quan trọng bị cắt đứt. Họ cử một đội ba người đi kiểm tra đường dây bị mất liên lạc, sau đó cô ấy đích thân dẫn theo bốn lính thông tin đi kiểm tra. Lúc tới gần địa điểm bị cắt dây thì bị mai phục trong một rừng trúc. Bên kia chặt hết tre trúc xung quanh điểm bị cắt dây, tạo thành một khoảng đất trống nhỏ. Lúc mẹ con bé đi vào khu đất trống, đối phương đã nổ súng từ trong rừng. Phát đầu tiên giết chết ba lính thông tin. Vì ở chiến tuyến bên này nên lính Việt Nam không ở lại lâu và nhanh chóng rút lui. Cô ấy cùng một nữ chiến sĩ thông tin còn lại tiếp cận điểm bị cắt dây. Nữ chiến sĩ kia khi tới gần một trong hai đầu bị cắt đứt, nhìn thấy một đoạn trúc nhỏ dài chừng một tấc, liền cầm lấy đầu dây lộ ra, định rút đoạn trúc thì nó phát nổ, và thế là… Lúc mẹ của Lâm Vân đang nối dây, nghe thấy âm thanh vo ve từ phía xa vọng lại, ngẩng đầu lên thì phát hiện một thùng giấy của lính Việt Nam để lại, có một đàn ong lớn bay ra từ đó, hướng về phía cô ấy. Sau khi bị đốt vài nốt, cô ấy liền trùm khăn rằn ri chạy vào rừng trúc nhưng đàn ong vẫn không chịu buông tha, cô ấy chỉ còn cách nhảy xuống một cái ao nhỏ, lặn trong nước, cứ nửa phút lại ngoi lên để thở một lần. Đàn ong bay quanh quẩn trên đầu cô ấy không hề tản đi, còn cô ấy thì thấp thỏm lo lắng, lúc ấy chiến sự ở tiền tuyến rất căng thẳng, mỗi phút gián đoạn thông tin đều mang đến những tổn thất lớn. Cuối cùng, cô ấy bất chấp tất cả, lội ra khỏi ao, tiếp tục quay trở lại nối dây, đàn ong cũng vì thế mà nối đuôi bay theo. Lúc dây điện thoại được nối lại thì trên người cô ấy chẳng còn chỗ nào không bị ong đốt nữa. Khi được một chi đội tuần tra phát hiện ra thì cô ấy đã hôn mê bất tỉnh. Một tuần sau thì qua đời vì trúng độc. Lúc ấy, làn da của cô ấy thâm đen thối rữa, gương mặt mưng mủ, không thể nhận ra ngũ quan. Quá trình tử vong rất đau khổ. Lâm Vân hồi ấy

mới chỉ năm tuổi nhưng đã chứng kiến hình ảnh cuối cùng của mẹ mình ở bệnh viện Côn Minh… Từ đó về sau, suốt một năm trời, con bé không nói năng gì cả. Lúc con bé nói chuyện trở lại, lời nói cũng bị vấp váp.”

Lời kể của Đại tướng Lâm khiến tôi bàng hoàng, nỗi thống khổ và sự hy sinh ấy rất xa lạ với tôi.

Đại tướng nói tiếp: “Với một trải nghiệm như vậy, những đứa trẻ khác nhau sẽ chịu những ảnh hưởng khác nhau. Nó có thể cả đời ghét chiến tranh và tất cả những thứ liên quan đến chiến tranh. Cũng có thể hăng say với những thứ ấy. Thật bất hạnh, con gái tôi thuộc về sau.”

“Việc Lâm Vân đam mê vũ khí, đặc biệt là vũ khí khái niệm mới, có liên quan tới việc này không ạ?” Tôi thận trọng hỏi.

Đại tướng không trả lời. Thực trong lòng mình, tôi không hiểu tại sao ông ấy lại kể với tôi chuyện này. Ông ấy dường như đọc được tâm tư của tôi nên nói tiếp.

“Là một nhà nghiên cứu, chắc chắn cậu biết rất rõ rằng trong nghiên cứu khoa học, bị mê hoặc bởi đối tượng nghiên cứu là chuyện rất bình thường. Nhưng nghiên cứu vũ khí có đặc thù riêng, một nhà nghiên cứu nếu say mê nó thì ắt sẽ tiềm tàng những yếu tố nguy hiểm. Đặc biệt là đối với vũ khí, nếu thành công thì sẽ có sức uy hiếp cực kỳ lớn như sét hòn, giống như sự say mê quá đáng của Lâm Vân đối với vũ khí này, giống như tính cách chỉ cần đạt tới mục tiêu là bất chấp hậu quả của con bé, sẽ làm cho mối nguy hiểm ấy trở nên rõ hơn… Không biết cậu có hiểu lời tôi nói không”

Tôi gật đầu: “Cháu hiểu, Đại tướng Lâm. Đại tá Giang từng nói

chuyện này với cháu rồi ạ.”

“Ồ, thật sao?”

Tôi không rõ ông ấy có biết chuyện mìn chất lỏng không nhưng cũng không dám hỏi, xem ra ông ấy vẫn chưa hay biết gì.

“Giang Tinh Thần không đóng vai trò quan trọng trong việc này, công việc của hai đứa cũng không liên quan đến nhau. Hơn nữa,” đại tướng cân nhắc một hồi, đoạn nói ra một câu đầy ẩn ý: “Cậu ta là người mà tôi chọn cho Lâm Vân”

“Vậy cháu có thể làm được gì ạ?”

“Tiến sĩ Trần, tôi muốn nhờ cậu giám sát Lâm Vân trong quá trình nghiên cứu vũ khí sét hòn để đề phòng những chuyện ngoài dự liệu phát sinh.”

Tôi nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu: “Dạ vâng, cháu sẽ cố gắng hết sức.”

“Cảm ơn cậu.” Nói đoạn, ông bước tới trước bàn làm việc, cầm bút chì viết một dãy số lên giấy, rồi đưa nó cho tôi. “Nếu có việc gì thì cậu cứ gọi trực tiếp cho tôi. Tiến sĩ Trần, mọi chuyện nhờ cậu, tôi hiểu con gái mình nên rất lo lắng”

Lúc nói câu cuối cùng, vị đại tướng trông đặc biệt nghiêm túc.

12

LƯỚI TRỜI

Tôi và Lâm Vân cùng quay trở về căn cứ nghiên cứu sét. Xe dừng lại trước cổng chừng vài giây để lính gác cổng kiểm tra chứng minh thư. Chính tại nơi đây, một buổi chiều muộn đầu mùa xuân nửa năm trước, Lâm Vân lần đầu tiên bộc bạch với tôi về ý tưởng sử dụng sét hòn làm vũ khí. Tôi bùi ngùi nhận ra bản thân hiện tại đã khác trước khá nhiều.

Chúng tôi gặp lại Đại tá Hứa Văn Thành. Ông ấy vui mừng khôn xiết khi hay tin căn cứ có thể tiếp tục tồn tại và còn có thêm dự án nghiên cứu mới, nhưng sau khi nghe chúng tôi nói về nội dung cụ thể của dự án thì ông nói việc đó rất khó khăn. Lâm Vân nói: “Đầu tiên, chúng ta phải nỗ lực tận dụng các thiết bị hiện có để tìm ra sét hòn, để cấp trên thấy được tiềm năng trở thành vũ khí của nó.”

Vị đại tá cười bí hiểm, trả lời: “Nếu cháu muốn chứng minh uy lực của thứ này thì chú nghĩ cấp trên đã sớm biết rồi. Hai cháu biết không, vị trí trọng yếu nhất của quốc gia từng bị sét hòn tấn công”

Tôi và Lâm Vân kinh ngạc nhìn nhau, Lâm Vân hỏi ông ấy địa điểm bị tấn công là ở đâu.

“Nhà khách Quốc gia Điếu Ngư Đài*.”

Mấy năm nay, tôi thu thập được rất nhiều tư liệu ghi lại những lần tận mục sở thị sét hòn ở trong và ngoài nước. Thời điểm sớm nhất là cuối nhà Minh đầu nhà Thanh. Tôi luôn tự cho rằng bản thân cũng hiểu sâu biết rộng về vấn đề này nhưng chuyện này thì trước giờ chưa từng được nghe nói tới.

“Đó là vào ngày 16 tháng 8 năm 1982, sét hòn đã đánh cùng lúc vào hai vị trí ở Nhà khách Quốc gia Điếu Ngư Đài, đều do lăn xuống từ cổ thụ. Ở tường Đông của Nhà khách, một chiến sĩ cảnh vệ đã ngay lập tức bị đánh gục, anh ta đứng trước bốt cảnh vệ cao hơn hai mét, cách cổ thụ có sét hòn rơi xuống chừng hai đến ba mét. Trong khoảnh khắc sét hòn rơi xuống, anh ta chỉ thấy quả cầu lửa đang tới rất gần mình, rồi đột nhiên thấy trước mắt tối sầm và ngã xuống. Lúc tỉnh dậy, ngoài hai tai bị điếc thì anh ta không gặp phải thương tật nào khác. Phần mái hiên xi măng bên ngoài của bốt cảnh vệ và mặt tường gạch nung bị sét đánh trúng có vài lỗ thủng nhỏ. Đèn điện trong Nhà khách bị sét đánh rơi xuống hết, công tắc hỏng cả, đường dây điện thoại cũng thế. Vị trí còn lại là khu Đông Nam trong sân của Nhà khách, cách bốt cảnh vệ khoảng một trăm mét, cũng lăn từ cây to xuống. Cách cái cây tầm hai mét có một nhà kho bằng gỗ, nhà kho này được vây quanh bởi ba cây hòe, sét hòn sau khi rơi xuống từ hướng đông của cái cây thì xuyên qua cửa sổ vào nhà kho, để lại hai lỗ thủng nhỏ trên mặt kính.

Sét hòn thiêu rụi tường gỗ phía Đông và góc nhà phía Đông Nam của nhà kho, đốt cháy hai cái săm xe đạp treo trên tường, phá

hủy các công tắc cao su, đường dây điện đều bị đốt rụi…”

“Sao chú biết rõ vậy ạ?” Lâm Vân hỏi.

“Sau khi việc đó xảy ra, chú với tư cách là thành viên của nhóm chuyên gia tới hiện trường để điều tra, đồng thời nghiên cứu biện pháp phòng hộ. Lúc ấy, chú đã đề xuất lắp lưới chống sét dạng lồng*, ở các cửa ra vào và cửa sổ thì lắp lưới kim loại tiếp đất, bịt lại các lỗ hổng không cần thiết trên tường. Ống khói và miệng ống thoát khi cũng cần được lắp thêm lưới dây thép tiếp đất.”

“Làm như vậy cũng có tác dụng sao ạ?”

Đại tá Hứa lắc đầu: “Nhưng có một ô cửa sổ mà sét hòn xuyên qua vốn được lắp một tấm lưới dây thép xếp khá dày, lưới dây thép này bị sét đánh thành tám lỗ thủng nhỏ, tuy nhiên, thời điểm đó, chú cũng chỉ đề xuất được những biện pháp phòng chống thông thường đó thôi. Nếu thứ này có thể sử dụng trong chiến đấu thì uy lực của nó quả thực rất lớn. Chú cũng biết sơ qua về tình hình nghiên cứu sét hòn ở nước ngoài, ý tưởng của hai cháu có vẻ cũng hợp lý nhưng để đi xa hơn.” Ông ấy lại lắc đầu. “Sét là một trong những hiện tượng tự nhiên khó kiểm soát nhất, hơn nữa lại còn là sét hòn, thứ này không chỉ có sức phá hoại của sét mà còn có vẻ bí hiểm của ma quỷ. Không ai có thể biết được sức mạnh đáng sợ của nó khi nào sẽ được giải phóng, giải phóng đến mục tiêu nào, kiểm soát nó đâu dễ dàng như thế.”

“Chúng cháu sẽ làm bước nào tính bước đó,” Lâm Vân nói.

“Đúng vậy, nếu có thể tìm thấy sét hòn thì nó cũng được coi là một thành tựu lớn về khoa học sét. Làm được như vậy thì căn cứ của chúng ta cũng có chút thành tựu. Chú chỉ lo về tính an toàn

thôi. Chú có cách này: Chúng ta có thể đặt máy tạo sét vào xe hơi, sau đó để mấy chiếc xe kéo hồ quang điện chạy một vòng ở khu vực đồng bằng. Làm như vậy thì hồ quang điện cũng có thể quét được một diện tích lớn."

Lâm Vân lắc đầu: "Phương án này chúng cháu cũng nghĩ tới rồi, còn định dùng thuyền kéo hồ quang điện trên mặt biển, nhưng không được đâu ạ."

Đại tá Hứa nghĩ một lúc rồi cũng gật đầu: "Đúng vậy thật, đất liền và mặt biển đều là vật dẫn điện, hiệu ứng cảm ứng sinh ra sẽ làm hồ quang điện không kéo được bao xa cả."

"Chúng cháu còn cân nhắc tới việc sử dụng máy bay có cánh cố định*. Nếu thất bại thì nhảy dù từ loại máy bay này cũng sẽ dễ hơn nhưng vẫn không được. Vì tốc độ quá nhanh, luồng không khí sẽ thổi bay hồ quang điện. Chúng cháu cần tìm càng nhiều biện pháp để phòng càng tốt, ví dụ như trước khi thử nghiệm chính thức, phi công sẽ được thực hành nhảy dù nhiều lần trong điều kiện bay bất thường của trực thăng. Ngoài ra, lực lượng không quân hải quân hiện giờ đang giới thiệu một thiết bị cứu sinh dùng cho máy bay trực thăng, tương tự như loại được dùng cho máy bay chiến đấu, chỉ khác ở chỗ hướng phóng nằm ngang, chúng cháu đã lấy được vài bộ từ Tổng cục Vũ trang."

Đại tá Hứa vẫn lắc đầu: "Những biện pháp như vậy không mang lại bất kỳ hiệu quả đáng kể nào, như vậy vẫn tính là mạo hiểm."

"Đúng là như vậy, nhưng xét ở tình hình trước mắt, toàn quân hiện nay đã ở trong giai đoạn chuẩn bị chiến tranh cấp độ hai, chúng ta cũng không cần nhấn mạnh nhiều về mặt an toàn nữa,"

Lâm Vân đáp.

Mấy lời này của cô ấy khiến tôi kinh ngạc, nhưng Đại tá Hứa lại tán thành. Ông ấy có vẻ là một người tốt nhưng xem ra cũng không có cách nào ngăn cản được Lâm Vân tự tung tự tác. Ở góc độ khác, trước tình hình hiện tại, quả thực cũng là lúc các quân nhân mạo hiểm rồi.

Căn cứ hiện tại có hai chiếc trực thăng được sản xuất trong nước, trước khi chính thức thử nghiệm, hai phi công đã luyện tập nhảy dù trong một tuần. Một trong hai người lái trực thăng mô phỏng lại hành động rơi, còn người kia thì nhảy ra. Họ thậm chí còn thử dùng đến máy phóng. Đó là một loại tên lửa nhỏ được gắn vào sau lưng của phi công theo chiều ngang. Lúc khởi động, chiếc trực thăng sẽ bốc lên một đám khói trắng, giống như bị công kích, còn phi công sẽ giống như một tảng đá nhỏ, bị ném ra khỏi cửa khoang của máy bay rồi mới mở dù. Nhìn vào cảnh tượng này thật sự khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Có lần, trong lúc nghỉ ngơi, một phi công hỏi Lâm Vân: “Thiếu tá, chúng tôi sẽ bị thứ gì bắn hạ đây? Nếu lúc đó cũng giống tình huống mà Thượng úy Vương gặp phải thì dù có tập luyện thế này cũng không mang lại tác dụng gì cả.”

“Cường độ của tia sét lần này yếu hơn rất nhiều, nếu chẳng may trực thăng bị đánh trúng cũng không gây ra những thiệt hại lớn như thế. Thử nghiệm chính thức sẽ được thực hiện ở độ cao trên 5000m, mọi người sẽ có thời gian để luyện tập nhảy dù.”

Một viên phi công khác hỏi: “Tôi nghe nói mình phải phóng sét

vào một chiếc trực thăng khác?"

"Đúng vậy, cường độ chỉ giống như lần trước anh xả hết năng lượng còn dư trong pin thôi."

"Nói như vậy có nghĩa là các cô sẽ sử dụng vũ khí này trong không chiến? Chúng ta sẽ sử dụng vũ khí chỉ có tầm phóng 100m trong không chiến thật sao?"

"Đương nhiên là không, hai chiếc trực thăng của các anh sẽ kéo hồ quang điện bay trong không trung, sợi hồ quang điện giống như một tấm lưới, hoặc có thể nói là châm ngòi một cấu trúc nào đó có thể tồn tại trong không gian. Một khi thứ đó được phát hiện thì có thể ngay lập tức trở thành vũ khí có sức hủy diệt khủng khiếp nhất."

"Thiếu tá, chuyện này càng ngày càng trở nên mơ hồ. Nói thật, tôi sắp mất hết niềm tin vào các cô rồi. Giờ tôi cũng chỉ mong sớm làm cho xong việc này để quay trở lại lực lượng thôi."

Khi hai phi công nhắc tới Thượng úy Vương Tùng Lâm, người bị sét do một đám mây điện tạo ra đánh trúng, lòng tôi thắt lại. Tôi mường tượng nếu bản thân mình cũng phải đối mặt với chuyến bay nguy hiểm như vậy thì sẽ như thế nào, chắc chắn tôi sẽ ngập tràn sợ hãi; vả lại, nếu tôi là Lâm Vân thì tôi cũng không có cách nào thản nhiên đối diện với hai phi công để kể chuyện này. Ấy thế mà những gương mặt trẻ tuổi trước mặt tôi vẫn bình thản ung dung, như thể họ chỉ vừa lái xe ra ngoại ô rong chơi.

Lần thí nghiệm đầu tiên được thực hiện vào hôm thời tiết rất tốt. Ngay từ sáng sớm, mặt đất đã được dọn dẹp sạch sẽ, tất cả các thành viên tham dự dự án đều tới hiện trường thí nghiệm. Không nhiều người lắm, cộng tất cả các kỹ sư, công nhân và nhân viên

mặt đất vào mới được hơn hai mươi người. Có một chiếc xe cứu thương đang đỗ cách điểm cất cánh của trực thăng không xa, trang phục màu trắng của nhân viên y tế dưới ánh sáng đầu ngày rất chói mắt, luôn mang đến cho tôi một cảm giác dị thường. Hai chiếc cáng được đặt sẵn trên bãi cỏ càng dấy lên trong tôi nỗi sợ hãi. Nhưng người có nhiệm vụ khiêng cáng thì lại đang đứng ngay bên cạnh cáng, thản nhiên nói chuyện cười đùa với hai cô y tá xinh đẹp vừa gặp mặt. Cảm giác tự ti trong tôi lại ùa về, cái đêm giông bão quyết định cuộc đời tôi sau này đã làm tôi sợ chết hơn người bình thường rất nhiều.

Lâm Vân cầm hai bộ quần áo bảo hộ liền thân màu vàng đưa cho hai phi công. “Nó được mượn từ Cục Cung cấp Điện thành phố, là loại quần áo che chắn của công nhân tác nghiệp với đường dây cao áp. Loại trang phục này sử dụng tấm chắn điện dựa theo nguyên tắc của lồng Faraday, cũng có tác dụng phòng hộ nhất định đối với sét.”

Một phi công nhận lấy bộ quần áo bảo hộ, cười với Lâm Vân rồi nói: “Không cần lo lắng, Thiếu tá, sợi hồ quang điện nho nhỏ của cô không thể đáng sợ hơn tên lửa đạn đạo Stinger* đâu.”

Lâm Vân giải thích các bước thí nghiệm cho họ: “Đầu tiên, các anh cần bay tới độ cao 5000m, sau đó điều khiển hai chiếc máy bay bay gần nhau nhất có thể trong khoảng cách an toàn, khi đạt tới được khoảng cách gần nhất thì đốt cháy hồ quang điện, sau đó từ từ kéo giãn khoảng cách, cho tới khi cự ly nhỏ hơn tầm bắn của hồ quang điện thì giữ trạng thái hover1, rồi mới được bay về phía trước, cần nghe chỉ huy mặt đất để kiểm soát tốc độ. Các anh cần chú ý quan sát trạng thái của hồ quang điện để quyết định có nên hover* hay không. Hai anh đều có kinh nghiệm về mấy chuyện này

rồi. Tuy nhiên, có một điều cần đặc biệt lưu ý: Nếu như hồ quang điện bị dập tắt giữa chặng bay thì các anh cần tách khỏi nhau càng nhanh càng tốt, đồng thời tắt máy phát điện ngay lập tức, không được thử đốt hồ quang điện thêm lần nữa, bởi nếu đốt hồ quang điện ở cự ly xa, sét có thể sẽ đánh trúng vào thân máy bay! Nhất định phải chú ý tới chuyện này, nếu không các anh sẽ trở thành liệt sĩ đấy!"

Dựa theo kế hoạch, sau khi hai chiếc trực thăng đạt tới độ cao như đã dự định, có thể bay xuôi theo chiều gió, nhằm giảm thiểu tốc độ đối lưu giữa các luồng gió tới mức nhỏ nhất, lúc này có thể đốt hồ quang điện, bay xuôi theo gió một đoạn, rồi lại dập tắt hồ quang điện đi. Quá trình này sẽ được lặp đi lặp lại.

Chiếc trực thăng thí nghiệm nhanh chóng bay tới độ cao dự định, lúc này chỉ có thể dùng kính viễn vọng để nhìn thấy họ.

Hai chiếc trực thăng vừa bay theo chiều gió, vừa tiếp cận nhau, cuối cùng gần đến độ trông lên từ mặt đất tưởng như hai cánh quạt sắp chạm vào nhau. Lúc này, giữa hai chiếc máy bay xuất hiện một vòng hồ quang điện sáng lóa. Âm thanh đùng đoàng giòn tan vang lên truyền tới mặt đất. Hai chiếc máy bay bắt đầu kéo giãn khoảng cách, hồ quang điện cũng vì thế bị kéo dài ra, trở thành một đường thẳng, hai chiếc máy bay càng tăng khoảng cách thì độ dao động của vòng hồ quang điện càng lớn. Khi hai chiếc trực thăng bay lên và đạt tới vị trí giới hạn, vòng hồ quang điện trong hệt như một sợi tơ mỏng nhảy múa điên cuồng trong không trung, như thể sắp thoát ra khỏi mối ràng buộc ở hai đầu để lao vào bầu trời. Mặt trời vẫn chưa lên cao, trong khung cảnh nền trời ban mai màu xanh thẫm cùng với bóng đen do hai chiếc trực thăng tạo thành, vòng hồ quang có màu xanh tím sáng trông thật ảo diệu,

giống như vết xước trên tấm phim của bộ phim điện ảnh đang được chiếu trên màn chiếu.

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy rất lạnh, bụng quặn lại, cả người run rẩy. Tôi đặt kính viễn vọng xuống, nếu nhìn bằng mắt thường thì chỉ thấy một chấm sáng màu xanh trên bầu trời, như một ngôi sao mai đang ở rất gần. Lúc tôi cầm lại kính viễn vọng lên, hai chiếc trực thăng đã đạt tới khoảng cách đủ để phóng điện, kéo theo vòng hồ quang đang rung động dài gần 100m bay về phía trước, tốc độ bay không nhanh, chỉ có thể lấy đám mây mỏng được mặt trời chiếu sáng ở đường chân trời làm vật tham chiếu. Khi chiếc trực thăng bay về phía Đông, thân máy bay trở thành hai chấm màu đỏ cam dưới ánh sáng mặt trời, còn ánh sáng của vòng hồ quang mờ tối đi một chút.

Tôi lại hạ kính xuống, đang thở phào nhẹ nhõm thì nghe thấy mấy người đứng bên cạnh hét lên thất kinh, tôi vội vàng nâng kính lên thì vừa hay nhìn thấy cảnh tượng đó: Bên cạnh chiếc máy bay trực thăng tiếp nhận vòng hồ quang điện, vòng hồ quang đang bị bắt chéo, thân vòng vẫn nối với điện cực. Nhưng nhánh của nó đang lay động không ngừng, quét dọc từ thân tới đuôi máy bay, giống như một cánh tay mảnh dẻ đang mò tới mò lui trên đuôi máy bay. Quá trình này chỉ kéo dài chừng ba, bốn giây, sau đó tất cả các vòng hồ quang được nối đều bị dập tắt.

Ban đầu, tôi cứ nghĩ tình hình này có vẻ không quá đáng ngại, chắc sẽ không gây ra hậu quả thảm khốc gì cho trực thăng. Thế nhưng tôi đã lầm. Vào thời khắc hồ quang điện bị dập tắt, tôi nhìn thấy một tia lửa nhỏ xuất hiện ở cánh quạt chỗ đuôi trực thăng. Trong lúc máy bay xoay vòng, càng ngày càng nhanh, ngọn lửa ấy nhanh chóng bị dập tắt, rồi tại chính vị trí ấy, một làn khói trắng

bốc lên. Sau đó, tôi mới biết tia sét đã đánh hỏng đường dây kiểm soát ở cánh quạt phần đuôi trực thăng, khiến cánh quạt dừng lại. Cánh quạt ở đuôi trực thăng vốn dùng để cân bằng momen xoắn* do cánh quạt chính tạo ra, khi cánh quạt này bị mất đi động cơ, thân của máy bay trực thăng sẽ quay ngược chiều với chiều quay của cánh quạt chính. Từ kính viễn vọng, tôi trông thấy hình ảnh chiếc trực thăng dần mất đi lực nâng theo tốc độ tự quay ngày càng nhanh, bắt đầu chao đảo rơi xuống.

“Nhảy dù!!!” Đại tá Hứa hét lớn qua bộ đàm.

Nhưng chỉ mấy giây sau, phi công hình như đã khởi động lại được cánh quạt ở đuôi, chuyển động của máy bay bắt đầu chậm lại, tốc độ rơi vì thế cũng chậm theo, trực thăng duy trì lại trạng thái hover trên không trung. Nhưng chỉ sau một lúc, máy bay lại giống như một món đồ chơi bị xoay trong gió, tiếp tục rơi bổ xuống.

“Mau nhảy dù!!!” Đại tá Hứa hét lên lần nữa.

Sau khi rơi được một lúc, chiếc trực thăng lại ngừng xoay tròn, rồi lơ lửng, rồi lại tiếp tục rơi… Quá trình này lặp đi lặp lại. Lúc này, trực thăng đã rơi xuống độ cao an toàn đủ để nhảy dù, chỉ có thể hy vọng trực thăng hạ cánh xuống mặt đất gần thời điểm hover. Khi chiếc trực thăng tiếp đất ở vị trí xa xa ở phía Đông, tôi nhận thấy tốc độ rơi có chậm hơn nhưng vẫn quá nhanh so với tốc độ hạ cánh thông thường. Tôi sợ hãi nhìn về phía đó, ngẩn người chờ đợi, cũng may là cuối cùng không có khói bốc lên từ phía sau bụi cây.

Lúc chúng tôi lái xe tới, chiếc trực thăng còn lại đã sớm hạ cánh gần đó. Nó rơi xuống ngay giữa một vườn cây ăn quả, thân

của chiếc trực thăng bị nghiêng, đè bẹp mấy cây ăn quả bên dưới. Vài cây xung quanh cũng bị cánh quạt chém gãy. Kính buồng lái bị vỡ, nhưng ngoài chiếc trực thăng ra thì không có thiệt hại nào lớn. Vị trung úy phi công đang dựa người vào cây, nắm chặt cánh tay đang chảy máu, sốt ruột đẩy y tá và người khiêng cáng tránh ra. Sau khi gặp Lâm Vân, anh ta giơ ngón tay cái của cánh tay không bị thương về phía cô ấy.

"Thiếu tá, vũ khí sét của cô cuối cùng cũng hạ được một cái máy bay rồi!"

"Tại sao anh không nhảy dù?" Đại tá Hứa ở phía sau tức giận hỏi.

"Đại tá, về việc khi nào cần nhảy dù thì phi công chúng tôi có quy tắc riêng của mình."

Lúc trên xe quay trở về căn cứ, tôi không kìm lòng được nên đành hỏi Lâm Vân: "Trong lần thí nghiệm này, cô được chỉ định là chỉ huy mặt đất, vậy tại sao lệnh nhảy dù lại do Đại tá Hứa đưa ra vậy?"

"Phi công có khả năng cao sẽ cứu được chiếc trực thăng đó," Lâm Vân bình tĩnh trả lời.

"Nhưng lúc đó cơ hội cũng chỉ năm mươi năm mươi mà thôi, nếu không cứu được thì sao?"

"Vậy thì thí nghiệm sẽ bị dừng lại một thời gian dài, thậm chí dự án này cũng sẽ bị hủy bỏ."

"Vậy nếu cô đang chỉ huy một cuộc tấn công, trên đường đi có một bãi mìn, thì cô vẫn sẽ ra lệnh cho lính của mình đi qua phải không?"

"Theo điều lệ quân sự mới, sĩ quan là nữ không được chỉ huy ở

trận địa tiền tuyến.” Giống như mọi lần, Lâm Vân khéo léo né tránh câu hỏi của tôi.

“Quân đội có quy tắc riêng, hơi khác với người bình thường” đoạn cô ấy nói thêm, có lẽ là vì cảm thấy bản thân vừa rồi quá lạnh lùng nên có đôi chút áy náy.

“Đại tá Hứa không phải người trong quân đội sao?”

“Đương nhiên ông ấy là quân nhân rồi,” Lâm Vân nhạt nhẽo đáp, tôi có thể thấy được cảm giác khinh khỉnh trong giọng nói của cô ấy. Cô ấy đối với tầng lớp lãnh đạo của căn cứ đều như vậy. Chiều hôm ấy, chiếc trực thăng được di chuyển về căn cứ sau khi được sửa chữa khẩn cấp.

“Trước khi chúng ta nghĩ ra được biện pháp hữu hiệu để đảm bảo an toàn thì cuộc thí nghiệm này cần dừng lại!” Đại tá Hứa kiên quyết nói trong buổi họp tại căn cứ vào tối hôm đó.

“Chỉ cần bay thêm hai lần nữa thì có lẽ chúng ta sẽ tìm ra được quy luật dao động của sợi hồ quang điện, phải như thế thì mới tìm được cách bay sao cho sợi hồ quang điện không đánh vào thân máy bay,” viên phi công bị thương ban sáng vẫy vẫy cánh tay đang được băng bó, nhìn động tác và biểu hiện của anh ta có thể thấy cánh tay bị thương rất đau. Nhưng để thể hiện rằng mình vẫn có thể điều khiển được trực thăng, anh ta không đeo dây treo tay, ngược lại còn cố ý hoạt động cánh tay đó.

“Tai nạn như vậy không thể xảy ra thêm lần nữa, cần có biện pháp đảm bảo an toàn đáng tin cậy,” Lâm Vân nói.

Một viên phi công khác lên tiếng: “Tôi mong mọi người hiểu đúng rằng chúng tôi không mạo hiểu cho dự án này của mọi người mà đang mạo hiểm vì chính chúng tôi. Hiện tại, binh chủng không quân lục quân đang cần vũ khí mới hơn bao giờ hết!”

“Anh hiểu lầm nguyên nhân chúng tôi dừng thí nghiệm này lại rồi. Chúng tôi dừng lại vì lợi ích của dự án. Nếu xảy ra một vụ tai nạn rơi máy bay như vụ của Thượng úy Vương Tùng Lâm thì dự án này sẽ kết thúc,” Lâm Vân nói với anh ta.

“Chúng ta cần tìm ra một biện pháp an toàn khả thi!” Đại tá Hứa nói.

Một kỹ sư lên tiếng: “Trước mắt, loại máy bay có thể duy trì được trạng thái hover và bay với tốc độ thấp, lại còn mang theo thiết bị bay điều khiển từ xa có tải trọng lớn như vậy, thì chỉ có loại khí cầu dùng khí heli do Đại học Hàng không và Du hành vũ trụ Bắc Kinh nghiên cứu chế tạo mà thôi. Tuy nhiên, độ chính xác của khinh khí cầu này khi thao tác không thể đảm bảo độ chuẩn xác trong quá trình ngắm bắn phóng điện”

Lâm Vân nói: “Thực ra chúng ta cũng có thể làm được, sử dụng khinh khí cầu cũng chỉ nhằm mục đích tránh thương vong về người, nhưng cũng không đem lại lợi ích gì cho cuộc thí nghiệm. Khinh khí cầu vẫn sẽ bị sét đánh hỏng.”

Tôi sực nhớ ra một chuyện nên cất tiếng: “Thầy hướng dẫn thạc sĩ của tôi trước kia từng nghiên cứu một loại lớp phủ chống sét, dùng cho đường dây điện cao thế. Tôi cũng chỉ nghe người khác kể lại chứ không biết chi tiết.”

“Thầy hướng dẫn của cháu là Trương Bân đúng không?” Đại tá Hứa hỏi tôi.

Tôi gật đầu. “Chú biết ông ấy sao?”

“Tôi cũng từng là sinh viên của thầy ấy. Lúc đó, thầy ấy vẫn là giảng viên, còn chưa chuyển tới trường cậu.” Đại tá Hứa đột nhiên buồn bã. “Mấy ngày trước, tôi còn gọi điện cho thầy, muốn tới thăm hỏi nhưng bận mãi chưa sắp xếp được thời gian. Tôi chỉ sợ rằng thầy chẳng còn mấy ngày nữa. Bệnh của thầy, cậu cũng biết đúng không?”

Tôi lại gật đầu.

Đại tá Hứa nói tiếp: “Thầy ấy là một người rất nghiêm túc trong học thuật. Cả đời cần mẫn và siêng năng…”

“Chúng ta thảo luận tiếp về lớp phủ đó nào!” Lâm Vân sốt sắng nhắc nhở.

“Tôi có biết đến phát minh đó, khi ấy, tôi tham gia cuộc họp thẩm định. Hiệu quả chống sét thực sự rất xuất sắc,” Đại tá Hứa khen ngợi.

“Mấu chốt là loại sơn này phải tiếp đất mới phát huy được tác dụng, nếu không thì sẽ không có ý nghĩa gì cả,” Lâm Vân nói. Kiến thức kỹ thuật của cô ấy vẫn luôn khiến tôi bái phục. Nếu không có chuyên môn thì không thể biết được điều đó. Đa phần lớp phủ chống sét đều cần tiếp đất.

Đại tá Hứa bóp trán nghĩ ngợi: “Cái này thì… Chuyện cũng đã lâu rồi, tôi cũng không nhớ rõ. Cụ thể ra sao chắc phải hỏi người đã phát minh ra nó.”

Lâm Vân đưa ống nghe cho tôi: “Vậy anh gọi cho ông ấy đi. Nếu được thì hãy mời ông ấy tới Bắc Kinh, chúng ta cần pha chế ra loại sơn này càng sớm càng tốt!”

“Thầy ấy mắc ung thư,” tôi ái ngại nhìn cô ấy.

Đại tá Hứa nói: “Cứ gọi đi, không sao đâu.”

Tôi nhận ống nghe mà Lâm Vân đưa cho. “Tôi cũng không rõ thầy ấy đang ở nhà hay trong bệnh viện…” Tôi vừa nói vừa lật danh bạ, tìm thấy số điện thoại nhà của Trương Bân ở ngay trang đầu tiên. Sau khi điện thoại được kết nối, một âm thanh yếu ớt truyền tới: “Ai vậy?”

Sau khi tôi nói ra tên của mình, giọng nói từ nơi xa xôi bỗng chốc trở nên hào hứng và khỏe khoắn: “Ồ, chào em, chào em! Em bây giờ đang ở đâu? Làm gì rồi?”

“Thầy Trương, em đang tham gia một dự án quốc phòng. Sức khỏe của thầy sao rồi ạ?”

“Nghe vậy tức là em đã có tiến triển rồi hả?” Ông không trả lời câu hỏi của tôi mà hỏi thẳng.

“Giờ em nói qua điện thoại cũng không tiện, thầy giờ sao rồi ạ?”

“Càng ngày càng kém đi. Triệu Vũ mới qua thăm tôi. Có lẽ cậu ấy cũng nói với em rồi.”

“Dạ vâng, điều kiện y tế ở chỗ thầy sao ạ?” Lúc tôi đang nói chuyện, Lâm Vân ở bên cạnh thì thầm thúc giục: “Hỏi đi!” Tôi bịt ống nghe lại, nghiêm túc nói với cô ấy: “Tránh ra nào!” Đoạn tôi áp lại ống nghe lên tai, nghe thấy Trương Bân nói: “ Tôi đã thu thập được một vài tư liệu nghiên cứu, đang chuẩn bị gửi cho em.”

“Thầy Trương, em muốn hỏi thầy một việc, liên quan tới lớp phủ chống sét dây điện cao thế mà trước kia thầy nghiên cứu.”

“Ồ, thứ đó không có giá trị thực dụng về mặt kinh tế, bị xếp xó lâu rồi. Em muốn biết gì?”

“Loại lớp phủ đó có cần tiếp đất không ạ?”

“Không, không cần. Hoàn toàn dựa vào tác dụng che chắn của chính nó.”

“Bọn em muốn áp dụng nó vào máy bay.”

“Thầy e là không được đâu. Bề mặt của lớp phủ đó rất thô ráp, không thể đáp ứng được các chỉ số tiêu chuẩn về khí động học cần thiết cho bề mặt máy bay. Hơn nữa, vỏ của máy bay và dây cao thể không cùng một chất liệu, không rõ sau khi phủ lớp đó lên thì trong thời gian dài có sản sinh ra hiện tượng ăn mòn vỏ máy bay hay không.”

“Những điều thầy vừa nói không đáng kể, em chỉ muốn biết xem nó có tác dụng chống sét hiệu quả với máy bay hay không thôi ạ.”

“Chắc chắn là có, chỉ cần phủ một lớp có độ dày nhất định thì máy bay thậm chí có thể bay xuyên qua mây vũ tích. Thực ra, lớp phủ đó đã có những ứng dụng thực tế rồi nhưng chưa từng thử với máy bay. Năm ấy, phòng thí nghiệm điện học khí quyển của trường đại học có dự án như này, dùng bóng thám không* để tìm hiểu cấu trúc của mây vũ tích. Tuy nhiên, sau nhiều lần thử nghiệm, bóng thám không và cabin máy móc được treo phía dưới khi lọt vào đám mây đều bị sét đánh trúng phá hủy ngay tức khắc. Sau đó, họ tìm tới thầy, dùng lớp phủ chống sét phủ lên bóng thám không và cabin dụng cụ. Kết quả là mấy thứ đó đều được tái sử dụng vài chục lần mà không bị sét đánh. Đó chắc là lần ứng dụng thực tế duy nhất của lớp phủ này.”

“Vậy thì tốt quá! Không biết bây giờ lớp phủ đó còn dư không ạ?”

“Vẫn còn đấy, trong nhà kho của phòng thí nghiệm điện học khí quyển, chắc giờ vẫn dùng được. Tuy nhiên, em chỉ dùng để phủ một chiếc máy bay cỡ nhỏ thì chắc được. Người quản lý vốn không vừa lòng vì những chiếc thùng niêm phong chiếm dụng nhiều không gian, nhiều lần muốn vứt đi rồi nhưng thầy không đồng ý. Nếu như có tác dụng thật thì em cứ lấy nó đi đi. Thầy vẫn giữ lại tất cả tài liệu, công việc pha chế cũng không quá khó. Nhưng thầy thắc mắc… Nếu em không tiện trả lời thì thôi. Có phải cái này liên quan tới việc nghiên cứu sét hòn không?”

“Vâng”

“Như vậy là em đã có phát triển mới rồi?”

“Thầy Trương, hiện tại không chỉ có em mà còn có rất nhiều người đang làm việc này. Còn về tiến triển, rất có khả năng là sẽ có ạ.”

“Vậy thì tốt rồi, thầy sẽ tới chỗ của em ngay. Nếu là chuyện lớp phủ chống sét thì bọn em vẫn cần tới thầy.”

Tôi còn chưa kịp nói gì thì Lâm Vân đã lấy tay che ống nghe lại, chắc đã nghe được lời thầy Trương Bân vừa nói, sợ tôi không đồng ý, liền nói nhỏ với tôi: “Ông ấy có thể nằm ở viện 301*. Điều kiện y tế tốt nhất nước. Chưa kể, nếu tư liệu đầy đủ thì ông ấy cũng không cần hao phí quá nhiều sức lực.”

Tôi nhìn sang Đại tá Hứa, ông ấy đang cầm ống nghe, chắc hẳn hai người thường xuyên liên lạc nên không cần chào hỏi khách sáo nhiều. Đại tá hỏi: “Vật liệu phủ của thầy có tổng cộng khoảng bao nhiêu ạ? Hai tấn? Vâng, chúng em sẽ qua đón thầy.”

Chiều hôm sau, tôi và Lâm Vân tới sân bay Nam Uyển để đón Trương Bân. Đang độ mùa hè oi ả nhất, nhưng một cơn mưa bão vừa đi qua, cuốn theo cái nóng oi bức của nhiều ngày, không khí trong lành, mát mẻ. Sau nhiều ngày bận rộn và căng thẳng, hiếm hoi lắm tôi mới có được cảm giác thư thái như thế này.

“Có phải anh ngày càng có ấn tượng xấu về tôi trong công việc không?” Lâm Vân hỏi tôi.

“Cô biết mình giống cái gì không”

“Anh nói đi.”

“Cô giống một con tàu chỉ chăm chăm hướng về phía ngọn hải đăng xa xôi giữa biển đêm. Chỉ có ngọn hải đăng ấy là có ý nghĩa đối với cô, còn những thứ khác thì cô đều không màng tới.”

“Văn vẻ đấy, nhưng anh không nghĩ rằng lời đó cũng đang miêu tả chính anh sao?”

Tôi biết cô ấy nói đúng. Có lúc ta không thể khoan dung, nhất là khi nhìn thấy bóng hình của chính mình trong người khác. Ngồi đây ngay lúc này, tôi nhớ lại đêm muộn trong thư viện hồi năm nhất, cô bạn học xinh đẹp hỏi tôi đang tìm kiếm thứ gì. Ánh mắt trong trẻo của cô ấy đến giờ vẫn in sâu vào trong tâm trí tôi, đó là ánh mắt dò xét người mà mình cảm thấy kỳ lạ. Tôi tin rằng rồi cũng sẽ có một chàng trai nhìn Lâm Vân như vậy… Chúng tôi đều là những người ly khai với thời đại, đồng thời cũng xa cách với đối phương, hai chúng tôi mà nói về cơ bản mãi không thể hòa nhập với nhau.

Một chiếc máy bay vận tải quân sự hạng nhỏ hạ cánh, Trương Bân bước xuống cùng hai sĩ quan của căn cứ từ cửa sau máy bay. Tình trạng của Trương Bân tốt hơn nhiều so với tôi nghĩ, thậm chí

còn tốt hơn cả lúc chúng tôi chia tay nhau một năm trước, không giống người mắc bệnh nan y chút nào. Lúc nghe tôi nói vậy, thầy ấy trả lời: “Hai ngày trước, thầy không được như thế này đâu, nhưng từ lúc nhận được điện thoại của em, bệnh dường như đã thuyên giảm một nửa.” Nói đoạn, ông ấy chỉ tay về phía bốn chiếc thùng sắt đang được dỡ ra từ khoang máy bay. “Bọn thầy đã ước tính chừng một thùng rưỡi là đủ để phủ lên một chiếc trực thăng. Chỗ này đủ cho hai chiếc.”

Trước lúc lên xe, Trương Bân nói với tôi: “Đại tá Hứa đã nói với thầy về ý tưởng của em rồi. Giờ thầy chưa thể nhận xét được gì nhưng có cảm giác rằng lần này hai chúng ta có thể nhìn thấy sét hòn lần nữa.” Ông ấy ngước nhìn bầu trời quang đãng sau mưa, thở phào. “Được như vậy thì tốt quá.”

Sau khi trở về căn cứ, chúng tôi hăng say ngày đêm làm một vài thử nghiệm đơn giản với vật liệu phủ, kết quả là chúng tôi phát hiện ra rằng nó quả thực là một lớp chống sét rất tốt. Sau đó, chỉ trong vòng hơn hai giờ đồng hồ, chúng tôi đã phủ kín lớp sơn đen lên thân của hai chiếc trực thăng.

Sáng sớm ngày hôm sau, lần thử nghiệm bay phóng điện thứ hai được thực hiện. Trước khi cất cánh, Trương Bân nói với viên phi công có cánh tay vẫn đang băng bó rằng: “Yên tâm nhé, chàng trai. Chắc chắn không có vấn đề gì đâu!”

Cuộc thử nghiệm diễn ra suôn sẻ. Hai chiếc trực thăng đốt hồ quang điện ở độ cao 5000m, mang theo sợi hồ quang điện bay tầm mười phút rồi mới hạ cánh trong tiếng vỗ tay của mọi người.

Trong lần bay này, diện tích được hồ quang điện bao phủ gấp một trăm lần so với ở căn cứ 3141, nhưng con số này vẫn chưa đáng kể so với lần quét diện rộng sắp được thực hiện.

Tôi nói với Trương Bân lần quét quy mô lớn trong không trung sẽ được tiến hành sau hai ngày nữa. Nghe xong, thầy ấy quả quyết: “Lúc ấy, em nhất định phải gọi tôi tới!”

Nhìn chiếc xe đưa Trương Bân rời đi, tôi cảm nhận được nỗi suy sụp chưa từng có, đối diện với hai chiếc trực thăng vẫn chưa dừng xoay cánh quạt, tôi nói với Lâm Vân đang đứng bên cạnh: “Chúng ta đã đặt cược vào tự nhiên rồi. Có khi nào mất cả vốn lẫn lời không? Cô nghĩ rằng lưới này có thể ở trong trạng thái kích thích trong không trung?”

“Đừng nghĩ nhiều thế, cứ tiến lên thôi là được rồi,” Lâm Vân nói.

13

SET HÒN

Tối muộn hai ngày sau đó, lần quét thứ nhất bắt đầu. Hai chiếc trực thăng xếp thành một hàng thẳng tắp trong không trung.

Tôi và Trương Bân ngồi trong một chiếc, Lâm Vân ngồi trong chiếc còn lại. Thời tiết hôm nay rất đẹp, những ngôi sao vô cùng rực rỡ, ánh đèn của thủ đô ẩn hiện phía chân trời.

Hai chiếc trực thăng từ từ tiếp cận nhau. Ban nãy, chúng tôi chỉ có thể xác định được vị trí của chiếc trực thăng có Lâm Vân bằng đèn hiệu, nhưng khi khoảng cách được rút ngắn, các đường nét của máy bay hiện lên rõ hơn, dần dà, tôi còn có thể nhìn thấy số hiệu và huân chương Bát Nhất* của nó. Cuối cùng, tôi nhìn thấy gương mặt rõ nét của Lâm Vân và viên phi công được đèn đỏ trên bảng điều khiển thiết bị chiếu sáng.

Sau một tiếng nổ đột ngột giòn giã, chiếc trực thăng kia bỗng chốc nổi bật lên trong ánh sáng xanh chói mắt, ùa tràn vào cả cabin của chúng tôi. Do khoảng cách của hai chiếc trực thăng rất gần, điện cực lại nằm ở dưới thân máy bay, cho nên chỉ có thể nhìn thấy một đoạn nhỏ của hồ quang điện. Ánh sáng xanh đến

nhức mắt của nó khiến người khác không thể nhìn trực diện. Trong vòng sợi hồ quang điện, tôi và Lâm Vân vẫy tay chào nhau từ xa.

"Đeo kính bảo hộ vào!" Viên phi công hét lớn nhắc nhở chúng tôi. Tôi quay sang nhìn Trương Bân, ông ấy chưa đeo kính bảo hộ, cũng chưa nhìn về phía hồ quang điện, hai mắt của ông đang quan sát trần cabin được hồ quang điện chiếu rọi, giống như đang đợi chờ mà cũng giống như đang trầm tư.

Sau khi đeo kính bảo hộ, ngay lập tức, tôi không nhìn thấy gì khác ngoài ánh hồ quang điện. Khi khoảng cách của hai chiếc trực thăng dần được kéo giãn, sợi hồ quang cũng được kéo ra theo. Lúc này, vũ trụ trong đôi mắt đang đeo kính bảo hộ của tôi trở nên thật đơn giản, chỉ có khoảng không đen tối vô tận và sợi hồ quang dài này. Kỳ thực, vũ trụ này giống với cảnh giới mà chúng tôi đang khám phá hơn: Đó là một vũ trụ điện từ vô hình, trong vũ trụ đó, thế giới thực thể không tồn tại, chỉ có trường và sóng vô hình… Bức tranh trước mắt đã khiến tôi mất đi niềm tin cuối cùng, mang đến cảm giác rằng thật khó để tin một vũ trụ đen tối như thế này, ngoài sợi hồ quang điện thì không có gì khác. Để thoát khỏi cảm giác này, tôi tháo kính bảo hộ xuống, bắt chước Trương Bân, hạn chế tầm nhìn trong cabin. Thế giới vật chất được chiếu sáng bằng ánh điện làm tôi thấy thoải mái hơn.

Sợi hồ quang dài 100m cuối cùng cũng được hình thành và bắt đầu chạy theo hai chiếc máy bay đang bay ngày càng nhanh về phía Tây. Tôi tự hỏi những người đứng dưới mặt đất nhìn thấy sợi hồ quang điện dài đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, thấy nó đang di chuyển trong nền trời sao, không biết họ sẽ nghĩ đó là gì?

Hai chiếc máy bay bay thêm chừng nửa giờ đồng hồ, trong khoảng thời gian này, ngoại trừ các cuộc đối thoại ngắn qua bộ đàm của hai phi công, chúng tôi không nói gì cả. Hiện tại, không gian được sợi hồ quang điện này quét qua đã gấp cả nghìn lần không gian từng được con người quét tia sét qua cộng lại nhưng vẫn không có gì xảy ra cả.

Độ sáng của hồ quang điện dần dần suy yếu, điện năng trong pin siêu dẫn cũng gần cạn kiệt, giọng nói của Lâm Vân vang lên: "Mọi người chú ý, dập tắt hồ quang, tách khỏi nhau, trở về căn cứ." Từ giọng điệu của cô ấy, tôi có thể hiểu rằng Lâm Vân đang an ủi tất cả mọi người. Trong cuộc sống của tôi chỉ có một quy tắc không thể thay đổi: Đối với một sự việc, nếu bạn dự đoán được thất bại thì chắc chắn nó sẽ thất bại. Đương nhiên, chúng tôi vẫn còn gần một tháng nữa để do thám trên không, nhưng hiện tại, tôi gần như có thể dự cảm được kết quả cuối cùng. "Thầy Trương, có lẽ chúng ta đã sai rồi," tôi quay sang nói với Trương Bân, trong suốt chuyến bay, ông ấy không hề nhìn ra bên ngoài cabin mà chỉ lặng lẽ suy nghĩ.

"Không," ông ấy phủ nhận. "Giờ thầy đang chắc chắn hơn bao giờ hết rằng chúng ta đã đúng."

Tôi khẽ thở dài: "Em thật sự không kỳ vọng gì với kết quả mà chúng ta có thể đạt được trong một tháng sắp tới."

Trương Bân quay sang nhìn tôi: "Không cần tới một tháng đâu, dựa vào trực giác của mình, thầy nghĩ đêm nay nó sẽ xuất hiện. Không thì chúng ta quay lại căn cứ sạc pin rồi bay thêm lần nữa?"

Tôi lắc đầu: "Thầy nên nghỉ ngơi đi, mai rồi tính tiếp."

Trương Bân tự lẩm bẩm: "Thật kỳ lạ, đáng lẽ nó nên xuất

hiện…”

“Trực giác là thứ không đáng tin mà,” tôi nói.

“Hơn ba mươi năm nay, đây là lần đầu tiên thầy có trực giác như vậy. Nó đáng tin.”

Lúc này, giọng nói của phi công đột nhiên vang lên trong tai tôi: “Phát hiện mục tiêu! Vị trí 1/3 hướng máy bay số 1!”

Tôi và Trương Bân đều sốc, ngay lập tức nhìn về phía sau qua cửa sổ mắt bò*. Và thế là, thầy ấy, sau hơn ba mươi năm, còn tôi thì là sau mười ba năm, đã được gặp lại quả sét hòn quyết định cuộc đời chúng tôi.

Quả cầu sét có màu đỏ cam, kéo theo một cái đuôi không quá dài, trôi theo một đường cong biến ảo trong bầu trời đêm. Từ đánh giá quỹ đạo trôi đó, có thể thấy nó không hề bị ảnh hưởng bởi gió mạnh trên cao, dường như không liên quan gì tới thế giới của chúng tôi.

“Mọi người chú ý, giãn khoảng cách với mục tiêu! Nguy hiểm!” Lâm Vân hét lớn. Sau sự việc lần này, tôi rất khâm phục sự bình tĩnh của cô ấy. Tôi và Trương Bân lúc này hoàn toàn choáng váng, không thể nghĩ ra được điều gì khác.

Hai chiếc trực thăng dần tách khỏi nhau. Khi khoảng cách tăng lên, hồ quang điện nhanh chóng bị dập tắt. Không có sự tham gia của hồ quang điện, sét hòn xuất hiện giữa trời đêm rõ ràng hơn bao giờ hết. Đám mây mỏng xung quanh được nó phản chiếu ánh lên sắc đỏ, chẳng khác nào một mặt trời thu nhỏ. Quả cầu sét đầu tiên được nhân loại châm ngòi trôi lơ lửng trong không trung chừng một phút rồi đột nhiên biến mất.

Sau khi quay trở về căn cứ, chúng tôi lập tức sạc pin siêu dẫn

và cất cánh thêm lần nữa. Lần bay này, sau mười lăm phút, quả cầu sét thứ hai xuất hiện. Năm mươi phút sau là quả cầu sét thứ ba. Quả cầu sét cuối cùng này có màu sắc rất lạ, nó mang một màu tím quái dị, thời gian tồn tại của nó cũng rất lâu, chừng sáu phút. Điều này cho phép tôi và Trương Bân tận hưởng cảm giác giấc mơ hư ảo trở thành hiện thực.

Lúc chúng tôi hạ cánh xuống căn cứ cũng đã là nửa đêm. Tôi, Trương Bân và Lâm Vân đứng trên bãi cỏ. Âm thanh của côn trùng mùa hạ vang lên từ tứ phương tám hướng, khiến đêm hè càng thêm lộng lẫy. Những ngôi sao trên bầu trời tạo thành biển sao rực rỡ, lấp lánh chiếu sáng, như thể cả vũ trụ đang thắp lên vô số ngọn đèn cho ba chúng tôi.

“Cuối cùng tôi cũng được uống ly rượu đó rồi. Đời này như vậy là đủ rồi!” Trương Bân cảm thán. Lâm Vân nghe thì không hiểu gì, nhưng tôi nhớ ngay đến câu chuyện Nga mà thầy từng kể cho tôi nghe.

Ông ấy nói tiếp: “Tuy nhiên, đây cũng là thời điểm mà Vật lý học Khí quyển rút lui khỏi nghiên cứu về sét hòn. Nó là một thứ rất cơ bản, không phải những gì mà người làm khoa học ứng dụng như chúng ta có thể giải thích được. Đã tới lúc các em nên mời một siêu nhân đến rồi.”

14

LÔI CẦU

Sau lần do thám thành công đầu tiên, tôi đắm chìm trong niềm hân hoan khôn xiết, thế giới trong tôi trở nên vô cùng mới mẻ và tươi đẹp, như thể một cuộc sống mới vừa bắt đầu. Nhưng Đại tá Hứa và Lâm Vân thì lại đang mờ mịt trong niềm kích động, bởi vì đối với mục tiêu của bọn họ, đây chỉ là bước đi đầu tiên trên Vạn Lý Trường Thành. Lâm Vân từng nói: "Điểm kết thúc của anh là khởi đầu của chúng tôi." Lời nói này không hoàn toàn chính xác nhưng cũng nói lên một sự thật nhất định. Điểm kết thúc của tôi bây giờ vẫn đang ở rất xa.

Các phi công khi nói về sét hòn thì đều gọi là "lôi cầu", từ bộ phim điện ảnh 007' cùng tên. Trước kia, một vài người nghiên cứu sét trong nước từng gọi nó là "cầu lôi", nhưng cái tên "lôi cầu" này vẫn xuất hiện trước nhất, so với cái tên trước đây* thì ngắn gọn và sinh động hơn. Quan trọng hơn, bây giờ chúng tôi đều biết rằng nếu gọi thứ này là sét thì không còn đúng nữa, vậy nên ai nấy đều đồng thuận với tên gọi này.

Sau lần đạt được đột phá đầu tiên, tiến độ của chúng tôi bị

đình trệ. Chúng tôi không ngừng dùng sét để châm ngòi lôi cầu trong không trung. Lúc tối đa, một ngày có thể kích được hơn mười quả nhưng lại có rất ít phương pháp để nghiên cứu về nó, chỉ có thể sử dụng các máy thám trắc từ khoảng cách xa, như ra-đa có các bước sóng khác nhau, máy dò tia hồng ngoại, sonar*, máy phân tích phổ… Phương pháp tiếp xúc để do thám gần như vô dụng, ngay cả việc lấy mẫu trong không khí đã từng tiếp xúc với lôi cầu cũng thế. Bởi vì tốc độ gió trong không trung rất cao, những phần không khí chịu ảnh hưởng sẽ bị thổi bay trong chớp mắt. Kết quả là sau nửa tháng, hiểu biết của chúng tôi về lôi cầu cũng không tiến triển là bao.

Nhưng Lâm Vân còn thất vọng về nó ở một khía cạnh khác. Trong một cuộc họp tại căn cứ, cô ấy nói với tôi: “Sét hòn hình như không nguy hiểm như anh nói. Đến bây giờ tôi vẫn chưa nhìn thấy khả năng gây sát thương của nó.”

“Đúng thế,” một phi công tán đồng. “Những quả cầu lửa mềm mại này có thể dùng làm vũ khí thật sao?”

“Chứ cô phải chứng kiến một người bị cháy thành tro thì mới vừa lòng sao?” Tôi đanh mặt hỏi.

“Đừng nói như vậy. Mục tiêu của chúng ta dù sao cũng là chế tạo vũ khí.”

“Đối với sét hòn, cô có thể nghi ngờ mọi thứ về nó, ngoại trừ khả năng gây sát thương. Nếu không cẩn thận thì sớm muộn nó cũng sẽ thỏa mãn nguyện vọng của các cô,” tôi nói.

Đại tá Hứa Văn Thành ủng hộ: “Bây giờ, khuynh hướng nguy hiểm trong công việc chính là ngày càng coi nhẹ sự an toàn. Khoảng cách giữa trực thăng quan sát và mục tiêu rất nhiều lần

đều nhỏ hơn 50m so với quy định, có lúc thậm chí chỉ cách nhau 20m. Điều này tuyệt đối không được. Tôi cần nhắc nhở tổ bay, đặc biệt là các phi công, sau này phải từ chối các chỉ thị yêu cầu tiếp cận lôi cầu có khoảng cách nhỏ hơn so với quy định."

Chẳng ai ngờ rằng lời tiên tri gở miệng của tôi lại ứng nghiệm ngay trong đêm hôm đó.

Xác suất kích thích lôi cầu vào ban ngày và ban đêm là như nhau. Nhưng do hiệu ứng thị giác về hình ảnh của lôi cầu vào ban đêm tốt hơn nên đa phần những lần thí nghiệm đều được tiến hành vào ban đêm. Đêm hôm đó, chúng tôi tạo ra được sáu quả lôi cầu, đã tiến hành do thám được với năm quả thành công trước đó. Nội dung do thám chủ yếu bao gồm quỹ đạo vận hành, cường độ bức xạ, đặc điểm phổ tần số và cường độ từ trường vào thời điểm biến mất… của lôi cầu.

Tai nạn xảy ra lúc đang do thám tiếp xúc với quả lôi cầu thứ sáu. Khi lôi cầu xuất hiện, trực thăng do thám đã cẩn thận tiếp cận, bay theo quỹ đạo trôi lơ lửng của nó, cố gắng duy trì khoảng cách 50m. Chiếc trực thăng tôi ngồi thì theo sau ở khoảng cách xa hơn. Thường thì những chuyến bay như vậy sẽ kéo dài trong bốn phút, sau đó lôi cầu sẽ biến mất, nhưng lần biến mất này không giống những lần trước. Chúng tôi nghe thấy một tiếng nổ nhẹ, do hiệu quả cách âm trong cabin rất tốt nên tiếng nổ ấy nghe từ bên ngoài thì chắc sẽ đinh tai nhức óc.

Ngay sau đó, chúng tôi nhìn thấy một đám khói trắng bốc lên từ chiếc trực thăng do thám trước mặt, đồng thời chiếc trực thăng ngay lập tức mất kiểm soát, lộn nhào và nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của chúng tôi. Phải đến khi nhìn thấy chiếc dù trắng

dưới ánh trăng thì chúng tôi mới nhẹ nhõm được đôi chút. Không lâu sau, dưới mặt đất xuất hiện một đám cháy, ngọn lửa nhuộm đỏ rực vùng đất xung quanh, nổi bật trên nền đất đen giữa đêm khuya. Lòng tôi thắt lại kinh sợ, cho tới khi nhận được báo cáo rằng trực thăng đã rơi xuống một ngọn núi hoang, không có thương vong thì mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Phi công trên chiếc trực thăng đó quay trở lại căn cứ trong tình trạng hoảng sợ, sau đó kể lại rằng lúc lôi cầu nổ ngay trước mũi trực thăng, mọi nơi trong cabin đều xuất hiện tia lửa điện, sau đó khói bốc lên dày đặc, trực thăng không thể khống chế được nữa. Hộp đen của trực thăng gặp nạn đã cháy không thể nhận dạng được, vậy nên không thể phán đoán được phần nào bên trong nó đã bị đánh hỏng.

“Dựa vào đâu để cho rằng tai nạn đó chắc chắn liên quan tới lôi cầu? Có thể là do sự cố của chính chiếc trực thăng đó, chỉ là xảy ra trùng hợp với lúc lôi cầu bốc cháy mà thôi,” trong cuộc họp phân tích tai nạn, Lâm Vân nói.

Viên phi công nhìn thẳng vào Lâm Vân bằng ánh mắt của người vừa tỉnh dậy sau cơn ác mộng: “Thiếu tá, tôi vốn dĩ luôn đồng ý với ý kiến của cô, nhưng cô nhìn này…” Anh ta giơ cả hai tay lên. “Đây lẽ nào cũng là trùng hợp sao?”

Ngoại trừ ngón cái của bàn tay phải và ngón giữa của bàn tay trái vẫn còn giữ được một nửa phần móng bị cháy đen thì móng tay của các ngón còn lại đã không cánh mà bay. Anh ấy thậm chí còn cởi giày, các móng chân cũng hoàn toàn biến mất.

“Lúc lôi cầu nổ, tôi cảm nhận được cảm giác hơi kỳ lạ ở các đầu ngón tay mình. Thế là tôi nhìn xuống, các móng tay đang phát

ra thứ ánh sáng màu đỏ rực, nhưng rồi ánh sáng ấy nhanh chóng vụt tắt, sau đó cả mười móng tay biến thành màu trắng đục. Tôi cứ tưởng tay mình bị phỏng nên đã giơ một bàn tay lên và thổi. Vừa thổi một cái thì móng tay biến thành một đám tro trắng và bay đi!"

"Ngón tay của anh không bị phỏng sao?" Lâm Vân nắm lấy tay anh ta và nhìn kỹ hơn.

"Tin hay không là tuỳ cô, nhưng tôi thậm chí còn không thấy nóng. Hơn nữa, khi ấy tôi đang đeo găng tay và đi giày bốt, chúng vẫn ổn!"

Tai nạn lần này đã khiến mọi người trong dự án được lĩnh giáo uy lực của sét hòn. Không ai còn gọi nó là "quả cầu mềm mại" nữa. Điều khiến mọi người kinh ngạc nhất chính là năng lượng khi giải phóng của nó có thể đánh trúng vật thể cách đó năm mươi mét. Thực ra, trong hàng chục nghìn các bản ghi chép về sét hòn mà chúng tôi thu thập được, hiện tượng này được ghi lại rất nhiều.

Từ đó đến giờ, dự án rơi vào tuyệt vọng. Tính đến thời điểm hiện tại, chúng tôi đã thực hiện được bốn mươi tám quả lôi cầu và phát sinh một tai nạn lớn. Thí nghiệm và quan trắc như vậy không thể tiếp tục được nữa. Quan trọng hơn là trong thâm tâm mỗi người đều rõ một điều rằng nếu tiếp tục mạo hiểm cũng không mang lại ý nghĩa gì. Thứ chấn động chúng tôi không phải là uy lực của quả cầu mà là sự quỷ dị siêu nhiên của nó. Viên phi công gặp nạn một lần nữa nói với chúng tôi rằng nếu chỉ dùng các biện pháp thông thường thì không thể nào giải thích được bí mật của lôi cầu.

Tôi nhớ tới lời của Trương Bân: “Chúng ta đều là những người bình thường, tuy rằng chúng ta dùng nhiều nỗ lực hơn người bình thường để tìm tòi, nhưng chúng ta vẫn là người phàm, chỉ có thể suy luận trong khuôn khổ lý thuyết cơ bản được đưa ra, nếu không, chúng ta sẽ giống như bước vào khoảng hư không không có không khí. Tuy nhiên, trong khuôn khổ này, chúng ta cũng không thể suy luận ra bất cứ thứ gì.”

Tại cuộc họp báo cáo với Tổng cục Vũ trang, tôi đã nói lại những lời này.

“Nghiên cứu về sét hòn cần phải được chuyển hướng về Vật lý học hiện đại,” Lâm Vân nói.

“Đúng vậy, đã đến lúc nên mời siêu nhân đến rồi,” Đại tá Hứa đồng tình.

15

ĐINH NGHI

Tổng cục Vũ trang đã tổ chức một cuộc họp nhằm mở rộng nhóm dự án nghiên cứu sét hòn, thành phần chủ yếu tham dự bao gồm các đại diện thuộc các cơ quan nghiên cứu ngoài quân đội, đa phần đều là chuyên ngành Vật lý, trong đó có các lãnh đạo của Viện nghiên cứu Vật lý Quốc gia, ngoài ra, nhiều vị chủ nhiệm khoa Vật lý đến từ các trường nổi tiếng cũng xuất hiện. Người tổ chức cuộc họp đưa cho chúng tôi hàng tá các bảng biểu thu thập được từ họ. Đây là hồ sơ của những người được họ đề cử, nội dung của bảng biểu bao gồm hồ sơ về chuyên ngành và thành quả nghiên cứu của họ.

Sau khi xem xong, tôi và Đại tá Hứa đều tỏ vẻ không hài lòng.

“Họ đều là những học giả xuất sắc nhất trong các ngành khoa học liên quan ở Trung Quốc,” lãnh đạo của Viện Vật lý nói.

“Chúng tôi biết điều đó, nhưng cần những người cơ bản hơn nữa,” Đại tá Hứa lên tiếng.

“Cần cơ bản hơn nữa? Các anh không phải nghiên cứu sét sao? Cần cơ bản tới mức độ nào nữa? Chẳng lẽ cần tới Hawking à?”

“Có Hawking thì tốt quá rồi!” Lâm Vân reo lên.

Nghe xong mọi người đưa mắt nhìn nhau, lãnh đạo của Viện Vật lý nói với một vị chủ nhiệm khoa Vật lý ở trường đại học: “Vậy gọi cho Đinh Nghi đi.”

“Nghiên cứu của anh ta cơ bản lắm sao?”

“Không thể cơ bản hơn.”

“Trình độ học thuật thế nào?”

“Cao nhất cả nước.”

“Đơn vị nào?”

“Anh ta không thuộc đơn vị nào cả.”

“Chúng tôi không muốn những nhà khoa học trong dân gian đâu.”

“Đinh Nghi có hai bằng Tiến sĩ Triết học và Vật lý học Lượng tử, còn có một bằng Thạc sĩ Toán học, chuyên ngành gì thì tôi không nhớ. Anh ta là giảng viên cấp 1, Viện sĩ Viện Hàn lâm Khoa học, còn là Viện sĩ trẻ nhất, từng là nhà khoa học cấp cao nhất của Dự án nghiên cứu Suy biến Neutron. Năm ngoái, nhờ dự án nghiên cứu này mà được đề cử Giải Nobel Vật lý, anh còn gọi như vậy là nhà khoa học dân gian nữa không?”

“Vậy tại sao anh ta lại không thuộc đơn vị nào cả?”

Lãnh đạo của Viện Vật lý học và vị chủ nhiệm khoa Vật lý đều khịt mũi rồi trả lời: “Tự đi hỏi anh ta đi.”

Tôi và Lâm Vân đến nơi ở của Đinh Nghi trong một tòa nhà mới ở quận Hải Điến. Chúng tôi bấm chuông nhiều lần nhưng không thấy

ai mở cửa nên đành đẩy cửa đi vào. Căn nhà rộng lớn gồm hai phòng khách và ba phòng ngủ hầu như trống huếch hoác, không có bất cứ món đồ vật trang trí nào. Một đống giấy trắng A4 nằm ngổn ngang trên mặt sàn và bậu cửa sổ, có tờ vẫn trắng xóa, có tờ đã được điền kín các công thức hoặc được vẽ lên những hình thù kỳ quái, còn có rất nhiều bút chì nằm rải rác ở khắc nơi. Duy nhất một căn phòng có giá sách và một chiếc máy tính, sách trên giá rất ít nhưng giấy tờ trên sàn lại rất nhiều, hầu như đã phủ kín sàn nhà.

Chính giữa căn phòng có một khoảng trống, Đinh Nghi đang ngủ say trên ghế tựa. Anh ta chừng ngoài ba mươi tuổi, dáng người gầy gò, cao ráo, mặc áo ba lỗ rộng và quần đùi, nước miếng nhễu ra ở khóe miệng. Bên cạnh chiếc ghế tựa có một bàn trà nhỏ, trên đó đặt một tẩu thuốc khá to, còn có một bao thuốc Thạch Lâm đã bóc vỏ, mấy điếu bên trong nát hết cả, sợi thuốc lá được để trong một chiếc bình thủy tinh. Rõ ràng là anh ta đang làm dở việc này thì ngủ mất. Chúng tôi gọi mấy tiếng nhưng anh ta vẫn không nhúc nhích, chỉ còn cách dọn những tờ giấy để làm một con đường nhỏ, rón rén bước tới trước ghế tựa để đánh thức.

“Hả? À à, mấy người là người ban sáng gọi điện tới hả?” Đinh Nghi “suýt” một tiếng, lau nước miếng trên khóe miệng, đoạn tiếp tục. “Trên giá sách có trà, muốn uống thì tự rót nhé…” Sau khi ngồi dậy, anh ta đột nhiên gắt ầm lên. “Mấy người sao lại làm lộn xộn bản nháp của tôi rồi! Tôi đã xếp theo thứ tự, giờ rối tung cả lên!” Nói đoạn, anh ta nhanh chóng đứng dậy, bận rộn trải lại những tờ giấy mà chúng tôi vừa dọn, chặn hoàn toàn đường rút lui của chúng tôi.

“Anh là Giáo sư Đinh đúng không?” Lâm Vân hỏi, hẳn rất thất

vọng với ấn tượng đầu tiên về người này.

“Tôi là Đinh Nghi.” Đinh Nghi mở hai chiếc ghế xếp ra rồi ra hiệu cho chúng tôi ngồi xuống, sau đó quay lại chiếc ghế tựa, nói: “Trước khi hai người giải thích lý do tới đây thì tôi kể cho hai người nghe giấc mơ vừa nãy của tôi… Không, không, nhất định phải nghe, đây là giấc mơ đẹp bị hai người làm gián đoạn. Trong mơ, tôi đang ngồi đây, cầm một con dao trong tay, dài như này, loại dùng để bổ dưa hấu ấy. Chiếc bàn trà cũng ở bên cạnh, nhưng nhưng phía trên không có tẩu thuốc, cả mấy thứ này, mà đặt hai thứ tròn tròn, to như này, tròn, hình cầu. Hai người đoán xem đó là gì đi?”

“Dưa hấu?”

“Không, không, không, một cái là proton, cái còn lại là neutron. Proton và neutron to như quả dưa hấu. Đầu tiên, tôi cắt proton ra, điện tích của nó chảy ra bàn trà, dính dính, tỏa ra một mùi thơm tươi mát. Sau khi tôi cắt neutron thành hai nửa, hạt quark* bên trong lăn ra, lách ca lách cách, to bằng hạt óc chó, có rất nhiều màu sắc, lăn lông lốc trên bàn trà, có hạt còn lăn xuống đất. Tôi nhặt lên một hạt màu trắng, nó rất cứng, nhưng sau khi cắn mạnh một cái thì nó cũng vỡ ra, mang hương vị của nho… Chính lúc này thì mấy người gọi tôi dậy.”

Lâm Vân nói với một chút giễu cợt: “Giáo sư Đinh, đây là bài văn của học sinh tiểu học à? Anh chắc biết rằng proton, neutron và quark đều là thể hiện hiệu ứng lượng tử, nhìn thì cũng đâu ra như vậy.”

Đinh Nghi nhìn chằm chằm Lâm Vân trong vài giây: “À, đúng, đúng, cô nói đúng, người như tôi có xu hướng đơn giản hóa mọi

thứ. Nghĩ mà xem, nếu proton và neutron đều lớn như vậy thì cuộc sống này sẽ trở nên tuyệt vời tới mức nào, nhưng thực tế thì chúng nhỏ như vậy, con dao có thể cắt được chúng thì cũng phải tiền tỷ. Vậy nên đây chỉ là giấc mơ được ăn kẹo của trẻ con thôi mà, đừng chế giễu nó thế."

"Tôi nghe nói là quốc gia chưa đưa máy gia tốc siêu lớn và máy gia tốc hạt lớn* vào kế hoạch khoa học – công nghệ trong năm năm tới đâu," tôi nói.

"Mọi người nói đó là việc hao tài tốn của mà không đem lại ý nghĩa gì cả. Vậy nên, những nhà Vật lý học như chúng tôi sau này vẫn phải tiếp tục đến Genève* để ăn xin, cầu người ta bố thí một ít thời gian thí nghiệm."

"Nhưng nghiên cứu của anh về suy biến neutron vẫn rất thành công, nghe nói còn suýt đạt giải Nobel?"

"Đừng nhắc tới Nobel nữa. Nếu không phải tại nó thì tôi đã không lâm tới bước đường này, trở thành một người nhàn rỗi."

"Có chuyện gì vậy?"

"Chỉ là mấy câu nói vô hại của tôi thôi. Năm ngoái, ở… ở đâu đó, à tôi quên mất rồi, chắc là châu Âu. Trên một diễn đàn truyền hình chiếu trong giờ vàng, người dẫn chương trình hỏi tôi rằng là người cạnh tranh mạnh mẽ nhất cho giải Nobel Vật lý năm nay, tôi có cảm tưởng gì. Tôi đáp là giải Nobel trước giờ chưa từng trao cho các ý tưởng xuất sắc mà chỉ dành cho những ý tưởng phiến diện, khéo léo và vận may thôi. Ví dụ như Einstein đã được trao giải cho thành quả hiệu ứng quang điện. Đến ngày nay, ý tưởng ấy cũng chỉ là một ả gái điếm già nua phai tàn dung nhan, không có tư sắc, chỉ dựa vào quần áo lộng lẫy và kỹ xảo phức tạp để chiều

lòng khách. Tôi không có hứng thú với thứ ấy. Nhưng dự án này của quốc gia được đầu tư rất lớn cho nên khi họ muốn nhét tôi vào, tôi cũng không từ chối.

Tôi và Lâm Vân ngạc nhiên nhìn nhau rồi bật cười: "Vậy anh cũng không tới mức vì chuyện đó mà từ chức chứ?"

"Họ nói tôi không có trách nhiệm, còn lòe thiên hạ, phá hỏng chuyện tốt của người khác, mọi người nhìn tôi như kẻ lạc loài, đạo bất đồng bất tương vi mưu, thế là tôi đi thôi… Được rồi, hai người nói về ý định của mình đi"

"Chúng tôi muốn mời anh tham gia một dự án nghiên cứu quốc phòng, phụ trách phần lý thuyết," tôi nói.

"Nghiên cứu cái gì?"

"Sét hòn."

"Được đấy, nếu các anh được người ta phái tới để làm nhục tôi thì đạt được mục đích rồi."

"Nghe chúng tôi nói đã, không chừng anh có thể dùng nó để hạ nhục bọn họ đấy." Nói đoạn, Lâm Vân mở máy tính xách tay mình mang theo, cho chạy đoạn video về sét hòn, đồng thời giới thiệu ngắn gọn cho Đinh Nghi.

"Ý cô là, mấy người muốn dùng sét để kích thích một cấu trúc chưa biết nào đó trong không trung?" Đinh Nghi chăm chú nhìn vào quả sét hòn đang lơ lửng trên màn hình máy tính, hỏi. Lâm Vân đáp lời chính là như vậy. Tôi lôi ra cuốn sổ bị thiêu cháy cách trang của Trương Bân để đưa cho Đinh Nghi xem, nói cho anh ta nghe về lai lịch của cuốn sổ. Đinh Nghi nhận lấy, nhìn kỹ hồi lâu, sau đó thận trọng đưa lại cho tôi.

Đinh Nghi nhúm một nhúm sợi thuốc lá từ trong hũ thủy tinh,

nhét vào tẩu thuốc rồi châm lửa, sau đó chỉ vào đống thuốc lá và nói: “Mấy người giúp tôi làm cái này đi.” Sau đó, anh ta quay người đi tới trước một bức tường để hút thuốc. Chúng tôi đành rút sợi thuốc lá từ điếu rồi bỏ vào bình cho anh ta.

“Tôi biết một nơi chuyên bán sợi thuốc lá,” tôi nhìn lên, nói với Đinh Nghi.

Như thể không nghe thấy gì, anh ta chỉ đứng đó rít thuốc rồi lại phả khói. Gương mặt anh ta sát sàn sạt bức tường, khói phả vào bức tường giống như bên trong đang hun thứ gì đó. Ánh mắt anh ta nhìn vào khoảng không, như thể bức tường là rìa trong suốt của một thế giới rộng lớn, anh ta có thể nhìn thấy cảnh sắc sâu thẳm ở bên đó.

Đinh Nghi nhanh chóng hút hết tẩu thuốc, nhưng vẫn đứng quay mặt vào tường, rồi nói: “Tôi không phải kiểu người tự cho mình là đúng như mấy người nghĩ. Tôi sẽ chứng minh bản thân có đủ năng lực đảm nhiệm dự án nghiên cứu này. Nếu không, hai người có thể đi tìm người khác.”

“Nói như vậy nghĩa là anh đồng ý tham gia rồi đúng không?”

Đinh Nghi quay người lại: “Đúng vậy, bây giờ tôi sẽ đi cùng hai người.”

Đêm đó, rất nhiều người trong căn cứ mất ngủ, cứ chốc chốc họ lại đưa mắt ra ngoài cửa sổ, quan sát những tia lửa nhỏ lập lòe trên bãi thí nghiệm sét rộng lớn. Ánh sáng ấy phát ra từ tẩu thuốc của Đinh Nghi.

Sau khi đến căn cứ, Đinh Nghi chỉ lật qua những tài liệu mà chúng tôi đã chuẩn bị trước rồi bắt đầu tính toán. Anh ta hầu như không sử dụng máy tính, chỉ dùng bút chì tính toán trên giấy trắng, rất nhanh chóng, văn phòng được chuẩn bị riêng cho Đinh Nghi tràn ngập giấy trắng, giống như tình trạng ở nhà của anh ta. Anh ta tính toán được chừng hai tiếng thì dừng lại, kê ghế đến ngồi ở rìa đường của bãi thí nghiệm, hút thuốc không ngừng. Những tia lửa nhỏ le lói cùng đom đóm đêm hè trở thành ánh sáng hy vọng cho dự án nghiên cứu sét hòn.

Những tia lửa nhỏ nhấp nháy có tác dụng thôi miên, tôi nhìn một lúc là cảm thấy buồn ngủ nên trèo lên giường. Tôi chợp mắt một lát, lúc tỉnh dậy đã là hai giờ đêm. Nhìn qua cửa sổ, tôi vẫn thấy tia lửa nhỏ lập lòe ở bãi thí nghiệm, duy có điều nó di chuyển như đom đóm, dấu hiệu cho thấy Đinh Nghi đang đi đi lại lại. Tôi quan sát một lúc rồi lại ngủ tiếp, lúc tỉnh dậy thì trời đã sáng choang, nhìn ra bên ngoài thì thấy bãi thí nghiệm đã trống không. Đinh Nghi đã đi ngủ. Anh ta ngủ gần mười tiếng mới dậy, sau đó thông báo cho chúng tôi kết quả sau khi suy nghĩ: “Sét hòn ấy, có thể nhìn thấy được.”

Chúng tôi nhìn nhau, cười khổ: “Giáo sư Đinh, anh nói thế có phải hơi… thừa rồi không?”

“Ý tôi là sét hòn khi chưa bị kích thích chính là loại cấu trúc đã tồn tại trong không trung mà mấy người nhắc tới, có thể nhìn thấy được, nó khiến tia sáng bị bẻ cong”

“Sao mà có thể nhìn thấy được?”

“Dựa vào độ cong của tia sáng mà tôi đã tính toán, mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.”

Chúng tôi trợn mắt nhìn nhau: “Vậy… nó trông như thế nào?”

“Quả cầu trong suốt, do các tia sáng uốn cong nên mới có đường viền hình tròn. Chúng trông giống bong bóng xà phòng nhưng bên ngoài không có ngấn màu nhiễu xạ như bong bóng xà phòng, cho nên chỉnh thể không nhìn rõ được như thế, nhưng khẳng định có thể nhìn thấy được.”

“Có thể là thế, nhưng có ai thấy được đâu?”

“Đó là vì không ai để ý.”

“Sao lại thế được. Anh nghĩ xem, trong suốt lịch sử loài người, nếu trong không trung có những quả bóng lơ lửng thì sao lại không có ai thấy được?”

“Ban ngày có thấy được ánh sáng của mặt trăng không?” Đinh Nghi đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên là không” ai đó thản nhiên đáp.

Đinh Nghi mở cửa sổ, một đường cong trắng như tuyết, hiện lên trên nền trời xanh thẳm. Lúc này, chúng tôi nhìn thấy hình ảnh ba chiều của quả cầu còn rõ ràng hơn nữa.

“Vậy mà trước kia tôi chưa từng để ý tới!” Người đó thốt lên.

“Một cuộc khảo sát kết luận rằng có đến chín mươi phần trăm không để ý đến nó. Trong suốt chiều dài lịch sử của loài người, nó thường xuất hiện vào ban ngày. Thế mà anh lại hy vọng mọi người có thể phát hiện ra một thứ có kích thước trung bình vài tỷ mét khối, thậm chí vài chục tỷ mét khối có hình dạng là một quả bóng nhỏ ẩn hiện mơ hồ sao?”

“Điều này thật không thể tin được.”

“Vậy thì cứ để thực tiễn chứng minh đi. Các anh kích thích lôi

cầu một lần nữa xem.”

16

KHÔNG BÀO

Buổi chiều hôm đó, sau nhiều ngày không cất cánh, hai chiếc trực thăng lại được lôi ra để phủi bụi, khởi động những vòng quang ở độ cao 3000 mét. Trên hai chiếc trực thăng, tính cả tôi và Lâm Vân có tổng cộng là bảy người, đều dùng ống nhòm theo dõi từng quả cầu sét cho tới khi nó biến mất nhưng vẫn không thấy gì cả.

“Thị lực của mấy người không đủ tốt,” Đinh Nghi nói sau khi nghe chúng tôi nói vậy.

“Tôi và Thượng úy Lưu cũng không thấy gì hết,” Trung úy Trịnh, phi công của chiếc trực thăng, nói.

“Vậy tức là thị lực của mấy người đều không tốt.”

“Gì cơ? Thị lực của chúng tôi không tốt? Rất khó để tìm được người có đôi mắt tốt hơn chúng tôi!” Thượng úy Lưu nói.

“Vậy thì kích thích thêm vài quả nữa rồi nhìn kỹ xem,” Đinh Nghi đề nghị.

“Giáo sư Đinh, kích thích lôi cầu là một việc rất nguy hiểm, chúng ta cần thận trọng,” Đại tá Hứa mở lời.

“Tôi nghĩ chúng ta nên làm theo lời Giáo sư Đinh đi. Có những lúc không thể không mạo hiểm,” Lâm Vân nói.

Trong vòng chưa đầy hai ngày kể từ khi Đinh Nghi tới căn cứ, thái độ của Lâm Vân đối với anh ta đã thay đổi đáng kể, vẻ hoài nghi ban đầu đã chuyển thành tôn trọng. Tôi nhận thấy rằng đây là sự tôn trọng mà cô ấy chưa từng biểu hiện ra với ai. Sau cuộc họp, tôi có hỏi Lâm Vân chuyện này, cô ấy đáp: “Đinh Nghi là một người rất có ý tưởng, anh ta nghĩ về sét hòn từ độ cao mà chúng ta không thể đạt tới.”

“Cho tới tận bây giờ, tôi vẫn chưa nhìn ra suy nghĩ của anh ta tuyệt vời tới cỡ nào.”

“Tôi không nhìn thấy nhưng có thể cảm nhận thấy.”

“Nhưng những ý tưởng khó hiểu của anh ta có thể giải quyết được vấn đề gì? Còn cả sự cố chấp gần như biến thái của anh ta nữa, tôi không thể chịu nổi.”

“Sét hòn vốn là một thứ khó hiểu và bí ẩn.”

Thế là sáng hôm sau, chúng tôi lại thực hiện một chuyến bay kéo dài ba tiếng, kích thích được hai quả lôi cầu, nhưng kết quả thu được vẫn chẳng khác gì, sau khi lôi cầu biến mất thì không nhìn thấy gì nữa.

“Tôi vẫn cho rằng thị lực của mọi người không đủ tốt. Mọi người có thể mời một vài phi công cao cấp hơn nữa không, kiểu phi công lái máy bay có cánh ấy,” Đinh Nghi nói.

Lời này của anh ta cuối cùng đã chọc tức viên phi công trực thăng. Trung úy Trịnh giận dữ: “Đó gọi là phi công tiêm kích. Để tôi nói cho anh biết, không quân và binh chủng không quân lục quân đều có ưu thế riêng, không hề tồn tại vấn đề ai cao ai thấp! Ít

nhất là về thị lực, yêu cầu đối với chúng tôi và bọn họ đều như nhau!"

"Hơ hơ, tôi không có hứng thú với quân sự. Nhưng nếu đã như vậy thì hẳn là do khoảng cách với mục tiêu vẫn còn quá xa, ở khoảng cách đó thì không ai có thể nhìn thấy lôi cầu được."

"Tôi có thể khẳng định với anh rằng dù có gần hơn thì cũng không thể nhìn thấy!"

"Cũng có thể là như vậy, dù sao nó cũng là một không bào trong suốt. Đối với một mục tiêu như vậy thì không thể quan sát trong không trung. Những gì mà hiện tại chúng ta có thể làm là đem nó về đặt lên bàn để ngắm nghía."

Chúng tôi lại mở to mắt nhìn nhau. Trước mặt Đinh Nghi, đây là biểu cảm mà ai cũng thường trưng ra.

"Đúng thế đấy, tôi có một phương án, có thể bắt được sét hòn chưa ở trạng thái kích thích và còn có thể lưu trữ được nó," anh ta tiếp tục.

"Sao có thể như vậy được? Chúng ta thậm chí còn chưa nhìn thấy nó."

"Tôi đã tìm kiếm được thông tin về thứ này trong lúc mọi người bay," Đinh Nghi chỉ vào hai cục pin siêu dẫn bên cạnh.

"Thứ này liên quan gì đến sét hòn?"

"Nó có thể giữ được sét hòn chưa bị kích thích ở trong đó."

"Bằng cách nào?"

"Rất đơn giản, dùng một sợi dây siêu dẫn nối với cực dương của pin để tiếp xúc với không bào. Không bào sẽ được đưa vào trong pin siêu dẫn, giống như dòng điện được dự trực trong đó.

Còn cực âm của pin thì dùng phương pháp tương từ để dẫn nó ra ngoài."

"Hoang đường!" Tôi hét lên, không thể chịu nổi thủ đoạn lừa bịp của Đinh Nghi nữa. Ngay chính lúc này, tôi vô cùng hối hận khi mời anh ta đến.

"Điều này không dễ," Lâm Vân vẫn nghiêm túc. "Chúng ta không thấy được nó thì làm sao mà tiếp xúc được?"

"Thiếu tá, cô là người thông minh, thử nghĩ xem," Đinh Nghi cười khẩy.

"Có thể là như thế này: Chúng ta có thể nhìn thấy sét hòn khi nó ở trong trạng thái kích thích, sau khi nó biến mất, nếu như đưa được dây dẫn vào vị trí trong chốc lát thì có thể tiếp xúc được rồi."

"Vậy phải làm nhanh lên, nếu không không bào sẽ trôi đi mất đấy." Đinh Nghi gật đầu, gương mặt vẫn còn vương lại nét cười khẩy khi nãy.

Phải mất một lúc chúng tôi mới hiểu được ý của Lâm Vân.

"Như vậy là muốn lấy mạng người rồi!" Có người thốt lên.

"Thiếu tá, đừng nghe anh ta nói bậy bạ," Thượng úy Lưu chỉ vào Đinh Nghi rồi quay sang nói với Lâm Vân.

"Thượng úy, Giáo sư Đinh là nhà Vật lý học nổi tiếng thế giới, Viện sĩ của Viện Khoa học Quốc gia, chúng ta cần tôn trọng anh ấy," Đại tá Hứa chấn chỉnh.

"Không sao, không sao đâu, tôi quen rồi, quen rồi ấy mà," Đinh Nghi xua tay.

"Đúng rồi, tôi có một ý thế này! Tiến sĩ Trần, tôi sẽ đưa anh tới nơi này ngay bây giờ!" Lâm Vân kéo tôi đứng dậy rời đi.

Lâm Vân nói muốn đưa tôi đi xem thứ được gọi là “Hệ thống phòng thủ que dò” và nói rằng hệ thống có cái tên cổ quái này sẽ giải quyết được vấn đề của chúng tôi. Sau khi chạy bốn, năm tiếng về hướng Trương Gia khẩu, chiếc xe dừng lại trước một khu đất trống nằm giữa thung lũng bụi cuốn mịt mù, vết bánh xích giao nhau ngang dọc trên nền đất. Lâm Vân nói với tôi rằng đây là căn cứ thử nghiệm của xe tăng chiến đấu loại 2005.

Một vị thiếu tá mặc đồng phục huấn luyện của lính xe tăng chạy tới, nói với Lâm Vân rằng người phụ trách nhóm nghiên cứu “Hệ thống phòng thủ que dò” hiện tại không thể ra ngoài, phiền chúng tôi đợi một lúc.

“Mời hai vị uống nước.”

Có một chiếc xe tăng mang nước tới. Hai cốc nước được đặt trên một cái khay nhỏ để ở miệng pháo. Nó từ từ chạy về phía chúng tôi, bất kể thân xe có nhấp nhô như thế nào thì nòng pháo vẫn giữ được mực nước cân bằng, giống như có một lực từ rất mạnh ở phía trước đang hút chặt lấy nó, nước trong hai cốc không bị sánh ra ngoài. Nhìn thấy bộ dạng ngạc nhiên của chúng tôi, mấy sĩ quan tăng thiết giáp ngồi bên cạnh cười vui vẻ.

Xe tăng 2005 rất khác biệt so với những chiếc xe tăng mà chúng tôi từng thấy, bên ngoài bằng phẳng, góc cạnh rõ ràng, hầu như không có đường cong nào, tháp pháo và thân xe là hai hình thang xếp chồng lên nhau, mang đến một cảm giác chắc chắn không thể bị phá hủy.

Ở phía xa, có một chiếc xe tăng đang hoạt động, tiếng đạn pháo nổ cực lớn làm đau màng nhĩ, tôi rất muốn bịt tai lại nhưng

khi nhìn thấy Lâm Vân bên cạnh đang nói chuyện và cười đùa với mấy sĩ quan, coi tiếng động đinh tai nhức óc như không tồn tại, tôi cũng thấy ngại ngùng khi làm vậy.

Nửa giờ sau, chúng tôi gặp được người phụ trách dự án "Hệ thống phòng thủ que dò". Anh ta dẫn chúng tôi đi xem buổi diễn tập của hệ thống. Chúng tôi đến trước một ống phóng rocket có nhiều ống loại nhỏ, hai viên binh sĩ đang đổ đạn tên lửa vào trong máng đạn trên cùng

Người phụ trách nói: "Chi phí diễn tập tên lửa chống tăng rất cao nên phải dùng cách này thay thế, thử bắn trước tốt rồi thì sẽ bắn trúng thôi," nói đoạn anh ta chỉ về phía chiếc xe tăng 2005 đang ở phía xa, đó chính là mục tiêu bắn của quả đạn tên lửa này.

Một binh sĩ nhấn nút bắn, đạn tên lửa rít gào rồi phóng ra, tạo ra một đám khói lớn sau lưng chúng tôi. Tên lửa kéo theo một làn khói trắng đường vòng cung rất mượt, nhắm chuẩn xác tới mục tiêu. Nhưng khi đạn tên lửa bay cách trên xe tăng chừng mười mét, giống như đột ngột va phải thứ gì đó, nó thay đổi hướng, lao đầu vào vũng bùn cách xe tăng mấy mét, do không được trang bị đầu đạn nên chỉ tạo ra một đống bụi đất nhỏ.

Tôi vô cùng ngạc nhiên, đến độ mãi mới thốt được thành lời. "Xung quanh chiếc xe tăng đó có trường bảo vệ hay sao vậy?"

Những người đứng xung quanh cười lớn, người phụ trách dự án cũng cười và nói với tôi: "Làm gì mà kỳ diệu thế được? Điều mà anh nhắc tới chỉ có thể xuất hiện trong mấy bộ phim khoa học viễn tưởng thôi. Nguyên lý của hệ thống này thực tế lắm."

Tôi không rõ "thực tế" mà anh ta nói là như thế nào. Lâm Vân giải thích: "Nguyên lý này nếu truy về nguồn gốc thì bắt đầu từ

thời kỳ vũ khí lạnh. Các hiệp sĩ sử dụng giáo dài, nếu điều khiển chuẩn xác thì họ có thể ngăn chặn mũi tên do kẻ thù bắn ra."

Trông tôi có vẻ vẫn chưa hiểu lắm, người phụ trách giải thích thêm: "Khoảng cách quá lớn mà quá trình diễn ra lại quá nhanh nên anh không thể nhìn rõ được." Anh ta dẫn tôi đến trước một màn hình hiển thị. "Nhìn ở chế độ chụp tốc độ cao mà xem."

Trên màn hình, tôi nhìn thấy trong khoảnh khắc đạn tên lửa phóng tới phía trước chiếc xe tăng, phần đỉnh của chiếc xe tăng trong chớp nhoáng nhô lên một cái que dài và mảnh, giống như cần câu, chuẩn xác chọc vào phần đầu của đạn tên lửa, làm nó chệch khỏi đạn đạo.

Người phụ trách nói tiếp: "Trong thực chiến, có lúc hệ thống dùng để đâm chọc những thứ tập kích bay chệch đi, có lúc thì dùng để làm những thứ đó phát nổ trước. Đây là hệ thống phòng ngự rất hiệu quả và xuất sắc."

"Vậy mà các anh lại có thể nghĩ ra một giải pháp như vậy!" Tôi thốt lên cảm thán, vô cùng ngưỡng mộ.

"À, ý tưởng này không phải do chúng tôi nghĩ ra đâu. Khái niệm hệ thống que dò lần đầu tiên được đề xuất bởi các chuyên gia vũ khí của NATO vào cuối những năm 80 của thế kỷ trước. Sau này, người Pháp đã lần đầu thử nghiệm thành công trên thế hệ xe tăng Leclerc* mới, chúng tôi chỉ đi theo hít bụi thôi."

"Tuy nguyên lý của hệ thống này rất đơn giản, nhưng cơ chế thăm dò mục tiêu và hệ thống định vị của nó lại thuộc loại tiên tiến nhất. Hệ thống này không dùng que dò đánh trúng mục tiêu trong thời gian ngắn nhất, mà còn phải lựa chọn được góc tốt nhất. Đây gần như là hệ thống phòng thủ đạn đạo quốc gia thu

nhỏ," Lâm Vân cũng giải thích thêm cho tôi.

Giờ thì tôi đã hiểu được ý định của cô ấy. Thử này gần như được đặt làm riêng cho chúng tôi. Người phụ trách nói: "Hôm qua, Thiếu tá Lâm đã giải thích cặn kẽ ý định của các anh cho chúng tôi rồi. Cấp trên cũng đã ra chỉ đạo chúng tôi cần phối hợp chặt chẽ. Quả thực, nếu là trước đây thì tôi không tán thành thứ mà các anh hiện đang nghiên cứu đâu, nhưng bây giờ thì khác rồi. Khi lần đầu tiên nghe tới khái niệm hệ thống que dò, cảm giác duy nhất của tôi lúc ấy là buồn cười. Tôi chưa từng nghĩ tới nó lại có thể thành công như ngày hôm nay. Ở chiến trường tương lai, chỉ những kẻ hoang tưởng mới tồn tại được."

"Vấn đề lớn nhất hiện tại là độ dài của que dò, nó có thể dài hơn được nữa không? Vì nếu khoảng cách giữa trực thăng và lôi cầu quá gần thì sẽ rất nguy hiểm," Lâm Vân nói.

"Độ dài giới hạn của que dò hiện tại là mười mét, nếu dài hơn thì độ bền sẽ không được đảm bảo. Tuy nhiên, với cách dùng của mọi người thì có vẻ không có yêu cầu gì về độ bền khi tiếp xúc, yêu cầu về tốc độ phản ứng cũng thấp hơn chúng tôi khoảng một đến hai cấp. Tôi tính toán sơ bộ thì độ dài lớn nhất mà que dò có thể đạt được là hai mươi lăm mét. Như thế này nhé, que dò có thể kéo theo một sợi dây siêu dẫn như cô nói, nhưng ngoài ra thì phần đầu của nó không thể lắp thêm gì nữa đâu."

Lâm Vân gật đầu: "Như vậy đại khái là được rồi."

Trên đường quay trở về, tôi hỏi Lâm Vân: "Cô định làm vậy thật sao? Đặt cược vào Đinh Nghi như vậy có lớn quá không?"

Lâm Vân gật đầu: "Chúng ta phải thử một lần. Tôi cảm thấy Đinh Nghi thực sự là người có thể tạo ra đột phá trong nghiên cứu

sét hòn. Trước kia, chúng ta cũng hay nói là dùng phương thức tư duy truyền thống thì không thể nào giải đáp được bí ẩn tự nhiên này. Bây giờ, tư duy phi truyền thống đã xuất hiện rồi thì các anh lại không tiếp nhận."

"Vấn đề là làm sao cô có thể thuyết phục được Đại tá Hứa và các phi công đây?"

Trong cuộc họp khẩn ngày hôm sau, Lâm Vân nói về kế hoạch của mình.

"Dùng một que dài chọc vào lôi cầu? Thiếu tá, cô điên rồi hay sao?" Trung úy Trịnh nói lớn.

"Tôi nhắc lại lần nữa, que dài không tiếp xúc với lôi cầu đang ở trạng thái kích thích, mà là tiếp xúc với vị trí có khả năng tồn tại không bào khi lôi cầu vừa biến mất."

"Giáo sư Đinh nói rằng dây siêu dẫn nối vào que dài cần đạt tới vị trí mà quả cầu vừa dập tắt lúc nửa giây, nếu không thì cái thứ không bào gì đó cũng sẽ trôi đi mất. Việc này có thể làm chính xác như thế không? Nếu như sớm hơn nửa giây thì sao?"

"Thời gian phản ứng của hệ thống phòng ngự que dò nhanh hơn yêu cầu của chúng ta hai bậc, chỉ có điều, que dò ban đầu hành động ngay khi mục tiêu xuất hiện ở vị trí chỉ định đặc biệt, nhưng que dò đã qua cải tiến của chúng ta sẽ hành động khi mục tiêu biến mất. Sau một thời gian quan sát, bất kể là về bức xạ điện từ hay ánh sáng nhìn thấy được, chúng ta đã có thông số lựa chọn chuẩn xác đối với lôi cầu khi biến mất."

"Ngay cả khi những gì cô nói đều đã đạt được thì trực thăng cũng cần cách lôi cầu hai mươi lăm mét. Khoảng cách này so với khoảng cách xảy ra sự cố lần trước còn ít hơn một nửa, và sự nguy

hiểm của nó thì ai cũng đã rõ cả rồi."

"Tôi rõ, Thượng úy. Nhưng rủi ro này phải được chấp nhận."

"Tôi không đồng ý với kế hoạch này," Đại tá Hứa kiên định.

"Đại tá, kể cả khi ông đồng ý thì chúng tôi cũng không thể thực hiện được nhiệm vụ này," Thượng úy Lưu nói. "Tổ bay hai người chúng tôi chỉ được biệt phái tới căn cứ nghiên cứu. Quyền chỉ huy cuối cùng là ở Tập đoàn quân*, chúng tôi có quyền từ chối bất kỳ mệnh lệnh nào nguy hại tới sự an toàn của nhóm. Sau sự cố lần trước, lãnh đạo sư đoàn của chúng tôi đã nhấn mạnh điều này."

Lâm Vân rất bình tĩnh: "Thượng úy Lưu, nếu như các anh nhận được mệnh lệnh của Tập đoàn quân yêu cầu bay nhiệm vụ này thì các anh sẽ chấp hành chứ?"

"Nếu thế thì chúng tôi đương nhiên sẽ chấp hành."

"Tôi có thể có được đảm bảo hơn nữa không?" Lâm Vân chằm chằm nhìn Thượng úy Lưu. Ánh mắt của cô ấy khiến tôi sợ hãi.

"Tôi xin hứa với danh dự của sĩ quan phụ trách nhóm trực thăng này. Nhưng thưa Thiếu tá, Tập đoàn quân không thể đưa ra mệnh lệnh như vậy."

Lâm Vân không nói gì, chỉ nhấc ống nghe lên rồi bấm một dãy số. "Xin chào, tôi tìm Sư đoàn trưởng Tăng… Tôi thuộc căn cứ nghiên cứu dự án B436… À vâng, chính là tôi… Đúng vậy, cảm ơn anh!" Cô ấy đưa ống nghe cho Thượng úy Lưu. "Thượng úy, điện thoại của Sư đoàn trưởng Sư đoàn số 2 Phòng không lục quân 38.

Thượng úy Lưu nhận lấy: "Là tôi… Đúng vậy, Sư trưởng… Tôi đã rõ, vâng, nhất định!" Anh ta đặt ống nghe xuống, không hề nhìn vào Lâm Vân mà quay sang nói với với Đại tá Hứa: "Báo cáo Thủ

trưởng, chúng tôi đã nhận được mệnh lệnh, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ lần này, thời gian và số lần bay do căn cứ quyết định."

"Không được, lập tức báo với cấp trên của các anh, trước khi tìm ra được biện pháp an toàn thì căn cứ sẽ đình chỉ mọi chuyến bay quan sát," Đại tá Hứa dứt khoát.

Thượng úy do dự cầm ống nghe, đưa mắt nhìn Lâm Vân, ánh mắt của những người khác cũng đều tập trung vào cô ấy.

Lâm Vân cắn chặt môi dưới, trầm mặc trong hai, ba giây, sau đó vươn tay lấy ống nghe từ tay của Thượng úy, tay còn lại nhấn nút dừng cuộc gọi và lại bấm một dãy số khác: "Xin chào, là Cục trưởng Cục 6 đúng không?… Vâng, đây là căn cứ dự án B436, vâng, là tôi. Chúng tôi muốn biết cấp trên đã đưa ra quyết định đối với việc tối qua tôi đã báo cáo chưa… Được rồi." Nói xong, cô ấy đưa ống nghe cho Đại tá Hứa, "Cục trưởng Cục Vũ trang Số 6."

Đại tá Hứa nhận điện thoại, nghiêm túc lắng nghe, cuối cùng chỉ nói bốn từ: "Vâng, thưa Cục trưởng" Sau đó, ông đặt ống nghe xuống. Ông quay mặt về phía mọi người, nghiêm trang tuyên bố: "Cấp trên đã ra mệnh lệnh, thí nghiệm được dựa trên phương án của Thiếu tá Lâm Vân để tiến hành thu được sét hòn trong trạng thái chưa bị kích thích, đồng thời chỉ thị căn cứ tạm thời dừng mọi hoạt động khác, đem toàn bộ sức lực tập trung vào cuộc thí nghiệm này. Hy vọng mọi người ở các cương vị đều tuân theo và tận lực. Sau cuộc họp, tôi xin mời người phụ trách kỹ thuật nhóm dự án ở lại."

Lúc quay trở về từ căn cứ thí nghiệm xe tăng, Lâm Vân đã vào thành phố một mình, tới tận đêm mới quay lại căn cứ. Giờ thì tôi đã biết cô ấy đi đâu và làm gì rồi.

Mọi người đều giải tán trong im lặng, lưỡi dao của sự trầm mặc này hiển nhiên đang nhắm vào Lâm Vân.

“Trung úy,” Lâm Vân nhẹ giọng nói với viên phi công đang rời đi. “Xin hãy hiểu rằng, nếu như trong thời chiến, đây chỉ là một cuộc xuất kích bình thường”

“Cô cho rằng chúng tôi sợ chết sao?” Trung úy Trịnh chỉ vào ngực mình rồi nói. “Chúng tôi chỉ không muốn chết một cách vô ích. Cuộc thí nghiệm này chắc chắn không thu lại được gì, chỉ là một cuộc thí nghiệm quái lạ có lý luận quái lạ do một người quái lạ thiết kế ra mà thôi”

Thượng úy Lưu nói: “Tôi cho rằng kể cả Giáo sư Đinh cũng không tin tưởng việc làm này có thể bắt được lôi cầu.”

Đinh Nghi cả buổi không nói một lời nào, thờ ơ với mọi chuyện vừa xảy ra. Anh ta gật đầu, nói: “Nếu mọi chuyện có thể diễn ra chính xác theo phương án của Lâm Vân thì tôi có thể đảm bảo chắc chắn.”

Hai viên phi công rời đi, phòng họp chỉ còn lại Đại tá Hứa, Lâm Vân, Đinh Nghi và tôi. Sau một hồi im lặng, Đại tá Hứa nghiêm nghị lên tiếng: “Lâm Vân, lần này cháu đi quá xa rồi. Cháu suy nghĩ kỹ về cách hành xử của mình sau khi vào căn cứ xem: Trong công việc, cháu luôn làm theo ý mình, độc đoán chuyên chế, vì để thực hiện ý định của mình mà không từ thủ đoạn nào, can thiệp vào những chuyện không thuộc phận sự của mình, thường xuyên bỏ qua lãnh đạo cơ sở để tự mình làm việc mình muốn. Lần này, thông qua cách bất thường và lợi dụng đặc quyền, vượt mặt các cấp tổ chức, trực tiếp đưa các ý kiến chủ quan của cháu lên cấp lãnh đạo cao nhất, truyền đạt những thông tin không chân

thực. Nếu cháu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ rất nguy hiểm! Đúng vậy, các đồng chí khác trong căn cứ trước đây đều dung thứ cho cháu nhưng đều là vì công việc, quân nhân cũng không thể sống trên mây được. Chúng ta hiểu rõ sức mạnh bối cảnh của cháu đối với dự án này, cũng trân trọng việc cháu truyền đạt tình hình cấp dưới với cấp trên. Nhưng sự dung thứ và trách nhiệm của các đồng chí ấy trở thành dung túng, ngày càng quá quắt… Sau khi thí nghiệm lần này hoàn thành, chú sẽ viết báo cáo khách quan gửi lên cấp trên, nói rõ về hành vi của cháu. Đồng thời, nếu cháu biết tự giác thì hãy tự mình xin rời khỏi căn cứ và dự án này. Mọi người rất khó để tiếp tục làm việc cùng cháu được nữa.”

Lâm Vân cúi đầu, hai tay đặt lên đầu gối, vẻ bình tĩnh và quyết đoán vừa nãy đã biến mất, giờ cô ấy trông giống như một cô nhóc vừa làm sai chuyện gì đó. Cô ấy nói nhỏ: “Nếu thí nghiệm lần này thất bại thì cháu sẽ phải chịu trách nhiệm lớn hơn nữa.”

“Thí nghiệm thành công thì cách làm của cháu là đúng sao?” Đại tá hỏi vặn lại.

“Tôi cảm thấy chẳng có gì là sai ở đây cả,” Đinh Nghi nói. “Nghiên cứu thứ bất thường thì cần được thúc đẩy theo cách không theo lẽ thường, nếu không thì trong xã hội cứng nhắc này, khoa học làm sao mà tiến lên được. Trời ơi, nếu lúc đó đầu óc tôi linh hoạt hơn thì dự án máy siêu gia tốc cũng không bị hủy bỏ.”

Lâm Vân ngẩng đầu cảm kích nhìn anh ta.

Đinh Nghi đứng dậy, đi tới đi lui trong phòng. “Về phần tôi, tôi không chịu bất cứ trách nhiệm gì. Nhiệm vụ của các nhà Vật lý học lý thuyết như chúng tôi chính là đưa ra giả thuyết. Nếu giả thuyết không đạt được kiểm chứng về thí nghiệm thì trách nhiệm

của chúng tôi là phải đặt ra một giả thuyết tiếp theo."

"Tuy nhiên, để kiểm chứng được giả thuyết của anh thì cần mạo hiểm mạng sống," tôi nói.

"So với những gì anh cần đạt được thì đó là xứng đáng."

"Tới lúc ấy anh đâu phải người ngồi trên trực thăng, nói như thế thì đương nhiên là dễ dàng rồi."

"Cái gì?" Đinh Nghi đột nhiên ré lên đầy tức giận. "Ý của anh là cho tôi ngồi vào trực thăng để thể hiện sự dũng cảm nào đó à? Không đời nào! Sinh mệnh này của tôi đã có chủ rồi, đó chính là Vật lý học. Nói cho anh biết, tôi không ngồi vào trực thăng đâu!"

"Không ai bắt anh ngồi ở đó đâu, Giáo sư Đinh," Đại tá Hứa lắc đầu khẳng định.

Sau khi giải tán, tôi đi tới nơi không có người, lấy điện thoại ra, chỉ sau một hồi chuông, giọng nói của Đại tướng Lâm đã vang lên: "Tiến sĩ Trần đúng không?"

Việc ông ấy đoán ra tôi khiến tôi rất bất ngờ, điều này ít nhất cho thấy ban lãnh đạo cấp cao cũng quan tâm đến nghiên cứu của chúng tôi. Tôi nói lại sự tình ở cuộc họp cho đại tướng, nghe xong ông ấy nói:

"Chúng tôi đều đã rõ việc anh vừa nói, nhưng đây là giai đoạn bất thường, khẩn cấp cần kết quả của dự án này, cho nên cần phải mạo hiểm. Đương nhiên, cách làm của Lâm Vân không được, thậm chí có thể nói là rất tệ. Nhưng tính tình này của con bé, có lúc cũng không thể làm được gì. Trước kia chúng tôi không cân nhắc kỹ đến phương diện này. Ngày mai, tôi sẽ cử một đặc phái viên từ Tổng bộ tới căn cứ, phụ trách liên lạc giữa căn cứ nghiên cứu và ban lãnh đạo. Tuy nhiên, tôi vẫn phải cảm ơn thông tin của anh,

Tiến sĩ Trần.”

“Đại tướng, cháu chủ yếu muốn nói là lý luận của Giáo sư Đinh rất huyễn hoặc và khó tin.”

“Tiến sĩ Trần, có lý thuyết nào của Vật lý học hiện đại mà đáng tin cơ chứ, có cái nào là dễ khiến người khác tin tưởng đâu?”

“Nhưng…”

“Các giả định lý thuyết và quá trình tính toán của Giáo sư Đinh do Lâm Vân đưa tới, chúng tôi đều cho rất nhiều học giả và chuyên gia xem rồi. Thí nghiệm do con bé đặt ra đã được cân nhắc cẩn trọng. Ngoài ra, có lẽ anh chưa biết, đây không phải là lần đầu tiên Đinh Nghi tham gia dự án quốc phòng. Chúng tôi tin tưởng vào năng lực của anh ấy, bất kể lý luận của anh ấy có phi lý thế nào thì cũng đáng để mạo hiểm.”

Hai tuần sau đó, tôi mới thực sự lĩnh hội được sự khác nhau giữa quân nhân và người bình thường. Đối với một thí nghiệm như vậy, đa phần người bình thường sẽ có thái độ kiên quyết phản đối, trở thành một mũi nhọn đối lập chĩa vào nhóm thiểu số do Lâm Vân làm đại diện. Nếu đặt tình huống trong cơ sở nghiên cứu địa phương thì không thể nào tiếp tục thuận lợi được, người phản đối sẽ dùng phương thức người khác không nắm đằng chuôi được để lười biếng hoặc lén lút phá đám. Nhưng ở đây lại khác, mọi người đều tận tâm tận lực làm việc, mệnh lệnh do Lâm Vân đưa ra đều được chấp hành nghiêm túc, trong số đó còn có nhiều người có quân hàm cao hơn cô ấy. Đương nhiên, cũng không thể phủ nhận được sức hấp dẫn cá nhân của cô ấy tại nơi này đang phát huy tác dụng. Nhóm dự án có mấy vị sĩ quan trẻ học thức cao bất kể đúng sai đều dốc lòng theo cô ấy.

Những người cùng tham gia thí nghiệm còn có một vài kỹ sư của "Hệ thống phòng thủ que dò". Họ đã cải tiến phần cứng của hệ thống, tăng gấp hai phẩy năm lần chiều dài của que dò và lắp đặt hệ thống lên trực thăng. Đồng thời, phần mềm điều khiển hệ thống cũng được sửa đổi, ngoại trừ phần nhận biết mục tiêu ra, bộ phận phán đoán kích hoạt đối với mục tiêu cũng được thiết lập ngược lại, nhờ đó mà que dò sẽ được bắn ra lúc mục tiêu biến mất.

Ngày thí nghiệm chính thức diễn ra, tất cả mọi người trong căn cứ đều tới điểm bay. Khung cảnh này làm tôi nhớ lại lần thử nghiệm phóng điện trong không trung hơn một tháng trước, cũng giống lần đó, buổi sáng hôm nay trời quang lặng gió. Lúc này, những người thật sự thoải mái chỉ có hai viên phi công sắp đối mặt với nguy hiểm tính mạng, vẫn như lần trước, họ đứng cạnh xe cứu thương, trò chuyện và cười đùa với các y tá.

Lâm Vân mặc đồ huấn luyện, giống như các lần bay trước, đi tới chiếc trực thăng có lắp hệ thống que dò, nhưng Thượng úy Lưu đã ngăn cô lại.

"Thiếu tá, hệ thống que dò là tự động, chỉ cần một viên phi công là đủ rồi."

Lâm Vân không nói gì, khẽ đẩy vai thượng úy ra, leo lên ngồi ở hàng ghế sau của buồng lái. Thượng úy nhìn Lâm Vân chằm chằm mấy giây, rồi cũng leo lên buồng lái, im lặng giúp Lâm Vân thắt chặt túi dù. Móng tay bị lôi cầu thiêu rụi vẫn chưa mọc lại.

Ở phía dưới, Đinh Nghi lại ồn ào, sợ người khác lôi anh ta lên trực thăng nên một lần nữa tuyên bố sinh mạng của mình thuộc về Vật lý học, hoàn toàn phớt lờ ánh mắt khinh thường của những

người bên cạnh, nói thêm rằng anh ta đã tính toán rất chuyên sâu, xác thực được tính chính xác trong lý thuyết của mình, chắc chắn sẽ bắt được lôi cầu! Hiện tại, Đinh Nghi trong mắt chúng tôi chỉ là một kẻ giang hồ lừa đảo. Ngoại trừ anh ta và Lâm Vân thì không có ai hy vọng về kết quả của thí nghiệm này, mọi người đều chỉ cầu nguyện cho những người trên trực thăng có thể bình an vô sự.

Hai chiếc trực thăng gầm lên rồi cất cánh, khi hồ quang kêu dùng đoàng xuất hiện trong không trung, lòng của những người đứng dưới mặt đất như thắt lại. Theo kế hoạch, sau khi lôi cầu được kích thích, hồ quang sẽ lập tức bị dập tắt, chiếc trực thăng có lắp hệ thống que dò sẽ áp sát mục tiêu ở cự ly khoảng hai mươi lăm mét. Ngay khi lôi cầu bị dập tắt, que dò sẽ tự động bật ra, kéo theo dây siêu dẫn có đường kính chưa tới nửa phân, tiếp xúc với vị trí được Đinh Nghi cho rằng có tồn tại không bào. Sợi dây dẫn nối với pin siêu dẫn đã cạn ở trong khoang trực thăng.

Đội trực thăng dần dần bay lên, hồ quang biến thành một ngôi sao sáng màu bạc trên bầu trời sáng sớm quang đãng. Những việc xảy ra dưới đây đều là sau này chúng tôi được nghe nói lại.

Khoảng hai mươi bốn phút sau khi cất cánh, một quả sét hòn hiện ra. Sau khi hồ quang được dập tắt, chiếc trực thăng lắp que dò đã tiếp cận quả sét hòn đang lơ lửng trong không trung, rút ngắn khoảng cách xuống còn khoảng hai mươi lăm mét, đưa que dò nhắm thẳng vào nó. Đây là lần đầu tiên cự ly giữa trực thăng và lôi cầu gần tới vậy. Chuyển bay theo dõi như thế này rất khó khăn. Lôi cầu không bị ảnh hưởng bởi luồng không khí và không ai biết

được điều gì đã quyết định quỹ đạo trôi nổi của nó. Quỹ đạo này biến hóa khôn lường, không theo quy luật nào cả. Nguy hiểm nhất là việc lôi cầu có thể đột nhiên áp sát trực thăng. Sau khi vụ việc xảy ra, chúng tôi phát hiện được từ băng ghi hình. Lúc lôi cầu áp sát trực thăng gần nhất, khoảng cách chỉ là mười sáu mét. Đây là một quả lôi cầu bình thường có màu cam, không thể nhìn rõ bằng mắt thường vào ban ngày. Sau khi được kích thích, nó biến mất sau chừng một phút ba mươi lăm giây. Lúc này, khoảng cách giữa nó và trực thăng là hai mươi hai phẩy năm mét. Thượng úy Lưu và Lâm Vân ngồi trong trực thăng còn nghe rõ cả tiếng nổ của lôi cầu ở bên ngoài. Cùng lúc này, hệ thống que dò hoạt động, trong nháy mắt, que dò dài hơn hai mươi mét được bắn ra, kéo một đầu của sợi dây siêu dẫn nhắm chuẩn xác tới vị trí mà lôi cầu vừa biến mất. Đoạn ghi hình hiển thị rõ từ khi lôi cầu biến mất cho tới lúc dây siêu dẫn chạm tới vị trí chỉ 0.4 giây.

Ngay sau đó, bên cạnh Lâm Vân có tiếng động lớn, một thứ gì đó trên trực thăng phát nổ, trong khoang lập tức tràn ngập hơi nước nóng. Nhưng trực thăng vẫn duy trì được trạng thái bay bình thường cho tới khi quay trở về căn cứ hạ cánh.

Trực thăng hạ cánh trong tiếng reo hò của mọi người, như Đại tá Hứa nói, lần thí nghiệm này có thể về đích an toàn đã là một thắng lợi rồi.

Sau khi kiểm tra, thứ phát nổ trong khoang là một chai nước khoáng do nhân viên mặt đất để quên. Năng lượng của lôi cầu đã được giải phóng trong nước, trong tích tắc khiến nước bốc lên thành hơi nước nóng. May sao chai nước khoáng được đặt ở phía dưới ghế sau, lúc phát nổ thì chai nhựa bị rạn nứt, không có các mảnh vỡ, chỉ có bắp chân phải của Lâm Vân hơi phỏng nhẹ do

nước nóng xuyên qua bộ đồ.

“Chúng ta thật may mắn, hệ thống làm mát của trực thăng sử dụng dầu lạnh, nếu dùng két nước như ô tô thì trực thăng sẽ biến thành một quả bom,” Thượng úy Lưu đến lúc này vẫn còn kinh hoàng.

“Mọi người đã bỏ qua một vận may lớn hơn thế,” Đinh Nghi nghiêng người, cười bí hiểm như thể mọi thứ không liên quan gì tới anh ta. “Mọi người quên, ngoại trừ chai nước khoáng, trên trực thăng vẫn còn nước đấy.”

“Ở đâu?” Lâm Vân hỏi, rồi đột nhiên nhận ra. “Trời ạ, trong cơ thể của chính chúng ta!”

“Đúng thế, còn có máu của các cô nữa.”

Mọi người đều hít vào một hơi lạnh, sợ hãi trước suy nghĩ nếu huyết dịch trong hai người đó lập tức biến thành hơi nước cực nóng thì sẽ ra sao. Hiện tại, mọi người đều ý thức được mối nguy hiểm mà họ vừa trải qua đáng sợ nhường nào.

“Điều này chứng tỏ lúc sét hòn lựa chọn mục tiêu để giải phóng năng lượng thì điều kiện biên của mục tiêu rất quan trọng,” Đinh Nghi trầm ngâm nhận xét.

Có người lên tiếng: “Giáo sư Đinh, thứ anh cần xem xét bây giờ phải là lôi cầu đã phóng thích năng lượng, anh gọi là gì nhỉ? À, không bào. Có lẽ nó đang ở trong pin siêu dẫn rồi.”

Đinh Nghi gật đầu: “Toàn bộ quá trình tiến hành rất chính xác, nó nên ở đó.”

Mọi người hào hứng trở lại và bắt đầu dỡ pin siêu dẫn từ trực thăng. Cảm giác hưng phấn này chứa rất nhiều yếu tố mỉa mai, đa số mọi người đều đã dự đoán trước kết quả, định biến nó thành

trò vui tiêu khiển chúc mừng đội trực thăng đã an toàn quay trở về.

“Giáo sư, khi nào thì có thể dẫn không bào ra cho mọi người xem?” Sau khi tháo được quả pin nặng nề xuống, có người lại hỏi. Đa phần mọi người đều đoán Đinh Nghi sẽ đem quả pin này giấu sâu vào trong phòng thí nghiệm, để càng ít người nhìn thấy thất bại của anh ta càng tốt. Nhưng câu trả lời của anh ta lại ngoài dự liệu:

“Ngay bây giờ.”

Một trận reo hò lớn vang lên từ đám đông. Đại tá Hứa bước lên cầu thang mạn trực thăng, nói lớn: “Mọi người chú ý, việc dẫn xuất không bào từ pin là một việc cẩn trọng, cần phải có một quá trình chuẩn bị đầy đủ. Bây giờ, mọi người đem pin về phòng thí nghiệm, chúng tôi sẽ thông báo kết quả kịp thời.”

“Đại tá, mọi người đã trải qua nhiều ngày nỗ lực vất vả, đặc biệt là Thượng úy Lưu và Thiếu tá Lâm Vân còn mạo hiểm cả sinh mạng. Tôi nghĩ họ có quyền được biết kết quả ngay lập tức!” Đinh Nghi lên tiếng, lời nói của anh ta lại giành về thêm một trận hoan hô.

“Giáo sư Đinh, đây là một dự án thí nghiệm lớn, không thể xem như trò trẻ con. Tôi ra lệnh đưa pin về phòng thí nghiệm ngay,” Đại tá Hứa kiên quyết. Tôi cảm thấy đại tá thực sự là một người tốt, lúc này ông đang cố gắng bảo vệ danh dự của Đinh Nghi.

“Đại tá, ngài đừng quên, phần việc dẫn xuất không bào thí nghiệm vẫn là toàn quyền tôi phụ trách. Tôi có quyền quyết định trình tự của thí nghiệm này sẽ làm như thế nào và vào lúc nào,”

Đinh Nghi nói với Đại tá Hứa.

“Giáo sư, tôi khuyên anh nên bình tĩnh,” Đại tá Hứa thì thầm bên cạnh Đinh Nghi.

“Thiếu tá Lâm thì sao?” Đinh Nghi hỏi Lâm Vân, người vẫn im lặng từ đầu đang đứng ở ngay bên cạnh.

Lâm Vân xõa tóc, không do dự đáp: “Ngay bây giờ, bất kể thế nào thì chúng ta cũng nên sớm đối mặt”

“Rất đúng” Đinh Nghi huơ tay. “Giờ thì xin mời các kỹ sư của Sở siêu dẫn.”

Ba vị kỹ sư phụ trách vận hành pin siêu dẫn dồn lên trước, Đinh Nghi nói với họ: “Hôm qua chúng ta đã thảo luận về quá trình thao tác dẫn xuất rồi. Tôi nghĩ các anh đều đã biết rõ. Các anh có mang theo thiết bị từ trường chưa?” Sau khi có được câu trả lời, anh ta nói tiếp: “Vậy chúng ta bắt đầu thôi.”

Viên pin siêu dẫn hình trụ tròn được đặt trên bàn làm việc, một viên kỹ sư nối một sợi dây siêu dẫn vào cực âm của pin, cuối đoạn dây dẫn có một công tắc. Đinh Nghi chỉ vào nó rồi nói: “Tôi chỉ cần nhấn cái công tắc này thì dây dẫn và pin sẽ được kết nối với nhau, không bào trong pin sẽ được dẫn xuất ra.”

Hai kỹ sư còn lại đã lắp một thiết bị vào đầu còn lại của dây dẫn, thiết bị đó bao gồm nhiều cuộn dây cách nhau một khoảng nhất định. Đinh Nghi tiếp tục giới thiệu: “Sau khi không bào được dẫn xuất thì không vật chứa nào có thể chứa được nó nữa. Nó có thể đi qua mọi vật thể và tự trôi. Nhưng theo như các dự đoán lý thuyết, không bào sẽ mang theo một lượng điện tích âm nhất định, đủ để bị từ trường trói lại. Thiết bị này sẽ tạo ra từ trường, từ trường này cố định không bào để cho mọi người quan sát. Được

rồi, bây giờ kích hoạt từ trường thôi.”

Một kỹ sư bật công tắc, bóng đèn nhỏ màu đỏ trên máy tạo từ trường bật sáng.

“Để mọi người nhìn rõ hơn không bào, tôi đã mang theo thứ này.” Đinh Nghi cầm một vật hình vuông ở sau lưng mình rồi giơ lên. Mọi người kinh ngạc khi thấy đó là một bàn cờ vây.

“Tiếp sau đây, chúng ta hãy hoan nghênh thời khắc lịch sử này.” Đinh Nghi bước tới cạnh pin siêu dẫn, đặt ngón tay lên công tắc màu đỏ, dưới sự theo dõi của mọi người, anh ta nhấn nút.

Không có chuyện gì xảy ra cả.

Đinh Nghi vẫn rất bình tĩnh, đoạn chỉ vào vị trí đặt máy tạo từ trường, trịnh trọng tuyên bố: “Đây là sét hòn ở trạng thái chưa bị kích thích.”

Ở đó cũng không có gì cả.

Một sự im lặng chết chóc, chỉ nghe thấy âm thanh vù vù nho nhỏ của máy tạo từ trường. Lúc này, tôi cảm thấy thời gian dính dớp như keo, chỉ mong nó trôi qua nhanh hơn.

Đột nhiên, sau lưng chúng tôi vang lên một tiếng phì cười, dọa mọi người giật mình. Quay đầu lại, tôi thấy Thượng úy Lưu đang ra sức cười, đến nỗi gập cả người lại, ban nãy anh ta mới uống một ngụm nước, lúc cười đã không nhịn nổi rồi phun ra hết.

“Ha ha ha… Mọi người nhìn Giáo sư Đinh kìa, anh ấy trông có giống… bộ quần áo mới của Hoàng đế không?”

Mọi người đều cảm thấy ẩn ý của anh ta buồn cười nên cùng nhau cười lớn, cười nhạo vào mặt dày vô sỉ và sự hài hước của nhà Vật lý học này.

“Mọi người im lặng, nghe tôi nói!” Đại tá Hứa xua tay. “Đối với thí nghiệm lần này, chúng ta nên có nhận thức và tâm lý đúng đắn. Chúng ta sớm biết thí nghiệm sẽ thất bại và đã đi đến thống nhất rằng nhân viên thực hiện thí nghiệm có thể an toàn quay trở lại chính là thắng lợi! Bây giờ, kết quả như này cũng đã viên mãn rồi.”

“Nhưng phải có ai đó chịu trách nhiệm cho kết quả này!” Có người nói lớn. “Khoản đầu tư hàng triệu nhân dân tệ, lấy một chiếc trực thăng với mạng sống của hai người ra để đánh cược chỉ đổi lấy được một màn hài kịch như này sao?” Câu nói của anh ta ngay lập tức nhận được sự đồng tình đông đảo.

Lúc này, Đinh Nghi giơ bàn cờ vây lên, di chuyển theo hướng lên trên từ máy tạo từ trường. Động tác này của anh ta đã thu hút được sự chú ý của mọi người, tiếng ồn nhanh chóng lắng xuống. Sau khi đợi mọi người bình tĩnh lại, Đinh Nghi từ từ hạ bàn cờ xuống cho tới khi mép dưới của nó chạm vào thiết bị. Mọi người ùa về phía trước nhìn bàn cờ, cú sốc biến họ thành một đám tượng bất động.

Một phần các ô vuông nhỏ trên bàn cờ bị biến dạng, khu vực bị biến dạng hiện ra một hình tròn, rõ, trông giống một quả cầu pha lê trong suốt được đặt trước bàn cờ vây.

Đinh Nghi cất bàn cờ đi, mọi người cúi xuống, để ngang tầm mắt mình với nó. Bây giờ, công cụ hỗ trợ đó không cần nữa, mọi người đã có thể nhìn thấy không bào rồi. Đường viền nhạt hình cầu ẩn hiện trong không trung, giống bong bóng xà phòng không có vân màu.

Trong số những người đang đứng yên bất động, Thượng úy

Lưu hành động đầu tiên, anh ta vươn một ngón tay không có móng thấp thỏm chạm vào không bào nhưng cuối cùng thu tay lại, không dám tiếp xúc với nó.

“Không sao đâu, anh có đâm cả đầu vào cũng chẳng sao,” Đinh Nghi nói.

Viên thượng úy quả thực cắm đầu vào không bào. Lần đầu tiên nhân loại được chứng kiến bên trong sét hòn. Thượng úy Lưu không phát hiện điều gì bất thường, anh ta nhìn đám người hoan hô lần nữa. Đây là niềm vui xuất phát từ chính trái tim của họ.

17

HẠT ELECTRON VĨ MÔ

Đồng cỏ Khang Tây rất gần căn cứ nên chúng tôi tới đây để tổ chức tiệc, cùng nhau ăn thịt cừu nướng để chúc mừng thành công của thí nghiệm. Bàn ăn được đặt ở ngoài trời, bên rìa là một trảng cỏ nhỏ.

Đại tá Hứa phát biểu: "Vào thời xa xưa, ắt từng có người nhận ra bản thân đang sống trong một bầu không khí; sau đó, mọi người sẽ nhận ra rằng họ bị ràng buộc bởi lực hấp dẫn, nhận ra đại dương luôn dâng trào những làn sóng điện từ, nhận ra các tia vũ trụ bất cứ lúc nào cũng có thể xuyên qua thân thể chúng ta… Bây giờ, chúng ta lại nhận ra rằng, không bào ở mọi thời khắc đều trôi xung quanh chúng ta trong không gian mà trước kia ta tưởng như không còn thứ gì khác. Nào, để tôi đại diện mọi người, thể hiện sự cảm phục đối với Giáo sư Đinh và Thiếu tá Lâm."

Mọi người vỗ tay hoan hô.

Đinh Nghi bước tới trước mặt Lâm Vân, giơ chén rượu lên: "Thiếu tá, tôi từng cho rằng quân nhân đều là những bộ máy cứng nhắc. Nhưng cô đã làm tôi thay đổi cách nhìn rồi."

Lâm Vân nhìn Đinh Nghi không nói gì. Tôi chưa từng thấy ánh mắt này của cô ấy, tin rằng ngay cả Giang Tinh Thần cũng chưa từng được cô ấy nhìn như vậy.

Đinh Nghi đứng giữa đám đông mặc quân phục trông như hạc giữa bầy gà. Trong làn gió hè ấm áp thổi trên đồng cỏ, anh ta giống như được tạo thành từ ba lá cờ, một lá là mái tóc dài bồng bềnh, hai lá còn lại là chiếc áo ba lỗ rộng quá khổ và quần đùi, đều đang bị gió thổi phần phật. Thân hình gầy gò như cây sào của Đinh Nghi chẳng khác nào một cây cột có treo ba lá cờ.

Dưới ánh nắng chiều tà, Lâm Vân đứng cạnh anh ta đẹp rung động lòng người.

Đại tá Hứa nói: “Hiện tại, mọi người đều đang mong muốn Giáo sư Đinh sẽ nói cho chúng ta biết sét hòn rốt cuộc là cái gì.”

Đinh Nghi gật đầu: “Tôi biết rằng có rất nhiều người đã nỗ lực để giải đáp bí ẩn này. Trong đó có cả những người như Tiến sĩ Trần và Thiếu tá Lâm. Họ đã dành cả cuộc đời để biến phương trình điện từ và chất lỏng trở nên rối rắm tới mức khiến người khác phải đầu váng mắt hoa, đưa nó tới giới hạn sắp bị phá vỡ; rồi lại gõ thêm một cái đinh nữa, rồi ở chỗ cái đinh đó xuất hiện thêm một lỗ thủng, rồi mau chóng vá miếng gỗ vào, cốt để giữ tòa nhà không bị sụp xuống. Cuối cùng, những gì xuất hiện trước mắt là một công trình phức tạp khổng lồ, xấu xí… Tiến sĩ Trần biết các anh đã thất bại ở đâu không? Không phải các anh suy nghĩ chưa đủ phức tạp mà là do suy nghĩ chưa đủ đơn giản.”

Bố của Lâm Vân cũng từng nói những lời này. Hai con người siêu việt ở hai lĩnh vực khác nhau lại không hẹn mà gặp nhau ở tầm cao này.

“Mọi thứ có thể đơn giản hơn nữa được sao?” Tôi bối rối hỏi.

Đinh Nghi không trả lời câu hỏi của tôi: “Còn bây giờ, tôi sẽ nói cho mọi người biết sét hòn là cái gì.”

Lúc này, vài ngôi sao hiếm hoi vừa xuất hiện trên bầu trời, đối với tôi, trông chúng như đang lắng nghe sự phán xét cuối cùng của Thượng đế.

“Nó chỉ là một electron.”

Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, sau đó tự nghĩ lại về quá trình tìm kiếm gian khổ, cuối cùng, mọi ánh nhìn đều tập trung vào Đinh Nghi. Đáp án quá ly kì, khiến chúng tôi bất giác im bặt, không nghĩ ra được câu hỏi gì khác.

“Một electron to như quả bóng,” Đinh Nghi bổ sung.

“Electron… Sao lại có thể như thế được?” Có người ngẩn ra hỏi.

“Vậy mọi người cho rằng electron sẽ có hình dạng như thế nào? Một quả bóng nhỏ bên trong đặc quánh? Không sai, đây chính là hình ảnh trong tâm thức của mọi người khi nghĩ về electron, proton và neutron. Ngay bây giờ, tôi sẽ nói cho mọi người nghe về bức tranh vũ trụ được Vật lý học hiện đại mô tả: Vũ trụ là hình học, không phải Vật lý.”

“Anh không thể nói cụ thể hơn được sao?”

“Nói theo cách khác, ngoại trừ không gian, vũ trụ không còn gì khác.”

Mọi người im lặng để suy ngẫm về thứ vượt quá khả năng của bản thân. Thượng úy Lưu lên tiếng trước, lắc lắc nửa cái đầu cừu trong tay: “Tại sao lại không có cái gì được? Làm sao chỉ là không

gian thôi được? Ví dụ như món thịt cừu này, rõ ràng là tồn tại, lẽ nào anh nói thứ chúng ta vừa ăn đều là không gian hay sao?"

"Đúng vậy, những thứ anh vừa ăn đều là không gian. Bản thân anh cũng là không gian. Bởi thịt cừu và anh đều được tạo thành từ proton, neutron và electron, những hạt này đều là không gian uốn lượn ở quy mô cực nhỏ." Nói đoạn Đinh Nghi đẩy vài cái đĩa ra tạo không gian, vạch lên trên khăn trải bàn. "Giả dụ không gian là tấm khăn này, thì các hạt nguyên tử chính là những nếp nhăn siêu nhỏ trên tấm vải.

"Anh nói như vậy thì tôi cũng hiểu được một chút rồi," Thượng úy Lưu trầm ngâm nói.

"Tuy nhiên, điều này rất khác so với bức tranh vũ trụ truyền thống của chúng tôi," Lâm Vân nói.

"Nhưng đây là bức tranh gần với sự thực nhất," Đinh Nghi đáp lại.

"Nếu vậy thì electron giống như một không bào?"

"Đó là một không gian cong khép kín." Đinh Nghi nghiêm túc gật đầu.

"Nhưng các electron… làm sao có thể lớn được như vậy?"

"Sau Vụ nổ lớn, trong thời gian cực ngắn, không gian trong vũ trụ trở nên phẳng, sau đó, tùy theo cấp năng lượng giảm xuống, không gian xuất hiện những vết nhăn, sinh ra các loại hạt cơ bản. Điều khiến chúng ta thấy khó hiểu chính là những nếp nhăn đó tại sao đều là vi mô? Lẽ nào không có các nếp nhăn ở trạng thái vĩ mô. Hoặc có thể nói là không có các hạt cơ bản ở trạng thái vĩ mô sao? Và bây giờ thì chúng ta biết câu trả lời là có rồi đấy."

Suy nghĩ của tôi đã bức bối suốt mười mấy năm và cảm giác

đầu tiên của tôi lúc này là mình có thể thở được rồi. Trong khoảng thời gian ấy, tôi giống như sống trong dòng nước đục, đâu đâu cũng mịt mù. Lúc này, bỗng chốc tôi nổi lên được trên mặt nước, hít được hớp không khí đầu tiên, nhìn thấy bầu trời bao la, giống như cảm giác người mù lấy lại được đôi mắt tinh anh.

“Chúng ta có thể nhìn thấy được không bào là do những đường cong trong không gian khiến ánh sáng đi qua bị bẻ cong, tạo thành đường viền có thể nhìn thấy được,” Đinh Nghi tiếp tục giải thích.

“Vậy tại sao anh cho rằng đó là electron, mà không phải là proton hay neutron?” Đại tá Hứa hỏi.

“Câu hỏi hay đấy, đáp án kỳ thực rất đơn giản: Quá trình không bào bị sét kích thích tạo thành sét hòn rồi lại hồi phục thành không bào, trên thực tế chính là quá trình electron ở cấp năng lượng thấp bị kích thích biến thành cấp năng lượng cao, sau đó rơi xuống cấp năng lượng thấp. Trong ba loại hạt, chỉ có electron bị kích thích theo cách này.”

“Cũng chính vì nó là electron nên mới có thể chạy theo dây siêu dẫn và đi vào trong viên pin siêu dẫn giống như một dòng điện tuần hoàn vĩnh cửu,” Lâm Vân tỉnh ngộ.

“Thật kỳ lạ, đường kính của nó sẽ tương đương với viên pin kia.”

“Đối với electron vĩ mô mà nói, trong hai hình dạng sóng và hạt thì hình dạng sóng chiếm tỷ lệ lớn hơn, cho nên ý nghĩa về kích thước của nó hoàn toàn khác với suy nghĩ thông thường của chúng ta. Electron vĩ mô còn có đặc tính đáng kinh ngạc khác, chúng ta sau này sẽ từ từ quan sát. Tôi tin rằng những điều đó sẽ khiến mọi người thay đổi cách nhìn về thế giới. Tuy nhiên, hiện

tại, chúng ta phải đặt một cái tên cho những hạt electron lớn này. Chúng là những electron ở trạng thái vĩ mô, vậy gọi là electron vĩ mô nhé?"

"Nếu vậy thì như mấy lời anh vừa nói, liệu có tồn tại proton vĩ mô và neutron vĩ mô không?"

"Có, nhưng do chúng không thể bị kích thích nên chúng ta rất khó phát hiện ra."

"Giáo sư Đinh, giấc mơ của anh thành hiện thực rồi," Lâm Vân nói, ngoại trừ Đinh Nghi và tôi, những người khác đều không hiểu được ý nghĩa trong lời nói của cô ấy.

"Đúng thế, đúng thế, những hạt cơ bản to như quả dưa hấu đã được đặt trên bàn của nhà Vật lý học rồi. Bước tiếp theo, chúng ta cần nghiên cứu cấu trúc bên trong của chúng, đó cũng là cấu trúc tạo nên không gian cong. Tuy công việc này rất khó, nhưng tôi tin là dễ hơn nhiều so với việc nghiên cứu cấu trúc của các hạt vi mô."

"Vậy thì cũng có những nguyên tử vĩ mô đúng không? Ba loại hạt vĩ mô có thể tạo thành nguyên tử rồi!"

"Đúng vậy, có lẽ sẽ có hạt nguyên tử vĩ mô."

"Không bào mà chúng ta bắt được, à, cái electron vĩ mô đó, là electron tự do đúng không? Hay là electron trong nguyên tử vĩ mô: Nếu như là vế sau thì hạt nhân của nguyên tử vĩ mô này đang ở đâu?"

"Ha ha, anh hỏi đúng rồi đấy. Tuy nhiên, không gian bên trong nguyên tử rất lớn, nếu một nguyên tử to như đại sảnh của nhà hát thì hạt nhân nguyên tử sẽ chỉ nhỏ như hạt óc chó ở giữa đại sảnh mà thôi.

Cho nên, nếu electron vĩ mô này quả thực nằm trong một nguyên tử vĩ mô thì hạt nhân của nguyên tử đó sẽ cách chúng ta khá xa.”

“Trời ạ, tôi còn một câu hỏi nữa: Nếu tồn tại nguyên tử vĩ mô thì nhất định sẽ có vật chất vĩ mô và cũng có thế giới vĩ mô đúng không?”

“Chúng ta đã đi vào lĩnh vực tư duy triết học vĩ đại rồi,” Đinh Nghi mỉm cười với người đặt câu hỏi.

“Anh có tin là thế giới vĩ mô tồn tại không?” Người đó hỏi tới cùng. Lúc này, chúng tôi như một nhóm những đứa trẻ bị cuốn hút vào câu chuyện cổ tích.

“Tôi tin là thế giới vĩ mô, hoặc vũ trụ vĩ mô có tồn tại, nhưng hình dạng như thế nào thì chưa biết. Có lẽ nó hoàn toàn khác với thế giới của chúng ta, nhưng cũng có thể hoàn toàn tương đồng. Việc này giống như vũ trụ vật chất và vũ trụ phản vật chất* trong suy đoán, sự tồn tại của thế giới vĩ mô và vũ trụ vĩ mô cũng thế. Trong trường hợp đó, cái đầu của tôi trong thế giới vĩ mô ắt phải đủ lớn để chứa được một dải ngân hà của vũ trụ này… Đây có phải là một hình thức biểu hiện khác của vũ trụ song song* không?”

Lúc này, trời đã về khuya, chúng tôi ngước lên nhìn bầu trời sao rực rỡ trong đêm hè, mỗi người đều gắng sức vươn ánh mắt của mình tới biển sao mênh mông, đều nghĩ tới trên dải ngân hà, trong hư không bao la có một lớp nhung thiên nga mềm mại, có thể phát hiện ra những đường nét trong bộ não vĩ mô của Đinh Nghi. Trong tưởng tượng của tôi, đầu óc của con người siêu cấp ấy chính là do hạt nguyên tử vĩ mô kia tạo thành, có lẽ sẽ giống như

thủy tinh trong suốt. Chúng tôi đều kinh ngạc rằng suy nghĩ của bản thân trong chốc lát có thể trở nên sâu sắc đến thế.

Sau bữa tiệc, chúng tôi đều đã ngà ngà say, cùng nhau đi dạo trên đồng cỏ. Tôi nhìn Đinh Nghi và Lâm Vân đi sát nhau, nói chuyện rất thân thiết. Ba lá cờ của Đinh Nghi phấp phới trong gió đêm. Tôi biết rằng anh chàng gầy như cây sậy này có thể dễ dàng đánh bại hạm trưởng tàu sân bay đầy hấp dẫn nam tính, và cả tôi nữa. Đó chính là sức mạnh của tư tưởng. Không biết tại sao, trong lòng tôi trào lên nỗi chua xót khó tả.

Biển sao trên bầu trời vẫn rực rỡ như cái đêm ở Thái Sơn, trong màn đêm trên đồng cỏ, có vô số u linh của nguyên tử vĩ mô đang phiêu bồng.

18

VŨ KHÍ

Sau thành công đó, con đường nghiên cứu bỗng nhiên rộng mở, quá trình cũng diễn ra suôn sẻ hơn, thành quả lần lượt được ra đời, tôi có cảm giác giống như đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc. Sau khi tôi đề xuất phỏng đoán về việc kích thích sét hòn và Đinh Nghi mô tả được sự tồn tại của nguyên tử vĩ mô về mặt lý thuyết, thiên tài kỹ thuật Lâm Vân đã có cơ hội phát huy khả năng của mình.

Bước tiếp theo của nghiên cứu là thu thập electron vĩ mô. Việc nghiên cứu lý thuyết của Đinh Nghi không cần nhiều electron vĩ mô nhưng đối với việc nghiên cứu vũ khí ở căn cứ thì số lượng yêu cầu rất lớn. Đây vốn là một công việc khó khăn, vì phương thức thu thập bằng hồ quang điện truyền thống có mức độ nguy hiểm rất cao, gần như không thể tiến hành thêm lần nào nữa. Mọi người đều đưa ra các giải pháp khác nhau, trong đó giải pháp được cân nhắc nhiều nhất chính là sử dụng máy bay điều khiển từ xa. Tuy đây là biện pháp có thể giải quyết được vấn đề an toàn nhưng đối với việc thu thập số lượng lớn electron vĩ mô thì lại rất

tốn kém và không hiệu quả mấy.

Lâm Vân xem xét tới việc trực tiếp thăm dò electron vĩ mô ở trạng thái chưa bị kích thích. Cô ấy cho rằng nếu electron vĩ mô ở cự ly gần thì vẫn có thể nhìn thấy được bằng mắt thường. Nếu đã như vậy thì chúng cũng có thể được nhìn thấy bằng phương pháp quan sát quang học có độ nhạy cao ở vị trí xa. Cô ấy hình dung ra một hệ thống thăm dò quang học khí quyển, hệ thống này có thể sử dụng trong phạm vi không gian rộng lớn để quan sát những thực thể trong suốt nhưng sản sinh ra khúc xạ ánh sáng. Hệ thống có hai chùm laser vuông góc với nhau, có thể quét qua bầu khí quyển. Trên mặt đất, một hệ thống khác sẽ dùng hai chùm laser biến hóa khúc xạ trong khí quyển thành một hình ảnh ba chiều để thu nhận về và nhận dạng hình ảnh. Thuật toán của hệ thống này tương tự với máy quét CT.

Trong thời gian này, căn cứ chật ních những người không mặc quân phục. Họ là những kỹ sư phần mềm, chuyên gia quang học, chuyên gia nhận dạng mẫu, thậm chí có cả các nhà chế tạo kính viễn vọng và kính thiên văn.

Sau khi hệ thống được xây dựng thành công, những gì chúng tôi thấy được trên màn hình không phải là các electron vĩ mô mà là các nhiễu động hỗn loạn và dòng khí trong khí quyển. Bình thường, chúng ta không thể thấy được các chuyển động khí quyển này nhưng hệ thống này lại có thể hiển thị những thứ ấy rất rõ ràng. Tôi kinh ngạc khi nhìn thấy khí quyển thường ngày vốn yên bình như mặt hồ hóa ra lại là một thế giới rối loạn đến thế, giống như nước trong chiếc máy giặt khổng lồ. Tôi nhận ra hệ thống này sẽ có tác dụng rất lớn về mặt Khí tượng học nhưng chúng tôi đang tập trung sức lực vào việc thăm dò electron vĩ mô nên cũng chưa

tính sâu thêm về phương diện đó.

Hình ảnh của electron vĩ mô vốn lẫn lộn trong dòng khí hỗn loạn bề bộn, mà chúng tôi lại cần những hình dạng tròn nổi bật của chúng hiển thị trên màn hình, vậy nên phần mềm nhận dạng mẫu đã ra đời để xuất chúng ra dễ dàng từ mảng hỗn loạn. Bằng cách này, việc định vị số lượng lớn các electron vĩ mô trong không trung đã thành hiện thực. Công việc thu thập sau khi định vị sẽ dễ dàng hơn nữa, vì các electron vĩ mô chưa bị kích thích không hề nguy hiểm. Lúc thu thập, chúng tôi cũng không cần dùng tới que dò nữa, mà sử dụng một mạng lưới lớn được tạo thành từ những sợi dây siêu dẫn. Có khi chỉ cần một lần thôi cũng có thể thu thập được rất nhiều electron vĩ mô. Quá trình này giống với việc bắt cá trong không khí.

Hiện tại, nếu muốn bắt được sét hòn và biến nó thành món đồ sưu tầm của nhân loại rất đơn giản. Tôi nhớ lại hành trình gian nan của những người nghiên cứu về nó, như Trương Bân, Trịnh Mẫn, họ đã hy sinh toàn bộ tâm sức, thậm chí là sinh mạng của mình mà không thu hoạch được gì cả. Cả căn cứ 3141 có lịch sử bi thương cũng đã nằm sâu trong rừng thẳm ở Siberia. Ai ai cũng cảm thấy bùi ngùi. Đến tận bây giờ, chúng tôi mới nhận ra bản thân đã đi bao nhiêu đường vòng, lạc quanh bao nhiêu ngã rẽ.

Đại tá Hứa nói: “Đây là nghiên cứu khoa học, mỗi việc làm trước đây bất kể hoang đường cỡ nào thì đều là cần thiết.”

Ông ấy nói vậy khi tiễn đội trực thăng rời đi. Sau này, việc bắt giữ electron vĩ mô vì để tiết kiệm chi phí nên sử dụng khinh khí cầu heli. Công việc nghiên cứu ở căn cứ vì thế đã không còn cần đến trực thăng nữa. Chúng tôi tạm biệt hai viên phi công đã vượt

mọi gian khổ và hiểm cùng nhau. Cảnh tượng hai người họ trải nguy hiểm qua nhiều chuyến bay đêm kéo theo sợi dây hồ quang sáng lóa đã trở thành ký ức đáng trân trọng nhất trong cuộc đời chúng tôi. Mọi người đều tin rằng lịch sử khoa học cũng sẽ ghi nhớ điều này.

Trước khi chia tay, Thượng úy Lưu nói với chúng tôi: “Cố lên, chúng tôi đợi súng máy lôi cầu do mọi người làm ra đấy.”

Đây là cái tên thứ hai được các phi công sáng tạo ra, sau này, cái tên đó được tiếp tục sử dụng trong lĩnh vực vũ khí sét hòn.

Thành công của việc dùng quang học do thám electron vĩ mô chưa bị kích thích đã mở ra một hy vọng khác cho chúng tôi, nhưng đồng thời cũng chứng minh sự hiểu biết nông cạn của chúng tôi về Vật lý học. Sau khi hệ thống thử nghiệm lần đầu tiên thành công, tôi và Lâm Vân hào hứng tìm tới Đinh Nghi.

“Giáo sư Đinh, chúng tôi hiện giờ đã có thể tìm được hạt nhân của nguyên tử vĩ mô rồi!”

“Điều gì khiến mọi người nghĩ như thế?”

“Chúng ta không thể tìm được hạt nhân của nguyên tử vĩ mô do proton vĩ mô và neutron vĩ mô đều không bị kích thích như electron vĩ mô. Nhưng hiện tại, chúng tôi dùng được phương pháp quang học để định vị trực tiếp không bào rồi.”

Đinh Nghi lắc đầu, mỉm cười giống như đang bao dung cho sai lầm của hai đứa nhóc học sinh tiểu học: “Nguyên nhân không thể tìm được hạt nhân của nguyên tử vĩ mô không phải do chúng

không thể bị kích thích, mà là do chúng ta không biết chúng có hình dạng như thế nào."

"Cái gì? Chúng không phải là không bào sao?"

"Ai nói với anh rằng chúng đều là không bào? Về mặt lý luận, bề ngoài của chúng và electron vĩ mô hoàn toàn khác nhau, giống như nước với lửa ấy."

Tôi thực sự không thể tưởng tượng được các hạt vĩ mô đang trôi nổi xung quanh mình sẽ có hình dạng như thế nào. Tôi chỉ cảm thấy không gian xung quanh dường như trống rỗng nhưng lại tràn ngập sự quái lạ.

Bây giờ, chúng tôi đã có thể kích thích được sét hòn trong phòng thí nghiệm. Thiết bị kích thích gồm: Đầu tiên là một cục pin siêu dẫn có thể lưu trữ được không bào, không bào sau khi được phóng thích từ pin siêu dẫn ra ngoài sẽ được từ trường tăng tốc, rồi tiếp tục đi qua mười chiếc máy tạo sét. Tổng năng lượng của những tia sét được tạo ra từ những chiếc máy tạo sét này lớn hơn rất nhiều so với hồ quang điện được sử dụng trong những lần kích thích sét hòn trước kia. Khởi động bao nhiêu tia sét đều phụ thuộc vào nhu cầu của thí nghiệm.

Đối với việc chế tạo vũ khí, điều chúng tôi muốn biết nhất hiện nay chính là tính lựa chọn đối với mục tiêu diễn ra như thế nào khi giải phóng năng lượng electron vĩ mô. Đây cũng là đặc điểm ma mị của sét hòn khiến người ta thấy khó hiểu và sợ hãi nhất.

Đinh Nghi nói: "Chuyện này có liên quan tới tính hai mặt sóng – hạt của các hạt vĩ mô. Tôi đã tạo ra được một mô hình giải phóng năng lượng trên lý thuyết và thiết kế một thí nghiệm quan

sát để giúp các anh nhìn thấy cảnh tượng đáng kinh ngạc nhất. Thí nghiệm này rất đơn giản: Làm chậm quá trình giải phóng năng lượng của sét hòn đi một triệu năm trăm lần."

"Một triệu năm trăm lần?"

"Đúng thế, tôi đã tính toán sơ bộ dựa vào electron vĩ mô có thể tích nhỏ nhất mà chúng ta lưu trữ được, đại khái là tầm đấy."

"Như vậy là… mỗi giây sẽ là ba mươi sáu triệu khung hình! Chúng ta đào đâu ra loại thiết bị chụp ảnh tốc độ cao như thế." Có người thắc mắc.

"Đây lại không phải là việc của tôi rồi," Đinh Nghi đáp, nhàn nhã châm tẩu thuốc đã lâu không dùng tới.

"Tôi có thể tìm được. Tôi nghĩ có thiết bị như vậy," Lâm Vân khẳng định chắc nịch.

Lúc tôi và Lâm Vân bước vào tòa nhà thực nghiệm của Sở nghiên cứu Quang học Quốc phòng, một bức ảnh lớn ở sảnh tiếp khách đã thu hút chúng tôi: Bức ảnh chụp một bàn tay đang cầm khẩu súng lục, họng súng khổng lồ đang hướng về phía người chụp ảnh, trong họng súng có ánh sáng đỏ rực, khói bay ra. Tiêu điểm bắt mắt nhất của bức ảnh là một quả cầu lơ lửng trôi trước họng súng có bề mặt nhẵn nhụi, màu đồng thau. Đó chính là viên đạn vừa được bắn ra từ khẩu súng.

"Đây là bức ảnh chụp từ máy quay tốc độ cao vào những ngày đầu chúng tôi vừa thành lập. Độ phân giải thời gian khoảng 1/100.000 giây. So với tiêu chuẩn bây giờ thì đây chỉ được coi là

một bức ảnh chụp ở tốc độ cao thông thường. Hiện tại, nếu mọi người muốn tiêu chuẩn như này thì có thể tìm tới bất kỳ cửa hàng thiết bị nhiếp ảnh chuyên nghiệp nào," người phụ trách Sở nghiên cứu nói.

"Vậy tử sĩ chụp bức ảnh này là ai thế?" Lâm Vân hỏi.

Người phụ trách cười ồ lên: "Là một tấm gương. Bức ảnh này được chụp thông qua hệ thống phản xạ ánh sáng"

Sở nghiên cứu đã tổ chức cho chúng tôi một cuộc họp nhỏ với một số kỹ sư tham gia. Lâm Vân trình bày yêu cầu của mình, nói rằng chúng tôi cần một thiết bị chụp ảnh tốc độ cao, sau khi nghe xong, sắc mặt của một vài người của Sở rất khó coi.

Người phụ trách nói: "Hiện tại, thiết bị chụp siêu tốc của chúng tôi so với thế giới vẫn còn một khoảng cách nhất định. Thiết bị trong thực tế vẫn chưa hoạt động ổn định."

"Cô giải thích về những chỉ số yêu cầu đi, chúng tôi phải dựa vào tình hình thì mới nói chuyện tiếp được," một vị kỹ sư nói.

Tôi dè dặt nói con số đó ra: "Khoảng ba mươi sáu triệu khung hình mỗi giây."

Tôi còn tưởng đối phương sẽ lắc đầu, ai ngờ mấy vị đó lại cười sằng sặc. Người phụ trách lên tiếng: "Trò chuyện lâu như vậy, hóa ra yêu cầu của mọi người chỉ là máy quay ở tốc độ cao thông thường! Hai vị đối với khái niệm về máy quay chụp siêu tốc xem ra vẫn là từ những năm 50 của thế kỷ trước rồi. Bây giờ, tần suất chụp cao nhất mà chúng tôi đạt được là bốn trăm triệu khung hình mỗi giây. Mức cao nhất của thế giới là sáu trăm triệu khung hình mỗi giây."

Con số đáng sợ này khiến tôi và Lâm Vân choáng váng.

“Loại phim nào có thể chịu được tốc độ quay nhanh như vậy?” Tôi hỏi.

Những người đó lại cười ồ lên, một kỹ sư giải thích: “Hiện tại, phim trong máy quay tốc độ cao không di chuyển. Thứ di chuyển chính là ống kính. Có một số loại thì sử dụng kính phản chiếu xoay để tạo ảnh cho phim. Có loại thì sử dụng bộ chuyển đổi ảnh để truyền và lưu lại hình ảnh quang học. Nhưng đối với loại máy quay có tốc độ chụp trên trăm triệu khung hình mỗi giây mà chúng tôi vừa nhắc tới thì sử dụng kỹ thuật phức tạp hơn thế nhiều”

Sau khi chúng tôi thở phào nhẹ nhõm, người phụ trách dẫn chúng tôi đi thăm Sở nghiên cứu. Ông ấy chỉ vào một màn hình và hỏi: “Hai người đoán xem đây là gì?”

Chúng tôi nhìn một lúc rồi Lâm Vân trả lời: “Giống như một bông hoa đang từ từ nở rộ. Thật kỳ lạ, cánh hoa đang phát sáng.”

Người phụ trách nói: “Có thể nói rằng máy quay tốc độ cao chính là thể loại nhiếp ảnh tinh tế nhất. Nó có thể biến quá trình tàn khốc nhất trở nên mềm mại và uyển chuyển. Màn hình mà mọi người nhìn thấy chính là đoạn ghi lại quá trình phát nổ của một loại đạn xuyên giáp đã bắn trúng mục tiêu.”

Ông ấy chỉ vào chùm “nhụy hoa màu vàng. “Nhìn này, đây chính là dòng phun trào siêu tốc độ và siêu nhiệt độ được hình thành khi phát nổ. Đạn đang xuyên qua giáp và được chụp lại bằng loại máy sáu trăm triệu khung hình mỗi giây.”

Chúng tôi bước tới gian phòng thực nghiệm thứ hai, người phụ trách giới thiệu: “Những gì chúng ta nhìn thấy sau đây chính là loại máy quay tốc độ cao đáp ứng được yêu cầu của mọi người. Tần suất chụp là năm mươi triệu khung hình mỗi giây.”

Trên bức ảnh, chúng tôi nhìn thấy một mặt nước phẳng lặng, có một viên sỏi nhỏ vô hình rơi xuống mặt nước. Đầu tiên, viên sỏi vô hình ấy tạo thành một quả bong bóng nước, sau đó bong bóng nước vỡ ra, chất lỏng tứ tán thành ngàn mảnh nhỏ bay về mọi hướng, một lớp sóng loang trên mặt nước…

“Đây là hình ảnh một chùm tia laser năng lượng cao chiếu vào bề mặt kim loại.”

Lâm Vân hiếu kỳ hỏi: “Vậy thì loại máy siêu tốc độ mỗi giây chụp trên trăm triệu khung hình dùng để làm gì vậy?”

“Những bức ảnh đó là tuyệt mật nên tôi không thể cho hai vị xem. Nhưng tôi có thể nói rằng một trong những đề tài cần dùng loại máy đó để chụp chính là quá trình tổng hợp hạt nhân có kiểm soát trong thiết bị Tokamak*.”

Công việc chụp ảnh lôi cầu lúc giải phóng năng lượng nhanh chóng được tiến hành. Electron vĩ mô trong thí nghiệm đi qua mười tia sét kích thích, vì thế, trạng thái bị kích thích đã đạt tới năng lượng rất cao.

Năng lượng trong nó lớn hơn rất nhiều quả lôi cầu được kích thích bởi sét trong tự nhiên. Điều này khiến quá trình giải phóng năng lượng càng rõ ràng hơn. Lôi cầu sau khi bị kích thích đi vào khu vực tầm ngắm, khu vực này đã được trang bị các vật thể mục tiêu có hình dạng và chất liệu khác nhau. Chẳng hạn như là khối gỗ lập phương, khối nhựa hình nón, quả cầu kim loại, thùng giấy chứa đầy vụn bào, thủy tinh hình trụ,… Chúng được đặt ở các bệ xi măng cao thấp khác nhau, phía dưới được lót một lớp giấy trắng như tuyết. Khu vực tầm ngắm nhìn như một triển lãm điêu khắc hiện đại. Lôi cầu sau khi đi vào khu vực này sẽ bị giảm tốc bởi từ

trường giảm dần, và lúc lôi cầu trôi nổi thì năng lượng sẽ được giải phóng hoặc tự dập tắt. Ba chiếc máy quay tốc độ cao được lắp ở rìa khu vực tầm ngắm. Thể tích của các máy này rất lớn, cấu trúc phức tạp, nên nếu không giải thích thì chẳng ai nghĩ đây là máy quay cả. Bởi vì chúng tôi không thể đoán trước được mục tiêu tấn công của lôi cầu nên đành hy vọng có đủ vận may để chụp lại được mục tiêu đó.

Thí nghiệm bắt đầu. Do mức độ nguy hiểm lớn nên toàn bộ nhân viên hiện trường đều được sơ tán. Cả quá trình thí nghiệm đều được điều khiển từ xa, cách phòng thí nghiệm ba trăm mét.

Từ màn hình giám sát, chúng tôi nhìn thấy không bào đầu tiên được phóng từ pin siêu dẫn chạm vào sợi hồ quang điện đầu tiên. Bộ thu âm trong hệ thống giám sát mới truyền tới âm thanh bíp bíp méo mó, nhưng từ phòng thí nghiệm cách đó ba trăm mét đã kịp phát ra một tiếng ồn cực lớn. Sét hòn bị kích thích đã xuất hiện, dưới tác dụng của từ trường từ từ di chuyển về phía trước. Giữa đường đi, sét hòn lại liên tiếp chịu thêm chín phát hồ quang điện nữa. Tiếng sấm vang lên không ngừng từ phòng thí nghiệm. Mỗi lần tiếp xúc với hồ quang điện, năng lượng của sét hòn lại tăng thêm một cấp, ánh sáng của nó tuy không tăng theo mức năng lượng nhưng màu sắc lại thay đổi. Từ màu đỏ sẫm sang da cam, thuần vàng, trắng, xanh biếc, xanh da trời, tím. Cuối cùng, quả cầu lửa màu tím tiến vào khu gia tốc. Trong từ trường tăng tốc, nó dường như bị cuốn vào dòng chảy xiết, tốc độ đột ngột gia tăng, chớp mắt đã đi vào khu vực tầm ngắm. Quả bóng ngay lập tức lao vào một hồ nước lặng sóng, tốc độ đột nhiên chậm lại, bắt đầu trôi nhàn nhã trong khu vực này. Chúng tôi nín thở chờ đợi. Năng lượng bùng nổ, sau một tia chớp, phía phòng thí nghiệm truyền ra

tiếng nổ rầm trời, khiến mấy chiếc tủ kính dưới phòng điều khiển rung chuyển. Năng lượng bùng nổ lần này đã thiêu đốt một khối nhựa hình nón thành đống tro đen trên tờ giấy trắng. Nhưng nhiếp ảnh gia thao tác máy quay tốc độ cao bảo rằng đây không phải là mục tiêu được máy quay nhắm tới nên chẳng chụp được gì cả. Sau đó, chúng tôi lại tiếp tục tạo ra tám quả sét hòn nữa, năm quả trong đó đã được giải phóng năng lượng, nhưng mục tiêu của chúng lại không phải bất cứ thứ nào trong tầm ngắm của máy quay. Lần giải phóng năng lượng cuối cùng còn đánh trúng bệ xi măng đặt vật ngắm, thổi bay cái bệ, những khối xi măng vỡ bay tứ tán làm xáo trộn khu vực tầm ngắm nên chúng tôi phải dừng thí nghiệm lại. Chúng tôi bước vào khu vực thí nghiệm để dọn dẹp. Mùi ozone tràn ngập căn phòng.

Sau khi sắp đặt lại mọi thứ, thí nghiệm tiếp tục được tiến hành. Từng electron vĩ mô lần lượt phóng vào khu vực tầm ngắm, ba chiếc máy quay tốc độ cao chụp ảnh liên tục như chơi trò trốn tìm. Các kỹ sư ở Sở nghiên cứu Quang học lo lắng cho sự an toàn của ba chiếc máy quay. Chúng gần với khu vực tầm ngắm nhất. Chúng tôi cứng đầu tiếp tục làm thí nghiệm, cuối cùng, trong lần thứ mười một giải phóng năng lượng, chúng tôi đã chụp được hình ảnh vật ngắm bị đánh trúng. Lần này, vật ngắm bị đánh trúng là khối gỗ lập phương có chiều dài cạnh khoảng ba mươi phân. Đây là một lần trình diễn giải phóng năng lượng của sét hòn rất hoàn hảo. Khối gỗ đó bị thiêu cháy hoàn toàn thành tro tàn màu xám nhạt. Đống tro này ban đầu còn giữ được hình dạng của khối lập phương nhưng khi vừa chạm vào đã sụp xuống. Sau khi dọn sạch đám tro, chúng tôi phát hiện mặt giấy trắng nhẵn bóng lót phía dưới lại không hề có vết cháy nào cả.

Khi chúng tôi đưa hình ảnh đã chụp lại nhưng chưa được xử lý vào máy tính, nếu tính theo tốc độ phát thông thường, đoạn ghi hình sẽ kéo dài cả nghìn tiếng đồng hồ, nhưng đoạn hình ảnh ghi lại quá trình vật ngắm bị đánh trúng chỉ kéo dài khoảng hai mươi giây. Lúc chúng tôi sử dụng máy tính để tìm ra được hai mươi giây ghi hình này trong quãng thời gian trên cả nghìn tiếng thì trời đã về khuya. Chúng tôi hồi hộp nhìn màn hình, trông chờ một con quỷ thần bí bị vén lên khỏi lớp mạng che.

Cả quá trình được phát với tốc độ bình thường, hai mươi tư khung hình trong một giây, diễn ra trong vòng hai mươi hai giây. Khi năng lượng bùng nổ, lôi cầu cách khối gỗ khoảng một mét rưỡi. Thật may mắn, nhờ vậy mà chúng tôi dễ dàng nhìn được cả lôi cầu và khối gỗ cùng lúc. Trong mười giây đầu tiên, chúng tôi nhìn thấy ánh sáng của lôi cầu tăng đáng kể, chúng tôi dự đoán khối gỗ sẽ phát lửa, nhưng khi nhìn sang thì đáng ngạc nhiên rằng nó bị mất đi màu sắc và trở nên trong suốt. Cuối cùng, khối gỗ biến thành một đường viền hình lập phương lờ mờ. Khi ánh sáng của lôi cầu đạt đến giá trị cao nhất, đường viền hình lập phương cũng hoàn toàn biến mất. Sau đó, ánh sáng của lôi cầu yếu dần. Quá trình này kéo dài khoảng năm giây. Trong năm giây này, vị trí đặt khối gỗ trống rỗng. Tiếp đó, đường viền hình lập phương trong suốt lại lấp ló ở vị trí đó, nhanh chóng có lại màu sắc và biến thành thực thể, nhưng là màu xám trắng, chính là đám tro của khối lập phương. Lúc này, lôi cầu biến mất hoàn toàn.

Tất cả chúng tôi chết lặng, phải mất một lúc mới nhớ lại được hình ảnh vừa rồi. Chúng tôi phát lại với tốc độ chậm, bấm dừng khi tới đoạn khối gỗ trở thành đường viền trong suốt.

“Nó giống như một không bào hình lập phương!” Lâm Vân chỉ

vào đường viền trong suốt kia và nói.

Đoạn ghi hình được phát tiếp, lôi cầu dần tối đen lại và một trang giấy trắng đặt ngay phía dưới. Từng khung hình được phát trên màn hình, chúng tôi quan sát rất lâu mỗi khung hình, trên trang giấy trắng ấy quả thực không có gì cả! Đoạn ghi hình tiếp tục phát, đường viền trong suốt lại xuất hiện, rồi biến thành đám tro hình lập phương…

Lúc này, một đám khói bao trùm màn hình. Đám khói ấy là do Đinh Nghi phả ra. Không biết từ lúc nào anh ta đã kịp châm tẩu thuốc.

“Mọi người vừa chứng kiến tính hai mặt sóng – hạt của vật chất đấy!” Đinh Nghi chỉ vào màn hình và nói. “Trong thời gian ngắn như vậy, không bào và khối gỗ đều được thể hiện ở dạng sóng, chúng cộng hưởng với nhau. Hai thứ cộng hưởng với nhau hợp nhất lại thành một thể, sóng của khối gỗ chịu tác động từ năng lượng giải phóng của electron vĩ mô, sau đó chúng cùng nhau hồi phục về trạng thái hạt.

Sau khi khối gỗ bị thiêu cháy, nó lại tái tụ thành thực thể. Đây chính là bí ẩn khiến mọi người bối rối: Lời giải thích về tính lựa chọn của lôi cầu khi chọn mục tiêu giải phóng năng lượng. Mục tiêu trong lúc bị năng lượng đánh trúng sẽ hiện ra trong trạng thái là một chùm sóng, cơ bản sẽ không còn ở vị trí cũ nữa. Năng lượng này sẽ không ảnh hưởng tới bất cứ thứ gì xung quanh nó.”

“Vậy tại sao chỉ có vật thể mục tiêu mới bị ảnh hưởng? Trong trường hợp này chỉ có khối gỗ đó thể hiện tính chất sóng, mà tờ giấy trắng đặt bên dưới lại không?”

“Điều này được quyết định bởi điều kiện biên của vật thể. Cơ

chế giống với phần mềm xử lý hình ảnh, chính là chức năng từ trong một bức ảnh tự động lấy ra được hình ảnh cụ thể đấy."

"Một bí ẩn khác cũng được giải thích rồi: Đó là tính chất xuyên thủng của sét hòn!" Lâm Vân hào hứng. "Khi electron vĩ mô thể hiện tính sóng thì nó sẽ có thể xuyên qua các vật thể, khi gặp một lỗ hổng có kích thước tương đương thì sẽ phát sinh ra nhiễu xạ."

"Khi sét hòn thể hiện tính chất sóng thì nó sẽ bao phủ một phạm vi nhất định, cho nên lúc giải phóng năng lượng, sóng của nó sẽ tiếp cận được vật thể cách nó một khoảng cách nhất định!" Đại tá Hứa bỗng nhiên nhận ra.

…

Cứ như vậy, lớp sương mù bao phủ sét hòn đã dần tan biến. Nhưng những thành quả lý thuyết này không có tác dụng trực tiếp nào đối với việc nghiên cứu vũ khí sét hòn. Đối với việc chế tạo vũ khí, điều đầu tiên là cần thu thập một số lượng lớn các electron vĩ mô có khả năng sát thương.

Về điểm này, lý thuyết không trợ giúp được gì cả. Tuy nhiên, số lượng electron vĩ mô ở căn cứ đã lưu trữ được tới nay cũng đã hơn một vạn, và tiếp tục tăng nhanh. Chuyện này giúp chúng tôi tiếp tục sử dụng phương pháp ngu ngốc kia mà không cần phụ thuộc vào bất cứ lý luận nào. Chúng tôi đều biết rằng chủng loại của mục tiêu lựa chọn để giải phóng năng lượng được quyết định bởi tính chất của bản thân hạt electron vĩ mô đó, và không liên quan gì tới năng lượng sét đã kích thích nó. Nếu như một electron vĩ mô trong một lần giải phóng năng lượng lựa chọn được một mục tiêu, thì tiếp theo nó sẽ lựa chọn loại mục tiêu như vậy. Đây là căn cứ để chúng tôi lựa chọn thí nghiệm.

Chúng tôi bắt đầu làm số lượng lớn các thí nghiệm trên động vật. Quá trình rất đơn giản: Đưa các động vật tương tự với mục tiêu là con người, ví dụ như thỏ, lợn, cừu,… thí nghiệm, đem chúng vào khu vực tầm ngắm, sau đó giải phóng electron vĩ mô và kích thích sét hòn. Nếu sét hòn khi nổ gây sát thương tới mục tiêu động vật thì electron vĩ mô này sẽ được lựa chọn để làm dự trữ cho việc chế tạo vũ khí.

Mỗi ngày, tôi đều nhìn thấy hàng loạt động vật thí nghiệm bị sét hòn đánh thành tro, kích thích mạnh mẽ tới tinh thần của bản thân. Lâm Vân nhắc nhở tôi rằng so với nỗi thống khổ của động vật trong lò mổ thì việc bị sét hòn đánh chết đỡ đau khổ hơn nhiều. Lời cô ấy nói rất có lý, tâm lý của tôi được cân bằng trở lại. Nhưng sau khi đào sâu vào thí nghiệm, tôi mới phát hiện sự việc còn lâu mới đơn giản như vậy. Tính lựa chọn của sét hòn đối với mục tiêu giải phóng năng lượng đạt tới trình độ tinh chuẩn. Nhiều lúc, năng lượng giải phóng của electron vĩ mô sẽ thiêu hủy xương cốt động vật, thậm chí còn làm bốc hơi huyết dịch của chúng mà không hề làm tổn thương tới các tổ chức cơ thịt. Động vật chịu sự tấn công như vậy thì trạng thái khi chết đều rất hoảng sợ. May mắn thay, một phát hiện của Đinh Nghi đã kết thúc đợt thí nghiệm ác mộng này.

Đinh Nghi đang nghiên cứu một phương pháp kích thích sét hòn, ngoài cách dùng tia sét ra. Đầu tiên, anh ta nghĩ tới việc sử dụng laser nhưng không thành công. Sau đó, anh ta lại nghĩ tới việc sử dụng vi sóng công suất lớn nhưng cũng không được. Tuy nhiên, sau một lần thứ nghiệm, anh ta phát hiện vi sóng sau khi đi qua các electron vĩ mô đều bị điều chế trở thành một loại mật độ phổ công suất* phức tạp. Các electron vĩ mô khác nhau sẽ có mật

độ phổ với công suất khác nhau, giống như chỉ tay của con người vậy. Các electron vĩ mô giải phóng năng lượng tới mục tiêu cùng loại, vì chúng có cùng mật độ phổ công suất. Bằng cách này, chúng tôi chỉ cần thu thập được một số lượng nhỏ mục tiêu phù hợp với tính chất lựa chọn mục tiêu theo yêu cầu của electron vĩ mô, ghi lại mật độ phổ của chúng là có thể thí nghiệm được ở trạng thái chưa bị kích thích. Thông qua nhận biết đặc trưng của mật độ phổ, chúng tôi tìm được rất nhiều các electron vĩ mô cùng loại. Kết quả là thí nghiệm trên động vật không còn cần thiết nữa.

Công việc nghiên cứu sét hòn còn có thể sử dụng cho công tác chế tạo máy phát xạ trong thực tế vì vậy đã cùng nhau tiến hành. Chúng tôi lấy những thành quả trước kia làm cơ sở, và nguyên lý kỹ thuật của vũ khí đã được hình thành. Súng máy lôi cầu được tạo thành do vài bộ phận chủ yếu sau đây: 1. Pin siêu dẫn để dự trữ không bào; 2. Ray dẫn từ trường. Đây là một ống kim loại hình trụ dài ba mét, ở mỗi khoảng cách nhất định trong ống sẽ đặt một cuộn dây điện từ. Dòng điện trong cuộn dây điện từ có thể đảo pha khi đi qua không bào, sau đó từ trường được sản sinh ra sẽ tạo ra lực kéo và lực đẩy ở giai đoạn trước và sau khi không bào đi qua. Trải qua một chặng đường gồm các cuộn dây như vậy, không bào sẽ được từ trường đẩy lên tốc độ nhất định; 3. Điện cực kích thích: Đây là một hàng điện cực phóng điện, khi lôi cầu được tăng tốc đi qua, thiết bị sẽ tạo ra sét nhân tạo để kích thích; 4. Kết cấu phụ: Kết cấu này bao gồm pin siêu dẫn cung cấp điện cho cả hệ thống, hệ thống ống ngắm của súng máy,… Do chúng tôi tận dụng được các thiết bị thí nghiệm hiện có, nên súng máy lôi cầu đầu tiên lắp ráp xong chỉ trong vòng nửa tháng.

Sau khi tạo ra kỹ thuật nhận biết mật độ phổ, tốc độ tìm kiếm

electron vĩ mô loại vũ khí ngày càng nhanh hơn. Loại electron vĩ mô này được chúng tôi lưu giữ trên nghìn quả. Năng lượng sau khi giải phóng của chúng chỉ tấn công sự sống hữu cơ. Số lượng sét hòn như vậy đủ để giết chết toàn bộ lính bảo vệ của một thành phố nhỏ mà không làm vỡ đồ sứ trong bất kỳ tủ kính nào.

“Anh không thấy bất an trong lòng sao?” Tôi hỏi Đinh Nghi. Chúng tôi đang đứng trước vũ khí sét hòn đầu tiên của nhân loại. Trông nó không hề giống vũ khí tấn công chút nào, mà giống một thiết bị liên lạc hoặc ra-đa hơn, bởi vì ray tăng tốc và điện cực kích thích giống như những cái ăng-ten. Điểm cuối của chúng là hai cục pin siêu dẫn, đều là các thanh trụ kim loại cao một mét, bên trong giữ hàng ngàn electron vĩ mô loại vũ khí.

“Sao anh không hỏi Lâm Vân?”

“Cô ấy là quân nhân. Còn anh thì sao?”

“Tôi thì sao cũng được. Đó chỉ là những gì tôi nghiên cứu thôi. Ở hai quy mô lũy thừa của 0,001 xen-ti-mét hoặc hơn mười tỷ năm ánh sáng, Trái đất và nhân loại đều nhỏ bé không đáng kể.”

“Sinh mạng là nhỏ bé không đáng kể sao?”

“Theo quan điểm của Vật lý, sinh mạng chỉ là hình thức vận động của vật chất, không có ý nghĩa cao hơn so với các chuyển động vật chất khác. Anh không thể tìm thấy quy luật vật lý mới nào về sinh mạng. Cho nên, từ góc độ của tôi, một người qua đời và một khối băng tan chảy về bản chất không khác nhau. Tiến sĩ Trần, nhiều khi anh nghĩ quá nhiều rồi đấy. Anh nên học cách nhìn nhận cuộc sống từ quy luật tối thượng của vũ trụ. Có như vậy, cuộc sống của anh mới trở nên thư giãn hơn.”

Điều duy nhất khiến tôi cảm thấy thư giãn được một chút là

vũ khí sét hòn không đáng sợ như lần đầu nhìn thấy. Chúng ta có thể phòng ngự được nó. Electron vĩ mô có thể có tác dụng đối với điện từ trường, nó được từ trường đẩy tăng tốc lên nhưng cũng có thể bị chệch hướng bởi từ trường. Uy lực của loại vũ khí này chỉ được thể hiện rõ trong giai đoạn đầu của chiến tranh. Cho nên quân đội rất coi trọng tính bảo mật của dự án này.

Không lâu sau khi vũ khí sét hòn được ra đời, Trương Bân tới căn cứ. Cơ thể của ông yếu hơn trước rất nhiều nhưng vẫn cố gắng ở lại trọn một ngày. Ông say mê nhìn electron vĩ mô được giam giữ trong từ trường, nhìn thấy từng hạt bị kích thích rồi trở thành sét hòn. Ông vô cùng kích động, như thể cả cuộc đời đều dồn hết vào một ngày này.

Sau khi chào hỏi với Đinh Nghi, ông hồ hởi nói: “Tôi biết mà, phải người như cậu mới có thể giải được bí ẩn về sét hòn. Trịnh Mẫn của tôi cũng tốt nghiệp cùng khoa với cậu. Cô ấy cũng là một thiên tài như cậu vậy. Nếu cô ấy còn sống thì những khám phá này có lẽ sẽ không phải do cậu làm ra nữa rồi.”

Trước khi rời đi, Trương Bân nói với tôi: “Thầy biết bản thân mình không còn nhiều thời gian nữa. Nguyện vọng duy nhất bây giờ của thầy là sau khi chết sẽ được hỏa táng bằng sét hòn.”

Tôi muốn nói gì đó an ủi Trương Bân, nhưng suy cho cùng, tôi nghĩ rằng ông ấy cũng không cần kiểu an ủi đó, thể là tôi im lặng gật đầu.

19

NGƯỜI QUAN SÁT

Đơn vị vũ khí sét hòn được thành lập, ban đầu chỉ có lực lượng quân sự, chỉ huy là một vị trung tá lục quân tên là Khang Minh, có tính cách rất trầm mặc. Tên gọi của đơn vị này là "Thần Quang", đây là cái tên do tôi và Lâm Vân nghĩ ra. Thời khắc lần đầu tiên sét hòn được kích thích là khoảnh khắc mà cả đời chúng tôi không bao giờ quên được. Ngày ấy, quả sét hòn đó đã nhuộm những đám mây xung quanh thành một màu đỏ rực, giống như hình ảnh mặt trời mọc thu nhỏ.

Đơn vị Thần Quang ngay lập tức bắt đầu cuộc huấn luyện căng thẳng. Trọng tâm của cuộc huấn luyện là tập bắn đạn thật. Nhằm tiếp cận sát nhất với điều kiện thực chiến, huấn luyện thường được tiến hành ngoài trời, nhưng cần tiến hành lúc trời nhiều mây để để phòng vệ tinh do thám. Bởi vì nguyên nhân này, một vài trường bắn nằm ở phía Nam, những nơi mưa nhiều và ít ngày quang đãng. Địa điểm huấn luyện được thay đổi liên tục giữa các nơi ấy.

Tại trường bắn, từng chuỗi sét hòn bay ra từ súng máy lôi cầu.

Chúng bay theo một đường thẳng hoặc hình quạt về phía mục tiêu.

Âm thanh tạo ra trong khi bay của chúng giống như tiếng kèn thê lương, có khi lại như cơn cuồng phong thổi trên thảo nguyên hoang dã. Tiếng nổ của lôi cầu rất kỳ dị, không hề có tính định hướng, giống như phát ra từ không gian, có lúc lại nghe như phát ra từ cơ thể của con người!

Hôm nay, chúng tôi theo đơn vị Thần Quang đến một trường bắn mới. Đinh Nghi cũng đi theo, anh ta vốn phụ trách nghiên cứu lý luận nên lẽ ra ở đây không có việc gì cần tới anh ta mới phải.

“Tôi tới để chỉ ra sai lầm mà mọi người đang sa vào, đồng thời cũng trình diễn cho hai người xem một kỳ quan,” Đinh Nghi nói,

Lúc đơn vị đang chuẩn bị tập bắn đạn thật, Đinh Nghi hỏi chúng tôi: “Hai người thường ngày có tư duy triết học không?”

“Ít lắm,” tôi trả lời.

“Tôi thì không,” Lâm Vân đáp.

Đinh Nghi liếc nhìn Lâm Vân: “Cũng không lạ lắm, phụ nữ mà.”

Sau khi nhận được cái trừng mắt của Lâm Vân, anh ta nói tiếp: “Không sao, hôm nay tôi sẽ buộc mấy người tư duy theo kiểu triết học nhé.”

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, trường bắn là một khoảng trống giữa khu rừng ẩm ướt dưới bầu trời đầy mây. Ở phía bên kia, một vài tòa nhà xây dựng tạm thời và xe cũ được tận dùng làm mục tiêu. Tôi không hiểu nổi mấy thứ này có liên quan gì tới triết học. Trung tá Khang mặc đồng phục rằn ri bước tới, hỏi Đinh Nghi về yêu cầu của lần bắn này.

“Đơn giản lắm. Đầu tiên, anh hãy tắt tất cả các thiết bị giám sát ở hiện trường. Thứ hai là lúc bắn, sau khi nhắm chuẩn mục tiêu, mọi người hãy nhắm mắt lại, bao gồm cả chỉ huy và những người trong khu vực. Tất cả đều phải nhắm mắt, nghe thấy hiệu lệnh của tôi mới được mở mắt. Đây cũng chính là điều quan trọng nhất.”

“Như này… Tôi có thể hỏi là tại sao không?”

“Tôi sẽ giải thích sau. Trung tá, tôi bây giờ muốn hỏi anh một câu, tỷ lệ bắn trúng của các anh ở cự ly này là bao nhiêu?”

“Gần như là một trăm phần trăm, thưa Giáo sư. Bởi vì lôi cầu không chịu ảnh hưởng của luồng không khí, sau khi được tăng tốc thì quỹ đạo của lôi cầu rất ổn định.”

“Rất tốt, bắt đầu thôi. Nhớ nhé, sau khi ngắm bắn xong thì tất cả mọi người đều phải nhắm mắt lại.”

Sau khi nghe thấy tiếng hét “Đã ngắm xong”, tôi lập tức nhắm mắt lại, nhanh chóng nghe thấy tiếng nổ đùng đoàng của lôi cầu trên ray được tăng tốc và bị hồ quang điện kích thích, làm người ta phải sởn da gà. Ngay sau đó, quả cầu rít lên, tôi cảm thấy những quả lôi cầu ấy giống như đang lao tới mình, da đầu tôi căng ra nhưng vẫn cố kiềm chế không mở mắt.

“Được rồi, mọi người có thể mở mắt ra rồi,” Đinh Nghi nói, sau khi bị ho sặc sụa bởi ozone được tạo ra từ vụ nổ sét hòn.

Tôi mở mắt ra, cảm giác chóng mặt ập tới cùng lúc, rồi nghe thấy giọng nói của người báo ở vị trí mục tiêu vang lên qua bộ đàm: “Bắn mười phát. Bắn trúng: Một. Bắn trượt: Chín”

Đoạn, tôi nghe thấy tiếng anh ta nói nhỏ: “Thật bất thường!” Tôi nhìn thấy một vài binh sĩ đang dập tắt đám cỏ dại ở gần mục

tiêu bị sét hòn đánh trượt.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Trung tá Khang chạy tới hỏi xạ thủ đứng sau vũ khí lôi cầu. “Không phải là tôi đã ra lệnh cho anh mở mắt để ngắm chuẩn rồi mới nhắm mắt lại sao?”

“Tôi đã làm như vậy, ngắm tuyệt đối chuẩn xác,” viên thượng sĩ cầm súng trả lời.

“Vậy… Kiểm tra vũ khí đi!”

“Không cần đâu, vũ khí và thao tác của xạ thủ đều không có vấn đề gì.” Đinh Nghi xua tay, “Đừng quên rằng sét hòn là một electron.”

“Ý anh là nó đang thể hiện hiệu ứng lượng tử à?” Tôi hỏi.

Đinh Nghi gật đầu khẳng định: “Đúng thế! Khi có người quan sát, trạng thái sút xuống một giá trị xác định. Giá trị này sẽ tương ứng với kinh nghiệm của chúng ta ở thế giới vĩ mô, cho nên chúng mới bắn trúng mục tiêu. Nhưng dưới tình huống không có người quan sát, chúng quay về trạng thái lượng tử. Chúng không xác định được nên vị trí của chúng chỉ có thể mô tả bằng xác suất. Trong trường hợp này, loạt sét hòn trên thực tế đã tồn tại dưới hình thái đám mây electron. Đây là một đám mây xác suất, vị trí mục tiêu bắn trúng chiếm xác suất rất nhỏ.”

“Ý anh là lôi cầu không bắn trúng mục tiêu là do chúng ta không nhìn nó?” Trung tá hỏi lại, vẫn không tin trước những lời nói này của Đinh Nghi.

“Đúng là như vậy. Quả là một kỳ quan, đúng không?”

“Thế thì… quá duy tâm rồi,” Lâm Vân bối rối lắc đầu.

“Thấy chưa, triết học đó. Phụ nữ bất đắc dĩ vẫn phải nghĩ về

triết học thôi.” Đinh Nghi nháy mắt tinh quái với tôi, sau đó nói với Lâm Vân. “Đừng dạy tôi về triết học nhé.”

“Đúng vậy, tôi không có đủ tư cách. Nếu ai cũng có tư tưởng cực đoan như anh thì thế giới này thật đáng sợ,” Lâm Vân nhún vai đáp.

“Chắc cô cũng biết chút gì đó về nguyên lý của cơ học lượng tử đúng không?” Đinh Nghi hỏi,

“Đúng là tôi biết, không phải là một chút. Nhưng…”

“Nhưng cô chưa từng nghĩ tới sẽ nhìn thấy nó ở thế giới vĩ mô đúng không?”

“Ý anh lẽ nào là, nếu muốn lôi cầu đánh trúng mục tiêu thì chúng tôi phải nhìn nó từ đầu tới cuối sao?” Viên trung tá hỏi.

Đinh Nghi gật đầu. “Hoặc kẻ địch nhìn nó cũng được. Nhưng nhất định phải có người quan sát.”

“Thử thêm lần nữa đi, để chúng tôi xem đám mây electron xác suất trông như thế nào!” Lâm Vân hứng khởi.

Đinh Nghi lắc đầu. “Không thể nhìn được đâu. Trạng thái lượng tử chỉ xuất hiện khi không có người quan sát. Người quan sát xuất hiện thì nó sẽ sụp đổ về kinh nghiệm hiện tại của chúng ta. Chúng ta sẽ không bao giờ thấy được đám mây xác suất.”

“Lắp máy quay không người điều khiển có được không?” Trung tá thắc mắc.

“Máy quay là một người quan sát, cũng sẽ tạo ra sự sụp đổ của trạng thái lượng tử. Đây cũng là lý do tại sao tôi nói phải tắt tất cả các thiết bị giám sát.”

“Nhưng máy quay làm gì có ý thức?” Lâm Vân lên tiếng.

“Xem này, rốt cuộc là tôi duy tâm hay cô duy tâm hả? Người quan sát đâu cần có ý thức.” Đinh Nghi cười khẩy với Lâm Vân.

“Không đúng,” tôi cảm giác như mình đã bắt được một sơ hở của Đinh Nghi. “Nếu đúng theo những gì anh nói thì bất cứ thứ gì xung quanh sét hòn đều chẳng phải là người quan sát sao? Giống như hình ảnh của bản thân được lưu lại trên hệ thống cảm quang của máy ảnh, sét hòn cũng sẽ lưu lại vết tích ion hóa* của mình trong không khí. Ánh sáng do chúng phát ra sẽ ảnh hưởng đến thực vật xung quanh. Âm thanh do chúng tạo ra sẽ làm chấn động sỏi đá trên mặt đất… Môi trường xung quanh dù ít hay nhiều đều lưu lại vết tích của chúng. Điều này không khác gì với máy quay quay lại hình ảnh về bản chất của chúng”

“Đúng thế, nhưng cường độ quan sát có sự khác biệt rất lớn. Hình ảnh được quay lại là quan sát cường độ mạnh, sỏi đá trên mặt đất bị chấn động rời khỏi vị trí ban đầu chỉ là quan sát cường độ yếu. Quan sát cường độ yếu cũng có thể dẫn tới giảm sút trạng thái lượng tử, nhưng rất nhỏ thôi.”

“Lý thuyết này quá mơ hồ để người khác có thể tin.”

“Nếu chúng ta không có bằng chứng thực nghiệm thì quả thực là sẽ không có ai tin vào lý thuyết này. Nhưng hiệu ứng lượng tử đã

được xác thực trong thế giới vi mô vào đầu thế kỷ trước. Chẳng qua là tới hiện tại, chúng ta mới thấy được biểu hiện vĩ mô của nó… Bohr* còn sống thì tốt biết bao, de Broglie* đáng lẽ cũng phải sống tới giờ, Heisenberg* và Dirac* cũng thế…” Đinh Nghi xúc động, đi tới đi lui như mộng du, tự lẩm bẩm một mình.

“Nhưng may mắn thay là Einstein đã qua đời,” Lâm Vân mỉa

mai.

Lúc này, tôi sực nhớ ra một chuyện: Trong phòng thí nghiệm kích thích electron vĩ mô ở căn cứ, Đinh Nghi khăng khăng yêu cầu phải lắp bốn hệ thống giám sát. Bây giờ, tôi nhắc lại việc này với anh ta.

“Đúng thế, đó là vì lý do an toàn. Nếu tất cả hệ thống giám sát đều không hiệu quả thì sét hòn sẽ quay về trạng thái lượng tử. Lúc ấy, phần lớn căn cứ sẽ được bao phủ trong đám mây electron xác suất. Sét hòn có thể xuất hiện ở bất kỳ vị trí nào.”

Vậy là tôi đã hiểu tại sao trong hầu hết các lần mục kích, sét hòn đều ở trạng thái trôi nổi vô định, tung tích thần bí, luôn xuất hiện đột ngột. Xung quanh lại không có sét để kích thích nó. Rất có thể là do lúc ấy người quan sát đang ở trong đám mây xác suất của một electron vĩ mô. Sự quan sát tình cờ của anh ấy hoặc cô ấy sẽ khiến trạng thái lượng tử của sét hòn bị sụp đổ đột ngột.

Tôi thở dài: “Tôi tưởng mình hiểu nhiều về sét hòn lắm, ai ngờ…”

“Còn rất nhiều thứ anh chưa nghĩ tới đâu, Tiến sĩ Trần. Anh không thể nào tưởng tượng hết được bản chất kỳ lạ của tự nhiên,” Đinh Nghi ngắt lời tôi.

“Còn gì nữa?”

“Còn có một số chuyện tôi thậm chí không dám thảo luận với anh,” Đinh Nghi trầm giọng.

Ban đầu, tôi không hề chú ý tới lời nói của anh ta, nhưng sau khi ngẫm lại thì tôi bất giác rùng mình, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Đinh Nghi đang dùng ánh mắt quái dị như mắt rắn nhìn mình, cả người tôi rét run. Trong sâu thẳm ý thức của tôi, có một nơi bóng

tối u ám nhất. Tôi đã luôn nỗ lực để quên nó đi. Tôi đã sắp thành công rồi. Hiện tại, tôi không muốn chạm tới nó nữa.

Trong hai ngày thí nghiệm sau đó, hiệu ứng lượng tử vĩ mô của sét hòn đã tiến thêm được một bước chứng thực. Chỉ cần loại trừ người quan sát, điểm đạn bắn của vũ khí sét hòn sẽ phát tán khắp nơi. Tỷ lệ ngắm trúng mục tiêu chỉ bằng một phần mười so với lúc có người quan sát. Chúng tôi mang tới nhiều thiết bị hơn, tiến hành những thí nghiệm phức tạp hơn, chủ yếu để tính toán xác định kích thước đám mây xác suất được tạo ra trong trạng thái lượng tử của electron vĩ mô. Kỳ thực, cách làm này không chặt chẽ về mặt ý nghĩa trong cơ học lượng tử nghiêm túc. Một electron (bất luận là vĩ mô hay vi mô) sẽ có đám mây xác suất lớn bằng cả vũ trụ. Sét hòn ở trạng thái lượng tử có thể sẽ xuất hiện ở cả chòm sao Tiên nữ*, tuy nhiên xác suất này cực kỳ nhỏ. Kích thước đám mây xác suất mà chúng tôi nói tới chính là đề cập tới ý nghĩa về mặt kỹ thuật. Hàm ý ám chỉ biên giới mơ hồ đó ngoài biên giới này thì chỉ còn đám mây xác suất mỏng manh tới mức có thể bỏ qua.

Nhưng tới ngày thứ ba, một ngoại lệ đã xuất hiện. Trong tình huống không có bất kỳ ai quan sát, toàn bộ mười quả sét hòn được bắn ra từ vũ khí lôi cầu đều chuẩn xác nhắm trúng đích. Đây là một loại electron vĩ mô lấy kim loại làm mục tiêu giải phóng năng lượng, năng lượng khi giải phóng rất lớn. Một phần ba số xe bọc thép cũ được đặt làm mục tiêu đều bị nung chảy.

“Chắc chắn là có sơ suất nào đó, ắt phải có người quan sát. Có lẽ có máy quay nào đó chưa được tắt, hoặc có ai đó đã mở mắt để

xem đám mây electron vĩ mô trông như thế nào," Đinh Nghi khẳng định.

Vì thế, trong lần bắn sau đó, hai máy quay duy nhất còn lại cũng bị tháo ra, tất cả mọi người ở trường bắn đều được lệnh di tản tới một boong-ke dưới lòng đất cách biệt với thế giới bên ngoài. Trường bắn không còn bất kỳ ai. Súng máy lôi cầu đã được sửa về chế độ tự động bắn ở trạng thái nhắm bắn chuẩn.

Nhưng mười lăm quả sét hòn được bắn ra lần này vẫn hoàn toàn trúng đích.

Tôi rất vui vì đã có việc làm khó được Đinh Nghi, kể cả khó khăn tạm thời cũng được. Sau khi nhìn thấy kết quả, anh ta thực sự lo lắng. Nhưng sự lo lắng này so với thứ tôi muốn hoàn toàn khác nhau. Anh ta không hề cảm thấy bối rối.

"Lập tức dừng thí nghiệm và huấn luyện bắn đạn thật đi," Đinh Nghi nói với Lâm Vân. Lâm Vân nhìn lại anh ta, sau đó nhìn lên bầu trời.

Tôi thắc mắc: "Tại sao phải dừng lại? Lần bắn này hoàn toàn không có người quan sát và hiệu ứng lượng tử đã không xuất hiện. Chúng ta cần tìm hiểu tại sao."

Lâm Vân nói trong khi mặt vẫn ngửa lên: "Không, có người đang quan sát."

Tôi nhìn lên bầu trời. Tôi phát hiện những đám mây dày đặc mấy ngày nay không biết từ lúc nào đã tản ra thành một đường, để lộ khung trời xanh biếc.

20

ĐỐT CHIP

Chúng tôi trở về căn cứ từ phía Nam và nhận thấy Bắc Kinh đã bước vào độ cuối thu, buổi tối trở nên rất lạnh. Nhiệt độ hạ thấp, lòng nhiệt tình của quân đội với vũ khí sét hòn cũng giảm theo. Vừa mới quay trở lại căn cứ, Đại tá Hứa nói với chúng tôi rằng Tổng cục Vũ trang không có kế hoạch trang bị loại vũ khí này trong quân đội trên quy mô lớn, quy mô của đơn vị Thần Quang sẽ không được mở rộng. Thái độ này của cấp trên chủ yếu dựa vào việc cân nhắc khả năng phòng thủ của vũ khí sét hòn. Vũ khí sét hòn mà chúng tôi đang có hiện nay vốn có một khắc tinh tồn tại ngay trong nó: Sét hòn có thể được tăng tốc bởi từ trường, đồng thời cũng có thể bị từ trường làm lệch hướng. Điều này cho phép kẻ thù dùng từ trường ở mức độ ngược lại để chống lại sét hòn, cho nên loại vũ khí này sau khi được áp dụng vào thực chiến sẽ nhanh chóng phải đối mặt với việc phòng ngự hiệu quả từ kẻ địch.

Trong giai đoạn nghiên cứu tiếp theo của căn cứ, chúng tôi tính toán để tìm ra phương pháp phá giải trường điện từ phòng ngự của kẻ địch, đồng thời chuyển mục tiêu công kích của vũ khí

sét hòn từ người sang thiết bị vũ khí. Điều đầu tiên chúng tôi nghĩ tới là thu thập các electron vĩ mô có khả năng thiêu cháy các dây dẫn. Đây là phương pháp hiệu quả làm tê liệt vũ khí kỹ thuật cao của đối phương. Tuy nhiên, trong lúc làm thí nghiệm, chúng tôi phát hiện một vấn đề nghiêm trọng: Nếu sét hòn có thể thiêu cháy dây dẫn thì cũng có khả năng giải phóng năng lượng vào các vật có thể tích lớn làm bằng kim loại. Quá trình thiêu cháy các vật kim loại lớn làm tiêu hao nguồn năng lượng cực lớn, cho nên phần lớn năng lượng được giải phóng đều bị hao tổn ở mấy thứ này, năng lượng tác dụng lên dây dẫn chỉ còn chiếm một phần nhỏ, hiệu quả rất thấp. Đặc biệt là khả năng phá hủy vũ khí sẽ vô cùng hạn chế.

Bước tiếp theo, mục tiêu mà chúng tôi nghĩ tới là chip điện tử. Đây là mục tiêu tuyệt vời nhất mà vũ khí sét hòn có thể bắn trúng. Thứ nhất, chất liệu của con chip rất đặc thù. Nhìn chung, chip không giống dây dẫn ở đặc điểm những vật thể gần giống với dây dẫn nhưng không có vai trò quan trọng sẽ làm phân tán năng lượng của vũ khí. Chip không như thế. Đồng thời, thể tích của chip rất nhỏ, không cần năng lượng giải phóng quá lớn cũng có thể phá hoại được một lượng chip rất lớn. Chip điện tử bị phá hủy sẽ là đòn chí mạng đối với vũ khí hiện đại kỹ thuật cao. Tuy nhiên, dùng chip để làm mục tiêu giải phóng năng lượng cho vũ khí sét hòn (chúng tôi gọi loại electron này là electron vĩ mô “ăn” chip) là một việc hiếm thấy, chúng tôi gọi đây là viên minh châu trên vương miện của sét hòn. Để thu thập số lượng lớn những electron vĩ mô loại này, chúng tôi cần thực hiện nhận biết mật độ phổ tồn tại trong electron vĩ mô. Việc này lại cần tới nguồn kinh phí khổng lồ, trong khi cấp trên đã ra lệnh ngừng tài trợ cho dự án này.

Nhằm giành được sự chú ý của cấp trên, Đại tá Hứa đã tranh

thủ kinh phí nghiên cứu, quyết định sử dụng các electron vĩ mô "ăn" chip đã thu thập được để tiến hành diễn tập tấn công một lần.

Cuộc diễn tập diễn ra tại căn cứ thử nghiệm xe tăng 2005. Trước kia, tôi và Lâm Vân từng tới đây để tìm hiểu về "hệ thống phòng thủ que dò", còn bây giờ, nơi đây hoàn toàn yên tĩnh, cỏ dại mọc ngang dọc trên những vết bánh xe để lại. Chúng tôi chỉ còn thấy hai chiếc xe tăng chủ lực 2000 vừa được chuyển tới đây ngày hôm qua để dùng làm mục tiêu bắn thử nghiệm.

Ban đầu, những người tới xem buổi diễn tập chỉ có những nhân viên liên quan thuộc Tổng cục Vũ trang, nhưng mới hai tiếng trước, chúng tôi nhận được thông báo số người tham gia sẽ tăng gấp đôi. Đa phần những người này tới từ Tổng cục Tham mưu, trong đó còn có một vị thiếu tướng và một vị trung tướng.

Chúng tôi đưa họ tới khu ngắm bắn. Mục tiêu ngắm bắn ngoại trừ hai chiếc xe tăng còn có mấy chiếc xe bọc thép. Bên trong một chiếc xe đã được trang bị thiết bị điện tử quân sự. Một chiếc xe khác thì được lắp bộ điều chế tần số FM. Một chiếc khác thì được lắp một bộ thiết bị ra-đa. Chiếc còn lại thì đặt vài bộ máy tính quân dụng đã được gia cố thêm. Những chiếc máy tính này đều đã được bật nguồn, đang ở chế độ màn hình chờ. Một tên lửa đất đối không* lỗi thời bị đào thải cũng được sử dụng làm mục tiêu. Tất cả những thứ này được xếp thành một hàng.

Khi đang quan sát những thứ được dùng để làm mục tiêu này, chúng tôi cố tình mở toang bộ điều khiển điện tử của các trang thiết bị, để những người tới xem có thể thấy được IC trên những thứ này đều còn nguyên vẹn.

“Chàng trai, anh nói là thứ vũ khí mới này có thể phá hủy được tất cả IC này hả?” Vị trung tướng hỏi tôi.

“Đúng vậy, thưa trung tướng. Các bộ phận khác sẽ gần như còn nguyên vẹn,” tôi trả lời.

“Có phải như thế này không: Những IC này sẽ bị cảm ứng điện từ do loại sét đó sinh ra phá hoại?” Vị thiếu tướng hỏi. Anh ta trông rất trẻ, rõ ràng là một vị thiếu tướng làm bên kỹ thuật.

Tôi lắc đầu: “Không phải, cảm ứng điện từ do sét thông thường sinh ra sẽ bị yếu đi rất nhiều do hiệu ứng lồng Faraday của các loại xe có lớp vỏ kim loại hoặc xe tăng. Sét hòn có thể xuyên qua lớp giáp và đốt cháy những IC này thành tro.

Hai vị tướng nhìn nhau rồi lắc đầu cười, rõ ràng họ cho rằng chuyện này rất khó tin. Lâm Vân và Đại tá Hứa dẫn mọi người quay trở lại điểm bắn cách đó năm trăm mét, để cho họ xem súng máy lôi cầu. Súng máy đã được lắp trên một chiếc xe tải vốn được dùng để vận chuyển tên lửa.

Trung tướng nói: “Tôi có giác quan thứ sáu đối với vũ khí. Một loại vũ khí uy lực lớn bất kể là hình dạng gì đều sẽ toát ra sự sắc bén vô hình. Nhưng đối với thứ này, tôi không nhìn thấy được sự sắc bén đó.”

“Thủ trưởng, quả bom nguyên tử đầu tiên có vẻ ngoài giống một khối trụ bằng sắt lớn. Ngài cũng không thể nhìn thấy bất kỳ góc cạnh sắc bén nào của nó. Giác quan thứ sáu của ngài chỉ phù

hợp với vũ khí truyền thống thôi," Đại tá Hứa trả lời.

"Tôi hy vọng là vậy," Trung tướng đáp lại.

Buổi diễn tập sắp bắt đầu, vì để đảm bảo an toàn, chúng tôi đã xây dựng một boong-ke đơn giản bằng bao cát cho những người quan sát. Mọi người lần lượt đứng vào sau boong-ke.

Mười phút sau, màn bắn thử bắt đầu. Thao tác đối với súng máy lôi cầu rất giống súng máy truyền thống. Loại súng máy này cũng có cơ chế bắn dùng cò súng, thiết bị ngắm bắn gần như tương tự với súng máy bình thường. Bản thiết kế đầu tiên của nó là dùng máy tính điều khiển để thực hiện việc bắn, dùng con chuột để di chuyển con trỏ trên màn hình tiến tới mục tiêu, và bệ bắn của súng máy lôi cầu sẽ tự động ngắm bắn. Nhưng một hệ thống như vậy cần một bộ điện tử và cơ giới rất phức tạp. Trong khi vũ khí lôi cầu không cần nhắm quá chính xác, thậm chí nếu ở một sai sót nhất định, sét hòn vẫn có thể tiêu diệt được mục tiêu. Cho nên chúng tôi quyết định dùng phương thức thô sơ nhất để thao tác loại vũ khí tiên tiến nhất này, một phần vì thời gian quá gấp, phần còn lại là cố ý đơn giản hóa thiết kế. Thượng sĩ thao tác ngày hôm nay là một xạ thủ xuất sắc trong quân đội.

Đầu tiên, chúng tôi nghe thấy âm thanh dùng đoàng rất to làm rung màng nhĩ. Âm thanh này được tạo ra bởi tia sét nhân tạo được kích thích từ bệ bắn, ngay sau đó, ba quả sét hòn có màu cam đỏ xếp thành hàng cách nhau năm mét lao về phía xe tăng trong tiếng rít thảm thiết. Sau khi đánh trúng mục tiêu, sét hòn biến mất, như thể hòa vào xe tăng. Tiếp đó, ba tiếng nổ phát ra từ bên trong xe tăng. Âm thanh này giòn giã, giống như điểm phát nổ không phải trong xe tăng mà ngay bên tai mỗi người. Xạ thủ tiếp tục bắn

vào các mục tiêu còn lại, số lượng sét hòn bắn ra từ hai đến năm quả. Âm thanh đùng đoàng của quá trình kích phát hồ quang điện, tiếng rít của sét hòn và tiếng nổ khi chúng bắn trúng mục tiêu vang lên không ngừng. Trong khu vực cách mục tiêu năm trăm mét, hai quả sét hòn bắn trượt mục tiêu hoặc xuyên qua mục tiêu nhưng không phát nổ đang trôi nổi…

Quả sét hòn cuối cùng bắt trúng tên lửa đất đối không, sau đó, mọi thứ mới lắng xuống. Hai quả sét hòn trượt mục tiêu trôi nổi trên khu vực mục tiêu một lúc rồi lần lượt biến mất không một tiếng động. Một đám khói màu đen bốc lên từ xe bọc thép nhưng những mục tiêu khác vẫn im lặng nằm đó như không có chuyện gì xảy ra.

“Mấy đường đạn báo hiệu của các cô đã làm được những gì?” Một vị đại tá hỏi Lâm Vân.

“Rồi ngài sẽ thấy,” Lâm Vân tự tin đáp.

Tất cả mọi người rời khỏi boong-ke, tiến tới khu vực tầm ngắm. Tuy tự tin vào kết quả sẽ nhìn thấy, nhưng khi nhìn những sĩ quan cao cấp xung quanh sẽ quyết định vận mệnh của dự án này, tôi lại cảm thấy thấp thỏm. Phía trước, chiếc xe bọc thép đã không còn bốc khói, không khí mang một mùi tươi mát, lúc chúng tôi lại gần khu vực tầm ngắm hơn thì thứ mùi ấy ngày càng nồng. Một vị tướng hỏi đó là mùi gì. Lâm Vân trả lời: “Đây là mùi của ozone khi sét hòn giải phóng năng lượng. Thủ trưởng, đây chính là mùi thuốc súng trong chiến tranh tương lai.”

Tôi và Lâm Vân dẫn mọi người tới trước hai chiếc xe bọc thép. Những người tham quan vây lấy và nhìn kỹ thùng xe. Họ không thể tìm thấy bất kỳ vết cháy nào cả. Thùng xe vẫn nguyên vẹn. Lúc

chúng tôi mở cửa sau ra, một vài người chui đầu vào nhìn. Ngoài mùi ozone nồng nặc thì không hề có vết tích hư hại nào. Bốn chiếc máy tính quân sự vẫn ngay ngắn ở trong xe. Nhưng chắc chắn họ thấy được điểm khác biệt. Mọi màn hình máy tính đều đen thui. Chúng tôi lấy một chiếc máy tính ra và đặt nó dưới đất. Lâm Vân mở lớp vỏ xanh đậm, tôi nhấc máy tính lên và để nghiêng, từ trong máy tính ào ra một lớp bụi màu trắng. Lớp bụi còn kẹp lại một số mảnh vụn nhỏ màu đen. Tôi giơ chiếc máy tính lên cao để tất cả mọi người đều thấy được bên trong. Tôi nghe thấy một hồi thốt lên kinh ngạc từ đám đông.

Trên bo mạch chủ, hai phần ba số chip đã không còn.

Những tiếng thán phục không ngừng vang lên. Những người quan sát đều nhìn thấy trong chiếc xe tăng chủ lực 2000, trong bộ thiết bị điều chế tần số FM và bộ ra-đa, hơn nửa số chip đã biến thành tro hoặc bị cháy xém. Sự tán thưởng lên tới đỉnh điểm khi chúng tôi mở phần đầu của tên lửa đất đối không ra. Tất cả mọi người đều nhìn thấy phần dẫn hướng của đạn đạo đã biến thành một hộp đựng tro cốt của chip. Hai sĩ quan phụ trách tên lửa đạn đạo chịu trách nhiệm tháo gỡ đầu đạn đã ngẩng đầu lên đầy kinh hãi nhìn tôi và Lâm Vân. Vị trung tướng xuyên qua đám người để nhìn súng máy lôi cầu, biểu lộ vẻ mặt như nhìn thấy quỷ, ông lớn tiếng: “Đây chính là loại vũ khí có thể xuyên qua vạn quân lấy được thủ cấp của thượng tướng”

Những người tham quan nhiệt liệt vỗ tay. Nếu chúng tôi cần nghĩ một khẩu hiệu quảng cáo cho loại vũ khí này thì chẳng còn câu nào tốt hơn thế được nữa.

Sau khi quay trở về căn cứ, tôi phát hiện tổn thất của bản

thân: Chiếc máy tính xách tay của tôi mang theo tới buổi bắn thử không bật lên được nữa. Tôi mở nó ra, phát hiện bên trong đầy tro trắng. Tôi thổi một hơi, tro trắng bay lên làm tôi ho sặc sụa. Khi nhìn vào bo mạch chủ của máy tính, tôi nhận thấy CPU và hai thanh RAM 256 MB không còn nữa, chúng đã biến thành tro và bay tứ tán ban nãy. Lúc buổi diễn tập bắn thử diễn ra, tôi vốn định quan sát rồi dùng máy tính để ghi chép lại. Vị trí của tôi với điểm mục tiêu bắn của sét hòn gần hơn một nửa so với mọi người nhưng vẫn đảm bảo cự ly an toàn năm mươi theo quy định.

Thực ra, tôi đã sớm chú ý tới thể tích quá nhỏ của chip. Mỗi con chip chỉ có thể thu hút được một lượng nhỏ trong năng lượng do sét hòn giải phóng. Số năng lượng dư thừa sẽ phát huy tác dụng ở cự ly xa hơn. Đối với mục tiêu nhỏ như chip, phạm vi sức mạnh của sét hòn sẽ được mở rộng hơn rất nhiều.

21
MỘT HIỆN TƯỢNG DỊ THƯỜNG (3)

Đêm hôm đó, trăng rất sáng, tôi, Lâm Vân và Đinh Nghi cùng đi dạo trên con đường nhỏ yên tĩnh trong căn cứ, cũng chảo luận về việc làm thế nào để vũ khí sét hòn có thể khắc phục được vấn đề từ trường phòng thủ.

“Bây giờ, chúng ta có thể khẳng định rằng chỉ cần chúng ta còn sử dụng electron vĩ mô mang điện tích thì vấn đề này không thể giải quyết được,” Lâm Vân nói.

“Tôi cũng nghĩ như vậy,” Đinh Nghi đồng tình. “Dạo này tôi đang tính toán để định vị trạng thái vận động của electron vĩ mô nhằm xem electron vĩ mô ấy thuộc về hạt nhân nguyên tử nào. Về mặt lý thuyết, đây là câu chuyện cực kỳ uyên thâm và gian nan, có một số trở ngại gần như không thể khắc phục. Đây sẽ là một con đường dài. Tôi ngờ rằng nhân loại trong thế kỷ này sẽ không thể tạo được bước đột phá.”

Tôi nhìn ngắm khung trời đêm trăng tròn thưa thớt vài ngôi sao, cố mường tượng những nguyên tử có đường kính từ 500 đến 1000km sẽ có hình dạng ra sao.

Đinh Nghi tiếp tục: “Suy cho cùng, nếu chúng ta quả thực có thể tìm được hạt nhân nguyên tử vĩ mô thì đồng nghĩa với việc chúng ta tìm được neutron vĩ mô không tích điện. Thứ này chắc chắn có thể xuyên qua hàng rào điện từ.”

“Neutron vĩ mô không thể bị kích thích như các electron vĩ mô, và nó cũng không thể giải phóng năng lượng thì làm thế nào để biến nó thành vũ khí được?” Lâm Vân đặt câu hỏi mà tôi cũng đang nghĩ tới.

Đinh Nghi đang định trả lời thì Lâm Vân đã đưa một ngón tay đặt lên miệng anh ta: “Suỵt. Nghe này!”

Chúng tôi đang đi bộ đến bên cạnh khu thí nghiệm kích thích sét hòn, trước khi chúng tôi nghĩ ra phương pháp nhận biết mật độ phổ thì thí nghiệm trên số lượng lớn các động vật đã từng được thực hiện ở đây nhằm chọn ra các electron vĩ mô loại hình vũ khí. Mấy trăm động vật thí nghiệm đã bị sét hòn đánh thành tro tàn. Tòa nhà này là nơi đầu tiên Lâm Vân đưa tôi tới hồi mới đến căn cứ, cũng là nơi đầu tiên cô ấy trình diễn vũ khí sét. Nơi này được cải tạo từ một nhà kho lớn. Ngay lúc này, dưới ánh trắng bàng bạc, một bóng đen khổng lồ không có bất cứ chi tiết cụ thể nào hiện ra. Lâm Vân ra hiệu, chúng tôi dừng lại, sau khi tiếng bước chân biến mất, tôi nghe thấy một âm thanh truyền đến từ khu thí nghiệm.

Đó là tiếng cừu.

Nhưng lúc này khu thí nghiệm không thể nào có cừu được. Thí nghiệm động vật đã dừng lại gần hai tháng. Trong thời gian này, khu thí nghiệm đều đóng cửa.

Âm thanh đó lại vang lên, không thể nghi ngờ gì nữa, đó là

tiếng cừu, lúc ẩn lúc hiện, nghe vô cùng thê lương. Thật kỳ lạ, âm thanh đó khiến tôi nhớ đến tiếng nổ của sét hòn. Hai âm thanh này có một điểm chung: Tuy người nghe có thể nhận biết được phương hướng của âm thanh nhưng đồng thời lại cảm thấy âm thanh ấy đang ngập tràn không gian. Thậm chí, người nghe có lúc còn tưởng âm thanh ấy bắt nguồn từ bên trong bản thân mình.

Lâm Vân bước tới cửa chính của khu thí nghiệm. Đinh Nghi đi theo. Hai chân tôi như chứa chì, đứng im không động đậy. Chính là cảm giác đó, toàn thân tôi rét run, giống như bị ôm chặt bởi bàn tay lạnh lẽo khổng lồ. Tôi biết là họ sẽ không nhìn thấy cừu. Lâm Vân đẩy cửa khu thí nghiệm. Cửa sắt lớn tạo ra tiếng động rầm rầm khi trượt theo đường ray, nhấn chìm tiếng cừu kêu yếu ớt. Sau khi tiếng mở cửa biến mất thì tiếng cừu cũng biến mất theo. Lâm Vân bật đèn, nhìn qua cửa, tôi thấy được một phần bên trong tòa nhà to lớn này. Nó có một bãi đất trống hình vuông được rào lại bằng hàng rào sắt cao hơn hai mét. Đó là nơi đặt mục tiêu trong lúc làm thí nghiệm kích thích. Chính ở chỗ này, mấy trăm động vật thí nghiệm đã bị sét hòn tiêu diệt. Hiện tại, khu vực này trống không. Lâm Vân tìm kiếm tới lui trong khu thí nghiệm. Như tôi đã dự liệu, cô ấy không tìm thấy gì cả. Đinh Nghi đứng im ở cổng, ánh đèn hắt bóng hình dáng lêu nghêu của anh ta.

“Rõ ràng là tôi nghe thấy tiếng cừu!” Lâm Vân nói lớn, giọng nói của cô ấy vọng lại.

Đinh Nghi không trả lời Lâm Vân mà quay người bước về phía tôi, thì thầm bên cạnh: “Mấy năm nay anh có gặp chuyện gì không?”

“Ý anh là gì?” Tôi cố gắng giữ cho giọng mình không run rẩy.

“Một vài chuyện… mà anh không cho đó là chuyện có thể gặp phải trên đời.”

“Tôi không hiểu,” tôi cố nở nụ cười, nhưng trong thâm tâm, tôi biết nụ cười này của mình trông rất khó coi.

“Vậy thì thôi,” Đinh Nghi vỗ vai tôi. Đây là hành động anh ta chưa từng làm với tôi nhưng cũng đem lại cho tôi chút an ủi. “Thực ra trong tự nhiên, những chuyện dị thường luôn là một biểu hiện khác của chuyện bình thường.” Tới lúc tôi hiểu được câu nói này, Đinh Nghi đã hét lên với Lâm Vân còn đang trong khu thí nghiệm. “Đừng tìm nữa, ra mau đi!”

Lâm Vân tắt đèn trước khi bước ra. Lúc cửa sắt gần đóng lại, tôi nhìn thấy một vạt trăng sáng xuyên qua cửa sổ chiếu vào khu thí nghiệm tối tăm, tạo ra một quầng sáng hình thang trên mặt đất, ngay tại vị trí chính giữa bãi nghĩa địa được rào bởi hàng rào sắt. Tôi cảm thấy bên trong nơi này rất lạnh, rất tối, giống như một tòa lăng mộ bị lãng quên từ lâu.

22
NHÀ MÁY ĐIỆN HẠT NHÂN

Việc sử dụng vũ khí sét hòn vào thực tế diễn ra sớm hơn dự liệu của chúng tôi.

Buổi trưa hôm đó, đơn vị Thần Quang nhận được mệnh lệnh khẩn từ cấp trên, ra lệnh cho đơn vị mang toàn bộ trang mang toàn bộ trang thiết bị trong trạng thái chiến đấu xuất phát ngay lập tức, đồng thời giải thích rằng đây không phải diễn tập. Một nhóm trong đơn vị mang theo hai súng máy lôi cầu rồi ngồi trực thăng lên đường. Đại tá Hứa, tôi và Lâm Vân cũng đi theo. Trực thăng chỉ bay hơn mười phút thì hạ cánh. Nơi này có quốc lộ đi qua. Với khoảng cách này thì ngồi ô tô cũng chỉ mất tầm đó thời gian. Xem ra việc này rất cấp bách. Sau khi rời khỏi khoang trực thăng, chúng tôi biết ngay mình đang ở đâu. Phía trước là một quần thể các tòa nhà màu trắng chói lọi dưới ánh mặt trời. Một tòa nhà hình trụ tròn cao lớn nằm ngay giữa khu phức hợp thu hút ánh mắt của mọi người, tòa nhà đó gần đây còn thường xuyên xuất hiện trên truyền hình. Đây là một lò phản ứng hạt nhân quy mô lớn và là nhà máy điện hạt nhân lớn nhất thế giới vừa được hoàn thành.

Nhìn từ vị trí này, khu vực nhà máy điện không có ai, rất yên tĩnh. Xung quanh chúng tôi thì lại căng thẳng và bận rộn. Vài chiếc xe quân sự vừa tới, cảnh sát được trang bị toàn diện bước xuống theo từng tốp. Bên cạnh chiếc xe jeep quân sự, ba viên sĩ quan dùng ống nhòm quan sát về hướng nhà máy điện rất lâu. Cạnh xe cảnh sát, một nhóm cảnh sát đang mặc áo chống đạn, súng ống nằm rải rác trên mặt đất. Tôi nhìn theo hướng ánh mắt của Lâm Vân thì thấy một vài lính bắn tỉa ở trên mái tòa nhà phía sau, nhắm súng trường về hướng lò phản ứng.

Trực thăng hạ cánh ở trụ sở tiếp đãi khách của nhà máy điện. Một viên trung tá cảnh sát lặng lẽ dẫn chúng tôi tới một gian phòng hội nghị trong nhà khách. Nơi này đã trở thành một trung tâm chỉ huy tạm thời. Một vài vị chỉ huy cảnh sát và cảnh sát đang bao quanh một vị lãnh đạo mặc vest đen, họ đang chăm chú nhìn vào một bản vẽ lớn, có vẻ là sơ đồ bố cục bên trong nhà máy điện. Theo lời giới thiệu của viên sĩ quan dẫn chúng tôi tới, người đó chính là Tổng chỉ huy. Tôi nhận ra ông ấy vì ông ấy thường xuyên xuất hiện trên truyền hình. Sự xuất hiện của một vị lãnh đạo cấp Trung ương đã nói lên tình trạng nghiêm trọng của sự việc.

“Sao lại đem quân đội chính quy tới đây? Đừng để lại nhiều manh mối thế!” Một vị quan chức cảnh sát lên tiếng.

“À, tôi đã yêu cầu Tổng Cục tham mưu điều họ tới. Vũ khí mới của họ có lẽ sẽ mang lại tác dụng” Tổng chỉ huy trả lời. Đây là lần đầu tiên ông ấy ngẩng lên sau khi chúng tôi bước vào. Trên gương mặt ấy không hề chứa sự căng thẳng và lo lắng như những viên sĩ quan cảnh sát và sĩ quan quân đội xung quanh. Thay vào đó, ông tỏ cái vẻ chán chường của người làm việc công theo thông lệ, trong trường hợp này, thái độ này lại thể hiện sức mạnh tinh thần bên

trong. “Người phụ trách của các anh là ai? À, được rồi, Đại tá này, tôi có hai câu hỏi: Một, thiết bị của các anh có thể tiêu diệt được mục tiêu sống trong đó mà không phá hủy tất cả các thiết bị bên trong tòa nhà không?”

“Được, thưa Thủ trưởng”

“Câu hỏi thứ hai là… Mà thôi, các anh đi xem tình hình hiện trường đã, rồi tôi hỏi sau. Chúng ta tiếp tục.” Nói đoạn, ông ấy quay lại, chuyên chú nhìn vào bản vẽ cùng những người xung quanh. Viên trung tá ra hiệu cho chúng tôi đi theo, bước ra khỏi phòng họp, tới trước cánh cửa của gian phòng bên cạnh đang để ngỏ. Chúng tôi bước qua rất nhiều dây cáp được mắc tạm thời thì vị Trung tá mới ra hiệu cho chúng tôi dừng lại.

“Không còn nhiều thời gian nữa, tôi chỉ có thể nói sơ lược về tình hình. Chín giờ sáng nay, khu vực lò phản ứng của nhà máy hạt nhân bị tám tên khủng bố chiếm giữ. Chúng đã cướp một chiếc xe buýt chở học sinh tiểu học đi tham quan nhà máy. Trong quá trình chiếm giữ, chúng đã giết chết sáu cảnh vệ ở bộ phận an ninh của nhà máy điện. Trong tay của chúng bây giờ ngoài ba mươi lăm học sinh tiểu học, còn có tám người là kỹ sư và nhân viên vận hành nhà máy điện.”

“Bọn chúng đến từ đâu?” Lâm Vân hỏi.

“Vườn địa đàng”

Tôi biết tổ chức khủng bố xuyên quốc gia này. Một suy nghĩ ôn hòa vô hại khi diễn biến tới trạng thái cực đoan thì cũng sẽ nguy hiểm tột độ. Tổ chức Vườn địa đàng này là một ví dụ điển hình. Tiền thân của họ là một nhóm những người bài xích công nghệ, đi tới một hòn đảo nhỏ ở Thái Bình Dương để tạo lập một xã hội thử

nghiệm thu nhỏ, cố gắng tránh né công nghệ hiện đại và quay về cuộc sống điền viên. Tổ chức này cũng giống như bao tổ chức khác trên thế giới, ban đầu, họ chỉ là một xã hội khép kín, không có các đội nhóm hiếu chiến. Nhưng theo thời gian, suy nghĩ của những con người biệt lập với thế giới này dần biến thành cực đoan trong sự cô độc. Từ tránh né công nghệ cho tới hận thù công nghệ, từ tránh xa khoa học tới phản khoa học. Một số người cốt cán có tư tưởng cực đoan bắt đầu rời khỏi hòn đảo nhỏ được họ gọi là Vườn địa đàng hiện đại với sứ mệnh tiêu diệt khoa học kỹ thuật hiện đại, quay về đời sống ruộng đồng trên toàn thế giới, và thực hiện các hoạt động khủng bố.

So với các tổ chức khủng bố muôn hình muôn vẻ khác, mục tiêu tập kích của Vườn địa đàng đã khiến mọi người không biết xử trí ra sao. Họ cho nổ các máy gia tốc siêu lớn của Tổ chức Nghiên cứu Hạt nhân châu Âu*, thiêu rụi hai phòng thí nghiệm Gen ở Bắc Mỹ, phá hoại bể thăm dò neutrino* lớn nằm sâu trong giếng mỏ ở Canada và còn ám sát ba người đoạt giải Nobel Vật lý. Vì các cơ sở khoa học và các nhà khoa học cơ bản này hầu như không có khả năng phòng bị nên Vườn địa đàng đã nhiều lần ra tay thành công. Tuy nhiên, việc họ tập kích một lò phản ứng hạt nhân như thế này là lần đầu tiên.

“Các anh đã sử dụng những biện pháp gì?” Lâm Vân hỏi tiếp.

“Chưa gì cả, chỉ bao vây từ xa, chúng tôi thậm chí không dám đến gần. Họ đã cài chất nổ lên trên lò phản ứng, có thể phát nổ bất cứ lúc nào.”

“Theo như tôi biết, vỏ ngoài của các lò phản ứng hạt nhân siêu lớn đều rất dày và kiên cố, lớp bê tông cốt thép thậm chí dày đến

vài mét. Chúng có thể mang được bao nhiêu thuốc nổ vào đó?"

"Không nhiều lắm, chỉ một lọ thuốc nhỏ màu đỏ."

Câu nói cuối cùng của vị trung tá khiến tôi và Lâm Vân rùng mình. Vườn địa đàng tuy hận thù công nghệ nhưng vì để đạt được mục đích hủy diệt công nghệ, họ đã bất chấp tất cả để sử dụng nó. Thực chất, Vườn địa đàng chính là một tổ chức khủng bố có tiềm năng khoa học kỹ thuật cao nhất. Rất nhiều thành viên trong đó là các nhà khoa học cao cấp. Loại thuốc màu đỏ kia chính là phát minh của họ. Đó là các mảnh nhỏ uranium được làm giàu* được bọc trong một loại vật liệu nano, chỉ cần một lực va chạm đủ mạnh, không cần nén hướng tâm thì cũng có thể phân tách và phát nổ. Phương pháp mà họ thường dùng là hàn chết họng của một khẩu súng có miệng lớn, rồi nhét vài viên thuốc đỏ vào miệng súng đã bị hàn chết đó. Đạn của súng đã được mài phẳng phần đỉnh, chỉ cần nổ súng, đạn sẽ va vào viên thuốc đó dẫn tới phát nổ vũ khí hạt nhân. Đây chính là trò chơi mà Vườn địa đàng ưa thích sử dụng. Chiến thuật này đã thành công từ vị trí trên mặt đất làm nổ máy gia tốc lớn nhất thế giới nằm sâu mấy trăm mét trong lòng đất thành ba mảnh. Trong phút chốc, thứ vũ khí này khiến cả thế giới phải khiếp sợ.

Trước khi dẫn chúng tôi vào một gian phòng, viên trung tá cảnh cáo: "Sau khi vào đó, mọi người cần cẩn trọng lời nói của mình. Nơi này đang gọi kết nối video hai chiều với kẻ địch."

Sau khi tiến vào gian phòng, chúng tôi nhìn thấy vài viên sĩ quan cảnh sát và sĩ quan quân đội đang nhìn chằm chằm vào một màn hình lớn. Tình huống trên màn hình nằm ngoài dự liệu của tôi, trong giây lát, tôi nghĩ rằng mình đã lầm: Một nữ giáo viên

đang dạy một nhóm trẻ em học. Phía sau là một màn hình điều khiển rất lớn, có rất nhiều màn hình nhỏ và các máy móc đang nhấp nháy. Đây có lẽ là phòng điều khiển của lò phản ứng hạt nhân. Sự chú ý của tôi tập trung vào nữ giáo viên. Cô ấy khoảng ngoài ba mươi tuổi, ăn mặc trang nhã, gương mặt gầy gò, đeo cặp kính tinh xảo có gắn sợi dây vàng. Phía sau cặp kính là một đôi mắt ánh lên vẻ trí tuệ, giọng nói nhẹ nhàng, ấm áp. Khi nghe thấy giọng nói ấy, tôi đang trong trạng thái căng thẳng, sợ hãi cũng thấy được an ủi phần nào. Lòng tôi tràn ngập niềm kính phục đối với cô giáo này. Cô ấy mang theo học sinh tới tham quan nhà máy điện hạt nhân, bản thân đang trong tình thế hiểm nguy nhưng vẫn thong dong, tự tại, dùng tinh thần trách nhiệm cao cả để an ủi các cô cậu học trò của mình.

“Cô ta là thủ lĩnh địa bàn châu Á của tổ chức Vườn địa đàng, là kẻ lên kế hoạch chính và chỉ huy lần khủng bố này. Tháng Ba năm ngoái, chỉ trong một ngày, cô ta đã giết hai nhà khoa học đạt giải Nobel ở Bắc Mỹ và sau đó đào thoát thành công. Cô ta đứng thứ ba trong danh sách tội phạm của tổ chức Vườn địa đàng bị các quốc gia truy nã gắt gao nhất.” Trung tá chỉ vào nữ “giáo viên” trên màn hình rồi nói nhỏ với chúng tôi.

Như thể vừa bị giáng một đòn vào đầu, trong một lúc, tôi dường như không nắm bắt được hiện thực xung quanh, quay lại nhìn Lâm Vân, cô ấy không có vẻ quá sốc. Tôi nhìn lại màn hình, lập tức phát hiện điều dị thường: Những đứa trẻ đang co cụm thành một nhóm, ánh mắt kinh hãi nhìn về phía “cô giáo” giống như đang đối mặt với một con quái vật có thật. Tôi mau chóng phát hiện nguyên nhân của sự kinh hãi ấy: Một cậu bé đang nằm trên mặt đất, hộp sọ của cậu bị đập vỡ thành những mảnh nhỏ rải

rác tứ phía. Đôi mắt của cậu bé mở to, mê man nhìn về phía dịch não và máu tươi của chính mình. Mặt đất lưu lại vài vết giày dính máu của "cô giáo". Tôi nhận thấy ống tay áo bên phải của cô ta dính vài vết máu. Khẩu súng lục mà cô ta dùng để đập vỡ sọ đứa trẻ này đang nằm trên bàn điều khiển.

"Được rồi, các con ơi, các con yêu của cô, bài trước đã hoàn thành rồi. Chúng ta tiếp tục nào. Cô hỏi một câu nhé. Đơn vị cơ bản tạo nên vật chất là gì?" "Cô giáo" tiếp tục giảng bài, giọng nói vẫn nhẹ nhàng và êm ái nhưng giờ tôi cảm thấy như thể một con rắn nhỏ cuốn quanh cổ mình. Những đứa trẻ ấy chắc chắn có cảm giác giống tôi, chỉ là chúng mạnh mẽ hơn tôi gấp trăm lần.

"Nào con, con trả lời cho cô xem nào," không thấy đứa trẻ nào mở miệng nên "cô giáo" liền chỉ định một bé gái. "Không sao, trả lời sai cũng không cần sợ hãi." Gương mặt "cô giáo" nở nụ cười mỉm hòa nhã, giọng nói vẫn vô cùng nhẹ nhàng.

"Nguyên… Nguyên tử," bé gái run rẩy.

"Xem này, câu trả lời sai rồi. Nhưng không sao, đứa trẻ ngoan, giờ cô nói cho con đáp án chính xác nhé: Đơn vị cơ bản tạo nên vật chất là…" Cô ta nhấn mạnh từng từ và huơ tay. "Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ Nào, các con đọc to mười lần: Kim mộc thủy hỏa thổ"

Những đứa trẻ đọc theo.

"Ngoan quá, ngoan quá. Đúng rồi, chúng ta cần làm cho thế giới bị khoa học khuấy đảo đơn giản trở lại, làm cho cuộc sống bị công nghệ hãm hiếp thuần khiết trở lại! Ai đã từng thấy được nguyên tử? Nó có can hệ gì với chúng ta? Đừng để nhà khoa học đó lừa đảo. Chúng là những con người ngu xuẩn nhất, bẩn thỉu nhất trên thế giới này… Xin đợi một chút, tôi giảng nốt rồi sẽ tiếp

tục tiểu tiết mục đàm phán, không thể làm chậm trễ bài học của bọn trẻ." Câu nói cuối cùng của "cô giáo" là dành cho chúng tôi. Cô ta rõ ràng cũng có thể thông qua thiết bị hiển thị nào đó mà nhìn thấy được chúng tôi ở bên này. Bởi vì khi nói, cô ta quay đầu về hướng khác, bị thu hút bởi thứ gì đó.

"Hả, phụ nữ à? Ồ, chỗ này cuối cùng cũng có phụ nữ rồi. Cô trông hấp dẫn đấy!" Cô ta ám chỉ Lâm Vân, đưa hai tay lên ôm trước ngực, lộ ra vẻ kinh ngạc vui mừng rất chân thành.

Lâm Vân cười nhạt gật đầu với "cô giáo". Lúc này, tôi nhận thấy một sự đáng tin cậy ở cô ấy. Tôi biết sự tàn nhẫn của "cô giáo" không làm cô ấy sợ hãi. Bởi vì cô ấy cũng tàn nhẫn như thế nên cô ấy có sức mạnh tinh thần để đối đầu với "cô giáo". Tôi không hề có sức mạnh đó nên tôi dễ dàng bị "cô giáo" hạ gục về mặt tinh thần.

"Chúng ta xem ra có chung ngôn ngữ rồi," "cô giáo" cười mỉm như thể hai người bọn họ là bạn bè thân thiết. "Phụ nữ chúng ta vốn có bản tính chống lại công nghệ, không giống đàn ông, vốn là những cỗ máy ghê tởm."

"Tôi không chống lại công nghệ. Tôi là kỹ sư," Lâm Vân bình tĩnh nói.

"Tôi cũng vậy, nhưng điều đó không cản trở được việc chúng tôi tìm kiếm một cuộc sống mới. Quân hàm thiếu tá trên vai cô thật xinh đẹp. Đó là tàn tích của mũ giáp cổ đại, cũng giống như nhân tính, nó đã bị công nghệ gặm nhấm chỉ còn lại một chút ít. Chúng ta nên trân trọng nó."

"Vậy tại sao cô lại giết đứa trẻ kia?"

"Đứa trẻ. Nó là đứa trẻ sao?" "Cô giáo" cố ý tỏ vẻ ngạc nhiên

khi đưa mắt nhìn thi thể đang nằm trên mặt đất. “Tiết học đầu tiên của chúng tôi là để định hướng cuộc sống. Tôi hỏi nó khi lớn lên muốn làm gì. Thế mà thằng ngốc này đã nói gì? Nó nói nó muốn trở thành một nhà khoa học. Bộ não nhỏ tí ti của nó đã bị khoa học làm ô nhiễm cả rồi. Đúng vậy, khoa học đã làm ô nhiễm mọi thứ!” Cô ta quay sang bọn trẻ. “Các con ngoan, chúng ta sẽ không làm nhà khoa học, cũng không làm kỹ sư hay bác sĩ. Chúng ta không bao giờ cần lớn lên, chúng ta là những tiểu mục đồng, ngồi trên lưng trâu thổi sáo trúc, chầm chậm đi qua cánh đồng cỏ xanh. Các con đã cưỡi trâu bao giờ chưa? Các con có biết thổi sáo không? Các con có biết rằng còn có một thời kỳ trong sáng và tươi đẹp như vậy không? Lúc ấy, trời xanh lắm, mây trắng lắm, cỏ xanh tới ngút mắt, không khí rất ngọt lành, mỗi dòng suối nhỏ đều trong vắt như pha lê, thủy tinh. Cuộc sống lúc ấy giống như một khúc serenade* nhàn nhã và tình yêu thì quyến rũ như ánh trăng…

Nhưng khoa học và kỹ thuật đã cướp đi tất cả. Mặt đất chỉ còn lại những thành phố thô lậu, xấu xí, trời xanh không còn nữa, mây trắng cũng không, cỏ chết khô, nước suối đen đúa, trâu bò bị nhốt trong lồng sắt ở nông trại trở thành cỗ máy vắt sữa hoặc cho thịt. Sáo trúc cũng không còn, chỉ còn những bản nhạc rock khiến người ta điên cuồng được phát ra từ chiếc máy…

Chúng ta tới đây để làm gì? Các con ơi, chúng ta phải đưa nhân loại về với Vườn địa đàng! Chúng ta phải cho nhân loại biết rằng khoa học và kỹ thuật ác độc và xấu xí đến nhường nào. Vậy chúng ta phải làm thế nào? Làm sao để người ta thấy được cái vết mưng mủ ấy kinh khủng như nào? Chúng ta phải cắt nó ra. Hôm nay, chúng ta phải cắt cái vết mưng mủ của khoa học kỹ thuật, chính tại lò phản ứng hạt nhân cực lớn này. Để máu mủ phóng xạ của nó

chảy khắp nơi. Như vậy thì con người mới thấy được chân tướng của khoa học kỹ thuật…”

“Cô có thể đáp ứng một yêu cầu của tôi không?” Lâm Vân ngắt ngang bài giảng huyên thuyên của “cô giáo”.

“Tất nhiên rồi, cục cưng.”

“Tôi sẽ làm con tin thay những đứa trẻ đó.”

“Cô giáo” cười lắc đầu.

“Không thì đổi với một em cũng được.”

“Cô giáo” tiếp tục cười mỉm, lắc đầu: “Thiếu tá, cô cho rằng tôi không nhìn ra cô là loại người gì sao? Máu của cô cũng lạnh như máu tôi thôi. Sau khi cô tiến vào, chỉ sau không phẩy năm giây, cô sẽ cướp súng của tôi, sau đó cô sẽ bắn ra hai viên đạn trong không phẩy năm giây tiếp theo vào hai hốc mắt của tôi.”

“Nghe cách cô nói chuyện, xem ra đúng là kỹ sư rồi,” Lâm Vân lạnh lùng nói.

“Hãy để tất cả các kỹ sư xuống địa ngục,” “cô giáo” cười nói, quay người cầm lấy khẩu súng lục trên bàn điều khiển, chĩa họng súng về phía camera, cho tới khi chúng tôi nhìn rõ được rãnh nòng súng trong họng súng. Chúng tôi chỉ nghe được một nửa tiếng súng thì camera đã bị phá hoại, màn hình trở nên trống rỗng.

Bước ra khỏi căn phòng, tôi thở phào, giống như vừa bước ra từ địa ngục. Vị trung tá giới thiệu sơ qua về kết cấu của lò phản ứng và phòng điều khiển. Chúng tôi lại quay về phòng họp, vừa lúc nghe thấy một vị quan chức cảnh sát đang nói:

… Nếu như đám phần tử khủng bố đó đưa ra yêu cầu, vì sự an toàn của bọn trẻ, chúng ta cần đáp ứng yêu cầu của chúng trước

rồi nghĩ cách tiếp. Vấn đề hiện tại là chúng không đưa ra bất kỳ đòi hỏi nào cả. Chúng đến để làm nổ tung lò phản ứng. Lý do tại sao đến bây giờ vẫn chưa kích nổ, có lẽ chỉ vì chúng đang muốn phát sóng trực tiếp tình hình thực tế cho toàn thế giới xem bằng ăng-ten vệ tinh nhỏ tự mang đến. Tình huống hiện tại đã rất khẩn cấp rồi, chúng có thể cho nổ bất cứ lúc nào."

Nhìn thấy chúng tôi bước vào, Tổng chỉ huy nói: "Mọi người đã nắm được tình hình rồi đấy. Bây giờ, tôi hỏi tiếp: Vũ khí của các cô có thể phân biệt được người lớn và trẻ em không?"

Đại tá Hứa đáp rằng không thể.

"Liệu chúng ta có thể tránh phòng điều khiển đang có bọn trẻ và chỉ tấn công vào một phần kết cấu của lò phản ứng, nơi bọn khủng bố đã đặt bom không?" Một vị cảnh sát hỏi.

"Không được!" Chưa cần Đại tá Hứa trả lời, một vị đại tá cảnh sát đã lên tiếng thay. "Cô giáo cũng có một thiết bị kích nổ từ xa." Xem ra họ đã dùng biệt danh "cô giáo" để gọi người phụ nữ biến thái đáng sợ kia.

"Kể cả không có cô ta thì cũng không được," lần này là Đại tá Hứa. "Lò phản ứng và phòng điều khiển ở trong cùng một tòa kiến trúc. Vũ khí của chúng tôi sẽ coi toàn bộ tòa nhà là một mục tiêu hoàn chỉnh. Tường không thể ngăn nó lại. Dựa vào kích thước của tòa nhà, bất kể mục tiêu ngắm bắn là ở khu vực cục bộ nào thì cả tòa nhà vẫn trong phạm vi chịu sát thương. Trừ khi những đứa trẻ được đưa ra ngoài và rời khỏi tòa nhà có lò phản ứng, nếu không thì bọn trẻ cũng không thể tránh khỏi."

"Thứ mà anh nói là gì? Đạn neutron à?"

"Xin lỗi, sau khi nhận được mệnh lệnh của Tổng cục Vũ trang

SỐ một thì tôi mới có thể nói chi tiết hơn.”

“Không cần nữa,” viên đại tá nói với Tổng chỉ huy. “Xem ra thứ này không có tác dụng gì rồi.

“Tôi nghĩ là có đấy!” Lâm Vân thốt lên, khiến tôi và Đại tá Hứa vô cùng lo lắng. Bởi vì trong tình hình này, chưa tới lượt để cô ấy nói chuyện. Cô ấy đứng trước bàn làm việc của Tổng chỉ huy, chống hai tay lên bàn, dùng ánh mắt mạnh mẽ nhìn thẳng vào Tổng chỉ huy, sau đó ngẩng đầu lên, nhận mọi ánh mắt đang chĩa về phía mình.

“Thủ trưởng, sự tình hiện tại đã rõ như một cộng một bằng hai.”

“Lâm Vân!” Đại tá Hứa dứt khoát ngăn cô lại.

“Để thiếu tá nói tiếp,” Tổng chỉ huy bình tĩnh nói.

“Thủ trưởng, tôi nói xong rồi,” Lâm Vân cúi đầu, lui về phía sau.

“Được rồi, ngoại trừ thành viên của Trung tâm Chỉ huy Khẩn cấp, những đồng chí khác ra ngoài chờ đợi,” Tổng chỉ huy ra lệnh, cụp mắt xuống nhưng không nhìn vào bản vẽ nữa.

Chúng tôi cùng lên sân thượng của nhà khách, họp bàn với các thành viên khác của đơn vị Thần Quang. Tôi nhìn thấy hai chiếc súng máy lôi cầu đã được lắp lên giá đặt ở sát mép sân thượng, mỗi khẩu được che lại bằng tấm bạt màu xanh lá cây. Dưới tấm bạt, hai trong SỐ bốn viên pin siêu dẫn đang chứa điện năng siêu lớn có thể kích thích được sét hòn. Hai viên pin siêu dẫn còn lại thì chứa hơn hai nghìn electron vĩ mô có sức hủy diệt cực lớn.

Khoảng hơn hai trăm mét về phía trước, kết cấu hình trụ to lớn của lò phản ứng đang đứng lặng lẽ dưới nắng chiều.

Sau khi trung tá cảnh sát rời đi, Đại tá Hứa nói nhỏ với Lâm Vân:

“Cháu làm gì vậy hả? Cháu biết rất rõ mối nguy mà vũ khí sét hòn đang gặp phải. Nếu giờ mà bị lộ ra thì kẻ địch sẽ dễ dàng xây dựng được hệ thống phòng thủ. Vậy thì vũ khí này còn ưu thế gì nữa? Với tình thế nguy cấp hiện tại, vệ tinh do thám và gián điệp của kẻ thù đang chú ý tới mọi điểm bất thường diễn ra trên từng khu vực của chúng ta. Một khi chúng ta sử dụng…”

“Đây chính là chiến trường! Công suất của lò phản ứng này gấp mười lần so với lò phản ứng Chernobyl. Một khi lò này bị nổ thì mấy trăm ki-lô-mét xung quanh đều sẽ bị biến thành vùng đất chết, hàng trăm nghìn người có thể chết vì phóng xạ hạt nhân”

“Việc này chú biết. Nếu như cấp trên ra lệnh sử dụng, chúng ta sẽ chấp hành. Vấn đề là cháu không thể vượt chức trách của mình để ảnh hưởng tới quyết định của thủ trưởng.”

Lâm Vân im lặng.

“Thực ra cô đang khao khát được sử dụng vũ khí ấy,” tôi không thể chịu nổi đành thốt lên.

“Vậy thì sao? Đây không phải là tâm lý rất bình thường sao?” Lâm Vân hạ giọng nói với tôi.

Sau đó, chúng tôi không nói gì nữa, những làn gió nóng của mùa hè thổi trên sân thượng. Sân tòa nhà vang lên tiếng xe phanh gấp, ngay sau đó là những tiếng bước chân gấp rút của các binh sĩ, tiếng va chạm của vũ khí và mũ sắt, ngoại trừ âm thanh của những mệnh lệnh ngắn thì không có nhiều lời nào khác. Qua những âm thanh ấy, tôi cảm thấy một sự im lặng đáng sợ đang đè nén lên tất cả, những thanh âm còn lại giống như đang gắng sức

thoát ra khỏi bầu không khí khủng bố này nhưng lại nhanh chóng bị bóp nghẹt bởi một bàn tay khổng lồ.

Không lâu sau, vị trung tá lại xuất hiện, mọi người trên sân thượng đứng dậy. Anh ta nói ngắn gọn: “Chỉ huy quân sự của đơn vị Thần Quang đi theo tôi.” Trung tá Khang Minh đứng dậy, đội mũ sắt và đi theo anh ta. Trước khi những người khác kịp ngồi xuống, Trung tá Khang đã quay lại.

“Chuẩn bị tấn công! Số lần bắn do chúng ta tự quyết định nhưng phải đảm bảo tiêu diệt các mục tiêu sống trong tòa nhà có lò phản ứng.”

“Số lần bắn do Thiếu tá Lâm Vân quyết định,” Đại tá Hứa nói.

“Hai trăm viên loại tiêu tán. Mỗi phát bắn một trăm viên,” Lâm Vân ngay lập tức chỉ huy, rõ ràng là đã tính toán từ trước. Electron vĩ mô được nạp trong vũ khí lần này đều thuộc loại tiêu tán. Sau khi các mục tiêu sống trong tòa nhà bị tiêu diệt, sét hòn còn dư sẽ mang năng lượng tiêu hao dần theo hình thức bức xạ điện từ, dần dần dập tắt mà không phát sinh cháy nổ, không gây nên bất cứ sự phá hoại nào. Sét hòn loại khác trong trường hợp này vẫn có khả năng phát nổ khi năng lượng được giải phóng đột ngột, gây sát thương đối với các mục tiêu khác ngoài mục tiêu được chỉ định.

“Tổ bắn số một và số hai tiến về phía trước,” Trung tá Khang Minh ra lệnh, để hai nhóm tiến lên, đoạn chỉ tay về phía trước. “Đơn vị cảnh sát vũ trang tiếp cận lò phản ứng, dừng lại khi đạt tới khoảng cách an toàn một trăm mét, ngay lúc này cần lập tức bắn.”

Tim tôi thắt lại, khối hình trụ to lớn vẫn đang sáng lóa dưới ánh mặt trời làm tôi không thể nhìn trực diện được. Tôi nhất thời

sinh ra ảo giác, hình như làn gió thổi qua sân thượng mang theo cả tiếng trẻ em.

Tấm bạt trên hai khẩu súng máy lôi cầu được lôi ra, vỏ kim loại của hai đường ray tăng tốc lóe lên dưới ánh mặt trời.

“Khẩu này để tôi,” Lâm Vân giành lấy vị trí bắn của một khẩu súng máy lôi cầu. Trung tá Khang và Đại tá Hứa nhìn nhau, ngầm đồng ý. Tôi nhìn thấy vẻ phấn khích không thể che giấu nổi trong ánh mắt và cử động của cô ấy, giống như một đứa trẻ cuối cùng cũng được cầm món đồ chơi mà mình yêu thích nhất. Nó khiến tôi cảm thấy ớn lạnh.

Dưới lầu, cảnh sát dàn thành hàng ngang, bắt đầu di chuyển về phía lò phản ứng. Họ trông như những chú kiến khi đứng trước tòa nhà đồ sộ. Đội hình dàn hàng ngang đó tiến lên rất nhanh, tức tốc tiến tới cự ly an toàn một trăm mét với lò phản ứng. Lúc này, hồ quang điện kích thích trên đường ray tăng tốc của súng máy đã cháy, âm thanh đùng đoàng vang lên khiến những người phía dưới phải ngẩng lên, ngay cả những binh sĩ trong đội hình hàng ngang cũng quay lại. Lúc đội hình hàng ngang đạt đến khoảng cách an toàn rồi dừng lại, hai hàng sét hòn bay ra từ sân thượng, hướng tới lò phản ứng hạt nhân. Tiếng rít chết chóc vượt qua khoảng cách hơn hai trăm mét, ngay khi quả sét hòn đầu tiên đánh trúng tòa nhà thì các quả sét hòn khác vẫn không ngừng được bắn ra từ đường ray tăng tốc. Chúng nối đuôi lửa thành một hàng, hình thành hai luồng lửa giữa nhà khách và tòa nhà có lò phản ứng. Tôi xem những gì xảy ra sau đó nhờ băng thu hình ở phòng điều khiển.

Lúc một nhóm sét hòn bay vào phòng điều khiển, “cô giáo” đã ngừng giảng bài, đang mày mò gì đó trên bàn điều khiển, những

đứa trẻ vẫn đang túm tụm lại một chỗ, bị một tên khủng bố cầm súng tiểu liên canh gác. Do sét hòn bắn vào tòa nhà bị mất người quan sát trong một thời gian ngắn, nên đã đi vào trạng thái đám mây xác suất. Khi người quan sát lại xuất hiện thì đám mây xác suất bị sụp đổ trở lại trạng thái xác định, chúng mất đi tốc độ, chỉ trôi tùy hứng với tốc độ rất thấp. Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn lên, sợ hãi và mê man nhìn những quả cầu lửa đang lơ lửng. Đuôi của chúng hình thành một bản đồ phức tạp biến hóa liên tục trong không gian. Âm thanh của chúng phát ra như tiếng của ngàn vạn ma quỷ đang khóc lóc. Trong hình ảnh mà máy quay của phòng điều khiển ghi lại, gương mặt của "cô giáo" hiện lên rất rõ. Cặp kính của cô ta phản chiếu ánh sáng xanh và vàng cam của sét hòn. Ánh mắt của cô ta không sợ hãi như những người khác mà chỉ toàn vẻ mê hoặc. Sau đó, cô ta thậm chí còn cười một tiếng, có lẽ là để thả lỏng bản thân, cũng có lẽ là vì cảm thấy quả cầu lửa này thật thú vị. Và đó là biểu cảm cuối cùng của cô ta trên thế giới này.

Khi sét hòn phát nổ, một xung điện từ mạnh mẽ làm hình ảnh trong máy quay biến mất, nhưng chỉ vài giây sau, nó đã hồi phục trở lại. Trong đoạn băng ghi hình, nơi đó hoàn toàn trống rỗng, không còn ai ngoại trừ một vài quả sét hòn trôi lơ lửng đang dần tắt, năng lượng theo đó cũng giảm xuống. Âm thanh chúng phát ra nghe không đáng sợ nữa, mà như một khúc cầu hồn. Trên sân thượng của nhà khách, tôi nghe thấy tiếng nổ phát ra từ tòa nhà, những vật thủy tinh bên trong bị rung chấn kêu lên ầm ĩ. Âm thanh này không chỉ chấn động màng nhĩ mà còn làm rung động cả lục phủ ngũ tạng, làm người ta thấy buồn nôn, chúng chắc chắn chứa nhiều sóng hạ âm*.

Trước khi bước vào phòng điều khiển của lò phản ứng, tôi thấy mình không thể chịu đựng nổi, nhưng vẫn cùng Lâm Vân đi vào. Tinh thần yếu ớt khiến hai chân tôi mềm nhũn, đứng không vững. Sau mười năm kể từ ngày tôi nhìn thấy tro tàn của bố mẹ, giờ đây, tôi lại nhìn thấy đống tro cốt của những đứa trẻ, tuy những đứa bé ấy không phải là con của tôi. Ngoại trừ số ít di hài chưa cháy hết, phần lớn đều đã cháy thành tro. Trong một lò hỏa táng thông thường, nhiệt độ sẽ cao hơn hai nghìn độ, thiêu một thi thể thành tro sẽ mất vài phút, nhưng sét hòn trong chốc lát đã có thể làm được việc này. Không kể đến việc nhiệt độ bên trong của sét hòn cao đến hơn vạn, thì năng lượng cộng hưởng của sóng vật chất đều có tác dụng lên từng tế bào.

Mấy viên cảnh sát đang vây xung quanh đống tro của "cô giáo", lục tung quần áo của cô ta để tìm gì đó. Bảy tên phần tử khủng bố còn lại cũng bị tiêu diệt sạch sẽ, gồm cả hai tên đã chuẩn bị cho nổ "thuốc đỏ".

Tôi bước cẩn thận tránh những đám tro tàn của bọn trẻ. Đám tro trắng này đến từ cuộc sống tươi đẹp của các nụ hoa, phía trên vẫn còn lại những bộ quần áo của trẻ con. Đám tro ấy vẫn giữ nguyên được hình dạng của đứa trẻ khi ngã xuống, phần đầu và tay chân có thể phân biệt được rõ ràng. Mặt sàn của phòng điều khiển biến thành một bức tranh trừu tượng khổng lồ. Bức tranh này được sáng tác bởi sét hòn, miêu tả sự sống và cái chết. Trong giây lát, tôi cảm nhận được một loại siêu thoát và kỳ ảo.

Tôi và Lâm Vân dừng lại trước đám tro nhỏ. Từ bộ quần áo

vẫn còn nguyên vẹn, chúng tôi có thể đoán được đây là một bé gái. Đám tro vẫn lưu giữ được vẹn toàn tư thế cuối cùng của cô bé, nhìn cô bé giống như đang nhảy múa vui vẻ tiến vào một thế giới khác. Không giống với những đám tro khác, một phần nhỏ của cô bé đã thoát khỏi sự hủy diệt, đó là một bàn tay nhỏ. Bàn tay ấy trắng nõn và mềm mại, có thể nhìn rõ từng vân tay, như thể chưa từng tách khỏi thể xác ấy.

Lâm Vân quỳ xuống, nhẹ nhàng cầm bàn tay ấy lên, dùng cả hai tay ôm lấy, tôi đứng lặng lẽ phía sau. Đối với chúng tôi, thời gian đã dừng lại, tôi hy vọng bản thân có thể biến thành một bức tượng không cảm xúc, cùng với đám tro của những đứa trẻ ấy đi về phía bên kia của thế giới.

Không biết đã bao lâu, tôi mới nhận ra có người đang đứng bên cạnh mình, đó là Tổng chỉ huy. Nhìn thấy ông ấy, Lâm Vân nhẹ nhàng đặt bàn tay đứa bé xuống, đứng dậy và nói:

“Thủ trưởng, để tôi gặp bố mẹ của bọn trẻ đi. Người thực hiện tấn công là tôi.”

Tổng chỉ huy từ tốn lắc đầu: “Người quyết định là tôi, hậu quả không liên quan gì tới cô, cũng đều không liên quan gì tới những đồng chí tham gia hành động này. Các cô đã làm rất tốt, công lao là của mọi người. Cảm ơn mọi người. Cảm ơn.” Nói đoạn, ông ấy rời đi với những bước chân nặng nề. Chúng tôi đều biết rằng, bất kể đánh giá hành động lần này ở phương diện nào thì sự nghiệp chính trị của ông ấy cũng đã kết thúc. Tổng chỉ huy đi được vài bước rồi dừng lại, không hề quay đầu, nói một câu mà tôi chắc chắn Lâm Vân cả đời không quên được:

“Hơn nữa, Thiếu tá, tôi cũng cảm ơn cô vì đã nhắc nhở.”

Vừa quay trở lại căn cứ, tôi liền nộp đơn từ chức. Tất cả mọi người ngăn cản nhưng tôi đã hạ quyết tâm.

Đinh Nghi nói với tôi: “Anh Trần, anh nên suy nghĩ lý tính về chuyện này. Nếu không sử dụng sét hòn thì những đứa trẻ ấy cũng sẽ chết, hơn nữa còn chết rất đau đớn. Số người chết dưới tay chúng sẽ là hàng trăm người, hàng vạn người. Họ sẽ chết vì phóng xạ và ung thư. Thế hệ sau của họ cũng sẽ bị dị tật.”

“Được rồi, Giáo sư Đinh, tôi không có lý trí thuần khoa học như anh, cũng không có sự bình tĩnh của một quân nhân như Lâm Vân. Tôi không có gì cả, chỉ đành rời đi thôi.”

“Nếu là do tôi không tốt…” Lâm Vân chậm chạp cất tiếng.

“Không, không, cô không sai, là do tôi, như Giáo sư Đinh nói, tôi quá nhạy cảm. Có lẽ cũng do trải nghiệm tuổi thơ, tôi không có đủ dũng khí tiếp tục chứng kiến những người bị sét hòn hóa thành tro bụi, bất kể là ai đi chăng nữa. Tôi không có sức mạnh tinh thần cần có để nghiên cứu vũ khí.”

“Nhưng chúng ta đang thu thập những electron vĩ mô tiêu diệt chip. Loại vũ khí này sẽ làm giảm thương vong của kẻ địch trên chiến trường.”

“Đối với tôi mà nói thì đều như nhau cả thôi. Bây giờ, tôi thậm chí không dám gặp lại sét hòn nữa.”

Còn giờ, tôi đang ở trong phòng tư liệu của căn cứ, bàn giao lại các tài liệu mật đã dùng trong công việc. Đây là việc cần làm cuối cùng trước khi rời đi. Mỗi văn kiện bàn giao đều cần tôi ký. Mỗi một chữ ký là một bước tôi rời xa thế giới biệt lập. Trong thế giới này, tôi đã trải qua những ngày khó quên nhất trong năm tháng

thơ ấu tàn dư. Tôi biết rằng lần rời đi này mình không thể quay trở lại được nữa.

Lúc tôi rời đi, Lâm Vân tiễn tôi một chặng đường dài. Lúc chia tay, cô ấy nói: "Nghiên cứu dân sự về sét hòn sẽ nhanh chóng được bắt đầu thôi, lúc đó chúng ta có thể hợp tác."

"Có được ngày ấy thì tốt quá," tôi nói, đây thực sự là một niềm an ủi với tôi, nhưng một bản năng khác khiến tôi không còn trông đợi vào ngày đó nữa. Tôi nói với cô ấy những điều mình muốn:

"Lâm Vân, lần đầu tiên gặp cô ở Thái Sơn, trong tôi xuất hiện cảm giác chưa từng có…" Vừa nói, tôi vừa nhìn về dãy núi xa xa bị Bắc Kinh ngăn trở.

"Tôi biết nhưng chúng ta quá khác nhau." Lâm Vân cũng nhìn theo hướng ánh mắt của tôi. Thời gian bên nhau của tôi và cô ấy luôn như vậy, chúng tôi chưa từng nhìn thẳng vào đối phương nhưng đều cùng nhìn về một hướng.

"Đúng vậy, thật khác nhau… Cô giữ gìn sức khoẻ nhé." Trong hoàn cảnh chiến tranh khốc liệt này, cô ấy sẽ hiểu lời nói cuối cùng của tôi.

"Anh cũng thế," Lâm Vân nhẹ nhàng đáp.

Chiếc xe rời đi được một đoạn đường dài, tôi ngoảnh lại và thấy cô ấy vẫn đứng đó. Làn gió mát thổi một chiếc lá úa tàn rơi xuống chân cô ấy. Cô ấy giống như đang đứng giữa một dòng sông vàng. Đây là hồi ức cuối cùng mà Lâm Vân để lại cho tôi.

Sau đó, tôi không gặp lại cô ấy được nữa.

23
MỘT HIỆN TƯỢNG DỊ THƯỜNG (4)

Tôi quay lại Sở Sét, rơi vào trạng thái tinh thần sa sút, cả ngày chìm đắm trong rượu chè ở ký túc xá, lảo đảo qua ngày đoạn tháng. Một ngày nọ, Cao Ba tới tìm tôi, ông ấy nói:

"Người như em chỉ có thể miêu tả bằng hai từ ngu xuẩn thôi."

"Sao thầy lại nói vậy?" Tôi uể oải vặc lại.

"Em cho rằng không nghiên cứu vũ khí nữa thì thành Phật được sao? Bất kỳ loại kỹ thuật dân dụng nào đều có khả năng được dùng trong quân sự. Và ngược lại, bất kỳ kỹ thuật quân sự nào cũng đều có thể mang lợi ích cho dân thường. Trên thực tế, hầu như tất cả các tiến bộ khoa học kỹ thuật lớn của thế kỷ này, ví dụ như hàng không vũ trụ, năng lượng hạt nhân, máy tính… đều là kết quả của sự hợp tác giữa quân đội và nhà khoa học vốn không đi chung một đường. Đạo lý đơn giản như thế mà em không hiểu được sao?"

"Em có quá khứ đặc biệt của riêng mình, có những tổn thương mà người khác không có. Hơn nữa, em cũng không tin lời thầy. Em nhất định sẽ tìm được một dự án nghiên cứu có ích lợi cho sinh

mệnh và không bao giờ dùng nó để làm vũ khí.”

“Thầy nghĩ là không có đâu. Dao phẫu thuật vẫn có thể giết người. Nhưng như thế cũng tốt, giờ em tìm được vài việc để làm cũng có ích hơn là ngồi không như thế này đấy.”

Sau khi Cao Ba rời đi, trời cũng đã tối, tôi tắt đèn và nằm vật ra giường, tiến vào trạng thái ngủ như không ngủ mấy ngày nay. Giấc ngủ như vậy còn mệt hơn là tỉnh, bởi vì ác mộng cứ liên tục ập đến. Nội dung của giấc mộng rất ít khi trùng lặp nhưng tất cả những cơn ác mộng của tôi đều có một âm thanh nền giống nhau. Đó chính là tiếng tru tréo của sét hòn khi đang trôi lơ lửng, giống như tiếng huyên cô độc thổi mãi trên cánh đồng hoang vu.

Một tiếng “bíp” đã đánh thức tôi dậy. Âm thanh này chỉ kéo dài ngắn ngủi nhưng đủ để tôi có thể phân biệt với âm thanh hỗn tạp trong giấc mộng của mình, nhận ra rõ ràng nó tới từ hiện thực. Tôi mở mắt, nhìn thấy căn phòng được bao phủ trong thứ ánh sáng xanh quỷ dị, ánh sáng này rất tối, thi thoảng chớp nháy. Trong ánh sáng này, trần nhà tối tăm và lạnh lẽo, trông như phần đỉnh của huyệt mộ.

Tôi nhổm người dậy, phát hiện thứ ánh sáng màu xanh ấy đang tràn ra từ màn hình LCD của chiếc máy tính xách tay đang để trên bàn làm việc. Buổi chiều, sau khi dọn chiếc va li mang về từ căn cứ mà đã rất lâu chưa động tới, tôi đã tìm thấy chiếc máy tính này, liền kết nối nó với dây mạng. Nhưng khi tôi nhấn nút khởi động, màn hình vẫn một màu đen kịt, chỉ xuất hiện vài dòng thông tin báo lỗi từ ROM. Tôi chợt nhớ ra đây là chiếc máy tính mà tôi mang về từ hiện trường hôm diễn tập vũ khí sét hòn. CPU và RAM của máy này đều đã bị năng lượng giải phóng của sét hòn đốt cháy

và biến thành tro. Thế là tôi ném nó vào một góc và cũng chẳng buồn quan tâm nữa.

Nhưng hiện tại, máy tính đang khởi động. Chiếc máy tính không CPU, không RAM đang khởi động. Màn hình hiển thị hình ảnh khởi động của WINDOWS XP, âm thanh lạch tạch của ổ cứng vang lên, màn hình nền của XP xuất hiện. Bầu trời trong xanh, thảm cỏ mướt mát như thuộc về một thế giới kỳ lạ nào đó. Màn hình LCD là cánh cửa dẫn tới nơi ấy.

Tôi đứng dậy để bật đèn, bàn tay run rẩy mò mẫm công tắc. Trong một, hai giây ngắn ngủi lúc tôi vặn núm công tắc tới mức sáng nhất, tôi cảm thấy khoảnh khắc đó trôi qua thật chậm, hơi thở thật ngột ngạt. Ánh đèn điện át đi thứ ánh sáng xanh kỳ lạ, nỗi sợ bao trùm không giảm đi chút nào. Lúc này, tôi mới nhớ tới câu nói nhắn nhủ của Đinh Nghi lúc chia tay, “Nếu anh gặp chuyện gì thì cứ gọi điện cho tôi.” Câu nói vô cùng ẩn ý, lúc nói, anh ta còn nhìn tôi với ánh mắt vô cùng đặc biệt.

Tôi với lấy điện thoại, hốt hoảng bấm số của Đinh Nghi. Anh ta chưa ngủ, nhận cuộc gọi chỉ sau một hồi chuông.

“Anh mau tới chỗ của tôi đi. Càng nhanh càng tốt! Nó… khởi động rồi, nó có thể khởi động, vừa ban nãy… Ý tôi là chiếc máy tính xách tay đã khởi động rồi…” Trước tình hình này, tôi không thể nói được một câu chuyện ra ngọn ra ngành.

“Là anh Trần à? Tôi qua ngay đây. Trước mắt đừng động vào gì cả,” giọng của Đinh Nghi vẫn rất bình tĩnh.

Sau khi đặt điện thoại xuống, tôi nhìn lại máy tính. Màn hình hiển thị vẫn im lìm như chờ đợi gì đó. Màn hình giao diện XP như một con mắt quái dị màu xanh lục đang nhìn chòng chọc vào tôi.

Điều này khiến tôi không thể ở lại trong căn phòng lâu hơn được nữa. Tôi đứng dậy, không cả thèm mặc quần áo chỉnh tề mà cứ thế đẩy cửa bước ra ngoài. Hành lang của ký túc xá một người rất yên tĩnh, tôi có thể nghe thấy tiếng ngáy nho nhỏ từ gian phòng kế bên. Tôi cảm thấy tốt hơn, hô hấp cũng bình thường trở lại, đứng trước cửa chờ Đinh Nghi.

Rất nhanh sau đó, Đinh Nghi tới. Nghiên cứu lý thuyết về sét hòn sắp được chuyển cho Viện Nghiên cứu Vật lý Quốc gia, mấy ngày nay, Đinh Nghi đều bận việc này nên ở lại trong thành phố.

“Vào thôi,” anh ta nhìn cánh cửa đang đóng chặt sau lưng tôi và nói.

“Không, tôi không vào đâu. Anh vào đi,” tôi né người tránh sang một bên.

“Có lẽ là một việc đơn giản thôi.”

“Đối với anh, cái gì cũng đơn giản. Nhưng với tôi, tôi thực sự không chịu nổi nữa…” Tôi bứt tóc nói.

“Tôi không biết có tồn tại hiện tượng siêu nhiên hay không, nhưng việc anh gặp phải thì chắc chắn không phải đâu.”

Lời này của anh ta khiến tôi bình tĩnh hơn, giống như một đứa trẻ đang trong bóng tối sợ hãi mà tìm được bàn tay của người lớn và nắm lấy, giống như một người chết đuối vớ được cọc. Nhưng cảm giác này mau chóng khiến tôi nản lòng. Trước mặt Đinh Nghi, tôi là một kẻ yếu ớt trong tư tưởng; trước mặt Lâm Vân, tôi là một kẻ yếu đuối trong hành động. Tôi vẫn luôn là một kẻ yếu đuối khốn kiếp. Chẳng trách vị trí của tôi trong lòng Lâm Vân luôn đứng sau Đinh Nghi và Giang Tinh Thần. Chính sét hòn đã khiến tôi trở thành người như vậy, từ sau cái hôm sinh nhật khủng khiếp đó,

tinh thần của tôi đã trở nên như vậy. Tôi được sinh mệnh sắp đặt là sẽ có cả một cuộc đời để cảm nhận những thứ khủng khiếp mà người khác không thể cảm nhận được.

Tôi bất chấp đi theo Đinh Nghi vào phòng, vượt qua bờ vai gầy nhẳng của anh ta, thấy màn hình đã ở trạng thái màn hình chờ. Đó là hình ảnh bầu trời đầy sao, màn hình vẫn tối. Đinh Nghi di chuyển con trỏ chuột, màn hình nền xuất hiện. Vẫn là bãi cỏ xanh ngát đó, tôi rời mắt sang chỗ khác.

Đinh Nghi cầm máy tính lên, cân nhắc một lúc rồi đưa cho tôi: "Tháo nó ra."

"Không, không" tôi đẩy máy tính về lại phía anh ta, khi tiếp xúc với vỏ máy ấm áp, tay tôi như bị điện giật. Tôi cảm thấy đó là một sinh vật sống.

"Được rồi, vậy tôi tháo. Anh tìm một cái tuốc nơ vít cho tôi."

"Không cần đâu, lần trước tôi tháo ra còn chưa vặn vít lại."

Đinh Nghi mò mẫm với chiếc máy tính. Nếu là chiếc máy tính xách tay bình thường thì rất khó để mở ra. Nhưng máy tính của tôi là mẫu mới nhất của Dell cho nên anh ta có thể dễ dàng tháo được phần vỏ dưới. Vừa làm, Đinh Nghi vừa nói: "Anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta dùng máy quay tốc độ cao để quay lại quá trình giải phóng năng lượng của sét hòn không? Chúng ta đã điều chỉnh tốc độ chậm lại để xem từng khung hình một, cho tới thời điểm khối gỗ bị thiêu cháy chuyển thành đường viền trong suốt, chúng ta đã dừng lại ở khung hình đó. Anh nhớ lúc ấy Lâm Vân đã nói gì không?"

"Cô ấy hét lên rằng nó giống như không bào hình lập phương."

"Đúng thế. Lúc tôi nhìn vào bên trong, anh hãy để ý màn hình."

Anh ta nói sau đó cúi xuống, nghiêng đầu nhìn vào bên trong chiếc máy tính đã bị tháo ra. Ngay lúc này, tôi thấy màn hình tối đi, trên màn hình chỉ còn hai dòng báo lỗi lúc khởi động, hiển thị không tìm thấy CPU và RAM.

Đinh Nghi lật lại máy tính cho tôi xem. Tôi nhìn trên bo mạch chủ, khe cắm CPU và RAM đều trống trơn.

“Ngay lúc tôi quan sát nó, hàm số sóng lượng tử đã sụp đổ,” Đinh Nghi nhẹ nhàng đặt lại máy tính lên bàn. Màn hình vẫn tối đen.

“Ý anh là CPU và RAM bị đốt cháy vẫn đang tồn tại ở trạng thái lượng tử giống như electron vĩ mô sao?”

“Đúng vậy, hay nói cách khác, sau khi cộng hưởng với sóng vật chất do electron vĩ mô phát ra, mỗi con chip cũng sẽ chuyển sang trạng thái lượng tử. Chúng sẽ ở trạng thái không xác định và cũng đồng thời tồn tại ở cả hai trạng thái: bị thiêu hủy và chưa bị thiêu hủy. Vừa nãy, khi máy tính khởi động, chúng ở trạng thái chưa bị thiêu hủy. Lúc ấy, CPU và RAM đều đang được cắm trong khe. Còn đến khi tôi quan sát, trạng thái lượng tử của chúng sụp đổ, quay về trạng thái bị thiêu hủy. Thực ra, về bản chất, sự giải phóng năng lượng của sét hòn chính là sự trùng lặp hoặc trùng lặp một phần của hai đám mây xác suất là nó và mục tiêu.”

“Nếu vậy, khi không có người quan sát, khi nào thì những con chip ấy sẽ ở trạng thái ban đầu đây?”

“Cái đó thì không chắc chắn được, đây là câu chuyện về xác suất. Anh có thể nghĩ rằng chiếc máy tính này đang được bao phủ trong đám mây xác suất của những con chip đó.”

“Thế những con vật thí nghiệm đã bị đốt cháy thì sao, chúng

cũng có thể tồn tại ở trạng thái lượng tử sao?" Tôi căng thẳng, cảm thấy bản thân đang tiến tới một sự thật khó tin.

Đinh Nghi gật đầu.

Tôi không có dũng khí để hỏi câu hỏi tiếp theo. Đinh Nghi điểm đạm nhìn tôi, rõ ràng biết được tôi muốn hỏi gì.

"Đúng thế, con người cũng vậy. Tất cả những người chết vì sét hòn đều tồn tại ở trạng thái lượng tử. Nghiêm túc mà nói, họ chưa thực sự chết. Họ đều là những con mèo của Schrödinger*, đồng thời sống chết bất định." Đinh Nghi đứng dậy đi tới cửa sổ, nhìn màn đêm dày đặc bên ngoài. "Đối với họ, sống hay chết thực sự là một vấn đề."

"Chúng ta có thể gặp họ không?"

Đinh Nghi xua tay về hướng cửa sổ, giống như đang phủi đi suy nghĩ này trong đầu tôi: "Không đời nào, chúng ta không bao giờ có thể nhìn thấy họ. Bởi vì trạng thái khi sụp đổ của họ chính là cái chết. Họ chỉ có thể tồn tại trong một xác suất nào đó của trạng thái lượng tử. Khi chúng ta là người quan sát xuất hiện, họ sẽ sụp đổ về trạng thái chết, sụp đổ trong nấm mồ hoặc bình tro cốt của họ."

"Anh muốn nói là họ đang sống ở thế giới khác sao?"

"Không, anh hiểu sai rồi. Họ đang sống trong thế giới của chúng ta. Đám mây xác suất của họ bao phủ được một phạm vi đủ lớn. Có lẽ, họ đang đứng trong căn phòng này, ngay sau lưng anh."

Tôi thấy sống lưng mình ớn lạnh.

Đinh Nghi quay lại, chỉ về phía sau tôi: "Nhưng khi anh quay đầu lại, họ lập tức sụp đổ về trạng thái chết. Hãy tin tôi, anh và cả những người khác sẽ không bao giờ thấy được họ. Kể cả máy quay

cũng sẽ không thể tìm được sự tồn tại của họ.”

“Họ có thể để lại dấu vết của trạng thái phi lượng tử trong thế giới hiện thực không?”

“Có thể, tôi nghĩ là anh đã thấy những vết tích như vậy rồi.”

“Vậy tại sao họ không viết thư cho tôi?” Tôi hét lên, không màng tới mọi người đang trong giấc ngủ ở xung quanh. Họ ở đây chỉ bao gồm hai con người ấy.

“So với các vật thể như chip, sinh vật sống trong trạng thái lượng tử có ý thức, đặc biệt là hành vi của con người thì phức tạp hơn rất nhiều. Họ làm thế nào để tương tác với thế giới hiện thực phi lượng tử của chúng ta, hiện vẫn là một nan đề khó giải. Nan đề đó có rất nhiều cạm bẫy về logic, thậm chí là triết học. Ví dụ như họ có lẽ đã viết thư rồi, nhưng những bức thư ấy có bao nhiêu xác suất để tồn tại ở trạng thái phi lượng tử mà anh thấy được? Ngoài ra, thế giới hiện thực trong mắt họ có phải cũng là trạng thái lượng tử không? Nếu là như vậy, họ ở trong đám mây xác suất của anh có tìm được anh ở trạng thái này không cũng là một câu hỏi rất khó rồi. Đối với họ, đường về nhà vô cùng dài và mù mịt… Được rồi, thôi nào, đây là chuyện trong thời gian ngắn không thể nghĩ thông được đâu. Những chuyện bế tắc như này sẽ khiến anh suy sụp, dần dần rồi nghĩ.”

Tôi không nói gì cả, làm sao có thể không nghĩ gì được?

Đinh Nghi cầm chai rượu xái Hồng Tinh* mà tôi đã uống còn non nửa lên, rót cho bản thân và tôi mỗi người một chén: “Nào, nào, thứ này có lẽ sẽ đuổi được những thứ trong đầu anh biến đi đấy.”

Lúc rượu mạnh bùng cháy trong máu, đầu óc hỗn loạn của tôi

dịu đi được đôi chút.

“Đầu óc tôi hỗn loạn tới cùng cực rồi,” tôi gục xuống giường.

“Anh nên tìm việc mà làm đi,” Đinh Nghi nói.

Phần 3

24

GIÓ LỐC

Tôi mau chóng tìm được việc làm. Đây là công việc nghiên cứu thuộc loại đem lại lợi ích cho sinh mệnh mà không có tác dụng quân sự như tôi từng nói với Cao Ba: Dự báo gió lốc. Mùa hè năm ngoái, tôi và Giang Tinh Thần đã tận mắt chứng kiến cơn lốc xoáy ở hòn đảo nhỏ đó, kỷ niệm để lại rất sâu sắc. Khi sử dụng hệ thống quang học do thám eletron vĩ mô, tôi đã nhìn thấy nhiễu động khí quyển hiện lên rất rõ trên màn hình, và nhanh chóng nghĩ tới việc hệ thống này có thể tạo ra đột phá trong dự báo gió lốc. Hiện tại, giới Khí tượng học đã có hiểu biết sâu về cơ chế Khí động học của quá trình hình thành gió lốc, tạo ra được một mô hình toán học hoàn thiện về quá trình này. Nếu tôi có thể kết hợp mô hình này với sự nhiễu động khí quyển được hệ thống do thám tìm được thì sẽ phán đoán được các nhiễu động khí quyển có khả năng phát triển thành gió lốc, tiến thêm bước nữa là dự báo được gió lốc.

Cao Ba đã giải quyết được trở ngại lớn nhất của dự án này: Chuyển giao kỹ thuật do thám quang học không bào cho bên dân

dụng. Sau khi ông liên hệ với quân đội, quá trình diễn ra dễ dàng hơn tưởng tượng rất nhiều, bởi hệ thống này không liên quan trực tiếp đến sét hòn, quân đội rất nhanh chóng đồng ý việc chuyển giao kỹ thuật.

Sau khi quay trở về từ Tổng cục Vũ trang, Cao Ba nói tôi liên hệ trực tiếp với hai đơn vị cùng nghiên cứu về hệ thống do thám không bào. Họ là những người nghiên cứu về phần mềm và phần cứng của hệ thống, đều là những cơ quan địa phương, không có bất kỳ mối liên hệ gì với căn cứ hiện tại. Tôi hỏi Cao Ba về tình hình của căn cứ, ông nói mình chỉ hỏi han bên phòng quản lý của dự án thuộc Tổng cục, chưa từng liên hệ với căn cứ. Ông ấy nghe nói cấp độ bảo mật của căn cứ đã được nâng lên rất nhiều. Bây giờ, căn cứ coi như đã cắt đứt mọi liên lạc với thế giới bên ngoài. Tôi nghĩ về tình thế hiện tại, điều này cũng có lý. Tôi nhận ra một điều rằng mình vẫn nghĩ về họ trong suốt thời gian qua.

Dự án nghiên cứu của tôi tiến triển rất nhanh vì độ chính xác cần có để phát hiện ra nhiễu động khí quyển thấp hơn so với yêu cầu do thám không bào. Thế nên, hệ thống do thám quang học vừa mới chuyển tới đã có thể dùng ngay, thậm chí do hạ thấp độ chính xác nên phạm vi do thám được mở rộng thêm một cấp. Tất cả những gì tôi cần làm là dùng mô hình toán học thích hợp để phán đoán đối với những hình ảnh thu được về nhiễu động khí quyển, nhận biết những nhiễu động có khả năng trở thành gió lốc (Sau này, các nhà chuyên môn thường gọi những nhiễu động này là “noãn”). Trong những ngày đầu nghiên cứu sét hòn, tôi dồn rất nhiều tâm sức vào việc xây dựng các mô hình toán học. Đây là con đường vòng từng có một thời gian khiến tôi không chịu nổi, nhưng hiện tại xem ra cũng không vô ích. Tôi có được khả năng lập các

mô hình toán học trong lĩnh vực Động lực học chất khí và chất lỏng, những thứ này đã phát huy tác dụng vô cùng to lớn trong lần nghiên cứu này, khiến phần mềm của hệ thống do thám gió lốc nhanh chóng được hoàn thành.

Chúng tôi thử nghiệm hệ thống này ở tỉnh Quảng Đông, nơi hay xảy ra lốc xoáy và dự báo thành công vài lần. Trong đó, có một lần thành công chỉ cần quét qua một góc của thành phố Quảng Châu. Hệ thống này có thể đưa ra cảnh báo sớm từ mười đến mười lăm phút, chỉ đủ để sơ tán người dân tới nơi an toàn trước khi gió lốc xuất hiện, không có cách nào tránh được các tổn thất khác. Nhưng trong giới Khí tượng, hệ thống này đã là một thành tựu rất lớn rồi. Trên thực tế, dựa vào nguyên lý của Chaos*, dự báo dài hạn gió lốc là chuyện không thể.

Thời gian trôi đi rất nhanh trong bộn bề công việc, mới chớp mắt mà một năm đã trôi qua. Năm qua, tôi đã tham gia Đại hội Khí tượng thế giới bốn năm tổ chức một lần và giành được đề cử trong danh sách năm người của Giải thưởng IMO, được mệnh danh là giải Nobel trong lĩnh vực Khí tượng học. Sau cùng, tôi không giành được giải do các nguyên nhân liên quan đến lý lịch nhưng như vậy cũng đủ để thu hút sự chú ý của giới Khí tượng.

Một địa điểm phụ của Hội nghị học thuật Quốc tế về Xoáy thuận nhiệt đới được tổ chức ở Oklahoma Bắc Mỹ nhằm giới thiệu thành quả nghiên cứu gió lốc. Nơi đây có một hành lang gió lốc nổi tiếng, bộ phim “Twister” có nội dung về nghiên cứu gió lốc đã lấy nơi đây làm bối cảnh.

Mục đích chính của chuyến đi lần này là tham quan hệ thống dự báo gió lốc thực tế đầu tiên trên thế giới. Xe ô tô băng qua

những vùng đồng bằng bằng phẳng. Ba khung cảnh thường thấy nhất của Oklahoma là những cánh đồng lúa mì rộng lớn, đồng cỏ và mỏ dầu, lần lượt xuất hiện qua cửa sổ xe ô tô. Khi gần tới địa điểm, Tiến sĩ Ross, người đi cùng chúng tôi ra hiệu kéo rèm xuống.

“Tôi rất xin lỗi, chúng ta đang đi vào một căn cứ quân sự.”

Tôi đột nhiên mất hứng, tự hỏi liệu có phải bản thân sẽ không bao giờ thoát khỏi quân đội và căn cứ quân sự không? Sau khi xuống xe, tôi nhìn thấy không gian xung quanh đều là những công trình tạm bợ, vài cột ăng-ten nhô lên của hệ thống ra-đa, tất cả đều được bọc trong một mái vòm hình cầu lớn. Tôi còn nhìn thấy một thiết bị giống kính viễn vọng thiên văn đặt trên xe, chắc là một máy phát laser công suất lớn nhằm phục vụ do thám quang học khí quyển. Sau khi bước vào phòng điều khiển, tôi nhìn thấy một dãy máy tính quân sự màu xanh đậm quen thuộc. Những người thao tác đều đang mặc quân phục rằn ri quen thuộc, chỉ có thứ duy nhất xa lạ chính là màn hình plasma siêu lớn có độ phân giải cao. Ở trong nước, chúng tôi hầu như không thể có được thứ này, đa phần đều dùng máy chiếu.

Trên màn hình lớn là hình ảnh nhiễu động của khí quyển mà hệ thống do thám quang học khí quyển thu thập được. Thành quả của việc chuyển nhượng này đã kiếm được rất nhiều tiền cho Sở Sét của Cao Ba. Hóa ra, những hình ảnh nhiễu động trông rất bình thường trên màn hình nhỏ lại quá đỗi hoàng tráng khi được chiếu trên màn hình lớn. Dòng nước xiết hỗn loạn giống như đám mãng xà khổng lồ đang uốn éo cuồng loạn, mang đến cảm giác sợ hãi và mê muội.

“Thật không thể ngờ, bầu trời dường như trống rỗng lại là một

thế giới điên rồ như vậy," ai đó cảm thán.

Các anh còn chưa nhìn thấy những thứ điên rồ hơn thế đâu, tôi thầm nghĩ. Tôi tỉ mỉ quan sát nhiễu động trên màn hình, cố gắng tìm kiếm không bào của electron vĩ mô. Đương nhiên, tôi không thể tìm thấy được, nhưng trong hình ảnh lớn như này, chắc chắc không chỉ có một không bào được. Chúng chỉ được nhận ra nhờ phần mềm nhận biết hình ảnh thuộc loại tuyệt mật.

"Hôm nay chúng ta có thể nhìn thấy noãn không?" Tôi hỏi.

"Chuyện nhỏ," Ross trả lời chắc nịch. "Gần đây, gió lốc xuất hiện dày đặc ở Oklahoma và Kansas. Tuần trước, Oklahoma đã ghi nhận kỷ lục lịch sử xuất hiện 124 đợt gió lốc chỉ trong vòng một ngày."

Để không chậm trễ thời gian thêm nữa, chủ nhà đã tạo một phòng họp ngay trong căn cứ. Hội thảo báo cáo học thuật sẽ tiếp tục tại đây, trong lúc đợi noãn xuất hiện. Những người tham dự còn chưa yên vị trong phòng thì chuông cảnh báo đã vang lên, báo hiệu hệ thống do thám đã tìm thấy một noãn. Mọi người xông vào phòng điều khiển, trên màn hình vẫn là một đống hỗn độn quay cuồng, không khác gì nhiều so với ban nãy. Noãn không có hình dạng cố định, chỉ được nhận ra nhờ phần mềm nhận biết mẫu, được đánh dấu sự tồn tại bằng vòng tròn đỏ.

"Nó còn cách nơi này 130km nữa, đã tới rìa thành phố Oklahoma rồi," Ross thông báo.

"Khoảng bao lâu nữa thì nó sẽ trở thành gió lốc?" Có người lo lắng hỏi.

"Khoảng bảy phút."

"Không kịp sơ tán người dân," tôi nói.

“Không, Tiến sĩ Trần, chúng ta sẽ không thực hiện cuộc sơ tán nào cả!” Ross nói lớn. “Đây là bất ngờ mà hôm nay chúng tôi mang tới cho mọi người!”

Trên màn hình lớn, một khu vực hình vuông nhỏ hiện lên, hiển thị một tên lửa đạn đạo đang gào rú từ bệ bắn bay thẳng lên trời. Ống kính theo dõi đường đi của tên lửa, hiện rõ cái đuôi mảnh dẻ màu trắng vạch một đường parabol khổng lồ trên bầu trời. Khoảng một phút sau, tên lửa đạn đạo đã vượt qua đỉnh của parabol và giảm dần độ cao. Một phút nữa trôi qua, tên lửa phát nổ ở khoảng cách cách mặt đất chừng năm trăm mét. Quả cầu lửa nóng bỏng trên nền trời như một đóa hồng nở tung cánh. Trên phần hình ảnh về nhiễu động khí quyển được chiếu ở màn hình lớn, đường tròn đỏ biểu thị vị trí của noãn xuất hiện thêm quả cầu thủy tinh ngày càng được phóng to. Quả cầu trong suốt ấy mau chóng biến mất, nhiễu động hỗn loạn lại bổ sung ngay vào vị trí của nó. Vòng tròn đỏ biến mất, chuông cảnh báo dừng lại, Tiến sĩ Ross tuyên bố là noãn đã bị tiêu diệt. Đây là cái noãn thứ chín mà hệ thống có cái tên rất kêu “thợ săn lốc xoáy” này tiêu diệt được.

Tiến sĩ Ross giới thiệu. “Như mọi người đã biết, gió lốc được sinh ra từ những cơn giông mạnh. Trong cơn giông, không khí ẩm và không khí nóng sẽ bay lên, đi qua tầng không khí lạnh và bị lạnh đi. Hơi nước trong không khí ngưng tụ lại thành giọt mưa hoặc mưa đá. Không khí sau khi được làm lạnh sẽ mang theo giọt mưa hoặc mưa đá rơi xuống, tùy theo tác dụng của các nhân tố như không khí nóng ở tầng dưới cho tới chuyển động tự quay của Trái đất… ảnh hưởng tới, luồng không khí này sẽ lại cuộn lên trên, cuối cùng tạo thành lốc xoáy. Quá trình hình thành của gió lốc không ổn định, khối khí lạnh chìm xuống đại diện cho dòng năng

lượng chủ đạo. Luồng khí lạnh này chính là tâm của noãn. Hệ thống thợ săn lốc xoáy sẽ phóng tên lửa đạn đạo mang theo bom napalm* để tấn công chính xác khối không khí lạnh đang chìm xuống. Loại bom napalm này ngay lập tức có thể giải phóng nhiệt lượng cực lớn, đốt nóng khối khí lạnh đang chìm xuống, từ đó phá hủy sự hình thành của gió lốc. Chúng ta đều biết kỹ thuật tấn công của tên lửa đạn đạo và kỹ thuật bom napalm đã có từ lâu. Trên thực tế, đây không được gọi là tấn công chuẩn xác. Độ chính xác yêu cầu trong trường hợp này thấp hơn so với yêu cầu trong quân đội một cấp độ, vì thể giảm được chi phí. Chúng tôi đều sử dụng những tên lửa đạn đạo bị đào thải. Kỹ thuật quan trọng của hệ thống thợ săn lốc xoáy chính là hệ thống do thám quang học khí quyển của Tiến sĩ Trần. Đây chính là sáng tạo giúp chúng ta định vị trước được noãn, cũng biến việc tiêu diệt gió lốc trở thành hiện thực. Nào, chúng ta cùng tri ân anh ấy!”

Ngày hôm sau, tại thủ phủ Oklahoma, tôi được phong làm công dân danh dự. Sau khi nhận được Bằng danh dự của Thống đốc, một thiếu nữ tóc vàng ôm bó hoa đại diện Oklahoma tặng cho tôi, đó là loài hoa tầm gửi mà tôi chưa từng nhìn thấy. Cô ấy nói với tôi rằng một cơn gió lốc diễn ra vào năm ngoái đã cướp đi sinh mạng của bố mẹ cô. Vào đêm kinh hoàng ấy, cơn gió lốc cấp F3 đã hất tung nóc nhà và cuốn bay mọi thứ trong nhà lên độ cao hàng trăm mét. Cô bé thoát chết trong gang tấc khi rơi xuống một cái đầm. Lời kể của cô bé làm tôi nhớ tới đêm sinh nhật ác nghiệt đã cướp đi bố mẹ tôi, đồng thời cũng làm tôi thấy tự hào về công việc của mình. Chính công việc này cuối cùng đã giúp tôi thoát khỏi được bóng ma của sét hòn, bắt đầu một cuộc sống mới tràn ngập ánh nắng mặt trời.

Sau buổi lễ, tôi bày tỏ sự kính trọng của mình với Tiến sĩ Ross. Mặc dù tôi có được bước đột phá trong dự báo gió lốc nhưng người cuối cùng chinh phục được gió lốc chính là bọn họ.

“Người chinh phục cuối cùng của gió lốc chính là hệ thống phòng thủ đạn đạo chiến sự đấy,” Tiến sĩ Ross vô tư nói.

“Hệ thống phòng thủ đạn đạo chiến sự?”

“Đúng vậy, chúng tôi gần như cứ thế bê y nguyên mà sử dụng, chỉ thay thế bộ phận nhận biết tên lửa tập kích bằng hệ thống định vị noãn của anh. Hệ thống phòng thủ đạn đạo này dường như được sinh ra dành cho gió lốc đấy.”

Giờ tôi mới nhận ra điểm giống nhau của hai thứ này, đều là tự động nhận biết mục tiêu tập kích rồi dẫn dường cho tên lửa đánh chặn.

“Lĩnh vực nghiên cứu của tôi thực ra không liên quan gì tới khí tượng. Tôi phụ trách Hệ thống phòng thủ đạn đạo và phần mềm hệ thống Phòng thủ tên lửa Quốc gia nhiều năm rồi. Khi nhìn thấy vũ khí do mình phát triển có thể mang lại lợi ích cho xã hội theo cách này, tôi thực sự cảm nhận được một niềm hạnh phúc chưa từng có trước đây. Tiến sĩ Trần, tôi thực sự rất cảm ơn anh.”

“Điều này tôi có thể hiểu được,” tôi chân thành đáp.

“Gươm cũng có thể rèn thành lưỡi cày,” Ross nói, giọng trầm hơn nhiều. “Nhưng một vài lưỡi cày cũng có thể rèn thành gươm, giống như những nhà nghiên cứu vũ khí như chúng tôi. Khi thực thi nhiệm vụ, đôi lúc chúng ta không thể không chấp nhận những mất mát do vũ khí mang tới… Tiến sĩ Trần, anh hiểu điều đó không?”

Tôi đã nghe được những lời kiểu này từ Cao Ba, vì thế tôi lặng

lẽ gật đầu và trở nên cảnh giác. Anh ta nói “chúng ta” là để chỉ mình mình hay bao gồm cả tôi nữa. Họ biết công việc tôi đã làm trước kia hay sao?

“Cảm ơn, cảm ơn anh rất nhiều,” Ross nói. Tôi để ý ánh mắt anh ta nhìn tôi rất kỳ lạ, còn bộc lộ một chút buồn rầu. Mãi về sau, tôi mới biết đó là bản thân nghĩ quá nhiều, lời nói của anh ta không liên quan gì tới tôi, mà tới lúc ấy tôi mới thực sự hiểu được hàm ý trong ánh mắt ấy. Tôi có lẽ là nhóm học giả cuối cùng xuất ngoại. Vào ngày thứ mười sau khi về nước, chiến tranh nổ ra.

Tàu hạm Châu Phong bị đánh chìm, cuộc sống trở nên căng thẳng. Mỗi ngày, ngoài việc quan tâm tới tình hình chiến sự thì công việc của tôi cũng có thêm một tầng ý nghĩa khác, một vài niềm vui và rắc rối chủ yếu chiếm lấy cuộc sống trước kia giờ đã không còn trở nên quan trọng nữa.

Hôm nay, tôi nhận được một cuộc điện thoại từ quân đội, thông báo rằng tôi cần tới tham dự một cuộc họp, họ sẽ cử một thiếu úy hải quân tới đón.

Sau khi chiến tranh bùng nổ, thi thoảng, tôi vẫn nhớ tới dự án sét hòn. Trước tình hình nghiêm trọng này, nếu căn cứ cần thì tôi sẽ từ bỏ cảm xúc của bản thân để hoàn thành trách nhiệm nhưng không có tin tức nào được gửi tới. Tin tức về chiến sự không xuất hiện bất cứ thông tin nào về vũ khí sét hòn. Đây vốn là thời điểm tốt nhất để nó xuất hiện nhưng nó lại như thể chưa từng tồn tại. Tôi gọi điện cho căn cứ, phát hiện số điện thoại họ dùng trước kia không còn gọi được nữa, cũng không biết Đinh Nghi đã đi đâu. Tất cả những gì tôi từng trải qua giống như một giấc mộng, không để lại dấu vết gì.

Sau khi đến nơi, tôi nhận ra đa phần những người tham dự cuộc họp đều thuộc bên hải quân, tôi không biết một ai trong số họ. Cuộc họp này rõ ràng không liên quan gì tới vũ khí sét hòn. Biểu cảm trên gương mặt mọi người đều trông khá khó coi, khiến bầu không khí hội trường vô cùng nặng nề.

“Tiến sĩ Trần, chúng tôi muốn nói cho anh biết về tình hình trận hải chiến diễn ra ngày hôm qua. Chuyện này chưa được đưa lên bản tin,” một vị đại tá hải quân nói luôn mà không cần bất kỳ lời phát biểu khai mạc nào.

“Vị trí cụ thể và tình hình chi tiết của trận hải chiến này thì anh không cần biết rõ. Tôi sẽ chỉ nói tới những chuyện liên quan. Khoảng ba giờ chiều ngày hôm qua, nhóm tác chiến mẫu hạm Châu Phong đã bị một số lượng lớn tên lửa hành trình tập kích…”

Nghe thấy cái tên này, lòng tôi nhảy dựng lên.

“… Số lượng tên lửa tập kích rất lớn, hơn bốn mươi. Hạm đội ngay lập tức triển khai hệ thống phòng thủ nhưng mau chóng phát hiện phương thức tập kích lần này rất kỳ lạ: Bình thường, tên lửa hành trình sẽ bay sát biển để tập kích mục tiêu, nhưng độ cao của đợt tên lửa tấn công này lên đến một nghìn mét, như thể chúng không quan tâm có bị bắn hạ hay không. Quả nhiên là đám tên lửa không hề tấn công trực tiếp vào hạm đội mà nổ tung bên ngoài vòng vây phòng thủ của chúng tôi. Độ cao khi phát nổ từ năm trăm tới một nghìn mét. Sức nổ của mỗi đầu đạn rất nhỏ nhưng lại rắc ra một lượng lớn bột màu trắng. Mời anh xem, đây là đoạn băng ghi hình lúc đó.”

Màn chiếu hiển thị bầu trời trong xanh đầy mây, như thể sắp có mưa giông. Ngay sau đó, bầu trời xuất hiện nhiều điểm trắng,

những điểm trắng ấy dần lan ra, như hàng chục giọt sữa nhỏ trên mặt nước.

“Đây là những điểm nổ của tên lửa hành trình,” Đại tá chỉ vào các điểm trắng tản mát trên màn hình. “Rất kỳ lạ phải không? Chúng tôi nhất thời không biết kẻ địch định làm gì. Những vật chất trắng này…”

“Hiện trường còn dấu tích gì khác không?” Tôi ngắt lời ngài Đại tá, một linh cảm khủng khiếp đang dâng lên trong tôi.

“Ý anh là gì? Dường như không có dấu tích nào liên quan.”

“Không liên quan cũng được, ngài thử nhớ lại xem,” tôi khẩn thiết nói.

Đại tá và một vài sĩ quan nhìn nhau, đoạn một trung tá đeo kính lên tiếng: “Kẻ địch có một máy dự báo bay trên vùng trời này. Cũng đâu có gì khác thường?”

“Còn gì nữa không?”

“À… Kẻ địch sử dụng vệ tinh quỹ đạo tầm thấp* phóng laser công suất cao tới vùng biển này, có thể là để phối hợp với máy dự báo để do thám tàu ngầm ở nước sâu… Chuyện này có liên quan tới việc tên lửa tập kích mà chúng tôi nói sao? Tiến sĩ Trần, anh không khỏe ở đâu à?”

Tôi hy vọng đó là để do thám tàu ngầm, Chúa phù hộ rằng mấy thứ đó dành để do thám tàu ngầm… Tôi vừa lo lắng cầu nguyện, vừa nói: “Không sao, cảm ơn. Các anh biết thứ bột trắng đó là gì không?”

“Tôi vừa định nói với anh…” Đại tá nói, màn hình chiếu thay đổi. Bức ảnh được hiển thị gồm một vài nhóm màu sắc tươi sáng hỗn độn không theo trật tự nào như bảng màu của họa sĩ. “Đây là

hình ảnh màu giả hồng ngoại*. Nhìn này, điểm cháy nhanh chóng trở thành một vùng nhiệt độ cực thấp" Đại tá chỉ vào một khoảng màu xanh nổi bật trên khung hình. "Cho nên chúng tôi đoán thứ bột phấn trắng này có thể là chất làm lạnh hiệu quả cao."

Tôi cảm thấy như mình vừa bị một tia sét đánh trúng, trời đất nghiêng ngả. Tôi bám chặt lấy cái bàn để giữ vững bản thân. "Nhanh, hãy ra lệnh cho hạm đội rút khỏi khu vực biển đó!" Tôi chỉ vào màn hình hét lớn."

"Tiến sĩ Trần, đây là đoạn băng ghi hình. Chuyện xảy ra từ hôm qua rồi."

Tôi choáng váng, sững sờ một lúc mới hiểu ý trong lời nói đó.

"Đây là bức ảnh chụp từ phía trên mẫu hạm Châu Phong lúc ấy, anh xem xem."

Màn hình chuyển sang vùng biển và bầu trời rộng lớn, một tàu khu trục hộ tống xuất hiện rồi biến mất ở góc màn hình. Tôi nhận thấy trên bầu trời xuất hiện hình một cái phễu dài. Cán của cái phễu hướng về phía mặt biển, kéo dài và nhanh thành một sợi vải mỏng. Khi sợi vải ấy chạm vào mặt biển, nước biển được cái phễu hút lên lập tức biến thành màu trắng. Ban đầu, dải ruy băng trắng nối trời với biển còn rất mỏng, đung đưa nhè nhẹ. Phần eo gầy yếu như sắp đứt đoạn. Nhưng trong phút chốc, nó trở nên thô dày, từ một dải vải mỏng từ trời cao rơi xuống biến thành một cột trụ khổng lồ cao vời vợi đứng trên mặt biển chống lấy bầu trời. Màu trắng cũng bị nhuộm đen, chỉ có nước biển đang xoay tròn bên ngoài vẫn lấp lánh ánh mặt trời.

Tôi đã từng nghĩ tới việc này nhưng vẫn không thể tin rằng có người lại có thể làm được.

Noãn là những nhiễu động có khả năng tạo ra gió lốc, có số lượng rất lớn ở tầng khí quyển. Một phần nhỏ trong chúng cũng có thể phát triển thành gió lốc, giống với việc trứng gà có nhiều cỡ nào thì cũng chỉ có một phần nhỏ có được khả năng nở thành gà con. Tâm của noãn là không khí lạnh đang chìm xuống, phải làm khối không khí này tăng nhiệt thì mới cản trở được sự chìm xuống đó, sau đó mới có thể tiêu diệt được noãn sẽ phát triển thành gió lốc, giống cảnh tượng tôi đã thấy ở Oklahoma. Đồng thời, nếu khối không khí lạnh được tăng cường thêm thì noãn vốn chuẩn bị biến mất sẽ lại phát triển thành gió lốc. Do số lượng của các noãn vô cùng lớn, cho nên vào điều kiện thời tiết thích hợp, chúng có thể tạo ra gió lốc bất cứ lúc nào. Chìa khóa của loại công nghệ này chính là phát hiện ra các noãn tiềm năng. Hệ thống dự báo gió lốc của tôi đã cung cấp khả năng ấy. Đáng sợ hơn là hệ thống này có thể phát hiện ra cơ hội: Nếu có hai noãn trở lên gần nhau, thậm chí xếp chồng lên nhau thì có thể đồng thời "ấp" nhiều noãn, tập hợp khéo léo được năng lượng trong khí quyển, thúc đẩy cơn lốc siêu cấp vốn không thể tồn tại trong tự nhiên.

Những gì xuất hiện trước mắt tôi là một cơn lốc xoáy. Cơn lốc có đường kính hơn hai cây số, gấp đôi gió lốc tự nhiên. Cơn lốc lớn nhất trong tự nhiên thường ở cấp F5, như vậy đã được gọi là "bàn tay của Chúa" rồi. Cơn lốc được con người "ấp" nhân tạo này nhỏ nhất cũng phải cấp F7. Trên màn hình, cơn lốc đang từ từ di chuyển sang phải, mẫu hạm Châu Phong đang chuyển hướng khẩn cấp, cố gắng tránh khỏi nó. Lực đẩy của cơn lốc thường thẳng, tốc độ khoảng 60km/h, tương đương với tốc độ tối đa của mẫu hạm. Nếu Châu Phong có thể tăng tốc và chuyển hướng đủ nhanh thì hy vọng có thể tránh được nó.

Nhưng vào lúc này, cột trụ khổng lồ chống trời màu đen lại rủ xuống hai dải ruy băng màu trắng. Chúng tức tốc trở nên dày và thô, nhanh chóng biến thành hai cột trụ khổng lồ màu đen giống nhau.

Khoảng cách của ba cơn lốc siêu cấp này nhỏ hơn so với đường kính của chúng, chưa tới một nghìn mét. Chúng tạo thành một hàng rào tử thần dài tới tám cây số, mạnh mẽ áp sát tới. Số phận của Châu Phong đã được định đoạt.

Cột lốc xoáy choán lấy khung hình trong phút chốc. Làn sương cuồn cuộn mãnh liệt xông tới, giống như thác nước ngang ngạnh. Bên cạnh trụ xoáy là vực sâu tăm tối. Khung hình rung lắc dữ dội rồi biến mất.

Theo lời kể của Đại tá thì một cơn lốc đã quét ngang qua nửa trước của mẫu hạm Châu Phong. Như lời dự đoán của vị Trung tá hải quân nói với tôi trên hòn đảo kia, boong chính của Châu Phong gãy đôi và chìm sau nửa giờ, tính cả thuyền trưởng, hơn hai nghìn binh sĩ đã vong trận. Khi cơn lốc đến gần, thuyền trưởng đã quyết đoán ra lệnh phong tỏa cấp độ A đối với hai lò phản ứng hạt nhân. Điều này giúp giảm thiểu lớn nhất khả năng rò rỉ hạt nhân, nhưng cũng khiến Châu Phong mất đi hoàn toàn động cơ. Hai tàu khu trục hộ tống và một tàu tiếp liệu cũng bị đánh chìm. Sau khi cơn lốc siêu cấp quét qua đội tàu, một con tàu trong số đó đã tiếp tục đi thêm được hơn hai trăm mét nữa rồi mới dần biến mất. Đây là quãng đường dài gấp đôi quãng đường dài nhất của một cơn lốc xoáy được ghi lại trong lịch sử. Cơn lốc này trong lúc phô trương sức mạnh còn quét qua một hòn đảo nhỏ, xóa sổ một làng chài trên đảo, giết chết hơn một trăm người, bao gồm cả phụ nữ và trẻ em.

“Hạm trưởng của Châu Phong là Giang Tinh Thần đúng không?”

“Đúng vậy, anh biết anh ấy à?”

Tôi không nói gì, chuyện này làm tôi nghĩ tới Lâm Vân nhiều hơn.

“Chúng tôi mời anh đến vì anh là học giả có thành tựu nhất trong lĩnh vực nghiên cứu gió lốc ở trong nước. Nguyên nhân thứ hai là hệ thống vũ khí khí tượng có tên là Eros đã tấn công Châu Phong lần này, dựa vào tình báo thì hệ thống này có liên quan tới thành quả nghiên cứu của anh.”

Tôi nặng nề gật đầu: “Đúng vậy, tôi sẵn sàng chịu trách nhiệm.”

“Không, anh hiểu lầm rồi. Chúng tôi không mời anh tới để truy cứu trách nhiệm. Anh không có lỗi gì cả. Sở nghiên cứu Sét đã công bố và chuyển giao thành quả của dự án này, nó đã được các cấp bộ ngành liên quan xem xét và thông qua, hoàn toàn hợp pháp. Đương nhiên, chuyện này phải có người chịu trách nhiệm nhưng không phải anh. Về mặt ứng dụng công nghệ cao vào quân sự, chúng ta không nhanh nhạy bằng kẻ địch.”

Tôi lên tiếng: “Loại vũ khí này có thể phòng thủ được, chỉ cần hệ thống phòng thủ đạn đạo của hạm đội và hệ thống do thám quang học khí quyển của chúng tôi kết hợp lại là được. Tôi từng thấy cách dùng bom napalm để tiêu diệt gió lốc. Nhưng chúng ta còn có thể sử dụng phương pháp hiệu quả và nhanh chóng hơn đó là dùng vi sóng công suất lớn hoặc laser để gia nhiệt cho khối không khí lạnh chìm xuống là được.”

“Đúng thế, chúng tôi đang toàn lực phát triển hệ thống phòng

ngự này, cũng mời anh tới dốc sức giúp đỡ," Đại tá khẽ thở dài. "Nhưng thành thật mà nói, hệ thống này trong trận sau sẽ phải dùng tới rồi."

"Tại sao?"

"Châu Phong đã mất sức chiến đấu, điều này đả kích tới quyền thống trị trên biển của chúng ta. Trong cục diện chiến tranh sau này, chúng ta không còn khả năng để tiến hành một trận quyết chiến quy mô lớn với kẻ địch trên biển nữa. Chúng ta chỉ có thể dựa vào hỏa lực trên bờ để phòng thủ ven biển."

Sau khi rời khỏi Trung tâm Tác chiến Hải quân, một tiếng còi cảnh báo phòng không vang lên thê lương trong thành phố. Đường phố mau chóng không còn một ai. Tôi bước đi vô định trên đường phố vắng tanh, không nghe thấy những lời gọi hò hét của đội dân phòng. Họ chạy tới kéo tôi đi, nhưng tôi lại hất họ ra, tiếp tục bước đi như kẻ mộng du. Họ xem tôi như một kẻ điên, bỏ chạy tự lo cho chính mình. Giờ tôi hoàn toàn tuyệt vọng, chỉ mong sao có một quả bom chấm dứt cuộc sống thống khổ này. Nhưng tiếng nổ chỉ vang lên ở phía xa, còn khu vực gần đó lại yên tĩnh đến đáng ngờ. Tôi không rõ mình đã đi bao lâu, chuông cảnh báo đã dừng kêu, người trên đường đông đúc trở lại. Tôi mệt mỏi ngồi sụp xuống bậc thềm trong vườn hoa của thành phố, nhận thức được bộ não trống rỗng của mình giờ đã tràn ngập một cảm giác. Lúc này tôi mới hiểu được cảm giác của một người.

Tôi hiểu Lâm Vân.

Tôi cầm điện thoại, bấm số của căn cứ, vẫn không có ai trả lời. Tôi đứng dậy và nhìn quanh tìm kiếm tắc-xi. Tắc-xi trong thời chiến rất hiếm, phải chờ nửa tiếng mới gọi được một chiếc. Tôi

muốn tới căn cứ.

Xe tắc-xi đi chừng ba tiếng đồng hồ thì tới nơi. Căn cứ đã bị bỏ hoang một thời gian, mọi nơi đều trống không, người và thiết bị cũng không còn. Tôi đứng cô độc rất lâu giữa khu thí nghiệm kích thích không còn gì. Một tia nắng yếu ớt của buổi chiều tà xuyên qua ô cửa kính vỡ nát chiếu thẳng vào tôi rồi dần biến mất, cho tới khi màn đêm buông xuống thì tôi mới chịu rời đi.

Sau khi quay trở về thành phố, tôi đến các cơ quan liên quan tới quân đội để hỏi thăm về dự án sét hòn và đơn vị Thần Quang nhưng không ai có thể trả lời tôi. Họ dường như đã bốc hơi khỏi nhân gian. Tôi thậm chí còn gọi tới số điện thoại của Đại tướng Lâm nhưng cũng không có ai bắt máy.

Tôi đành quay trở lại Sở Sét, lao đầu vào nghiên cứu việc sử dụng vi sóng công suất lớn để loại bỏ lốc xoáy.

25

CON CHIP BỊ PHÁ HỦY

Chiến tranh tiếp tục kéo dài, một mùa thu nữa lại tới. Mọi người đã dần quen với cuộc sống thời chiến. Cảnh báo phòng không và địa điểm cấp phát khẩu phần ăn giờ giống như các buổi nhạc hội và quán cà phê, trở thành một phần trong cuộc sống thường nhật.

Tôi cống hiến hết mình cho việc nghiên cứu phát triển hệ thống phòng thủ gió lốc. Dự án này cũng do Sở Sét đảm nhận. Công việc rất gấp rút nên tôi nhất thời quên đi các việc khác. Nhưng rồi sự cân bằng mong manh cuối cùng trong thời chiến cũng bị phá vỡ.

Khoảng ba giờ chiều, tôi đang thảo luận cùng Sở Sét và vài kỹ sư quân đội về một số chi tiết kỹ thuật của máy phóng vi sóng năng lượng cao. Thiết bị này có thể phóng với công suất khoảng một tỷ watt, chùm vi sóng hội tụ với mật độ cao có tần số từ mười đến một trăm gigahertz, mà năng lượng vi sóng trong phổ này có thể hấp thụ được phân tử nước. Nếu vài chùm sóng như vậy kết hợp với nhau thì cường độ năng lượng khu vực chiếu xạ sẽ là khoảng một watt trên một xen-ti-mét vuông, sản sinh ra tác dụng

làm khối khí lạnh trong noãn đang chìm xuống gia tăng nhiệt độ, tiêu diệt mối nguy. Thiết bị như vậy kết hợp với hệ thống do thám quang học khí quyển sẽ tạo ra một hệ thống phòng ngự hiệu quả đối với vũ khí gió lốc.

Lúc này, tôi đột nhiên nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, rất giống tiếng của một trận mưa đá bất ngờ ập tới. Âm thanh ấy truyền tới từ một nơi rất xa xăm, sau đó âm lượng tăng vọt lên, cuối cùng vang lên ngay trong căn phòng này. Xung quanh chúng tôi có những tiếng nổ đùng đoàng, thậm chí có tiếng còn vang lên từ ngực trái của tôi! Cùng lúc, máy tính xung quanh xảy ra hiện tượng dị thường: Rất nhiều mảnh vỡ nhỏ bay xuyên qua lớp vỏ còn nguyên vẹn của máy chủ. Quan sát kỹ hơn, tôi thấy những mảnh vỡ ấy chính là CPU, RAM và các con chip khác. Những mảnh chip trôi dày đặc trong không khí. Tôi giơ tay lên chạm phải nhiều con chip đang lơ lửng. Đây không phải là ảo ảnh. Ngay sau đó, những con chip lơ lửng này tập hợp thành một cái đuôi rồi biến mất. Bầu không khí lại trống trải như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Màn hình của những chiếc máy tính thay đổi, xuất hiện màn hình màu xanh hiển thị các lỗi nghiêm trọng hoặc đen kịt lại.

Tôi thấy ngực trái mình nóng ran, đưa tay lên sờ thử thì thấy chiếc điện thoại nằm trong túi áo đã trở nên nóng rẫy, tôi vội lấy nó ra. Những người xung quanh cũng làm hành động y như vậy. Những chiếc điện thoại đều bốc lên khói trắng. Tôi tháo điện thoại ra thì thấy một đám tro trắng mịt mù. Chip bên trong điện thoại đã bị phá hủy. Chúng tôi cũng tháo mấy chiếc máy tính ra. Trên bo mạch chủ, gần một phần ba các con chip đã bị đốt cháy. Văn phòng làm việc trong phút chốc chứa đầy tro trắng và thứ mùi kỳ dị từ những con chip bị đốt cháy.

Ngay sau đó, những màn hình máy tính và bóng đèn còn lại tắt phụt. Mất điện rồi.

Suy nghĩ đầu tiên của tôi là những con chip đã trở thành mục tiêu tập kích của sét hòn. Nhưng có điều gì đó rất không ổn. Xung quanh đây đều là các đơn vị nghiên cứu, số lượng chip không đếm xuể, năng lượng của sét hòn sau khi giải phóng dù đã giảm xuống nhưng vẫn còn rất lớn. Trong khi bán kính hoạt động của nó không thể vượt quá một trăm mét. Ở khoảng cách này, chắc chắn chúng tôi sẽ nghe thấy tiếng nổ mà sét hòn phát ra khi giải phóng năng lượng. Đôi tai của tôi đã được nghe rất nhiều tiếng sét hòn phát nổ nên trở nên nhạy bất thường, thậm chí tôi có thể nghe được tiếng phát ra trong lúc nó còn đang trôi lơ lửng. Nhưng vừa nãy, ngoại trừ tiếng nổ của con chip khi bị đốt cháy, tôi không nghe thấy âm thanh nào khác, vậy nên có thể khẳng định gần như chắc chắn là xung quanh không có sét hòn.

Việc đầu tiên chúng tôi phải làm là xác định phạm vi của cuộc tấn công. Tôi định sử dụng điện thoại bàn nhưng phát hiện nó cũng không thể dùng được nữa. Tôi chỉ còn cách cùng vài người đi xuống lầu để xem thử. Chúng tôi nhanh chóng phát hiện ra tất cả những con chip trong khu thử nghiệm sét và hai tòa văn phòng đều bị tấn công, khoảng một phần ba số chip bị hủy hoại. Chúng tôi chia nhau tới Sở nghiên cứu Vật lý khí quyển và Trung tâm mô phỏng Khí tượng gần đó, và đều phát hiện ra chip ở cả hai nơi này đều bị tấn công như vậy. Cho tới hiện tại, kẻ tấn công chắc chắn phải cần tới vài chục quả sét hòn mới có thể tạo ra mức độ thiệt hại như vậy. Nhưng tôi không tìm thấy dấu vết nào của nó.

Cao Ba cử một vài thanh niên đạp xe ra ngoài để tìm hiểu tình hình. Những người còn lại thì lo lắng đợi trong văn phòng. Ở Sở

Sét, chỉ có tôi và Cao Ba biết chuyện về vũ khí sét. Chúng tôi thỉnh thoảng đưa mắt nhìn nhau, thầm hoảng sợ trong lòng. Mấy cậu thanh niên kia sau nửa tiếng đồng hồ thì đã lần lượt quay trở lại. Họ kinh hãi như gặp phải ma. Họ đạp xe lòng vòng ba đến năm cây, chip ở những nơi đã đi qua đều chịu sự tấn công bởi sức mạnh thần bí này. Tỷ lệ bị đốt cháy là như nhau, đều khoảng một phần ba. Họ không dám đi thêm nữa, không hẹn mà cùng quay trở về Sở để báo cáo tình hình. Trong tình trạng không thể sử dụng điện thoại di động và điện thoại bàn, mọi người đều nhất thời luống cuống.

“Nếu kẻ địch sở hữu loại vũ khí ma quỷ như thế thì chúng ta không còn đường sống nữa rồi!” Ai đó thốt lên.

Tôi và Cao Ba lại liếc nhìn nhau, trong lòng hoang mang: “Như này nhé, chúng ta lấy bốn chiếc xe ô tô trong Sở đi về bốn hướng để kiểm tra tình hình trên phạm vi lớn hơn xem.

Tôi phóng về phía Đông của thành phố, dọc đường đi, tôi thấy bên trong các tòa nhà đều tối om, mọi người tụ tập thành từng tốp ở bên ngoài, gương mặt ai nấy đều căng thẳng, trong tay của rất nhiều người còn cầm chiếc di động đã trở nên vô dụng. Thấy tình hình như vậy, tôi không cần xuống xe cũng biết chuyện gì đã xảy ra. Thế nhưng tôi vẫn xuống xe vài lần, chủ động hỏi mọi người xem có thấy dấu vết gì của sét hòn không. Tuy nhiên, không ai nhìn và nghe thấy gì cả.

Sau khi rời khỏi thành phố, tôi vẫn tiếp tục lái xe về phía trước, đến một thị trấn nhỏ ở ngoại ô. Nơi này tuy cũng mất điện nhưng nỗi hoảng sợ ít hơn nhiều so với trong thành phố. Trong tôi đang dâng trào một niềm hy vọng mạnh mẽ rằng mình đã đi tới

biên giới của vùng hủy diệt, hoặc chí ít là nhìn thấy dấu hiệu sự hủy diệt đã nguội dần. Tôi đậu xe bên ngoài một quán cà phê Internet và nôn nóng bước vào. Hoàng hôn đang phủ xuống vạn vật, quán cà phê mất điện tối om, nhưng tôi có thể lập tức ngửi thấy mùi khét lẹt quen thuộc đó. Tôi nhấc một chiếc máy tính đem ra ngoài rồi tháo nó ra, xem xét kỹ lưỡng bo mạch chủ. Dưới ánh sáng chiều tà, tôi nhìn thấy một vài con chip trong CPU đã biến mất. Bo mạch chủ từ tay tôi rơi xuống đất, trúng vào bàn chân nhưng tôi không hề cảm thấy đau mà chỉ rùng mình trong cơn gió lạnh. Tôi leo lên xe và quay trở về.

Sau khi tôi về đến Sở, không lâu sau thì ba chiếc xe khác cũng quay lại, chiếc đi xa nhất đã đi hơn một trăm cây số dọc theo quốc lộ, tới đâu cũng gặp chuyện tương tự như ở đây.

Chúng tôi gấp gáp tìm kiếm thông tin từ bên ngoài. Không có ti-vi, không có mạng, cũng không có điện thoại, chỉ có máy thu thanh là còn dùng được. Nhưng chiếc máy thu thanh kỹ thuật số đắt tiền ấy đều dùng IC làm cầu nối nên đã trở nên vô dụng. Tôi tìm mãi mới thấy được một cái đài bán dẫn cũ còn hoạt động của người đưa thư để lại trong phòng tiếp tân. Đài bắt được một số đài phát thanh ở các tỉnh phía Nam với chất lượng âm thanh rất kém, ngoài ra còn hú họa bắt được hai, ba đài tiếng Anh, một đài tiếng Nhật. Mãi tới tận đêm khuya, các đài phát thanh mới dần đưa tin về thảm họa li kỳ này. Từ những báo cáo rời rạc, chúng tôi biết được câu chuyện như sau:

Khu vực hủy diệt chip điện tử là một hình tròn có tâm ở phía Tây Bắc, bán kính 1300km, ảnh hưởng tới một phần ba lãnh thổ đất nước. Phạm vi này khiến người ta kinh hãi. Nhưng tỷ lệ phá hủy chip giảm từ tâm của vòng tròn ra ngoài. Thành phố của

chúng tôi nằm ở rìa của vòng tròn này.

Một tuần sau đó, chúng tôi quay về sống trong xã hội nông nghiệp trước khi điện xuất hiện. Ngày tháng trở nên vô cùng khó khăn. Nước được đưa tới bằng xe bồn, lượng nước được cấp phát cho mỗi người chỉ vừa đủ để uống. Buổi tối, chúng tôi phải dùng nến để thắp sáng.

Thời gian này, tin đồn về thảm họa lần này ngày càng nhiều, lời giải thích được tuyên truyền rộng rãi nhất trên phương tiện truyền thông (chỉ còn đài phát thanh) và trong xã hội chính là sự việc này liên quan tới người ngoài hành tinh. Nhưng trong tất cả các loại tin đồn ấy, không có bất cứ tin nào đề cập tới sét hòn.

Trong mớ thông tin lộn xộn ấy, chúng tôi đưa ra được ít nhất một kết luận: Lần tấn công này không phải do kẻ thù, chúng cũng đang bối rối như ta. Điều này khiến chúng tôi nhẹ nhõm phần nào. Giai đoạn này, tôi tưởng tượng ra hàng trăm khả năng, nhưng không khả năng nào thuyết phục được bản thân. Tôi chắc chắn rằng mọi chuyện có liên quan tới sét hòn nhưng đồng thời lại chắn chắn rằng nó không phải sét hòn. Vậy vũ khí lần này là cái gì?

Hành vi của kẻ thù cũng có phần khó hiểu. Đất nước chịu một đòn tấn công như vậy, về cơ bản thì đã mất đi khả năng phòng thủ nhưng cuộc tiến công của chúng lại dừng lại. Ngay cả những cuộc không kích diễn ra mỗi ngày trước kia cũng biến mất. Truyền thông thế giới có một lời giải thích tương đối thuyết phục về chuyện này: Khi người ta phải đối mặt với một thế lực vô danh có thể dễ dàng hủy diệt toàn bộ thế giới văn minh như vậy thì không ai dám manh động cho đến khi mọi chuyện được làm sáng tỏ.

Sự kiện này hóa ra lại mang tới khoảng thời gian yên bình nhất

kể từ khi chiến tranh nổ ra, mặc dù cũng có những điều bất ổn và tiêu điều trong sự thanh bình này. Không có điện và máy tính, cả ngày không có việc gì để làm nên nỗi sợ hãi của mọi người không có cách nào để giải tỏa.

Đêm đó, trời đổ mưa lạnh, tôi ngồi một mình trong ký túc xá lạnh lẽo, nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, cảm thấy mọi thứ đang ngập ngụa trong bóng tối vô biên. Ngọn nến trước mặt tôi là vật duy nhất phát sáng trong cả thế giới này. Nỗi cô đơn vô bờ khiến tôi choáng ngợp, cuộc đời chưa được xem là dài của tôi dội về tâm trí như một bộ phim: Bức tranh trừu tượng được vẽ bằng tro cốt của những đứa trẻ trong nhà máy điện hạt nhân, bàn cờ vây được Đinh Nghi đặt trong không bào, hồ quang điện dài thượt trong màn đêm, Siberia trong gió tuyết, tiếng đàn và thanh kiếm sắc bén của Lâm Vân, giông bão và bầu trời sao ở Thái Sơn, những năm tháng đại học, và cuối cùng, bộ phim quay tới bữa tiệc sinh nhật trong đêm giông bão năm nào… Tôi cảm thấy cuộc đời mình đã đi một vòng lớn rồi lại quay trở về điểm xuất phát. Chỉ có điều, trong đêm mưa hôm nay không hề có tiếng sấm, ngọn nến trước mặt cũng chỉ còn lại một ít.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên. Tôi chưa kịp đứng dậy thì người đó đã kịp đẩy cửa xông vào. Anh ta cởi áo mưa ướt sũng ra, thân hình gầy gò run lên vì lạnh. Khi nhận ra gương mặt của anh ta trong ánh nến, tôi kinh ngạc thốt lên.

Người đứng đó là Đinh Nghi.

“Anh có rượu không? Rượu nóng thì càng tốt,” anh ta nghiến răng nói.

Tôi đưa cho anh ta nửa chai rượu xái Hồng Tinh. Đinh Nghi hơ

đáy chai lên trên ngọn nến để hâm nóng, nhưng nhanh chóng mất kiên nhẫn, anh ta liền cầm cả chai lên và tu mấy ngụm lớn. Đoạn, Đinh Nghi lau miệng rồi lên tiếng:

“Không nói chuyện cà kê nữa. Tôi cần kể cho anh những chuyện mà anh muốn biết.”

Cuộc phục kích trên biển

(Sau đây là những gì Đinh Nghi kể với tôi về chuyện đã xảy ra sau khi tôi rời căn cứ.)

Vụ việc trong nhà máy điện hạt nhân thành công lớn (ít nhất là thành công về mặt chiến thuật), vũ khí sét hòn dần bị lãng quên bỗng nhiên được chú ý trở lại và nhận được nhiều khoản đầu tư. Các khoản đầu tư lớn này chủ yếu dùng vào việc thu thập các electron vĩ mô có sức tấn công chip điện tử. Các cuộc tấn công có độ chọn lọc cao đánh vào IC, đây là phương án được coi là tiềm năng lớn nhất của loại vũ khí này. Sau rất nhiều giai đoạn, số lượng lưu trữ các electron vĩ mô rất hiếm này đã vượt quá năm nghìn, đủ để tạo nên một hệ thống vũ khí dùng trong thực chiến.

Sau khi chiến tranh bùng nổ, căn cứ luôn ở trong trạng thái kích động cực đoan. Hầu như ai cũng tin rằng vũ khí sét hòn sẽ giống như xe tăng trong Thế chiến thứ nhất và vũ khí hạt nhân trong Thế chiến thứ hai. Đây sẽ là vũ khí tạo nên lịch sử. Họ ráo riết chuẩn bị làm nên dấu mốc lịch sử nhưng chỉ thị của cấp trên chỉ có hai từ: Đợi lệnh. Kết quả là đơn vị Thần Quang trở thành đội quân nhàn hạ nhất trong chiến tranh. Ban đầu, họ nghĩ rằng chỉ huy sẽ sử dụng vũ khí này vào lúc nguy cấp nhất, nhưng Lâm Vân thông qua nhiều cách luồn lách đã biết được một điều rằng chúng tôi chỉ đang tự huyễn hoặc bản thân. Chỉ huy không đánh

giá cao loại vũ khí này. Họ cho rằng sự việc ở nhà máy điện hạt nhân là một trường hợp đặc biệt, không thể chứng minh tiềm năng của vũ khí sét hòn. Các binh chủng đều không hứng thú quá nhiều đối với việc đưa vũ khí này vào chiến trường. Quả nhiên, đầu tư nghiên cứu lại bị đình chỉ.

Sau khi nhóm tác chiến mẫu hạm Châu Phong bị tiêu diệt, căn cứ rơi vào tình trạng khó chịu cực độ. Mọi người đều cho rằng một vũ khí khái niệm khác đã thể hiện được uy lực cực mạnh của nó, thế mà quân ta vẫn giữ thái độ như vậy với vũ khí sét hòn thì đúng là ngu xuẩn. Họ đều cảm thấy vũ khí này là hy vọng duy nhất có thể lật ngược tình thế của cuộc chiến.

Lâm Vân đã rất nhiều lần đề nghị bố mình cho đơn vị Thần Quang tham chiến nhưng đều bị từ chối dứt khoát. Một lần, Đại tướng Lâm nói với con gái: “Tiểu Vân, nỗi ám ảnh của con về vũ khí không nên trở thành mê tín. Con cần suy nghĩ sâu sắc hơn về chiến tranh và nhìn mọi thứ một cách toàn diện. Ý tưởng dựa vào một hai loại vũ khí mới để chiến thắng cả một cuộc chiến thật là ấu trĩ.”

(Lúc kể tới đây, Đinh Nghi nói: “Là một người sùng bái công nghệ, khuynh hướng sử dụng vũ khí của tôi còn cực đoan hơn cả Lâm Vân. Tôi cũng tin chắc rằng sét hòn có thể quyết định kết cục cuộc chiến. Lúc ấy, tôi coi thái độ của Bộ Chỉ huy đối với vũ khí sét hòn là tư tưởng cứng nhắc. Tôi và hầu hết những người trong căn cứ đều cảm thấy phẫn nộ. Nhưng tình hình hiện tại đã chứng minh được sự ấu trĩ của chúng tôi.”)

Cục diện đã được xoay chuyển, căn cứ và đơn vị Thần Quang nhận được lệnh tấn công do thám vào hạm đội tàu sân bay đang

tiến vào vùng biển.

Bộ Tư lệnh của hạm đội đã mở một cuộc họp tác chiến, những người tham gia có cấp bậc không cao, rõ ràng là cấp trên không quan tâm nhiều tới hoạt động tác chiến lần này. Chủ trì hội nghị là hai vị đại tá, một người là đội trưởng Đội tác chiến mẫu hạm, người kia ở bên lục quân, là Phó trưởng tham mưu Chiến khu phòng thủ phía Nam ven biển. Hơn hai mươi sĩ quan còn lại hầu như thuộc các lực lượng tàu ngầm và đội chiến hạm Biển Đông.

Đồng chí Phó trưởng tham mưu nói qua về tình hình chiến trường: "Vì nguyên nhân mà mọi người đều đã biết, ưu thế trên biển của chúng ta đã bị suy yếu nghiêm trọng, kẻ địch đang áp đảo. Hạm đội của địch đã nhiều lần tiến tới trong tầm bắn đạn đạo của chúng ta nhưng các đợt tấn công của phe ta đều thất bại. Hệ thống phòng thủ đạn đạo của kẻ địch đã thành công ngăn cản được phần lớn các tên lửa chống hạm. Nếu chúng ta có thể phá hủy tất cả hoặc một phần khả năng cảnh báo của hệ thống phòng thủ tên lửa của địch thì tên lửa trên bờ của chúng ta sẽ tấn công được kẻ địch. Đây là mục đích chính của lần tác chiến này: sử dụng Lá phong để phá hủy thiết bị điện tử phòng thủ đạn đạo của kẻ địch, làm cho nó bị tê liệt hoàn toàn hoặc tê liệt một phần và tạo cơ hội cho tên lửa chống hạm trên bờ của ta.

"Lá phong" là tên gọi của vũ khí sét hòn. Cái tên nghe nhẹ nhàng này đã phản ánh được phần nào ấn tượng của cấp trên đối với loại vũ khí này.

Đội trưởng tác chiến nói: "Sau đây là phương án tác chiến, mọi người sẽ cùng xác định một đại cương chung, sau đó quân chủng và binh chủng sẽ được phân chia theo nhóm."

“Tôi có một câu hỏi,” một vị thượng tá lục quân đứng lên, ông ấy là chỉ huy của lực lượng đạn đạo trên bờ. “Tôi nghe nói Lá phong chỉ có thể tấn công trong tầm nhìn thôi đúng không?”

Đại tá Hứa Văn Thành gật đầu khẳng định.

“Vậy thì món đồ chơi của các anh có tác dụng gì? Yêu cầu cơ bản của vũ khí hiện đại là tiến hành tấn công ở siêu khoảng cách. Tôi thấy Lá phong chỉ có thể được coi là vũ khí thời cận đại thôi.”

“Thượng tá, tôi cho rằng tư duy của ngài mới là thứ thuộc về thời cận đại,” Lâm Vân tức giận nói, thu hút những ánh mắt bất mãn của những người tham dự cuộc họp.

“Được rồi, chúng ta để chỉ huy của Lá phong nói về ý tưởng của họ đối với phương án tác chiến lần này đi,” đội trưởng tác chiến nói.

“Kế hoạch của chúng tôi là sử dụng tàu ngầm làm bệ bắn cho Lá phong,” Đại tá Hứa nói.

“Lá phong có thể bắn được dưới nước không?” Một vị thượng tá lực lượng tàu ngầm hỏi.

“Không thể.”

“Đối với một cuộc tấn công trên biển trong tầm ngắm, ngay cả với điều kiện lý tưởng, chúng ta cũng phải tiếp cận được mục tiêu trong phạm vi từ tám đến mười nghìn mét, để tàu ngầm ở khoảng cách gần như vậy với lõi chống tàu ngầm của kẻ địch thì khác nào tự sát?” Viên chỉ huy tức giận nói.

“Sau khi Lá phong tấn công, trong một khoảng thời gian rất ngắn, hệ thống điện tử của hạm đội địch sẽ bị phá hủy, hệ thống chống tàu ngầm cũng hoàn toàn tê liệt theo. Chúng không còn là mối đe dọa với quân ta nữa,” Lâm Vân nói.

Chỉ huy lực lượng tàu ngầm khịt mũi khó coi, rõ ràng không thèm ngó ngàng tới vị nữ thiếu tá này, chỉ liếc đội trưởng tác chiến một cái, rõ là có ý rằng: Anh có thể tin vào lời của đứa trẻ này không?

Đội trưởng tác chiến kiên quyết lắc đầu: "Phủ quyết, ý kiến này không thể làm theo được."

Sau một hồi im lặng, vị trung tá hải quân đề xuất một phương án khác: "Chúng ta dùng tàu phóng ngư lôi tàng hình để phục kích hạm đội quân địch ngoài tầm ngắm, sau khi mục tiêu xuất hiện thì tấn công dồn dập trong tầm ngắm."

"Như vậy cũng không được," một vị sĩ quan hải quân khác bác bỏ. "Tàu phóng ngư lôi ở ngoài tầm ngắm thì không thể tàng hình được. Anh đã quên mất việc trinh sát trên không của hạm đội địch rồi. Khi đến gần tàu tuần dương, hoạt động tuần tra trên không của kẻ địch rất dữ dội. Tàng hình thì cũng chỉ là đối phó với ra-đa mà thôi. Hành động lần này cần đồng thời tấn công cả hạm đội. Số lượng tàu phóng ngư lôi cần có cũng khá lớn. Đội hình lớn như vậy chắc chắc sẽ bị trinh sát trên không phát hiện, trừ phi đội tàu phóng ngư lôi phục kích bên ngoài vòng tuần tra trên không của kẻ địch tầm ba trăm cây số. Nhưng như thể thì sẽ không có ý nghĩa gì về mặt tác chiến cả."

Một vị thượng tá lục quân nhìn quanh rồi hỏi: "Không có ai trong lực lượng không quân tới sao? Chúng ta không cần nhắc đến việc tấn công trên không sao?"

Đại tá Hứa đáp: "Lá phong chưa có mô hình bay trên không. Chưa kể, mức độ nguy hiểm của việc tấn công trong tầm ngắm trên không cũng rất lớn."

Mọi người lại nhất loạt im lặng. Những người trong đơn vị sét hòn có thể cảm nhận được ẩn ý của những người tham dự khác: Thứ đồ chơi rách nát của mấy người khiến người khác đau đầu quá đấy.

Đội trưởng tác chiến nói: "Mọi người tập trung suy nghĩ vào vấn đề này: Thứ gì có thể đến gần được hạm đội địch trong tầm ngắm?"

Lâm Vân đáp: "Chỉ có một thứ thôi, tàu đánh cá."

Hội trường nổ ra mấy tiếng cười.

"Dựa vào quan sát của chúng tôi, hạm đội địch thường bỏ qua tàu đánh cá ở gần tuyến hạm, đặc biệt là những tàu đánh cá trọng tải nhỏ. Cho nên, chúng ta có thể lợi dụng tàu đánh cá để làm bệ bắn cho Lá phong. Đây thậm chí là phương tiện có thể tiếp cận tới cự ly gần hơn cả cự ly giới hạn của tầm ngắm."

Hội trường lại vang lên thêm nhiều tiếng cười, Phó trưởng tham mưu lắc đầu: "Thiếu tá đừng nóng giận. Mọi người ở đây đều đang tích cực nghĩ cách."

Đại tá Hứa nói: "Không, đây thực sự là phương án chúng tôi chính thức xây dựng, hơn nữa, chúng tôi cho rằng đây là phương án khả thi nhất. Phương án này đã được ấp ủ rất lâu từ trước khi cấp trên ra lệnh tác chiến. Chúng tôi đã cử một nhóm nhỏ đặc nhiệm điều tra rất nhiều lần rồi."

"Chỉ là…" Một viên sĩ quan hải quân nói được nửa chừng thì Đội trưởng tác chiến đã xua tay cắt ngang.

"Đừng nói nữa, xem ra đây thực sự là một giải pháp! Họ cũng đã vận dụng đầu óc."

"Ha ha, đây mới là cách làm của thời cận đại," vị Chỉ huy đạn

đạo bị Lâm Vân công kích nói.

“Tôi nghĩ còn chưa tới được thời cận đại đâu,” Chỉ huy đội tàu ngầm hùa theo. “Các anh đã nghe qua trận Jütland* và trận hải chiến Tsushima* dùng tàu đánh cá để tấn công tàu chiến chưa?”

“Nếu thời điểm đó có Lá phong thì họ cũng sẽ làm vậy!” Lâm Vân đáp.

“Thế thì trận chiến này không phải hải chiến hiện đại mà giống hải tặc. Nếu tin tức truyền ra ngoài thì thành trò cười cho thiên hạ sao?” Một vị thượng tá hải quân nói.

“Thì sao? Nếu quả thực có thể tạo ra một cơ hội tấn công cho hỏa lực trên bờ thì đừng nói là hải tặc, chúng tôi có làm trộm cướp cũng được” một vị Phó trưởng tham mưu lục quân trong nhóm những người hoạch định phương án tác chiến nói.

Đội trưởng tác chiến mở lời: “Hai điểm thiếu sót của tàu đánh cá chính là không có vũ khí phòng thủ và tốc độ chậm. Nhưng với cự ly gần như vậy, nguy cơ đối mặt với sức mạnh tấn công của cả một hạm đội địch của tàu đánh cá và tàu phóng ngư lôi cũng không khác biệt gì nhiều.”

Không ai phát biểu thêm, những người tham dự đang nghiêm túc suy nghĩ về phương án này. Một vài sĩ quan hải quân vẫn thỉnh thoảng trao đổi ý kiến với nhau bằng giọng nói thì thầm.

“Hiện tại xem ra có thể làm được, về cơ bản. Nhưng…” Một vị sĩ quan hải quân do dự.

Hội trường lại im lặng. Mọi người im lặng vì từ “nhưng” đó. Ai nấy cũng hiểu hàm ý của nó là gì, nếu tấn công thất bại, hoặc tấn công thành công nhưng hỏa lực trên bờ chưa kịp tới, thì những con tàu đánh cá nhỏ không thể trốn thoát trước pháo hạm của một

hạm đội mạnh mẽ như vậy.

Nhưng là quân nhân trong thời chiến, họ cũng biết rằng những gì diễn ra sau từ "nhưng" ấy không cần thảo luận tiếp.

"Được rồi, vậy theo cách này, mỗi nhóm sẽ được chia ra để lập phương án tác chiến cụ thể." Sau khi trao đổi ý kiến với Phó trưởng tham mưu, Đội trưởng tác chiến lớn tiếng ra lệnh.

Ngày thứ hai, đơn vị Thần Quang ngồi trên ba chiếc máy bay vận tải quân sự, đem toàn bộ thiết bị hạ cánh xuống chiến khu ven biển. Đinh Nghi và Lâm Vân ra khỏi máy bay trước tiên, nhìn máy bay tiêm kích và máy bay ném bom lần lượt hạ cánh trên đường băng hai bên. Trên một đường băng xa hơn, một số lượng lớn các máy bay vận tải cũng đang hạ cánh. Từ phía sau máy bay vận tải, từng tốp binh lính mặc đồ rằn ri và xe tăng xuất hiện. Nhiều nhóm máy bay vẫn đang chờ được hạ cánh trên không, phát ra những tiếng gầm vang rất lớn. Trên con đường phía xa, đoàn xe quân sự bằng thép lao vun vút trong đám bụi mù mịt, không biết đâu là đầu đâu là cuối hàng.

"Việc triển khai hoạt động chống đổ bộ đã bắt đầu rồi," Lâm Vân u ám nói.

"Sét hòn sẽ khiến việc đó trở nên không còn cần thiết nữa," Đinh Nghi trấn an cô. Lúc này, anh ta vô cùng tự tin.

(Kể tới đây, Đinh Nghi nói: "Lúc ấy, khi tôi vừa nói câu đó xong, Lâm Vân nhìn tôi mấy giây, giống như đứa bé gái vừa tìm được người an ủi. Cảm xúc của tôi lúc đó không tệ. Lần đầu tiên trong đời, tôi cảm thấy bản thân không chỉ là một nhà tư duy, mà

còn là một người đàn ông mạnh mẽ.”

“Anh thực sự cho rằng tinh thần của mình mạnh mẽ hơn Lâm Vân sao?” Tôi tò mò hỏi.

“Cô ấy có những điểm yếu. Thậm chí có thể nói rằng, cô ấy rất yếu đuối. Kể từ khi Châu Phong bị đánh chìm, Giang Tinh Thần tử trận, sự yếu đuối của cô ấy ngày càng bộc lộ rõ hơn.”)

Lâm Vân ra hiệu cho Đinh Nghi nhìn về phía bãi cỏ không xa. Đó là khu an ninh được canh gác nghiêm ngặt, binh lính được vũ trang toàn diện đang bảo vệ một núi hàng hóa. Tất cả đều là các thùng kim loại màu xanh sậm. Mỗi thùng có kích thước bằng một nửa container tiêu chuẩn. Một số lượng lớn xe tải nặng quân sự đang không ngừng vận chuyển những thứ này.

“Đều là C803, có lẽ để dành cho trận chiến này,” Lâm Vân nói nhỏ. Đinh Nghi biết cô đang nói tới tên lửa chống hạm có tên gọi là “Cá bay của Trung Quốc”. Đó là vũ khí mạnh nhất trong hệ thống phòng thủ trên bờ của phe ta. Nhưng hiện tại, nó xuất hiệu nhiều tới mức khiến anh ta hoảng sợ.

Sau khi lô súng máy lôi cầu đầu tiên tới nơi, chúng lập tức được vận chuyển tới cảng. Tàu đánh cá được trưng dụng đã chờ sẵn ở đó. Những con tàu đánh cá này rất nhỏ, trọng tải tàu không quá một trăm tấn. Pin siêu dẫn của mỗi khẩu súng máy lôi cầu đều được đặt ở cabin. Bệ bắn rất dài nên chỉ có thể đặt trên boong tàu, dùng bạt hoặc lưới đánh cá phủ lên. Trên tất cả các con tàu đánh cá, ngư dân được thay bằng thuyền trưởng và các thủy thủ hải quân. Hơn một trăm người, lái năm mươi con tàu đánh cá.

Sau khi rời cảng, Lâm Vân và Đinh Nghi đi tới Trung tâm Chỉ huy Phòng thủ Ven bờ của chiến khu. Hứa Văn Thành và Khang Minh đã dẫn đơn vị Thần Quang tới đó tập kết. Trong phòng tác chiến, một vị đại tá hải quân đang khái quát tình hình của kẻ địch trên màn hình lớn với họ.

"… Trung tâm của hạm đội địch gồm ba hàng không mẫu hạm. Đó là mẫu hạm Carl Vinson, Stennis và Mỹ. Tất cả đều là mẫu hạm chạy bằng năng lượng hạt nhân mới nhất được hạ thủy sau những năm 80 của thế kỷ trước. Phần còn lại của nhóm chiến đấu bao gồm ba tàu tuần dương, mười bốn tàu khu trục, mười hai tàu hộ tống và ba tàu tiếp liệu. Tổng cộng là ba mươi lăm tàu nổi. Không rõ số lượng tàu ngầm. Ước tính khoảng mười tàu ngầm tấn công. Mọi người có thể nhìn thấy sơ đồ về đội hình hạm đội trên đây."

Màn hình xuất hiện một sơ đồ, giống như một thế cờ phức tạp do nhiều quân cờ dài tạo thành.

"Đây là đội hình phục kích của quân ta."

Trong sơ đồ, hai bên đội hình của hạm đội địch xuất hiện hai hàng chấm nhỏ. Mỗi hàng có hai mươi lăm dấu chấm.

"Dựa theo sơ đồ này, mọi người có thể dễ dàng xác định được mục tiêu do mình phụ trách. Tôi cần giải thích rằng: Sau khi hạm đội địch tiến vào vùng biển ngoài khơi thì đội hình có thể thay đổi. Đây là cách bố trí phòng thủ ngoài khơi điển hình. Tôi cho rằng đội hình của địch cũng sẽ không thay đổi quá lớn. Đến lúc đó, các điểm hỏa lực sẽ được điều chỉnh lại mục tiêu tùy theo tình hình thực tế."

"Chúng ta cần nhấn mạnh về trọng tâm của cuộc tấn công: theo như tôi vừa tìm hiểu được, mọi người đã nhất trí cho rằng

trọng tâm của cuộc tấn công là mẫu hạm. Bên lục quân nghĩ như vậy thì có thể vì tình mà tha thứ được nhưng các đồng chí hải quân mà cũng giữ ý nghĩ như vậy thì thật nực cười. Hãy nhớ lấy: Không cần quan tâm tới mẫu hạm, trọng điểm tấn công của chúng ta là tàu tuần dương! Những con tàu đó là trung tâm điều khiển và là lực lượng chính của bộ phận điện tử trong hệ thống chiến đấu Aegis*. Sau đó, mục tiêu tấn công tiếp theo của ta là tàu khu trục, chúng là bộ phận cấu thành nên hệ thống phòng thủ. Chỉ cần làm tê liệt những mục tiêu này thì cả hạm đội sẽ như cá nằm trên thớt. Đồng thời, từ vị trí cho thấy, những tàu này cũng gần các điểm hỏa lực nhất. Nếu như bỏ qua vùng ngoài mà đánh vào tàu lõi trước thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Tôi nhấn mạnh thêm lần nữa: Mẫu hạm là thịt, còn tàu tuần dương và tàu khu trục là xương sống của hạm đội! Đối với mỗi con tàu tuần dương, chúng ta cần ít nhất tám trăm phát bắn, mỗi tàu khu trục thì cần từ một trăm năm mươi đến hai trăm phát bắn."

Trên màn hình lớn xuất hiện hình ảnh cắt dọc của một tàu chiến. Hình ảnh cho thấy cấu trúc bên trong của nó phức tạp đến chóng mặt. Sau đó, một đường màu xanh lá cây kéo dài từ đài chỉ huy, ngoằn ngoèo xuyên qua thân tàu, giống như con giun đũa đang ngọ nguậy.

"Đây là hình ảnh mặt cắt của tàu tuần dương mang tên lửa dẫn đường Ticonderoga*. Đường màu xanh này là đường bắn của súng máy lôi cầu."

Trên đường màu xanh lá cây quanh co đó xuất hiện rất nhiều vòng trò nhỏ, bên cạnh mỗi vòng tròn là một con số.

"Những vòng tròn đánh dấu này chính là những vị trí tấn công

quan trọng. Con số bên cạnh là số lượng lôi cầu được đề xuất bắn tới vị trí này. Tập bản đồ mà tôi vừa phát cho mọi người chính là hình ảnh mặt cắt và tuyến đường quét qua của tất cả các tàu của hạm đội địch. Thời gian có hạn nên mọi người không thể nhớ hết được, mỗi người chỉ cần ghi nhớ mục tiêu do mình phụ trách thôi. Đối với bên lục quân, các đồng chí sẽ gặp khó khăn để hiểu được nguyên lý của sơ đồ này nên chỉ còn cách học vẹt. Nhưng tôi có thể giải thích qua rằng: Đối với tàu tuần dương và tàu khu trục, mục tiêu tấn công là hệ thống máy tính Aegis. Tiếp theo, mời người phụ trách kỹ thuật hệ thống vũ khí bổ sung thêm."

Lâm Vân bước lên phía trước và nói: "Những gì cần nói thì chúng tôi đều đã nói ở Trung tâm huấn luyện Bắc Kinh rồi. Tại đây, tôi chỉ muốn nhắc lại với mọi người: Theo tốc độ bắn thông thường của súng máy lôi cầu, mọi người cần tấn công mỗi mục tiêu trong vòng bốn mươi giây đến một phút. Đây là một khoảng thời gian khá dài cho nên mọi người không cần hoảng loạn. Đường đạn của lôi cầu rất rõ ràng, như mọi người dùng súng máy thông thường bắn pháo sáng thôi. Mọi người chỉ cần tạo đường đạn ổn định rồi di chuyển để bắn quét."

"Đuôi sóng do hạm đội tạo ra là một vấn đề rất lớn. Tàu của chúng ta đều là tàu nhỏ, do đó sóng động chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới việc bắn. Khi hạm đội địch hoàn toàn tiến vào vùng biển mai phục, đuôi sóng ở nửa sau gần như đã bình lặng, cho nên lúc bắn sẽ chịu ảnh hưởng lớn nhất từ giữa tuyến phục kích. Nhóm quen thuộc với tình hình này nhất được chúng ta sắp xếp chính là nhóm hỏa lực. Họ từng được huấn luyện trên biển, có kinh nghiệm bắn trong tình huống sóng biển dữ dội… Những thao tác này vốn cần được huấn luyện trong một thời gian dài nhưng giờ không kịp nữa

rồi, chỉ đành dựa vào việc mọi người phát huy ra sao trên chiến trường thôi!"

"Thiếu tá đừng lo, xạ thủ có thể bắn mẫu hạm làm sao lại bắn không tốt được?" Một vị thiếu úy nói.

"Tôi xin nhắc lại lần nữa: một khi mẫu hạm chưa tiến vào phạm vi tấn công thì không được nghĩ tới nó! Ai lãng phí đạn dược bắn vào mẫu hạm thì phải chịu trách nhiệm!" Đại tá hải quân tức giận hét lên, gây ra một tràng cười.

Sau khi trời tối, đơn vị Thần Quang tới một trường bắn. Tại đây, họ nhìn thấy một hạm đội mô phỏng kỳ lạ. Đó là hình dạng mặt bên của những con tàu khác nhau được cắt ra từ hàng chục tấm bìa cứng. Phía dưới mỗi tấm bìa cứng đều có hai bánh xe nhỏ, một binh sĩ ở đằng sau đẩy tấm bìa lên phía trước. Những tấm bìa này đang xếp thành một đội hình hạm đội của kẻ địch, từ từ được di chuyển tới trường bắn. Mỗi một xạ thủ dùng súng máy hạng nhẹ để ngắm mục tiêu do mình phụ trách. Phía trước nòng súng của súng máy đều được buộc một thước trỏ laser. Các xạ thủ phải cố gắng sao cho đốm đỏ chạm tới tuyến bắn quét đang di chuyển trên bia theo dự định. Buổi luyện tập kéo dài tới tận khuya, cho tới khi mọi người đều thuộc lòng quá trình nhắm bắn mục tiêu do mình phụ trách. Hình ảnh các con tàu di chuyển từ từ trong đêm đen, cùng với những đốm đỏ đang di chuyển trên các con tàu ấy tạo nên một bức tranh trừu tượng và bí ẩn có tác dụng thôi miên, cuối cùng khiến mọi người đều cảm thấy buồn ngủ.

Đến giữa đêm, mọi người quay lại một tòa nhà lớn trong

doanh trại hải quân để nghỉ ngơi. Người ta kể rằng, trước cuộc đổ bộ Normandie*, một nhà tâm lý học đã quan sát giấc ngủ của các binh sĩ. Ông vốn cho rằng trong đêm trước trận chiến đẫm máu, không ai có thể ngủ được, nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại, mọi người đều ngủ sâu hơn bình thường. Ông cho rằng đây là phản ứng bản năng của cơ thể đối với sự tiêu hao năng lượng quá mức sắp xảy ra. Phản ứng này chỉ biểu hiện đối với nhóm người. Lúc này, mọi người nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Một đêm không hề mộng mị.

Mới sáng sớm, đơn vị Thần Quang đã tập trung ở bến tàu để xuất phát. Mặt trời vẫn chưa nhô lên khỏi đường chân trời, năm mươi chiếc tàu đánh cá đang đậu ở cảng, dập dình theo sóng biển trong màn sương sớm.

Lâm Vân tới bến tàu trên một chiếc xe jeep, trên xe chất vài cái túi lớn màu rằn ri. Cô ấy mang mấy chiếc túi này xuống xe, đoạn mở túi ra, bên trong nhét đầy quân phục. Đơn vị Thần Quang thay sang bộ quần áo lao động của công ty đánh bắt hải sản còn vương đầy mùi tanh của biển. Những bộ quần áo này chính là đồ họ để lại.

“Lâm Vân, cô làm gì thế?” Trung tá Khang Minh hỏi.

“Anh hãy để các chiến sĩ mặc quân phục rồi khoác đồng phục lao động bên ngoài. Sau khi tác chiến hoàn thành, bọn họ cần lập tức cởi bỏ đồng phục lao động ra.

Khang Minh im lặng rất lâu, đoạn chậm rãi lắc đầu: “Cảm ơn ý tốt của cô nhưng đơn vị Thần Quang có nguyên tắc riêng. Chúng

tôi không thể bị bắt làm tù binh. Cô cứ để những đồng chí hải quân trên thuyền mặc đi*.”

“Chưa cần bàn tính tới các sĩ quan trên cấp Trung úy, nhưng những chiến sĩ nhận nhiệm vụ lần này đều là các xạ thủ súng máy lôi cầu. Họ biết rất ít. Tôi đã xin ý kiến chỉ đạo về việc này. Cấp trên đã đồng ý. Hãy tin tôi!”

Những gì Lâm Vân nói là sự thực. Trong thời gian đầu huấn luyện đơn vị Thần Quang, ý kiến của Khang Minh là phải huấn luyện các xạ thủ đa chiều. Tức là họ vừa có thể sử dụng súng vừa bảo quản được súng máy lôi cầu. Nhưng Lâm Vân đã phản đối, cô ấy chủ trương cần nghiêm ngặt tách biệt giữa xạ thủ bắn súng và nhân viên kỹ thuật bảo trì. Sau này, mọi việc đều dựa theo ý kiến của cô ấy. Vậy nên, các xạ thủ súng máy lôi cầu đều không được phép tháo vũ khí ra, không có bất kỳ cơ hội nào để tiếp xúc được với nguyên lý và các thông tin kỹ thuật liên quan tới vũ khí, chỉ biết cách sử dụng. Thậm chí cho tới tận bây giờ, các xạ thủ vẫn không biết đạn họ bắn là sét hòn, họ chỉ cho rằng đây là một loại đạn bức xạ điện từ được các chỉ huy giới thiệu sơ. Hiện tại, xem ra cách làm của Lâm Vân không chỉ vì yêu cầu bảo mật mà còn thực sự suy nghĩ tới lợi ích của mọi người.

“Nhiệm vụ như này rất hiếm gặp trong chiến tranh hiện đại. Nếu tấn công thất bại, chỉ cần phá hủy kịp thời vũ khí thì chúng ta không cần yêu cầu gì nhiều hơn từ các binh sĩ,” Lâm Vân chân thành nói.

Trung tá Khang do dự vài giây, sau đó vẫy tay với nhóm lính: “Được rồi, mọi người mau mặc quân trang đi, mau lên!” Nói xong, anh ta quay sang Lâm Vân và đưa tay về phía cô. “Thiếu tá Lâm,

cảm ơn cô.”

(“Từ câu chuyện này, anh cũng có thể nhìn ra được điểm yếu đuối của Lâm Vân,” Đinh Nghi nói.)

Sau mười phút, năm mươi chiếc tàu đánh cá lần lượt rời bến. Đây giống như một cảnh tượng đánh cá buổi sớm điển hình. Ai có thể ngờ được những chiếc tàu đánh cá nhỏ bé, thô lậu này đang phải ra khơi đi tấn công hạm đội mạnh nhất trên hành tinh này.

(Câu chuyện dưới đây đều là chuyện Đinh Nghi được nghe kể sau này.)

Sau khi tàu rời cảng, trên một con tàu đánh cá lớn hơn các con tàu khác được trưng dụng làm tàu chỉ huy, Khang Minh và các chỉ huy hải quân đã mở một cuộc họp. Chỉ huy của hơn một trăm thuyền trưởng và thủy thủ trên tàu đánh cá là một vị Thiếu tá hải quân, một vị Thượng úy và hai vị Trung úy.

Thiếu tá hải quân nói với Khang Minh: “Trung tá, tôi nghĩ người của anh nên trốn ở khoang dưới cùng. Nhìn các anh trông không giống đang đi đánh cá chút nào cả.”

“Chúng tôi không chịu nổi mùi cá tanh ở dưới đó,” Khang Minh cười gượng đáp lại.

Thượng úy nói: “Mệnh lệnh chỉ yêu cầu chúng tôi lái tàu đánh cá tới vùng biển được chỉ định. Khi hạm đội địch xuất hiện thì chúng tôi sẽ nhận lệnh chỉ huy từ anh. Cấp trên nói nhiệm vụ lần này cực kỳ nguy hiểm nên để cho chúng tôi tự nguyện tham gia. Chuyện này cũng hiếm gặp đấy.”

Một vị Trung úy lên tiếng: “Tôi là thuyền trưởng lữ đoàn, nếu bị đánh chìm trên con tàu đánh cá nhỏ như này thì cũng thê thảm quá.”

“Nếu con tàu nhỏ này tấn công nhóm chiến đấu của mẫu hạm thì sao?” Khang Minh hỏi.

Vị Trung úy gật đầu: “Như vậy thì oanh liệt hơn. Tấn công mẫu hạm đương nhiên là lý tưởng cao nhất của tôi, rồi sau đó mới tới việc được làm tàu trưởng, thứ đến là tìm được một cô gái tốt, chấp nhận việc chúng tôi ra khơi dài ngày.”

“Mục tiêu của chúng ta là tàu tuần dương. Nếu thành công, mẫu hạm của kẻ địch sẽ bị đánh chìm trong vài phút.”

Bốn vị sĩ quan hải quân sửng sốt: “Trung tá, không phải anh đang đùa chứ?”

“Có gì mà phải ngạc nhiên vậy?” Khang Minh hỏi vặc lại. “Tinh thần hăng hái của các bậc tiền bối đâu hết cả rồi. Thời những ngày đầu mới thành lập đất nước, hải quân cũng đã dùng một chiếc thuyền gỗ đánh chìm một tàu khu trục.”

“Đúng thế, nếu mọi thứ cứ tiếp diễn như này thì chúng ta có lẽ sẽ dùng cả ván lướt sóng để tấn công căn cứ chiến lược trên biển*,” vị Thiếu tá nói.

Một vị Trung úy thắc mắc: “Mặc dù vậy, chúng tôi cũng phải có vũ khí chứ? Vũ khí trên thuyền hiện chỉ là mấy khẩu súng lục mà chúng tôi có.”

“Các anh nghĩ thiết bị mà chúng tôi mang lên tàu là gì?” Khang Minh hỏi.

“Đó là vũ khí sao?” Thiếu tá đưa mắt nhìn ba đồng nghiệp của mình rồi hỏi.

“Nó giống như ra-đa. Thứ trên boong tàu không phải là ăng-ten sao?” Thượng uý nói.

“Tôi nói các anh nghe này, đó là thứ vũ khí mà chúng ta sẽ sử dụng để tấn công nhóm chiến đấu của mẫu hạm,” Khang Minh nói.

Thiếu tá bật cười: “Đồng chí Trung tá, anh cứ khiến chúng tôi không nghiêm túc nổi.”

Một vị Trung úy khác tự cao chỉ vào hai cục pin siêu dẫn, nói: “Tôi biết rồi, đây là bom chìm*, cái giá sắt phía trên là ray phóng đạn.

Khang Minh gật đầu: “Tôi không thể nói cho các anh biết tên thật của thứ vũ khí này, gọi nó là bom chìm cũng được.” Nói đoạn, anh ta chỉ cho các vị sĩ quan hải quân một nút màu đỏ trên pin siêu dẫn. “Đây là nút tự hủy, trong trường hợp khẩn cấp, điều đầu tiên mà chúng ta cần làm đó là nhấn nút này và ném thứ vũ khí này xuống biển. Bất luận thế nào cũng không được để kẻ địch nhìn thấy nó.”

“Chuyện này đã được cấp trên nhấn mạnh nhiều lần. Anh cứ yên tâm… Nếu không còn việc gì khác, chúng tôi xin phép tiếp tục làm việc. Cái tua-bin rách nát này rỉ dầu ra khắp nơi rồi.”

Tới trưa, những con tàu đánh cá đã tới vị trí phục kích, bắt đầu thời gian chờ đợi đằng đẵng. Trong khoảng thời gian này, Khang Minh không còn việc gì ngoài tuần tra một vòng tuyến phục kích và kiểm tra trạng thái súng máy trên các tàu.

Trên con tàu của Khang Minh có một bộ điện đài, mới liên lạc với Tổng bộ hai lần. Một lần là để báo cáo tàu đã tới vị trí chỉ định, lần thứ hai là để giải quyết một vấn đề phụ: Khang Minh đặt câu hỏi về việc tắt đèn trên tàu khi trời tối, hành động này chắc

chắn sẽ làm kẻ địch nghi ngờ. Tổng bộ đồng ý, ra chỉ thị sau khi trời tối thì các thuyền vẫn bật đèn như bình thường. Đối với hành tung của hạm đội địch, Tổng bộ không đưa ra bất cứ tin tức mới nào.

Sự căng thẳng và hưng phấn của họ nhanh chóng bị mặt trời nóng bỏng cuốn trôi, họ không đưa ống nhòm để nhìn về phía chân trời ở hướng Bắc nữa. Để không thu hút sự chú ý, con tàu thỉnh thoảng đi lại trong một phạm vi nhỏ, còn thả lưới xuống rồi kéo lên vô ích. Vị Thượng úy hải quân kia rất giỏi đánh bắt. Anh ta thậm chí còn đánh được mấy con cá. Trong lúc nói chuyện, Khang Minh biết được anh ta tới từ một làng chài ở Sơn Đông.

Họ dành phần nhiều thời gian để chơi bài poker và tán gẫu trong bóng râm trên boong tàu, bàn về tràng giang đại hải nhưng tuyệt đối không đề cập tới nhiệm vụ trước mắt và số mệnh của hạm đội phục kích nhỏ nhoi này.

Khi trời dần về khuya, sau một thời gian dài chờ đợi, đội ngũ đã bắt đầu thả lỏng. Kể từ lần cuối cùng liên lạc với Tổng bộ, hơn tám tiếng đã trôi qua. Trong thời gian này, điện đài vẫn im ắng. Tiết tấu đơn điệu của những con sóng đập vào mạn thuyền, Khang Minh đã mấy đêm không yên giấc bắt đầu buồn ngủ, nhưng anh vẫn cố gắng duy trì trạng thái tỉnh táo.

Có người khẽ huých anh, là vị Thiếu tá hải quân. “Nhìn về bên trái phía trước, nhưng đừng lộ liễu quá,” anh ta nói nhỏ. Lúc này, ánh trăng màu đỏ sẫm nhô lên từ đường chân trời, mặt biển trở nên sáng rõ. Khang Minh nhìn theo, đầu tiên, anh thấy một đuôi sóng hình chữ V trên mặt biển, đoạn nhìn tới phần đầu của đuôi sóng, đó là một cái que mảnh mai màu đen dựng đứng. Phần đầu

của cái que có một quả bóng.

Cảnh tượng đó làm anh ta nhớ đến bức ảnh con quái vật hồ Loch Ness. Con quái vật trong bức ảnh có cái cổ dài ngoằng vươn lên từ mặt hồ đen ngòm.

“Kính tiềm vọng*,” Thiếu tá thì thầm.

Cái que dài di chuyển với tốc độ rất nhanh, vạch ra một đường vòng cung khi thân của nó trượt trong nước. Người trên tàu có thể nghe thấy tiếng nước róc rách. Nhưng tốc độ di chuyển của cái que chậm dần, sóng nước tạo ra cũng nhỏ lại rồi biến mất. Kính tiềm vọng di chuyển tới ngay trước mũi tàu, cách khoảng hai mươi mét rồi dừng lại.

“Đừng nhìn vào nó,” Thiếu tá nói với một nụ cười mỉm, giống như đang chuyện trò say sưa với Khang Minh.

Trong khoảnh khắc rời ánh mắt đi, Khang Minh nhìn thấy rõ ánh phản quang của thủy tinh trên quả bóng ở đầu cái que. Lúc này, Thượng úy và hai vị Trung úy bước ra khỏi buồng lái, cầm con thoi trong tay, ngồi xuống tấm bạt đang phủ lấy bệ bắn để vá lưới trong ánh trăng. Khang Minh nhìn chằm chằm vào đôi tay điêu luyện của viên Thượng úy, sau đó cũng ngồi vá cùng họ. Đầu óc của anh ta lại tập trung vào cái mắt quái dị đang nhìn chằm chằm sau lưng, cảm thấy như có gai chọc vào lưng mình.

“Tôi sẽ ném cái lưới này xuống, nhắm vào chân vịt của thứ đen đủi đó,” viên Thượng uý nói với vẻ mệt mỏi, như thể đang càu nhàu vì phải làm việc lúc đêm hôm khuya khoắt như thế này.

“Sau đó ném hai quả bom chìm xuống,” vị Thiếu uý cười toe toét, sau đó nói với Khang Minh: “Nói gì đó đi.”

Nhưng Khang Minh không thốt lên được lời nào. Thượng úy

chỉ vào lưới đánh cá rồi hỏi anh ta: “Nhìn xem tôi vá đẹp không này?”

Khang Minh giơ tấm lưới mới được vá lên trong luồng ánh sáng chiếu ra từ buồng lái, nói với Thượng úy: “Hãy để chúng nhìn thấy tài nghệ của anh.”

Thiếu tá thì thầm: “Nó quay lại rồi.”

Thượng tá cảnh cáo Khang Minh: “Đừng quay đầu lại.”

Sau một lúc, bọn họ lại nghe thấy âm thanh lạch cạch, quay đầu nhìn thì thấy cái que đã di chuyển về xa với tốc độ rất nhanh, sau đó hạ thấp dần rồi chìm vào trong nước.

Thượng úy ném con thoi xuống, đứng lên nói với Khang Minh: “Trung tá, nếu tôi là người thuyền trưởng kia thì đã sớm nhận ra kẽ hở rồi. Cách anh cầm thoi không đúng!”

Lúc này, điện đài nhận được đoạn tin ngắn từ Tổng bộ, nói rằng hạm đội địch đã tiến tới vùng biển phục kích, chuẩn bị tấn công.

Một lúc sau, họ nghe thấy tiếng gầm nhẹ, âm thanh này càng ngày càng to. Họ nhìn về phía Bắc, thấy một hàng chấm đen xuất hiện trong bầu trời đêm, đếm được có năm chấm, một chấm tình cờ nằm trong ánh sáng của mặt trăng nên họ có thể thấy rõ cánh quạt đang quay.

Năm chiếc trực thăng nhanh chóng áp sát, ầm ầm lao qua bọn họ, đèn ở bụng máy bay đang nhấp nháy tín hiệu đỏ. Một chiếc trực thăng ném xuống một cái gậy, thứ này tạo ra một đám bột trắng xung quanh vùng biển cách họ không xa. Sau khi bay qua một đoạn nữa, một chiếc trực thăng lại ném cái thứ đó xuống. Khang Minh hỏi đó là gì, vị Thiếu tá vừa bước ra từ boong tàu đáp:

“Phao âm*, dùng để do thám tàu ngầm. Kẻ địch rất chú ý tới việc chống tàu ngầm.”

Đám trực thăng nhanh chóng biến mất về phía Nam, bốn bề lại yên tĩnh trở lại. Lúc này, tai nghe siêu nhỏ trong tai của Khang Minh vang lên tiếng từ Tổng bộ. Chiếc tai nghe này được kết nối với điện đài trong cabin.

“Mục tiêu đã đến gần. Các thuyền vào trạng thái bắn. Hết.”

Lúc này, mặt trăng bị mây mù che khuất, mặt biển tối đen, nhưng bầu trời phía Bắc lại xuất hiện một vầng sáng lớn. Lúc còn ở căn cứ, mỗi tối, Khang Minh đều nhìn thấy thứ ánh sáng này trên bầu trời phía xa thành phố. Anh ta giơ ống nhòm lên, có lúc còn tưởng mình đang nhìn thấy bờ biển đèn đóm sáng rực.

“Vị trí của chúng ta gần phía trước quá rồi!” Thiếu tá đặt ống nhòm xuống hét lên, sau đó nhảy vào buồng lái, động cơ của tàu đánh cá gầm lên, quay đầu ngược lại.

Vùng trời phương Bắc ngày càng sáng, khi những con tàu đánh cá quay đầu lần nữa thì đã có thể nhìn thấy đèn sáng ở “bờ biển” ngay đường chân trời mà không cần dùng tới ống nhòm. Dùng ống nhòm nhìn thêm lần nữa, họ phân biệt được rõ từng thân tàu. Lúc này, âm thanh trong tai nghe của Khang Minh vang lên:

“Các tàu chú ý, đội hình của mục tiêu không có gì thay đổi, tất cả hành động theo phương án ban đầu. Hết.”

Khang Minh biết quyền chỉ huy trên chiến trường bây giờ đã hoàn toàn chuyển giao cho con tàu này của bọn họ rồi. Nếu mọi việc diễn ra theo đúng kế hoạch thì họ chỉ cần đợi tàu tuần dương đi đầu hạm đội địch tới trước con tàu đánh cá nhỏ này là có thể ra lệnh khai hỏa. Bởi vì đội hình hạm đội địch đã được biết trước,

khi chúng đi vào vòng phục kích. Hiện tại, việc cuối cùng họ cần làm trước khi khai hỏa chính là mặc áo phao vào.

Hạm đội nhanh chóng tiếp cận, dùng mắt thường cũng có thể phân biệt được mỗi con tàu trong ánh sáng của đèn biển. Khang Minh bắt đầu nhận biết từng mục tiêu, nghe thấy giọng của viên Thượng úy hải quân hét lên: “Nhìn kìa, USS Stennis*” Có lẽ trong Học viện Hải quân, hình dáng của mẫu hạm này đã in sâu vào tâm trí anh ta. Anh ta vừa hét vừa nhìn Khang Minh như thể muốn nói: Để tôi xem bây giờ mấy anh định làm cái gì. Khang Minh đứng lên mũi thuyền, bình tĩnh nhìn hạm đội đang tiến sát tới.

Lúc này, mặt biển trước mắt họ đang phản chiếu rất nhiều đốm sáng hình bầu dục do đèn pha của đội tàu rung lắc dữ dội rọi tới. Tàu đánh cá bị các đốm sáng này vây quanh, mặt biển kéo theo những chiếc bóng dài, nhưng chùm ánh sáng của đèn pha nhanh chóng rọi sang phía khác. Con tàu đánh cá nhỏ này rõ ràng không đáng để lưu tâm. Lúc này, trên mặt biển, hạm đội khổng lồ đã được thu vào tầm mắt. Từng chi tiết của hai con tàu tuần dương phía trước trong ánh trăng và ánh đèn trên tàu đều được nhìn rõ. Sáu con tàu khu trục ở hai bên vẫn chỉ là những bóng đen. Chính giữa hạm đội là ba con tàu hàng không mẫu hạm. Thân hình khổng lồ của chúng tạo thành ba cái bóng khổng lồ trên biển. Lúc này, người trên tàu đánh cá nghe thấy tiếng rít sắc nhọn ngày càng lớn ở trên đầu mình, giống như bầu trời đang bị cắt làm mấy phần, khiến da đầu tê dại. Họ bất ngờ ngẩng lên thì thấy bốn chiếc máy bay tiêm kích đang chao liệng trên không trung. Những con sóng bắt đầu đánh ầm ầm vào mạn thuyền. Đây là âm thanh do sức mạnh của những con tàu thép khổng lồ va vào sóng biển. Thân trắng mảnh mai của tàu tuần dương di chuyển trước mắt họ. Theo

sau là một vài tàu khu trục màu xám. Mặc dù nhỏ hơn tàu tuần dương nhưng vì chúng ở phía bên này của hạm đội, gần với họ nhất nên nhìn có vẻ vẫn lớn hơn rất nhiều so với mấy con tàu phía sau. Kết cấu phức tạp trên thân tàu và các loại sợi ăng-ten xếp ngang dọc khiến người nhìn vào hoa mắt chóng mặt. Họ có thể nhìn thấy rõ các thủy thủ đang đi lại trên tàu. Không bao lâu sau, ba chiếc tàu mẫu hạm bị tàu khu trục chắn mất dần xuất hiện trên mặt biển. Đây là ba thành phố trên biển chạy bằng năng lượng hạt nhân. Ba ngọn núi thép mang theo hơi thở chết chóc, hình dáng khổng lồ thoạt nhìn không hề giống một thứ do con người tạo ra. Trước hạm đội đồ sộ này, những người trên các con tàu đánh cá có một cảm giác siêu thực, giống như họ vừa đáp xuống một hành tinh xa lạ có những lâu đài thép khổng lồ.

Khang Minh kéo ra chiếc micro không dây nhỏ từ cổ áo. Hai xạ thủ của đơn vị Thần Quang đang đợi trong khoang tàu kéo tấm bạt che súng máy lôi cầu ra, nằm phục xuống phía sau súng máy, ngắm bắn con tàu tuần dương đi qua, bệ bắn di chuyển từ từ theo con tàu ấy. Khang Minh trầm giọng ra lệnh: “Các điểm hỏa lực! Bắn.”

Tia sét xuất hiện trước bệ bắn, một chuỗi tiếng nổ chấn rung màng nhĩ vang lên, ánh sáng điện màu xanh chớp mạnh chiếu sáng cả vùng biển xung quanh. Một chuỗi lôi cầu màu đỏ bay sát mặt biển, kéo theo một cái đuôi rất dài, phát ra những tiếng rít sắc nhọn. Chuỗi sét hòn nhẹ nhàng bay qua phần đuôi của con tàu khu trục thứ nhất, rồi bay tiếp qua phần đầu của con tàu khu trục thứ hai, hướng thẳng về phía tàu tuần dương. Cùng lúc đó, điểm hỏa lực của những con tàu đánh cá khác cũng đang bắn những chuỗi sét hòn về phía hạm đội, nhìn từ xa trông giống những con đường ánh sáng. Khi dừng lại ở một vị trí đủ lâu, chuỗi sét hòn sẽ để lại

dấu tích huỳnh quang ở chính vị trí đó trên đường đạn ấy. Dấu tích này do ion hóa không khí tạo thành. Sau khi chuỗi sét hòn rời đi, dấu tích ấy sẽ phát ra huỳnh quang trong một thời gian dài. Dấu vết huỳnh quang kéo dài sẽ tạo thành hình quạt có trung tâm là các tàu đánh cá. Cái quạt này mở rộng theo sự di chuyển của các chuỗi sét hòn. Bao quát cả chiến trường, các chuỗi sét hòn này và số lượng các đường huỳnh quang sẽ tạo thành một tấm lưới khổng lồ bao vây lấy hạm đội.

Thời khắc huy hoàng trong lịch sử chiến tranh dường như đã tới.

Nhưng ngay khi đợt sét hòn đầu tiên sắp chạm tới mục tiêu, quỹ đạo của chúng đột nhiên bị bẻ cong bởi một bàn tay vô hình. Những quả sét hòn bị phóng lên không trung hoặc rơi xuống biển, hoặc bay về cả hai phía, ra xa khỏi con tàu dẫn đường mục tiêu hoặc đuôi tàu. Khi các quả sét hòn này chệch hướng bay về phía các tàu chiến lân cận, chúng ngay lập tức bị thay đổi phương hướng. Mỗi con tàu chiến trong hạm đội dường như đều được bọc trong một lớp vỏ thủy tinh khổng lồ mà sét hòn không thể xuyên qua nổi.

“Từ trường che chắn!”

Đây là phản ứng đầu tiên xuất hiện trong đầu của Khang Minh. Đó là thứ xuất hiện vô số lần trong ác mộng của những nhà nghiên cứu vũ khí sét hòn. Bây giờ, cơn ác mộng ấy đã trở thành hiện thực.

“Tất cả các đội tấn công ngừng bắn! Phá hủy vũ khí!” Khang Minh lớn tiếng ra lệnh.

Một trong hai xạ thủ trên thuyền là Thượng sĩ thuộc đơn vị

Thần Quang nhấn nút đỏ tự hủy trên súng máy sét hòn, sau đó cùng với những người khác đẩy nó xuống biển. Không lâu sau, họ nghe thấy tiếng nổ trầm đục vang lên từ dưới nước. Sóng trên mặt biển cuộn lên khiến con tàu rung lắc. Đây là vụ nổ xảy ra sau khi viên pin siêu dẫn được sử dụng làm nguồn năng lượng cho súng máy bị đoản mạch. Sức mạnh của nó ngang với một quả bom chìm. Giờ đây, súng máy lôi cầu nổ thành từng mảnh nhỏ ở dưới nước.

Chuỗi sét hòn được bắn ra từ các tàu đánh cá khác cũng bị rối loạn. Các quả sét hòn mất đi mục tiêu trôi lơ lửng trên hạm đội, kéo theo những cái đuôi dệt thành một cái thảm phát sáng trong không trung. Những quả sét hòn cùng nhau rít lên tạo thành tiếng còi báo hiệu hỗn loạn, giống như một trận tru tréo thảm thiết.

Khang Minh nhìn thấy ánh sáng lóe lên từ pháo hạm của tàu khu trục, nhưng quả đạn ấy chỉ bay qua khóe mắt, vì khi đạn pháo tấn công tàu chỉ huy, anh ta đang nhìn mặt biển phía xa, những quả sét hòn rơi xuống biển vẫn phát ra thứ ánh sáng mờ ảo, giống như đám cá phát sáng.

Tiếng pháo hạm vang lên dày đặc, trên mặt biển của hai bên hạm đội, cột nước cao mang theo những mảnh vỡ của tàu đánh cá nổi lên rồi lại rơi xuống. Sau ba phút, tiếng súng dừng lại, bốn mươi hai trong số năm mươi con tàu đánh cá đã bị đánh chìm. Những con tàu ấy quá nhỏ, phần lớn không chìm hẳn mà bị đạn pháo cỡ lớn trực tiếp thổi bay thành từng mảnh vụn. Cuối cùng chỉ còn lại một vài con tàu đánh cá rải rác bị nhốt trong ánh sáng của đèn pha, giống như những người kết màn cô độc từ một vở bi kịch trên sân khấu biển cả.

Sét hòn tự phát tán năng lượng của mình dưới hình thức bức xạ điện từ nên rất nhanh đã lần lượt bị dập tắt. Không khí bị ion hóa trở thành một cái chụp huỳnh quang phía trên hạm đội. Mặt biển được bao phủ một lớp hơi nước màu trắng do bức xạ điện từ của sét hòn. Vài quả sét hòn thọ mệnh dài hơn đang trôi đi trong không trung. Âm thanh của chúng mơ hồ và bay bổng, như những bóng ma ảm đạm nương theo làn gió.

Tại sao kẻ địch biết được sự tồn tại của sét hòn để xây dựng sẵn hệ thống phòng thủ đến giờ vẫn chưa ai biết rõ. Nhưng có một vài manh mối lẻ tẻ: Một năm trước, trong trường bắn thí nghiệm ở phía Nam, sét hòn bắn ra từ súng máy lôi cầu sau khi không có người quan sát là chúng tôi thì vẫn không đi vào trạng thái lượng tử, cho thấy rằng đã có người quan sát khác. Thứ hai là hành động ở nhà máy hạt nhân gần như khẳng định được rằng đó là một lần rò rỉ bí mật về vũ khí sét hòn (Đương nhiên cũng không thể vì vậy mà cho rằng hành động lần đó là hoàn toàn sai trái.) Kẻ địch khó mà biết được nguyên lý cơ bản của sét hòn và chi tiết kỹ thuật về vũ khí, nhưng họ cũng đã nghiên cứu nhiều năm về loại hiện tượng tự nhiên này, thậm chí có thể từng xây dựng những căn cứ quy mô lớn như dự án 3141 ở Siberia. Vì vậy, không khó để bọn họ có thể suy ra được từ những thông tin tình báo rời rạc ấy. Hơn nữa, việc từ trường có tác dụng gì với sét hòn cũng là việc cả giới học thuật đã sớm biết và không liên quan gì tới bản chất của sét hòn cả.

Trên máy bay vận tải trở về căn cứ, Lâm Vân ngồi xổm trong

góc tối của cabin, tay ôm mũ sắt, thân hình mảnh mai cuộn tròn lại như quả bóng, giống như một cô gái nhỏ lạc vào vùng hoang dã lạnh lẽo, trông thật cô đơn và bất lực. Đinh Nghi tìm thấy cô ấy, cảm thấy thương xót, đi tới và ngồi xuống bên cạnh an ủi: "Thực ra thành quả của chúng ta vẫn rất vĩ đại. Thông qua electron vĩ mô, chúng ta có thể nhìn thấy những bí mật sâu xa nhất của vật chất ở góc độ vĩ mô. Đây vốn là điều chỉ có thể nhìn thấy khi đi vào thế giới vi mô. So với thành quả này, việc sử dụng sét hòn trong quân sự còn chưa đáng kể…

"Giáo sư Đinh, người bị sét hòn giết chết sẽ ở trạng thái lượng tử đúng không?" Lâm Vân ngắt lời Đinh Nghi rồi đặt câu hỏi chẳng rõ ngọn ngành.

"Đúng thế, sao vậy?"

"Anh từng nói là cô giáo đó sẽ tới tìm để tập kích tôi?"

"Đó là lời tôi nói nhảm thôi. Với cả cô cũng đâu có tin, đúng không?"

Lâm Vân chống cằm lên chiếc mũ sắt đang đặt trên đầu gối, nhìn thẳng về phía trước: "Không, sau khi anh nhắc tới chuyện đó, ngày nào tôi cũng ngủ với một khẩu súng đã tháo chốt an toàn ở trên đầu. Tôi thực sự rất sợ hãi nhưng sợ người khác biết được."

"Xin lỗi vì đã dọa cô."

"Những điều anh nói có khả năng xảy ra đúng không?"

"Về mặt lý thuyết thì… có thể có, nhưng xác suất xảy ra trong thực tế quá nhỏ nên không thể xảy ra trong hiện thực được."

"Vậy là có thể rồi," Lâm Vân lẩm bẩm.

"Cô giáo có thể tới tấn công tôi, tôi cũng có thể tấn công mẫu

hạm của địch.”

“Gì cơ?”

“Giáo sư Đinh, tôi có thể ngồi trên một con tàu đánh cá để tiếp cận hạm đội của kẻ địch.”

“… Để làm gì?”

“Ở đó, tôi sẽ dùng sét hòn để tự thiêu hủy bản thân, như vậy là tôi đã biến thành một chiến binh lượng tử rồi đúng không?”

“Cô đang nói linh tinh gì vậy?”

“Anh nghĩ xem, nếu ở trạng thái lượng tử thì tôi có thể lẻn vào mẫu hạm, kẻ địch không thể phát hiện ra tôi. Bởi vì khi họ thấy tôi, giống như anh nói, trạng thái lượng tử của tôi sẽ sụp đổ ngay tức khắc. Mẫu hạm có kho đạn dược lớn, còn có kho chứa mấy nghìn tấn nhiên liệu, chỉ cần tới được đó, tôi có thể dễ dàng phá hủy mẫu hạm…”

“Lâm Vân, tôi thấy trận thua này đã biến cô trở thành một đứa trẻ rồi.”

“Tôi vốn chưa từng lớn.”

“Cô nên nghỉ ngơi đi, còn hai tiếng nữa là tới căn cứ, chợp mắt một lát đi.”

“Những gì tôi nói là không thể sao?” Lâm Vân ngẩng đầu lên khỏi chiếc mũ sắt, nhìn Đinh Nghi. Ánh mắt như đang khẩn cầu gì đó.

“Được rồi, vậy tôi sẽ nói cho cô biết trạng thái lượng tử thực ra là gì: Sau khi được lượng tử hóa thì cô sẽ chỉ còn là một đám mây xác suất. Trong đám mây ấy, tất cả mọi thứ của cô không xác định được. Cô không thể quyết định tự do ý chí rằng mình sẽ xuất

hiện ở đâu, xuất hiện ở vị trí nào trong đám mây xác suất, thậm chí lúc xuất hiện ở trạng thái sống hay chết cũng là không xác định. Tất cả đều do Thượng để ném một con xúc xắc để quyết định. Nếu cô bị thiêu hủy trên tàu đánh cá thì đám mây xác suất của cô sau khi lượng tử hóa sẽ có tâm là tàu đánh cá. Trong không gian xung quanh, kho đạn dược và kho nhiên liệu trên hàng không mẫu hạm chỉ chiếm xác suất rất nhỏ. Khả năng cao nhất là cô sẽ xuất hiện ở dưới biển. Nếu như lúc ấy, cô ở trạng thái sống thì cô sẽ bị chết đuối, còn nếu cô ở trong trạng thái lượng tử thì sẽ không bao gồm xác suất còn sống nữa. Tất cả những khả năng cô có đều là chết. Ngay cả khi cô có được xác suất trúng giải độc đắc triệu đô và xuất hiện ở vị trí chí mạng trong mẫu hạm của kẻ địch thì lúc đó cô có ở trạng thái sống không? Cô có thể duy trì được bao lâu? Một tiếng hay không chấm một giây? Đồng thời, chỉ cần một kẻ địch hoặc một máy quay của địch nhìn thấy, cô sẽ lập tức sụp đổ về vị trí tro tàn ở tâm của đám mây xác suất, và sẽ phải đợi cơ hội trúng xổ số độc đắc tiếp theo. Mà thậm chí khi một cơ hội khác tới, mẫu hạm có khi đã đi được hơn một vạn tám nghìn dặm rồi, trên thế giới có lẽ không còn chiến tranh nữa… Lâm Vân, giờ cô chẳng khác nào cô bé bán diêm, nhìn thấy đủ loại ảo ảnh. Cô cần được nghỉ ngơi.”

Lâm Vân đột ngột ném mũ sắt đi, gục trên vai Đinh Nghi khóc to. Cô ấy khóc rất đau lòng, cơ thể mảnh mai run rẩy trong vòng tay của Đinh Nghi, như thể muốn trút hết nỗi đau thương của cuộc đời…

(“Anh có thể tưởng tượng được cảm giác của tôi lúc đó,” kể tới đây, Đinh Nghi nói. “Tôi vốn cho rằng mình là người có thể tiến lùi trong những cảm xúc khác ngoài tư duy lý tính. Một vài

kinh nghiệm trước đây đã chứng minh được điều này. Nhưng lúc ấy tôi đã biết rằng, ngoại trừ lý trí thì còn có một thứ khác có thể chiếm lấy toàn bộ tâm trí và thân thể của một con người… Tôi nhận ra Lâm Vân lúc ấy nhỏ bé hơn rất nhiều. Vị Thiếu tá luôn tàn nhẫn hướng tới mục tiêu trước đây, lúc đó lại trở thành một cô gái nhỏ bé mong manh. Ai mới thực sự là cô ấy đây?"

"Có lẽ là sự kết hợp của cả hai. Tôi cũng không hiểu về phụ nữ hơn anh," tôi nói.

"Sau khi Giang Tinh Thần chết, tâm trạng của cô ấy rất suy sụp. Sự thất bại đó đã phá vỡ giới hạn chịu đựng tinh thần của cô ấy."

"Cô ấy ở trong trạng thái này thật không ổn. Anh nên liên hệ với bố của cô ấy xem sao. "

"Anh nói xem, làm sao tôi có thể liên lạc được với một người cấp cao như vậy?"

"Tôi có số điện thoại của Đại tướng Lâm. Là ông ấy đưa cho tôi, nhờ tôi chăm sóc Lâm Vân," tôi nhận ra Đinh Nghi im lặng nhìn mình.

"Vô dụng rồi."

Lời nói của Đinh Nghi khiến tôi sợ hãi, cho tới khi tôi nhận ra một điều: Những lời kể của Đinh Nghi đều bao trùm một nỗi buồn.

Đinh Nghi đứng lên, đi tới cửa sổ, trầm ngâm nhìn mưa gió thể lượng bên ngoài, rất lâu sau mới quay trở lại, chỉ vào chai rượu đã cạn trên bàn: "Còn không?"

Tôi lấy ra một chai khác, bật nắp rồi rót cho anh ta nửa cốc. Anh ta ngồi xuống, nhìn thẳng vào chiếc cốc rồi nói:

“Sau đó vẫn còn một chuyện nữa. Một chuyện mà anh không thể tưởng tượng nổi đâu.”

26

SỢI DÂY ĐÀN

Sau lần thất bại chí mạng đó, việc triển khai và nghiên cứu vũ khí sét hòn đều bị dừng lại, số lượng lớn nhân viên bị điều đi, tuy vẫn chưa bị giải thể nhưng cả căn cứ đã trở nên tiêu điều. Ngay lúc này, Trương Bân qua đời.

("Dù sao thì Trương Bân cũng là người tiên phong trong lĩnh vực nghiên cứu sét hòn ở nước ta. Chúng tôi quyết định thể theo di nguyện cuối cùng của ông ấy, dùng sét hòn để hỏa táng. Chuyện này liên quan tới việc bảo mật, do anh là người ngoài nên chúng tôi không thể thông báo," Đinh Nghi giải thích.

Tôi thở dài, trong những năm tháng bất thường này, sự ra đi của người thầy hướng dẫn không khiến tôi quá xúc động.)

Tang lễ được tổ chức ở bãi thí nghiệm sét của căn cứ. Cỏ dại mọc um tùm, mọi người dọn ra một khoảng đất ở trung tâm và đặt Trương Bân tại đó. Sau khi tất cả mọi người rút lui đến khoảng cách an toàn ngoài một trăm mét, một quả cầu sét có năng lượng rất cao được kích thích từ một góc lao tới thi hài. Nó trôi nổi ngay phía trên, phát ra tiếng huyên thổi trầm lắng giống như đang kể lại

cuộc đời đáng tiếc của một nhà thám hiểm. Sau mười giây, sét hòn biến mất trong tiếng nổ lớn. Di thể bốc lên một làn khói trắng, tấm vải trắng phủ lên di hài sụp xuống, chỉ còn lại đống tro mịn phía dưới.

Vì công việc ở căn cứ bị dừng lại, Đinh Nghi quay về Viện nghiên cứu Vật lý để tiếp tục nghiên cứu lý thuyết về electron vĩ mô. Anh ta trong thành phố nên đã bỏ lỡ đám tang của Trương Bân. Anh ta đã xem qua bản thảo tính toán của Trương Bân và kinh ngạc trước khối lượng công việc của ông ấy. Trương Bân trong mắt anh ta là kiểu người không có trí tưởng tượng và cũng không gặp thời để tìm được chân lý, là dạng người sẽ kết thúc cuộc đời trên một bãi hoang bùn lầy. Ông ấy vừa đáng kính mà cũng vừa đáng thương. Anh ta thấy mình nên đi thăm mộ của con người tiên phong ấy.

Ngôi mộ của Trương Bân nằm trong một nghĩa trang gần Bát Đạt Lĩnh. Lâm Vân lái xe đưa Đinh Nghi tới. Sau khi xuống xe, họ đi dọc theo con đường đá phủ đầy lá vàng dẫn tới ngôi mộ. Một mùa thu nữa lại tới, mùa của chết chóc, mùa của ly biệt và cũng là mùa của thi ca. Tịch dương chiếu vài tia sáng le lói từ khe núi thẳng tới tấm mộ.

Đinh Nghi và Lâm Vân lặng lẽ đứng trước bia mộ đơn sơ của Trương Bân, mải mê đuổi theo những suy nghĩ của riêng mình cho tới khi mặt trời khuất hẳn.

“Rừng vàng hai ngả chia đôi,

Tiếc thay lại phải theo một lối,

Nhưng chúng ta đã lựa chọn

Con đường ít dấu chân người,

Và từ đây, cuộc đời chúng ta đã được định đoạt.”

Lâm Vân nhẩm lại bài thơ của Frost*. Giọng nói của cô ấy trong trẻo như suối rừng.

“Cô từng nghĩ tới việc chọn một con đường khác chưa?” Đinh Nghi hỏi.

“Có sao?” Lâm Vân trả lời nhẹ nhàng.

“Sau chiến tranh, cô có thể rời quân đội, cùng tôi nghiên cứu electron vĩ mô. Tôi có khả năng lý luận, cô lại là một thiên tài kỹ thuật. Tôi sáng lập ra lý thuyết, cô phụ trách thí nghiệm. Chúng ta có khả năng đạt được những đột phá vĩ đại trong Vật lý học hiện đại.”

Lâm Vân mỉm cười, nói với Đinh Nghi: “Tôi lớn lên trong quân đội. Ngoại trừ quân đội, tôi không biết mình có thể toàn tâm toàn ý với cái gì nữa,” cô do dự, đoạn nói thêm. “Và với ai khác nữa.”

Đinh Nghi không nói gì, bước tới trước bia mộ, đặt bó hoa mà mình mang theo xuống. Sau đó, giống như bị thứ gì đó trên bia mộ thu hút, anh ta không đứng lên luôn mà ngồi xuống quan sát kỹ, gần như áp mặt vào tấm bia mộ.

“Trời ạ, tấm bia này do ai soạn ra vậy?” Anh ta kinh ngạc thốt lên.

Lâm Vân cũng cảm thấy rất kỳ lạ, bởi vì trên bia mộ ngoại trừ tên của Trương Bân và năm sinh năm mất ra thì không còn gì khác. Đây cũng là di nguyện của ông, vì ông cảm thấy cuộc đời của mình không có gì đáng nói tới. Lâm Vân bước tới, lập tức sửng sốt: Ngoài mấy dòng kia, trên bia mộ còn được khắc kín mít những chữ nhỏ. Những chữ này thậm chí bao phủ cả mặt trên và mặt sau của bia mộ, có nội dung là các phương trình và công thức tính toán. Cứ

như thể tấm bia này được nhúng vào chất lỏng được tạo thành từ các phương trình và công thức vậy.

“Ôi, chúng đang mờ dần và biến mất rồi kìa!” Lâm Vân thốt lên.

Đinh Nghi đột ngột đẩy Lâm Vân ra: “Quay đi chỗ khác! Ít đi một người quan sát cũng giúp quá trình sụp đổ chậm lại!”

Lâm Vân quay đi, căng thẳng vặn hai tay mình lại. Đinh Nghi vẫn quỳ cạnh bia mộ, bắt đầu đọc từng dòng.

“Nó là gì? Anh có thể nhìn ra không”

“Đừng nói gì cả!” Đinh Nghi đáp lớn, vẫn đang chăm chú đọc.

Lâm Vân sờ túi áo: “Có cần lên xe tìm giấy bút không?”

“Không kịp đâu, đừng làm phiền tôi!” Đinh Nghi nói, dùng tốc độ như tia chớp để đọc tấm bia. Hai mắt của anh ta nhìn chòng chọc bề mặt bia như thể muốn xuyên thủng nó.

Lúc này, tia sáng cuối cùng của ban ngày nhuộm một màu xanh kỳ dị lên những bia mộ. Cánh rừng xung quanh ẩn mình trong ánh hoàng hôn, những ngôi sao hiếm hoi xuất hiện nhấp nháy trên bầu trời. Lá cây chưa rụng lao xao trong gió nhẹ nhưng rồi ngay lập tức tắt ngúm, giống như bị một sức mạnh nào đó ngăn lại. Tĩnh mịch bao trùm vạn vật. Như thể cả thế giới đang mải mê cùng Đinh Nghi đọc tấm bia được lượng tử hóa.

Sau mười phút, Đinh Nghi đã đọc xong mặt trước, nhanh chóng chuyển sang mặt trên và mặt bên của tấm bia, bắt đầu học thuộc. Trời tối hơn, anh ta dùng bật lửa, đọc tiếp trong ánh sáng chạng vạng.

“Để tôi đi lấy đèn pin!” Nói đoạn, Lâm Vân chạy một mạch

trên con đường nhỏ băng qua các bia mộ để tới nơi đỗ xe. Lúc cô cầm đèn pin quay trở lại thì ngọn lửa trên tay Đinh Nghi đã tắt, cô rọi đèn pin thì thấy anh ta đang ngồi dựa lưng vào bia mộ, hai chân duỗi thẳng trên mặt đất, nhìn lên bầu trời sao.

Trên tấm bia, các dòng chữ đã biến mất, mặt đá cẩm thạch nhẵn bóng như gương phản chiếu lại ánh đèn pin.

Ánh đèn pin khiến Đinh Nghi sực tỉnh. Anh ta kéo Lâm Vân tới phía sau bia mộ, chỉ vào phần cuối của bia: “Nhìn này, vẫn còn một dòng, ở trạng thái phi lượng tử, cũng là dòng chữ Hán duy nhất trong đoạn vừa rồi.”

Lâm Vân cúi nhìn dòng chữ khắc duyên dáng:

“Bân, tốc độ tạo ra F chỉ có 426.831m/s. Em rất sợ.”

“Tôi nhận ra những nét chữ này!” Lâm Vân nhìn chằm chằm vào dòng chữ đó. Cô đã nhiều lần nhìn thấy cuốn số bị cháy cách trang của Trương Bân.

“Đúng vậy, chính là bà ấy”

“Bà ấy đã viết gì vậy?”

“Một mô hình toán học, miêu tả toàn diện nguyên tử vĩ mô.”

“Hả, đáng lẽ chúng ta nên mang theo máy ảnh kỹ thuật số.”

“Không sao, tôi nhớ cả rồi.”

“Thật sao? Nhiều như thế cơ mà?”

“Tôi cũng có thể suy luận được phần lớn nội dung nhưng có một vài điểm trong hệ thống lý thuyết của tôi vẫn bị kẹt, giờ thì đã được bà ấy đả thông rồi.”

“Đây hẳn là một bước đột phá rất lớn!”

“Không chỉ vậy đâu. Lâm Vân, chúng ta có thể tìm thấy hạt

nhân nguyên tử rồi.”

“Hạt nhân nguyên tử?”

“Đúng thế, thông qua quan sát chuyển động của một electron vĩ mô trong không gian, cùng với sự trợ giúp của mô hình toán học này, chúng ta có thể định vị chuẩn xác vị trí của hạt nhân nguyên tử chứa electron đó.”

“Nhưng làm thế nào chúng ta có thể do thám được hạt nhân nguyên tử đó?”

“Cũng giống với electron vĩ mô thôi. Việc này đơn giản tới kinh ngạc: có thể nhìn thấy bằng mắt thường.”

“Chà… Nó trông như thế nào? Hình như anh đã từng nói rồi, bề ngoài của hạt nhân nguyên tử khác hoàn toàn với không bào của electron vĩ mô.”

“Dây đàn.”

“Dây đàn?”

“Đúng, một sợi dây đàn. Nó nhìn giống một sợi dây đàn.”

“Sợi dây đàn có kích thước cụ thể như thế nào?”

“Về cơ bản, nó có cùng quy mô với các electron vĩ mô. Chiều dài khoảng một đến hai mét, tùy theo loại hình nguyên tử. Về độ dày thì sợi dây này mảnh vô hạn. Mỗi điểm trên đó đều là những điểm kỳ dị* không có kích thước.”

“Vậy làm sao mà chúng ta có thể nhìn thấy bằng mắt thường?”

“Đường ánh sáng khi ở gần nó sẽ bị uốn cong.”

“Vậy nó sẽ có hình dạng như thế nào?”

Đinh Nghi nhắm mắt lại, như người vừa thức dậy đang cố nhớ lại giấc mơ: “Nó như một con rắn thủy tinh trong suốt, giống như

một sợi dây không thể tự thắt lại được.”

“Ví dụ phía sau thật kỳ cục.”

“Vì sợi dây này do đơn vị nhỏ nhất của vật chất vĩ mô tạo nền. Nó không thể bị cắt đứt.”

Trên đường quay trở về, Lâm Vân nói với Đinh Nghi:

“Còn một vấn đề nữa: Anh đã là đỉnh cao của giới Vật lý học lý thuyết trong nước. Thật khó tin một người nghiên cứu sét mấy chục năm trước cũng là một nhân vật như vậy. Khi đánh giá về người yêu của mình, Trương Bân chắc chắn không tránh khỏi sự chú quan. Trịnh Mẫn thực sự có khả năng phát hiện ra những điều như vậy sao?”

“Nếu nhân loại sống trong một thế giới không có ma sát thì ba định luật của Newton còn có thể được con người phát hiện sớm hơn nữa. Khi cô trở thành một hạt vĩ mô ở trạng thái lượng tử thì việc hiểu được thế giới đó sẽ dễ dàng hơn so với chúng ta.”

Vậy là căn cứ bắt đầu công việc đi bắt hạt nhân nguyên tử vĩ mô.

Đầu tiên, họ sử dụng hệ thống do thám quang học để quan sát các electron vĩ mô đang ở trạng thái hoạt động tự do trong không gian. Giờ đây, chúng ta biết được quỹ đạo trôi phức tạp của electron vĩ mô hay sét hòn được hình thành sau khi bị kích thích thực tế chính là sự chuyển đổi lượng tử liên tục. Nhưng trong tầm nhìn của chúng ta thì hoạt động của nó là liên tục. Nếu electron vĩ mô này thuộc một nguyên tử vĩ mô nào đó thì họ sẽ vận dụng những mô hình toán học vĩ đại xuất hiện trên bia mộ của Trương

Bân để tính toán các tham số hoạt động chuyển đổi lượng tử phức tạp ấy, xác định được vị trí hạt nhân của nguyên tử vĩ mô.

Lần đầu tiên, họ quan sát hoạt động tự do của mười electron vĩ mô. Chúng đều được phát hiện trong không trung ở độ cao năm trăm mét. Đối với mỗi electron vĩ mô, cần liên tục quan sát nửa tiếng thì mới có được đầy đủ số liệu thô. Kết quả tính toán cho thấy trong mười electron vĩ mô này, có hai cái là electron tự do, tám cái còn lại thuộc về một hạt nhân nguyên tử. Khoảng cách của chúng với hạt nhân nguyên tử của mình rơi vào tầm 300 đến 600km, rất gần so với nguyên tử vĩ mô ban đầu được Đinh Nghi tính toán. Ba hạt nhân nguyên tử trong số đó nằm ở tầng ngoài của khí quyển, một hạt nhân ở sâu trong lòng đất, bốn hạt nhân ở trong tầng khí quyển, hai trong số đó ở nước ngoài, chỉ có một hạt nhân ở trong nước. Vậy là những nhân viên nghiên cứu bắt đầu tìm kiếm hạt nhân nguyên tử vĩ mô đang ở trong nước. Nó cách điểm quan sát electron vĩ mô 530km.

Trong tình trạng chiến tranh như thế này, việc điều động trực thăng là không thể, cũng may là căn cứ còn có ba quả khinh khí cầu heli chuyên dùng để bắt electron vĩ mô. Chúng dễ sử dụng, chi phí bay tốn rất ít, chỉ có nhược điểm là tốc độ quá chậm, kể cả khi tăng tốc hết cỡ thì cũng chỉ ngang ô tô chạy trên đường cao tốc.

Ngày hôm đó, bầu trời ở khu vực Hoa Bắc vô cùng quang đãng, là thời điểm tốt nhất để đi săn. Sau khi bay hơn bốn tiếng đồng hồ, họ vào được địa phận tỉnh Sơn Tây, phía dưới là dãy Thái Hàng trùng trùng điệp điệp. So với electron vĩ mô, vị trí của hạt nhân nguyên tử vĩ mô gần như không đổi, nhưng cũng ở trạng thái di chuyển với tốc độ chậm, cho nên căn cứ cần giám sát liên tục đối với electron vĩ mô đó để kịp thời tính toán vị trí hiện tại của hạt

nhân nguyên tử vĩ mô thì mới có thể bắt được. Khi căn cứ do thám được khinh khí cầu đã đạt tới vị trí mục tiêu, phi công sẽ bật hệ thống do thám quang học trên khí cầu lên. Phần mềm nhận biết mẫu đã được sửa lại, thay đổi nhận biết mục tiêu hình tròn thành đoạn thẳng. Sai số của định vị hạt nhân nguyên tử vĩ mô là khoảng mười mét, hệ thống do thám quang học sẽ quan sát kỹ lưỡng khu vực nhỏ này rồi nhanh chóng phát hiện mục tiêu. Sau khi khinh khí cầu hạ xuống, phi công báo mục tiêu chỉ còn cách vài mét về phía trước bên trái buồng lái.

“Có lẽ chúng ta có thể thấy được nó!” Đinh Nghi hồ hởi. Trừ những người có thị lực cực kỳ tốt thì người bình thường rất khó để trực tiếp thấy được electron vĩ mô. Nhưng Đinh Nghi từng nói hình dạng của hạt nhân nguyên tử vĩ mô rõ ràng trực quan hơn, sự chuyển động của nó cũng chậm và có quy luật, tiện cho việc theo dõi.

“Nó ở ngay đó,” viên phi công chỉ tay về phía dưới bên trái. Mọi người nhìn theo, chỉ thấy những dãy núi trập trùng.

“Anh có thấy được không?” Lâm Vân hỏi.

“Không, tôi chỉ dựa vào số liệu thôi,” viên phi công chỉ vào màn hình hiển thị của hệ thống do thám, nói.

“Hạ thấp xuống nữa đi, lấy bầu trời làm nền xem,” Đinh Nghi nói với viên phi công.

Khinh khí cầu hạ xuống thêm chút nữa, phi công vừa thao tác vừa nhìn màn hình hiển thị, để khí cầu ở trạng thái hover, chỉ tay về phía trên bên trái: “Là ở đó…” Nhưng lần này, tay của anh ta không hạ xuống. “Trời ơi, đúng là có gì đó thật! Nhìn kìa! Nó đang bay lên!”

Thế là, sau khi phát hiện ra electron vĩ mô, lần đầu tiên nhân loại được tận mắt trông thấy hạt nhân nguyên tử vĩ mô.

Trên nền trời xanh, sợi dây đàn hiện ra mờ ảo, trong suốt như không bào, chỉ lộ ra nhờ khúc xạ ánh sáng. Nếu nó ở trạng thái tĩnh thì mắt thường không thể nhìn thấy được. Nhưng sợi dây đó đang không ngừng uốn lượn trong không trung, như đang nhảy một điệu múa kỳ quái, biến ảo khó lường, có một sức sống hoang dã và sức thôi miên lẫn hấp dẫn người quan sát. Sau này, ngành Vật lý học lý thuyết có thêm một thuật ngữ thơ mộng: Dây múa.

“Cô nghĩ tới cái gì?” Đinh Nghi không rời mắt khỏi hạt nhân nguyên tử vĩ mô.

“Đó không phải là con rắn thủy tinh, cũng không phải sợi dây thừng không thể tự thắt nút,” Lâm Vân trả lời. “Tôi nghĩ tới Shiva, một vị thần luôn nhảy múa của Ấn Độ giáo. Một khi vũ điệu của vị thần ấy dừng lại, thế giới sẽ bị hủy diệt trong một tiếng hét lớn.”

“Tuyệt vời! Có vẻ như gần đây cô nhạy cảm hơn với vẻ đẹp trừu tượng rồi.”

“Sự quan tâm với vũ khí mất đi rồi thì phải lấp vào khoảng trống đó một thứ khác chứ.”

“Cô sẽ mau chóng quan tâm lại với vũ khí thôi.”

Câu nói vừa rồi của Đinh Nghi khiến Lâm Vân rời mắt khỏi hạt nhân nguyên tử vĩ mô, quay sang nhìn anh với vẻ kỳ quái. Cho tới giờ, cô ấy vẫn chưa liên hệ nổi sợi dây đang nhảy múa trong không trung kia với vũ khí. Lúc nhìn lại, cô phải vật lộn mãi mới tìm được nó.

Thật khó để tưởng tượng rằng sợi dây đàn trong suốt nhảy nhót ấy lại thực sự kết hợp cùng một không bào óng ánh cách trở

xa xôi để tạo nên một nguyên tử có bán kính hơn năm trăm mét. Vậy thì vũ trụ vĩ mô được tạo thành từ các nguyên tử này sẽ to tới cỡ nào? Đúng là một câu chuyện điên rồ!

Thao tác bắt giữ nguyên tử vĩ mô và electron vĩ mô đều như nhau. Vì proton vĩ mô trong hạt nhân nguyên tử vĩ mô mang điện tích dương nên nó có thể bị hút bởi từ trường. Nhưng khác với electron vĩ mô ở chỗ là nó không thể di chuyển theo dây siêu dẫn.

Cửa của khinh khí cầu mở ra, một que dò từ từ vươn ra bầu trời, đầu của nó lắp một cuộn dây điện từ cực mạnh. Do sự tồn tại của electron vĩ mô nên toàn bộ nguyên tử vĩ mô trung hòa về điện. Nhưng hiện tại, chiếc khinh khí cầu này đang lặn vào chỗ sâu nhất của nguyên tử, tiếp cận với hạt nhân nguyên tử vẫn chưa được trung hòa về điện tích, đây lại là một cảnh tượng siêu việt lạ thường. Khi cuộn dây điện từ ở đầu que dò tiếp cận với sợi dây, tiết tấu nhảy múa của hạt nhân chậm lại, bắt đầu một lần quay trong, đưa một đầu của nó nối với cuộn dây điện từ kia. Trông như thể nó biết đầu nào của mình nên nối với cuộn dây. Sau đó, nó lại tiếp tục điệu nhảy của mình, chỉ khác là một đầu đã được cố định vào cuộn dây sẽ không chuyển động nữa.

Lâm Vân và Đinh Nghi cẩn thận kéo que dò trở lại cabin. Động tác này làm họ liên tưởng tới việc đánh cá. Sợi dây đàn nhảy múa trong cabin. Nó dài chừng một mét, giống như hơi nước nóng bốc trên mặt đất vào mùa hè, nhìn xuyên qua nó khiến vách cabin biến dạng đi đôi chút. Lâm Vân vươn tay về phía sợi dây giống như viên phi công lần đầu tiên chạm vào electron vĩ mô. Tay cô ấy với tới nửa chừng rồi dừng lại, bất an nhìn Đinh Nghi. Đinh Nghi không kiêng dè huơ tay qua phần giữa của sợi dây, vũ điệu sợi dây không bị bất cứ ảnh hưởng nào.

“Không sao đâu, nó không ảnh hưởng gì tới thực thể trong thế giới của chúng ta.”

Đinh Nghi cùng Lâm Vân nhìn sợi dây một lúc lâu, đoạn thở dài cảm thán: “Đáng sợ thật! Tự nhiên thật đáng sợ.”

Lâm Vân mơ hồ hỏi lại: “Nó không thể bị kích thích thành sét hòn thì làm sao mà đáng sợ được? Tôi cảm thấy nó là thứ vô hại nhất trên thế giới này.”

Đinh Nghi lại thở dài thêm lần nữa, quay người bước đi, bóng lưng như để lại một câu nói: Cô cứ chống mắt lên mà xem.

Rất nhanh sau đó, nhóm do thám của căn cứ đã định vị được một hạt nhân nguyên tử vĩ mô cách khinh khí cầu hơn ba trăm mét. Khinh khí cầu lập tức khởi hành, sau hơn ba tiếng, họ lại bắt được thêm một hạt nhân thứ hai ở Hành Thủy, Hà Bắc. Ngay sau đó, ba hạt nhân nguyên tử nữa cũng được định vị ngay gần đó. Hạt nhân xa nhất cách đó hơn 400km, hạt nhân gần nhất chỉ cách hơn 100km. Nhưng vấn đề hiện tại là khinh khí cầu chỉ được trang bị hai cuộn dây điện từ. Lúc này, mỗi cuộn dây điện từ đều hút lấy một sợi dây rồi. Lâm Vân nảy ra một sáng kiến, muốn dùng một cuộn dây điện từ trói lấy hai dây đàn cùng lúc. Như vậy thì họ có thể giải phóng một cuộn dây để bắt sợi dây mới.

“Nhảm nhí!” Đinh Nghi quát lớn, khiến Lâm Vân và viên phi công giật bắn mình. Đinh Nghi chỉ vào hai cuộn dây đã hút lấy hai sợi dây đàn. “Tôi nói lại lần nữa, khoảng cách giữa hai cuộn dây không được nhỏ hơn năm mét. Nghe rõ chưa?”

Lâm Vân không nói gì, nhìn Đinh Nghi một hồi, đoạn lên tiếng:

“Có vẻ anh còn chưa nói cho chúng tôi nghe điều gì đó liên quan tới hạt nhân nguyên tử… Ví dụ như anh không chịu nói cho tôi biết câu nói lưu trên bia mộ kia có nghĩa gì.”

“Đó là chuyện lớn, tôi muốn nói chuyện trực tiếp với cấp trên,” Đinh Nghi do dự.

“Anh không tin tôi?”

“Đúng thế, tôi không tin!” Đinh Nghi hạ quyết tâm, nhìn thẳng vào Lâm Vân. “Tôi có thể tin Đại tá Hứa và những người khác trong căn cứ, nhưng tôi không thể tin cô! Một người khác nữa mà tôi không thể tin chính là bản thân tôi. Chúng ta rất giống nhau về điểm này. Chúng ta đều có khả năng làm những chuyện liều lĩnh đối với hạt nhân nguyên tử vĩ mô. Tuy nhiên nguyên nhân khác nhau: Phía tôi là vì sự hiếu kỳ mãnh liệt đối với vũ trụ. Còn cô thì sao? Chắc chắn là sự u mê với vũ khí và thất bại đã gặp trong quá khứ.”

“Anh lại nhắc tới vũ khí,” Lâm Vân bối rối lắc đầu. “Những sợi dây đàn mềm mại mỏng vô hạn này có thể xuyên qua chúng ta mà không để lại ảnh hưởng gì. Chúng cũng không thể bị năng lượng bên ngoài kích thích thành một thứ có trạng thái năng lượng cao. Vậy thì chúng liên quan gì tới vũ khí… Nếu anh không nói với tôi thì cũng là ảnh hưởng tới công việc rồi.”

“Thực ra, dựa vào trình độ nhận biết của cô, suy nghĩ kỹ hơn thì sẽ ra thôi.”

“Tôi không nghĩ ra. Ví như hai sợi dây đặt cạnh nhau thì đáng sợ chỗ nào?”

“Chúng sẽ bị rối.”

“Vậy thì sao?”

“Cô thử nghĩ nếu hai hạt nhân nguyên tử trong thế giới của chúng ta bị rối vào nhau thì sẽ làm sao?”

Đinh Nghi biết lớp băng mỏng này đã bị phá vỡ. Anh ta quan sát Lâm Vân, hy vọng có thể nhìn thấy nỗi sợ hãi và kinh ngạc trên gương mặt của cô ấy. Thoạt nhìn thì có vẻ là vậy, nhưng biểu cảm của cô ấy nhanh chóng được thay bằng sự háo hức. Đó là sự háo hức của một đứa trẻ phát hiện ra món đồ chơi mới.

“Phản ứng tổng hợp hạt nhân!”

Đinh Nghi gật đầu thừa nhận.

“Chúng có thể giải phóng năng lượng rất lớn sao?”

“Tất nhiên. Quá trình giải phóng năng lượng của sét hòn chỉ tương đương với phản ứng hóa học của thế giới vĩ mô. Nhưng cùng với năng lượng hạt thì năng lượng nhiệt hạch ít nhất là gấp một trăm nghìn lần năng lượng của phản ứng hóa học.”

“Phản ứng tổng hợp vĩ mô. Chúng ta gọi như thế nhé. Năng lượng khi nó giải phóng sẽ giống như sét hòn có khả năng lựa chọn mục tiêu không?”

“Về mặt lý thuyết, đó là điều chắc chắn. Bởi vì các kênh giải phóng năng lượng của chúng là giống nhau. Chúng đều cộng hưởng với lượng tử thực tại trong thế giới của chúng ta.”

Lâm Vân quay người nhìn kỹ hai sợi dây đàn đang bị hút lấy: “Thật kỳ diệu. Thì ra phản ứng tổng hợp hạt nhân vốn yêu cầu nhiệt độ lên tới tỷ độ mới có thể thực hiện được, còn bây giờ chúng ta chỉ cần quấn hai sợi dây đàn này với nhau là được rồi!”

“Không dễ thế đâu. Tôi kiên quyết đề xuất việc giữ khoảng cách giữa hai sợi dây này cũng chỉ là đề phòng. Thực ra, cô có buộc hai sợi dây này vào nhau thì chúng cũng không vướng vào

nhau đâu. Lực đẩy tĩnh điện giữa hai sợi dây sẽ cản trở chúng tiếp xúc với nhau. Đinh Nghi giơ tay ra vuốt ve một sợi dây. Tuy nhiên, tay của anh ta không có bất cứ cảm giác gì. “Sự kết hợp của các sợi dây cũng cần một tốc độ tương đối thì mới có thể triệt tiêu được lực đẩy tĩnh điện. Vừa nãy cô hỏi ý nghĩa của dòng chữ trên bia mộ, giờ chắc đã rõ rồi chứ?”

“Tốc độ gây ra F là 426.831m/s… Ý của bà ấy là Fusion* sao?”

“Đúng thế, hai sợi dây phải va chạm với tốc độ đó thì mới có thể vướng vào nhau được. Đó chính là sự hợp nhất.”

Bộ não kỹ thuật của Lâm Vân chạy nhanh: “Từ góc độ điện tích dương của hai sợi dây mà nói, dùng hai ray tăng tốc điện từ dài một chút, đem mỗi sợi dây tăng tốc lên hơn 200m/s cũng không phải quá khó.”

“Đừng nghĩ về việc đó nữa. Nhiệm vụ cần được ưu tiên của chúng ta bây giờ là nghĩ ra một phương pháp lưu trữ an toàn và hiệu quả.”

“Chúng ta nên bắt đầu xây dựng hai đường ray tăng tốc…”

“Tôi nói là đừng nghĩ về việc đó nữa!”

“Tôi chỉ nói những thứ chúng ta cần chuẩn bị thôi. Nếu không làm thì sao có thể được cấp trên đồng ý cho thử nghiệm hạt nhân chứ. Chúng ta sẽ không kịp…” Lâm Vân nói, đột nhiên thấy buồn bực, vội vàng lui về góc chật hẹp trong cabin. “Anh làm sao vậy? Trở nên nhạy cảm như thế. Tầm nhìn lại hạn hẹp như vậy? So với hồi mới tới, anh giống như đã trở thành người khác rồi!”

“Ha ha ha…” Đinh Nghi phá lên cười. “Thiếu tá, tôi chỉ đang cố gắng làm nhiệm vụ kém cỏi của bản thân thôi. Cô cho rằng tôi để ý gì chứ? Tôi không quan tâm, không có nhà Vật lý học nào

phải quan tâm tới thứ gì cả. Giống như những người của đầu thế kỷ trước, đưa công thức và phương pháp về năng lượng nguyên tử khi giải phóng cho các kỹ sư và bên quân đội, sau đó lại phải giả vờ vô tội vì Hiroshima và Nagasaki. Đúng là đạo đức giả. Thực ra, để tôi nói với cô, họ vốn muốn nhìn thấy những cảnh tượng đó rồi, sớm muốn biết những thứ bị năng lượng do họ phát hiện ra sẽ thể hiện ra sao. Đó là do họ, hoặc có thể nói là do bản tính của chúng tôi quyết định. Sự khác biệt giữa tôi và họ là tôi không đạo đức giả. Tôi cũng muốn xem hai sợi dây do các điểm kỳ dị tạo thành khi vướng vào nhau sẽ phát sinh chuyện gì. Tôi cần quan tâm tới gì khác sao? Nực cười!"

Đinh Nghi vừa nói vừa đi đi lại lại. Những hành động của hai người họ khiến khinh khí cầu lắc lư. Viên phi công tò mò quay lại xem bọn họ cãi nhau.

"Vậy chúng ta quay về việc xây dựng đường ray đi," Lâm Vân cúi đầu lí nhí, nín thở một hồi, rõ ràng là lời nói nào đó của Đinh Nghi đã làm tổn thương cô ấy. Đinh Nghi rất nhanh tìm được đáp án, trên đường trở về căn cứ, Lâm Vân cùng Đinh Nghi ngồi ở giữa hai sợi dây, nhẹ nhàng hỏi: "Anh không quan tâm tới gì khác ngoại trừ bí ẩn của vũ trụ sao?"

"À, tôi…" Đinh Nghi nhất thời nghẹn lời. "Tôi chỉ muốn nói là tôi không quan tâm tới hậu quả của cuộc thí nghiệm phản ứng tổng hợp vĩ mô thôi"

27
ĐỘI NGŨ LÃNH ĐẠO ĐẶC BIỆT

Sau lần đầu tiên bắt được thành công hạt nhân nguyên tử vĩ mô, căn cứ đã gửi một báo cáo nghiên cứu lên cấp trên, điều này lập tức khiến dự án nghiên cứu sét hòn bị lãng quên được coi trọng trở lại.

Căn cứ nhanh chóng nhận được lệnh di dời từ vùng ngoại ô Bắc Kinh tới một nơi nào đó ở Tây Bắc. Thứ đầu tiên được di dời chính là mấy sợi hạt nhân nguyên tử vĩ mô kia. Lúc này, số lượng của chúng đã lên tới hai mươi lăm sợi. Nếu chúng ở gần thủ đô thì sẽ rất nguy hiểm.

Việc di dời căn cứ mất một tháng. Trong khoảng thời gian này, công việc bắt giữ các hạt nhân nguyên tử vĩ mô (giờ được gọi là dây đàn) vẫn được tiếp tục mà không hề bị ngắt quãng. Khi việc di dời hoàn thành, số lượng dây đàn bắt và lưu giữ được lên tới gần ba trăm sợi. Chúng đa phần là những hạt nhân nguyên tử nhẹ. Xem ra vũ trụ vĩ mô cũng giống vũ trụ của chúng ta, loại nguyên tố nhẹ như hydrogenium là nhiều nhất. Nhưng Đinh Nghi kiên quyết phản đối việc định nghĩa chúng là “hạt nhân hydro vĩ mô” vì bây giờ

mọi người đều đã biết rằng hệ thống nguyên tố trong thế giới vĩ mô khác hoàn toàn với thế giới chúng ta. Đó là một bảng tuần hoàn nguyên tố hoàn toàn xa lạ, nguyên tố trong thế giới vĩ mô không thể tương ứng với nguyên tố trong thế giới của chúng ta.

Họ lưu trữ những sợi dây bắt được trong một nhà kho được xây dựng vội vàng ở phía Tây Bắc của sa mạc Gobi. Chúng được giữ chân bằng các cuộn dây điện từ. Khoảng cách giữa hai sợi dây đàn ít nhất là tám mét. Xung quanh mỗi sợi dây còn lắp thêm từ trường ngăn cách để đảm bảo cự ly an toàn giữa chúng. Nhìn từ bên ngoài, những nhà kho này trông giống nhà kính, vậy nên bảng tên treo bên ngoài chỉ ghi "Căn cứ nghiên cứu thực vật chịu hạn."

Về lý do di dời căn cứ, cấp trên giải thích là vì tính an toàn, nhưng vị trí của căn cứ hiện tại rõ ràng mang hàm ý khác.

Đây là nơi quả bom hạt nhân đầu tiên của đất nước phát nổ. Tàn tích của các tòa tháp đổ nát trong vụ nổ ấy tưởng như bị quên lãng nhưng vẫn được dựng những tấm bia kỷ niệm nho nhỏ, đặt ngay cạnh căn cứ. Ở một đoạn đường cách đó không xa, ai cũng có thể nhìn thấy khu vực mục tiêu đặt vũ khí hạt nhân năm đó. Nơi đó có những tòa nhà và các cây cầu được xây dựng để quan sát ảnh hưởng của vụ nổ hạt nhân, còn có rất nhiều xe bọc thép phế thải được đặt làm mục tiêu thử nghiệm. Bộ đếm Geiger* ở đó cũng không còn kêu nữa. Tàn tích lượng phóng xạ của vụ nổ đã biến mất theo năm tháng. Người ta nói rằng một phần đáng kể những thứ phế tích ấy được nông dân và người chăn nuôi gần đó vận chuyển và bán như sắt vụn.

Một cuộc họp quan trọng đã được tổ chức ở Bắc Kinh về các sợi dây đàn này. Những người tham dự bao gồm các lãnh đạo cấp cao, có cả Phó Thủ tướng, người chủ trì cuộc họp này là bố của Lâm Vân. Ông đã dành thời gian một ngày từ trong chiến sự đang căng thẳng để mở cuộc họp này, cũng nêu rõ tính quan trọng của các sợi dây đàn.

Sau khi nghe Đinh Nghi và vài nhà Vật lý học tham gia nghiên cứu dây đàn báo cáo trong vòng hai tiếng, Đại tướng Lâm nói: "Báo cáo vừa rồi rất chỉn chu và toàn diện. Sau đây, tôi xin mời Giáo sư Đinh dùng ngôn ngữ thường thức để chúng tôi hiểu rõ mấy vấn đề chính."

Đinh Nghi nói: "Hiểu biết của chúng tôi về quy luật vật lý của thế giới vĩ mô vẫn còn rất hạn hẹp. Nghiên cứu dây đàn vừa mới được bắt đầu, có một vài vấn đề chỉ có thể đưa ra những đáp án rất mơ hồ, thậm chí là không thể xác định. Hy vọng các vị lãnh đạo thông cảm."

Đại tướng Lâm gật đầu: "Đầu tiên, khi hai sợi dây nguyên tử hydro va chạm vào nhau với tốc độ giới hạn, chúng ta có thể nắm bắt được bao nhiêu phần trăm rằng chúng sẽ tạo ra phản ứng tổng hợp hạt nhân? Theo những gì tôi biết, trong thế giới của chúng ta, thường chỉ có hai đồng vị Hydro và He-3 thì mới tạo ra được phản ứng hạt nhân."

"Thủ trưởng, thế giới vĩ mô và nguyên tố vật chất trong thế giới của chúng ta rất khó để so sánh với nhau. Do hạt nhân nguyên tử vĩ mô có kết cấu dạng sợi độc đáo khiến việc dung hợp của chúng trở nên dễ dàng hơn. Vậy nên, phản ứng tổng hợp giữa các nguyên tử vĩ mô dễ hơn rất nhiều so với nguyên tử. Tốc độ vận

chuyển của các hạt vĩ mô thường chậm hơn rất nhiều cấp so với các hạt trong thế giới này. Như vậy, nhìn từ góc độ thế giới vĩ mô, tốc độ va chạm mỗi giây hơn bốn trăm mét đã được xem là tốc độ giới hạn trong thế giới của chúng ta. Vì thế, tốc độ va chạm giới hạn chắc chắn sẽ tạo ra phản ứng tổng hợp hạt nhân."

"Rất tốt, vấn đề tiếp theo, cũng là vấn đề quan trọng nhất: Độ lớn và phạm vi ảnh hưởng của năng lượng phản ứng tổng hợp hạt nhân vĩ mô."

"Thưa Thủ trưởng, đây chính là vấn đề có nhiều biến số về lý luận, rất khó xác định, cho nên đây là điều chúng tôi lo sợ nhất."

"Vậy chúng ta thử cố gắng đưa ra một giới hạn tương đối an toàn, ví dụ như là tương đương với năng lượng của 15 triệu đến 20 triệu tấn TNT"

Đinh Nghi lắc đầu cười: "Thủ trưởng, chắc chắn sẽ không lớn như thế."

"Vì sự an toàn, chúng ta cần cân nhắc việc này. Đây là mức năng lượng tương đương với vụ nổ nhiệt hạch lớn nhất mà con người từng thực hiện vào giữa thế kỷ trước. Mỹ đã tiến hành các vụ thử nghiệm hạt nhân với năng lượng tương đương như vậy trên biển và Liên Xô cũ. Vụ nổ có sức hủy diệt với bán kính khoảng 50km, hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát. Vậy các anh còn lo lắng gì nữa?"

"Thưa Thủ trưởng, tôi nghĩ ngài đã bỏ qua một điểm. Năng lượng giải phóng của hạt vĩ mô sẽ có tính lựa chọn cao. Trong phản ứng tổng hợp hạt nhân truyền thống, năng lượng của nó hoàn toàn không có khả năng lựa chọn. Năng lượng của vụ nổ như thế ảnh hưởng tới tất cả vật chất ở xung quanh. Khí quyển, đá, thổ

nhưỡng… đều có thể làm năng lượng nhanh chóng phân rã. Vậy nên, vụ nổ hạt nhân truyền thống tuy có mức năng lượng lớn nhưng phạm vi ảnh hưởng lại có hạn. Nhưng phản ứng tổng hợp hạt nhân vĩ mô thì khác. Năng lượng giải phóng ra chỉ ảnh hưởng tới vật chất cụ thể. Trừ những loại vật chất ấy ra, năng lượng của các vật chất khác hoàn toàn trong suốt đối với phản ứng tổng hợp hạt nhân vĩ mô. Như vậy, năng lượng tổng hợp hạt nhân vĩ mô sẽ bị phân rã rất ít, do đó ảnh hưởng được trên một phạm vi rất lớn. Tôi có thể lấy một ví dụ về năng lượng cấp hai mươi triệu tấn, nếu mục tiêu giải phóng năng lượng không thể lựa chọn được thì cũng chỉ thiêu đốt được một khu vực có bán kính 50km, nhưng nếu năng lượng này chỉ ảnh hưởng tới tóc thì vụ nổ sẽ có khả năng thiêu đốt toàn bộ tóc của mọi người trên Trái đất”

Đây là một phép ẩn dụ hài hước nhưng không ai cười. Không khí trong cuộc họp nghiêm túc và khẩn trương.

“Vậy bây giờ các anh có thể xác định được mục tiêu giải phóng năng lượng xác định trước của dây đàn là gì không?”

“Có thể. Chúng tôi đã sớm phát hiện ra rằng vi sóng sau khi truyền qua electron vĩ mô thì sẽ bị điều chế thành một mật độ phổ phức tạp. Electron vĩ mô khác nhau sẽ có mật độ phổ khác nhau, giống như dấu vân tay vậy. Các electron vĩ mô có cùng mục tiêu giải phóng năng lượng thì cũng sẽ có mật độ phổ tương đồng. Về lý thuyết, phương pháp tiếp cận này cũng phù hợp với dây đàn.”

“Nhưng lúc đầu, khi thu được mật độ phổ của một loại electron vĩ mô, chúng ta phải kiểm tra bằng cách thí nghiệm giải phóng năng lượng. Các anh chủ quan cho rằng dây đàn cũng có mật độ phổ tương đương như electron vĩ mô thì sẽ có được mục

tiêu giải phóng năng lượng tương đương. Điều này có cơ sở lý thuyết không?"

"Có, chúng tôi có thể chứng minh."

"Vậy thì mục tiêu giải phóng của hơn ba trăm dây đàn có sẵn là gì?"

"Có nhiều loại khác nhau. Trong đó, nguy hiểm nhất là sự sống hữu cơ. Một khi xảy ra vụ nổ hạt nhân vĩ mô thì mức độ thương vong sẽ khó mà tưởng tượng được."

"Câu hỏi cuối cùng: Dây đàn có thể lấy chip điện tử làm mục tiêu không?"

"Giống với electron vĩ mô, các loại dây đàn như vậy rất hiếm. Hiện tại, chúng tôi mới thu thập được ba sợi dây như vậy."

"Được rồi, cảm ơn anh," Đại tướng Lâm kết thúc màn hỏi đáp. Toàn bộ hội trường im lặng.

"Tôi nghĩ tình hình đã được nêu ra rất rõ ràng. Mời các đồng chí ngoài nhóm lãnh đạo rời khỏi hội trường" Phó Thủ tướng im lặng nãy giờ lên tiếng.

Trong cơ sở nghiên cứu sét hòn xa xôi ngàn dặm, công tác chuẩn bị cho thí nghiệm phản ứng tổng hợp vĩ mô đang được gấp rút tiến hành.

Ray tăng tốc dây đàn đã được chế tạo xong. Mỗi đường ray dài hơn mười mét, trông rất giống hai cây cầu đường sắt nhỏ. Vì để bảo mật nên chúng được đặt biệt danh, gọi là "Cầu số 1" và "Cầu số 2". Hai sợi dây đàn được chia ra và đi qua mỗi cây cầu thì được

tăng tốc tới 250m/s, sau đó va chạm với nhau tại một điểm để tạo phản ứng tổng hợp hạt nhân nguyên tử vĩ mô.

Loại dây đàn được thí nghiệm trong kế hoạch lần này chính là loại có ý nghĩa thiết thực nhất trong thực chiến: Dây đàn lấy chip điện tử làm mục tiêu giải phóng năng lượng. Hiện tại, căn cứ mới chỉ bắt được ba sợi loại này.

Thiết lập khu vực mục tiêu là công việc tốn sức nhất. Căn cứ bắt đầu nhập khẩu số lượng lớn rác điện tử, chủ yếu là các bo mạch chủ và bộ mạch thẻ. Đây là thứ rất ít được nhập khẩu trong lúc kinh tế bị phong tỏa khi chiến tranh. Thông qua các bên thứ ba, thậm chí là từ địch quốc, căn cứ đã mua được rất nhiều loại rác này. Cộng thêm với số lượng thu thập được ở trong nước, lượng rác điện tử gom góp được cuối cùng lên tới hơn 80.000 tấn, tạo thành những ngọn núi nhỏ kỳ lạ trên sa mạc Gobi. Những tấm bảng này mang theo số lượng con chip khổng lồ được làm thành ba vòng mục tiêu lấy điểm phản ứng tổng hợp hạt nhân là trung tâm. Bán kính của vòng tròn trong cùng là 10km. Bán kính của vòng tròn ngoài cùng lên tới 100km, bao quát cả hai huyện nhỏ ở rìa sa mạc Gobi. Ở khu vực này, họ dùng những lá cờ nhỏ màu vàng để đánh dấu, giăng khắp nơi. Dưới mỗi ngọn cờ nhỏ có trang bị cố định một túi kín màu đen chứa vài bảng mạch.

Trong cuộc họp cuối cùng, Đinh Nghi nói: “Tôi chỉ muốn nhắc lại một điều: Xung quanh điểm phát sinh phản ứng tổng hợp vĩ mô, vì mật độ năng lượng rất lớn nên năng lượng đã không còn tính chọn lọc mục tiêu, tất cả các vật trong bán kính hai trăm mét xung quanh điểm tổng hợp hạt nhân vĩ mô sẽ bị thiêu thành tro. Vì vậy, đường ray tăng tốc chỉ là đồ dùng một lần, nhân viên thí nghiệm cần giữ khoảng cách an toàn ít nhất hai nghìn mét đối với

điểm thí nghiệm, đồng thời phải chú ý không được mang các thiết bị điện tử trên người.”

Mọi người chờ đợi thêm nhưng Đinh Nghi không nói gì nữa.

“Chỉ thế thôi sao?” Đại tá Hứa hỏi.

“Những gì phải nói tôi đã nói hết với người cần nghe rồi,” Đinh Nghi đáp, sắc mặt không hề thay đổi.

“Thực sự có khả năng phát sinh việc ngoài dự liệu không?” Lâm Vân hỏi.

“Cho tới giờ, đối với phản ứng tổng hợp vĩ mô, tôi chưa phát hiện việc gì ngoài dự liệu chúng ta có thể tính được.”

“Nhưng đó là sự tổng hợp của hai hạt nhân nguyên tử. Tuy là hạt nhân của nguyên tử lớn nhưng cũng chỉ là hai cái. Trong phản ứng tổng hợp hạt nhân vi mô trong thế giới của chúng ta, một quả bom Hydro* cũng có thể nặng vài tấn, năng lượng vật chất chắc chắn sẽ lớn hơn hai sợi dây đàn này.”

Đinh Nghi không nói gì, chỉ lắc đầu. Không biết hành động đó thể hiện bản thân cũng không rõ hay là hết cách với sự ấu trĩ của Lâm Vân.

Ngày hôm sau, binh lực của một khu vực phòng thủ địa phương đã tới để tăng cường an ninh cho căn cứ. Điều này khiến mọi người phấn khích, vì đây là dấu hiệu cho thấy cuộc thử nghiệm sắp bắt đầu.

“Ngay cả khi năng lượng nhiệt hạch chỉ phá hủy con chip của vòng tròn đầu tiên, chúng ta cũng có được vũ khí bất khả chiến bại rồi. Hãy nghĩ xem, một hạm đội làm sao có thể phòng bị được một vụ nổ cách đó 10km? Vụ nổ đó sẽ làm tê liệt toàn bộ hệ thống điện tử của hạm đội địch!” Lâm Vân phấn khích.

Mọi người trong căn cứ đều ở trong trạng thái như vậy, thất bại vừa rồi đã khiến bọn họ mất đi một cơ hội tạo nên lịch sử. Cơ hội mới đã xuất hiện ngay trước mặt bọn họ, lần này thậm chí còn thực tế hơn. Ngày hôm đó, Lâm Vân vẫn đang cùng vài kỹ sư bàn về điều chỉnh cuối cùng của cây cầu tới tận đêm khuya. Để tránh trinh sát trên bầu trời, hai cây cầu được đặt trong một tấm lều lớn giống như nhà thi đấu. Lúc thử nghiệm, tấm lều này sẽ bị năng lượng nhiệt hạch phá hủy đầu tiên. Đinh Nghi gọi Lâm Vân ra, họ bước đi chậm rãi trong làn gió lạnh của sa mạc Gobi.

“Lâm Vân, cô hãy rời khỏi căn cứ đi,” Đinh Nghi phá vỡ im lặng.

“Anh nói gì cơ?”

“Tôi yêu cầu cô rời căn cứ. Cô có thể xin điều chuyển hoặc nghỉ phép. Nói chung, cô phải rời đi ngay lập tức, nếu cần thì hãy nhờ bố cô giúp đỡ.”

“Anh điên à?”

“Cô ở lại mới là điên!”

“Anh có chuyện gì chưa nói với tôi đúng không?”

“Tôi không còn lời nào hết, chỉ là tôi có cảm giác như vậy thôi.”

“Anh không nghĩ tới cảm xúc của tôi sao? Sao tôi có thể rời đi ngay lúc này được?”

Trong bóng tối, Lâm Vân nghe thấy Đinh Nghi thở dài: “Một tuần trước, tôi cũng đã làm hết chức trách với Quốc gia trong cuộc họp về dây đàn. Bây giờ, tôi cũng làm nghĩa vụ của mình với cô thôi.” Hai tay của anh ta khua trong bầu trời đêm, giống như muốn gạt bỏ gì đó. “Được rồi, cô đã không muốn rời đi thì chúng ta hãy

sẵn sàng cùng nhau thưởng thức kỳ quan. Một kỳ quan mà cô có mơ cũng không thấy được!"

Xa xa, sa mạc Gobi trải dài dưới ánh trăng, trong khu nhà kho tạm bợ màu trắng, hơn ba trăm sợi dây đàn đang nhảy múa tới vĩnh hằng trong im lặng.

Sáng hôm sau, căn cứ nhận được thông báo của cấp trên. Một nhóm lãnh đạo đặc biệt sẽ tới đây và tiếp quản công việc của căn cứ. Sau khi nhận được tin tức này, mọi người đều rất vui mừng. Đây là tín hiệu rõ ràng nhất cho thấy một thử nghiệm hạt nhân vĩ mô sắp được tiến hành.

Chiều ngày hôm đó, nhóm lãnh đạo đặc biệt đến trên hai chiếc trực thăng. Nhóm trưởng là một vị Thiếu tướng, có tên là Đỗ Ngọc Luân.

Ông ấy đeo kính, phong thái tao nhã, là một vị tướng theo kiểu học giả. Người phụ trách căn cứ và toàn thể thành viên của dự án nghiên cứu sét hòn đều tới điểm hạ cánh để nghênh tiếp đội lãnh đạo đặc biệt. Khi Đại tá Hứa giới thiệu Lâm Vân, Đinh Nghi để ý thấy nụ cười trên gương mặt của vị tướng họ Đỗ tắt lịm đi. Khi Lâm Vân chào ông, Đại tá Hứa nghe thấy cô ấy gọi ông là "thầy giáo". Thiếu tướng Đỗ chỉ lạnh lùng gật đầu rồi quay sang người khác.

Trên đường tới tòa văn phòng của căn cứ, Đinh Nghi nghe thấy Thiếu tướng và Đại tá Hứa nói chuyện.

"Thủ trưởng hình như biết Lâm Vân?" Đại tá Hứa hỏi.

“À, tôi từng là giảng viên hướng dẫn Tiến sĩ của cô ấy.”

“Ra vậy,” Đại tá Hứa nói, không hỏi thêm gì nữa. Hiển nhiên, ông cũng thấy được mối quan hệ giữa Thiếu tướng và Lâm Vân không hề bình thường. Tuy nhiên, vị Thiếu tướng cũng không đổi chủ đề.

“Tôi từng cố gắng hết sức ngăn cản cô ấy lấy học vị Tiến sĩ,” Thiếu tướng nghiêng đầu liếc nhìn Lâm Vân đang ở xa xa phía sau.

“Tại sao? Thiếu tá Lâm Vân rất xuất sắc về chuyên môn mà.”

“Nếu nói về chuyên môn, trong những học sinh tôi từng dẫn dắt, cô ấy là người giỏi nhất. Tôi phải thừa nhận rằng cô ấy có linh tính không ai bì kịp về lĩnh vực kỹ thuật. Nhưng trong lĩnh vực nghiên cứu của chúng ta, tôi sẽ đặt đạo đức của một người ngang hàng với tài năng của họ.”

Đại tá Hứa rất ngạc nhiên: “Ồ… Đúng là tính cách của Lâm Vân có phần hơi mạnh mẽ quá, cũng rất tùy hứng.”

“Không, không phải,” Thiếu tướng xua tay. “Điều này không liên quan tới cá tính. Tôi cho rằng một người coi vũ khí là thuốc độc sẽ không phù hợp để nghiên cứu vũ khí, đặc biệt là nghiên cứu vũ khí tiên tiến và khái niệm mới.”

Đại tá Hứa không nói gì, chỉ quay đầu nhìn Lâm Vân ở phía sau.

“Đại tá Hứa, chắc ông cũng đã nghe về vụ mìn chất lỏng” Thiếu tướng nói.

“Tôi có nghe qua, Ủy ban kỷ luật của Tổng bộ có nói qua với tôi… Sao thế, điều tra đã có kết luận rồi à?”

Thiếu tướng gật đầu: “Chính cô ấy đã đem thứ đó chuyển

nhượng cho hai bên đang xung đột với nhau. Tính chất của vụ việc này rất tai hại, cô ấy sẽ phải chịu trách nhiệm."

Đại tá Hứa thất vọng nhìn Lâm Vân. Cô ấy đang thảo luận gì đó với các sĩ quan kỹ thuật trẻ tuổi.

"Lâm Vân sẽ bị cách ly để thẩm tra. Từ giờ, nghiêm cấm cô ấy tiếp xúc với tất cả tư liệu và thiết bị liên quan tới dây đàn. Tôi xin nói rõ rằng đây là ý của Đại tướng Lâm Phong. Ông ấy hiểu rõ con gái mình hơn chúng ta."

"Nhưng… Cô ấy là nhân vật trụ cột kỹ thuật của căn cứ. Nếu không có cô ấy, thử nghiệm phản ứng tổng hợp hạt nhân sắp tới không thể tiến hành được."

Thiếu tướng dụng ý sâu xa nhìn Đại tá Hứa, không nói thêm bất cứ lời nào.

Hội nghị vừa mới bắt đầu, những người trong căn cứ đã cảm thấy bầu không khí không ổn. Lời nói của Thiếu tướng khiến mọi người bàng hoàng:

"Đại tá Hứa, công việc của ông như thế nào? Ông đã tham gia cuộc họp về dây đàn nên phải hiểu ý đồ của cấp trên. Có lẽ ông biết rằng từ trước tới giờ chưa từng tồn tại kế hoạch thực hiện thí nghiệm phản ứng tổng hợp hạt nhân, càng không có chuyện quyết định làm như vậy! Mệnh lệnh chỉ là để mọi người làm công tác chuẩn bị thí nghiệm. Đó chỉ là một biện pháp dự phòng rủi ro.

Đại tá Hứa thở dài một hơi: "Thưa Thủ trưởng, tôi đã nhấn mạnh những điều này nhiều lần với các đồng chí trong căn cứ. Nhưng… họ có ý kiến riêng của mình."

"Vậy thì do ông đã bao che cho một số khuynh hướng tư tưởng nguy hiểm trong căn cứ dẫn tới chỉ dẫn sai cho họ!"

Những thanh âm huyên náo rầm rì vang lên trong hội nghị.

“Sau đây, tôi sẽ thông báo mệnh lệnh của cấp trên,” Thiếu tướng đẩy gọng kính lên, nói tiếp. “Một, lập tức dừng mọi công tác chuẩn bị thử nghiệm tổng hợp hạt nhân vĩ mô, niêm phong tất cả các thiết bị thử nghiệm. Hai, dừng mọi nghiên cứu có tính thí nghiệm về hạt nhân nguyên tử vĩ mô, dừng các dự án thí nghiệm liên quan tới hạt nhân nguyên tử vĩ mô, chỉ thực hiện nghiên cứu thuần lý thuyết đối với hạt nhân nguyên tử vĩ mô. Ba, giải phóng phần lớn các hạt nhân đã thu thập được về khí quyển, chỉ giữ lại một phần mười số lượng để sử dụng cho nghiên cứu sau này. Bốn, nhóm lãnh đạo đặc biệt sẽ tiếp quản toàn bộ căn cứ, ngoài số lượng ít nhân viên được giữ lại, toàn bộ nhân viên của dự án nghiên cứu sét hòn lập tức rời khỏi căn cứ, về Thủ đô chờ lệnh”

Phòng họp tràn ngập sự im lặng chết chóc, không bao lâu sau thì bị Lâm Vân phá vỡ: “Thưa thầy, tại sao lại thế?”

“Bây giờ tôi không phải là thầy giáo của cô. Hơn nữa, cô chỉ là một sĩ quan kỹ thuật cấp thấp, chỉ có quyền dự thính trong cuộc họp này,” Thiếu tướng nói mà không hề nhìn Lâm Vân.

“Nhưng tôi có bổn phận của một người lính. Trước hoàn cảnh chiến tranh khốc liệt như vậy, chỉ vì những nguy hiểm hão huyền mà chúng ta phải từ bỏ một cơ hội chiến thắng sao?”

“Lâm Vân, sự nông cạn và ấu trĩ nhất của cô là cho rằng có thể dựa vào một vũ khí mới để thắng được cuộc chiến. Cô hãy nghĩ tới hành vi của mình đi, cô có tư cách nói về trách nhiệm sao?” Thiếu tướng nhìn thẳng vào Lâm Vân và nói, đoạn nhìn xung quanh hội trường. “Các đồng chí, tình hình chiến tranh rất nghiêm trọng, nhưng cùng với việc chịu trách nhiệm về chiến tranh, chúng ta

càng phải chịu trách nhiệm đối với văn minh nhân loại.

“Ông đang tự cho rằng mình rất cao quý sao?” Lâm Vân ngẩng đầu khiêu khích hỏi.

“Lâm Vân!” Đại tá Hứa gắt lên. “Không được phép nói chuyện như vậy với Thủ trưởng”

Thiếu tướng xua tay ngăn Đại tá Hứa, sau đó quay sang nói với Lâm Vân: “Tôi đang thực hiện một mệnh lệnh cao quý. Mệnh lệnh này do những người lý trí hơn, đạo đức hơn, có trách nhiệm hơn cô đưa ra. Những người này bao gồm cả bố của cô.”

Lâm Vân không nói gì nữa, lồng ngực phập phồng, đôi mắt đẫm lệ, ánh mắt nóng nảy như lửa đốt.

“Được rồi, Đại tá Hứa, hãy lập tức sắp xếp bàn giao công việc. Nhưng tôi cũng nói rõ rằng Thiếu tá Lâm Vân không có trong nhóm bàn giao công việc. Cô ấy đã bị điều động rời khỏi nhóm nghiên cứu sét hòn và sẽ rời căn cứ bằng trực thăng ngay sau đó,” Thiếu tướng nói tiếp, đồng thời dùng ánh mắt sâu sắc nhìn Lâm Vân: “Đây cũng là ý của bố cô.”

Lâm Vân từ từ ngồi xuống. Một lúc sau Đinh Nghi mới quay lại nhìn cô, anh ta kinh ngạc khi thấy cô dường như đã trở thành con người khác. Sóng gió trong lòng cô biến mất trong tích tắc, vẻ mặt bình thản. Nửa sau của cuộc họp, Lâm Vân đều im lặng.

Cuộc họp kéo dài thêm khoảng một tiếng nữa, chủ yếu thảo luận chi tiết về việc bàn giao lại căn cứ. Lúc giải tán cuộc họp, Lâm Vân đi ngược lại với đám đông tiến về phía trước để gặp Thiếu tướng: “Thưa thầy, em cần một người đi theo em.”

“Đi đâu?” Thiếu tướng bối rối hỏi.

“Tới địa điểm tổng hợp hạt nhân. Trước khi đi, em cần cầm

theo một số vật dụng cá nhân," Lâm Vân bình tĩnh đáp.

"Đúng thế, mấy ngày hôm nay cô ấy đều ăn ngủ ở cây cầu để điều chỉnh mọi thứ," Đại tá Hứa nói.

"Cậu đi cùng cô ấy," Thiếu tướng nói với Trung tá đang đứng ở bên cạnh.

Lâm Vân đưa tay lên thực hiện động tác chào rồi xoay người đi, biến mất trong ánh tàn dương đỏ như máu của sa mạc Gobi.

28
PHẢN ỨNG TỔNG HỢP HẠT NHÂN

Sau cuộc họp, thành viên của nhóm lãnh đạo đặc biệt và một số nhân viên phụ trách kỹ thuật của căn cứ đã ở lại để bàn về việc cần lưu giữ lại bao nhiêu hạt nhân nguyên tử vĩ mô để nghiên cứu. Họ nhất trí cho rằng, để tránh nguy hiểm từ các yếu tố trong cuộc tập kích trên không thì những dây đàn này nên được cất giữ ở các cơ sở phòng không dưới mặt đất.

Đại tá Hứa hỏi hướng đi sau này của nhóm dự án nghiên cứu sét hòn. Thiếu tướng đáp: “Trong cuộc họp vừa rồi, tôi đã quá khắt khe. Thành tích vượt trội của nhóm dự án này là điều ai cũng thấy. Tuy nghiên cứu về dây đàn đã bị dừng lại nhưng nghiên cứu về electron vĩ mô vẫn còn tiếp tục.”

“Thủ trưởng, vũ khí sét hòn phổ thông đã rơi vào tuyệt vọng,” Đại tá Hứa đau khổ nói.

“Đâu có nghiêm trọng như vậy! Chỉ là một lần thất bại khi tấn công hạm đội thôi mà? Hạm đội vốn là mục tiêu được bảo vệ nghiêm ngặt nhất trong chiến tranh. Nhưng chiến tranh trên bộ thì sao? Kẻ địch không thể trang bị cho từng binh sĩ thiết bị che chắn

điện từ được. Tôi nghĩ trang bị phòng thủ cho mỗi chiếc xe tăng và xe thiết giáp là việc rất khó. Vậy nên vũ khí này vẫn còn rất nhiều hứa hẹn. Quan trọng là dùng vào chỗ nào. Ngoài ra, bây giờ, cấp trên rất hứng thú với loại sét hòn thuộc kiểu thuần túy tự hao tán."

"Tự hao tán? Đó là thứ phế phẩm vô dụng" Đại tá Hứa bối rối nói. Loại hình hao tán thực ra chỉ là loại sét hòn giải phóng năng lượng dưới hình thức không phát nổ. Sau khi bị kích thích, chúng chỉ từ từ giải phóng năng lượng dưới hình thức bức xạ điện từ, đây được coi là loại electron vĩ mô ôn hòa nhất và cũng vô dụng nhất trong quân sự.

"Không hề, Đại tá Hứa. Mọi người có để ý tới bức xạ điện từ do chúng phóng ra không? Hầu hết các bức xạ đều bao gồm tất cả các sóng ngắn liên lạc, hơn nữa cường độ cũng rất lớn. Hiện tại, quân ta đang sử dụng chiến lược Double-blind, nhằm gây nhiễu và cản trở toàn bộ dải tần số của kẻ địch. Nhưng nguồn gây nhiễu rất dễ bị định vị và phá hủy, trong khi sét hòn loại tự hao tán có thể làm nguồn gây nhiễu được. Ưu thế lớn nhất của nó là rất khó bị tiêu diệt."

"Ra vậy! Khi một quả sét hòn tự hao tán trôi nổi trong không trung thì liên lạc vô tuyến trong một phạm vi rộng lớn sẽ bị gián đoạn. Chưa kể loại sét hòn này có tuổi thọ cao, quá trình giải phóng năng lượng có thể kéo dài tới hai tiếng."

"Hơn nữa, nó không dễ bị phá hủy. Chúng tôi đã thử nghiệm rồi, nếu khi đang bay mà bị một quả đạn pháo xuyên qua thì vẫn không bị ảnh hưởng gì cả."

"Đúng thế, thưa Thủ trưởng. Đáng lẽ chúng tôi nên đề xuất ý

tưởng này từ sớm.”

“Đại tá Hứa, đề xuất này là do bên cậu đưa ra. Báo cáo kỹ thuật của các cậu rất nhiều, có lẽ đã không chú ý tới vấn đề này.”

Đinh Nghi xen vào: “Tôi biết, ý tưởng này là do Lâm Vân đề xuất.”

Nhắc tới Lâm Vân, mọi người đột ngột trở nên im lặng.

Đúng lúc này, một tiếng súng vang lên từ điểm tổng hợp hạt nhân.

Điểm tổng hợp hạt nhân cách đó hơn nghìn mét, âm thanh truyền tới rất yếu. Khi các binh sĩ xung quanh vào trạng thái cảnh giác thì Đinh Nghi mới biết đó là tiếng súng. Ngay sau đó, vài tiếng súng nữa lại vang lên, gấp gáp hơn hồi nãy. Mọi người trong phòng họp vội vã bước ra ngoài, nhìn về hướng điểm tổng hợp hạt nhân.

Giữa điểm tổng hợp hạt nhân và văn phòng là một khoảng đất trống mênh mông. Có một người đang chạy trên đó. Rõ ràng là anh ta vừa chạy ra khỏi lều, chỗ đặt cây cầu ở điểm tổng hợp hạt nhân vĩ mô. Khi anh ta tới gần hơn nữa, mọi người nhận ra đó là viên Trung tá đi theo Lâm Vân tới điểm tổng hợp hạt nhân để lấy đồ dùng. Khi anh ta chạy tới gần hơn, mọi người nhìn thấy anh ta đang ôm vai trái bằng tay phải của mình, còn tay phải thì cầm một khẩu súng lục. Lúc anh ta chạy tới tòa văn phòng, mọi người đều thấy máu chảy xuống từ khẩu súng của anh ta.

Viên trung tá đẩy những người muốn xem xét vết thương và băng bó cho mình ra, đi thẳng tới chỗ Thiếu tướng, thở hổn hển và nói: “Thiếu tá Lâm Vân, cô ấy sắp tiến hành thử nghiệm tổng hợp hạt nhân vĩ mô!”

Trong phút chốc, mọi người đều đứng hình, phần còn lại của thế giới biến mất khỏi tầm nhìn của họ, chỉ còn lại mái lều kia vẫn đứng sừng sững.

“Ai là người nổ súng trước?” Thiếu tướng hỏi.

“Tôi. Họ có rất nhiều người. Tôi không thể không nổ súng trước, Trung tá đặt khẩu súng lục dính máu của mình xuống đất và mệt mỏi ngồi sụp xuống.”

“Có thương vong không?” Đại tá Hứa hỏi.

“Tôi chắc chắn đã bắn trúng một người trong số họ. Hình như là một Thượng úy, không rõ còn sống hay chết.”

“Thế còn Lâm Vân?” Thiếu tướng hỏi tiếp.

“Cô ta không sao.”

“Bọn họ có mấy người?” Thiếu tướng hỏi.

“Cả Lâm Vân là sáu người. Ba Thiếu tá và hai Thượng úy.”

“Có nhiều người như thế chạy theo cô ta sao?” Thiếu tướng nhìn sang Đại tá Hứa.

“Lâm Vân rất có sức hấp dẫn với một số thanh niên theo chủ nghĩa cấp tiến ở căn cứ.”

“Hạt nhân nguyên tử dùng trong thử nghiệm đâu rồi?”

“Cả hai dây đàn đều ở trên cầu.”

Ánh mắt tập trung của mọi người chuyển từ mái lều ở phía xa qua vị Thiếu tướng.

“Lập tức lệnh cho lực lượng cảnh vệ của căn cứ đột kích và chiếm lấy điểm tổng hợp hạt nhân,” Thiếu tướng nói với Chỉ huy lực lượng cảnh vệ vừa chạy tới.

“Thủ trưởng, tôi e rằng không được!” Đại tá Thạch Kiếm, Phó trưởng nhóm lãnh đạo đặc biệt, vội vàng bước tới trước mặt Thiếu tướng.

“Dây đàn đã ở trên cầu, phản ứng tổng hợp hạt nhân có thể diễn ra bất cứ lúc nào. Chúng ta nên có biện pháp quyết đoán hơn nữa!”

“Chấp hành mệnh lệnh,” Thiếu tướng Đỗ Ngọc Luân vô cảm nói. Đại tá Thạch ngập ngừng nhìn ông ấy, muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

“Giáo sư Đinh, chúng ta cùng nhau đi khuyên nhủ Lâm Vân.” Đại tá Hứa nói với Đinh Nghi.

Đinh Nghi lắc đầu: “Tôi không đi đâu, không có tác dụng gì cả. Hơn nữa, tôi hiểu cô ấy.” Anh ta bình tĩnh đón nhận ánh mắt kỳ lạ của mọi người, đoạn nói thêm: “Ở đây, có lẽ chỉ có tôi hiểu cô ấy.”

“Vậy thì chúng tôi đi!” Đại tá Hứa không nhìn Đinh Nghi nữa mà cùng Chỉ huy lực lượng cảnh vệ vội vàng rời đi.

“Đừng tùy tiện nổ súng” Thiếu tướng nói thêm từ phía sau. Chỉ huy lực lượng cảnh vệ vội vàng quay đầu đáp, “Rõ!”.

“Vô ích thôi, khuyên con bé cũng không có tác dụng gì cả. Tôi không hiểu con bé…” Thiếu tướng tự nói với chính mình, đột nhiên, nhìn ông trông yếu đuối hơn rất nhiều. Có lẽ ông đang tự trách mình đã để tình cảm chiến thắng lý trí. Bây giờ, ai cũng nhận ra Lâm Vân là học trò mà ông yêu quý nhất.

Lực lượng cảnh vệ nhanh chóng bao vây điểm tổng hợp hạt nhân. Nhóm binh lính rải rác trong vòng bao vây tức tốc áp sát lều. Toàn bộ quá trình này đều được triển khai trong im lặng. Cả hai bên không ai nổ súng. Khi vòng bao vây tiến đến sát lều, Đại tá

Hứa dùng loa nói lớn. Tâm trí ông đang vô cùng hỗn loạn nên những lời khuyên của ông đều lộn xộn và không thuyết phục, nội dung không có gì ngoài việc bảo đối phương bình tĩnh, xem xét tới hậu quả…

Như thể để trả lời Đại tá Hứa, từ trong lều, một tiếng phóng điện sắc nhọn của súng máy lôi cầu vang lên. Ngay sau đó, một chuỗi sét hòn màu xanh lạnh lẽo gầm rít bắn ra, như cơn gió thổi lên những người lính của vòng bao vây. Các chiến sĩ nằm rạp xuống theo bản năng. Sét hòn nổ ầm ầm sau lưng họ. Sau đó, vài bụi liễu đỏ trên sa mạc và cả hai đống thùng phế liệu ngay gần đó đều chảy thành tro, bốc lên một làn khói xanh. Đây là chuỗi sét hòn chuyên giải phóng năng lượng vào mục tiêu là thực vật và thân gỗ.

“Đây là cảnh cáo, chỉ một lần thôi,” giọng của Lâm Vân nói qua loa truyền ra từ trong lều. Cô ấy vẫn rất bình tĩnh.

“Lâm Vân, cháu… Cháu định giết chiến hữu của mình sao?” Đại tá Hứa tuyệt vọng hét lên.

Không có ai trả lời.

“Hãy cho quân rút lui,” Thiếu tướng ra lệnh.

“Chúng ta lập tức tấn công bằng sét hòn vào lều, thưa Thủ trưởng. Không thể trì hoãn được nữa!” Đại tá Thạch lên tiếng.

“Không được,” một sĩ quan của căn cứ lên tiếng. “Bọn họ đang sử dụng súng máy lôi cầu loại tiên tiến nhất, được trang bị hệ thống bức chắn điện từ, có thể làm chệch hướng bất kỳ quả sét hòn nào trong phạm vi bán kính năm mươi mét.”

Thiếu tướng nghĩ ngợi vài giây, đoạn lôi điện thoại ra, bấm số của Đại tướng Lâm, bố của Lâm Vân: “Thủ trưởng, tôi là Đỗ Ngọc

Luân, gọi cho ngài từ căn cứ dự án B436. Khi nhóm lãnh đạo đặc biệt tới tiếp quản căn cứ, trường hợp khẩn cấp đã phát sinh. Lâm Vân và năm sĩ quan trẻ khác đã dùng vũ lực chiếm lấy điểm thử nghiệm hạt nhân, muốn cưỡng ép tiến hành thử nghiệm tổng hợp hạt nhân vĩ mô. Trước mắt, hai dây đàn đã được lắp vào đường ray tăng tốc, cuộc thử nghiệm có thể bắt đầu bất cứ khi nào. Họ còn trang bị súng máy lôi cầu. Ngài xem…"

Đầu bên kia im lặng đúng hai giây, sau đó Đại tướng Lâm hỏi lại với giọng bình tĩnh: "Việc như vậy cần xin mệnh lệnh sao?"

"Nhưng thưa Thủ trưởng…"

"Anh đã bị cách chức, đưa điện thoại cho Đại tá Thạch!"

"Thủ trưởng!"

"Đây là mệnh lệnh"

Đỗ Ngọc Luân đưa điện thoại cho Đại tá Thạch đang đứng bên cạnh. Đại tá nhận điện thoại, đang tính nói gì đó thì đã nghe thấy mệnh lệnh đơn giản và quyết đoán của Đại tướng: "Phá hủy điểm tổng hợp hạt nhân!"

"Vâng, thưa Thủ trưởng."

Đại tá đặt điện thoại xuống, quay lại hỏi một vị Thiếu tá: "Vị trí trận địa tên lửa chiến thuật gần nhất ở đâu?"

"Red 331, cách đây 150km."

"Lập tức gửi cho họ tọa độ điểm tổng hợp hạt nhân và trao quyền tấn công. Kết nối cho tôi với Chỉ huy Red 331."

Rất nhanh chóng, điện thoại đã được kết nối với Chỉ huy căn cứ tên lửa, Đại tá Thạch nhận điện thoại và nói: "Đúng, đã nhận được tọa độ và quyền tấn công chưa? Đúng, ngay lập tức! Được…

Mục tiêu trên đất liền! Cái này do anh tự quyết định, cần đảm bảo phá hủy hết! Ngay lập tức, tôi sẽ không cúp điện thoại…”

“Không còn lựa chọn nào khác sao? Đối với điểm tổng hợp hạt nhân vĩ mô..” Đinh Nghi chen lên trước. Đại tá Thạch đang cầm điện thoại nghiêm khắc nhìn Đinh Nghi, tay còn lại chém dứt khoát vào không khí, không biết là biểu thị không còn lựa chọn nào khác hay là không để cho Đinh Nghi nói thêm.

“Được, đã biết,” Đại tá nói với điện thoại, sau đó đặt điện thoại xuống. Động tác của ông chậm lại, vẻ do dự ban nãy đã biến mất. Ông hít vào một hơi thật dài như thể vừa trút được gánh nặng, nhưng cũng vừa giống như nghĩ lại mà sợ.

“Tên lửa đang trên đường, ba phút sau sẽ tới,” ông ấy nói.

“Thủ trưởng, chúng ta rút lui về phía sau thôi,” một vị sĩ quan nói với Thiếu tướng.

“Không cần,” Đỗ Ngọc Luân mệt mỏi xua tay, đầu vẫn cúi xuống.

Rất mau chóng, mọi người nhìn thấy tên lửa. Từ bầu trời phía Nam, chúng vạch ra một cái đuôi màu trắng, giống vệt khói trắng của máy bay nhưng tốc độ nhanh hơn rất nhiều. Lúc này, chiếc loa ở trong lều vang lên giọng nói của Lâm Vân, vẫn bình tĩnh như vậy, giống như mọi việc đang xảy ra chỉ là một bản nhạc êm ái mà cô đang chơi. Cô thông báo bản nhạc này sắp kết thúc.

“Bố, đã muộn rồi.”

Phản ứng tổng hợp hạt nhân vĩ mô diễn ra trong im lặng, thậm chí

theo lời của những người chứng kiến, khi hạt nhân được tổng hợp, bầu không khí còn yên tĩnh hơn cả bình thường, giống như mọi tiếng động trong tự nhiên bị bịt lại. Dựa vào tóm tắt ngắn gọn của một nhân chứng, toàn bộ quá trình tổng hợp hạt nhân vĩ mô giống như một vòng mặt trời màu xanh mọc lên rồi lặn xuống. Đầu tiên, ánh sáng xanh lao ra từ trong lều, mọi người nhìn thấy quả cầu xanh khi ấy còn rất nhỏ. Lúc này, chiếc lều lớn trở nên trong suốt, giống như một tờ giấy bóng kính lớn dán ở phía trên quả cầu ánh sáng. Chiếc lều nhanh chóng sụp đổ, nhưng có một điều kỳ lạ là khi sụp đổ, các bộ phận của lều đều bị hút vào bên trong trung tâm phản ứng hạt nhân. Toàn bộ chiếc lều tiến vào trong quả cầu ánh sáng mà như bị hút vào một vòng xoáy, không để lại bất kỳ tàn tích hay dấu vết nào. Sau khi chiếc lều biến mất, quả cầu ánh sáng tiếp tục phình ra, mau chóng trở thành một mặt trời màu xanh lam trên sa mạc Gobi. Sau khi dừng việc khuếch đại, bán kính của nó đã đạt tới 200m, đúng khoảng cách mà Đinh Nghi đã tính toán. Chỉ khi ở ngoài khoảng cách này, năng lượng nhiệt hạch vĩ mô mới thể hiện tính lựa chọn. Còn trong khoảng cách ấy, mật độ năng lượng cực lớn sẽ hóa tất cả thành tro bụi.

Mặt trời xanh kéo dài nửa phút ở trạng thái cực đại. Trong khoảng thời gian này, nó rất ổn định. Cùng với sự yên tĩnh khủng bố đang bao trùm lên tất cả, nó mang lại cảm giác vĩnh hằng, giống như đây là ngày thế giới mới được sinh ra. Mặt trời xanh che khuất mặt trời hoàng hôn đã buông xuống được một nửa ở phía Tây, làm cho thế giới này trở nên lạ lẫm và quái dị. Đây là mặt trời lạnh. Dù ở gần thì mọi người cũng không cảm nhận được bất kỳ nhiệt độ nào của nó.

Lúc này, một kỳ quan khó tin nhất đã xảy ra: Phía bên trong

mặt trời xanh, rất nhiều ngôi sao nhỏ sáng rực bay ra theo dạng tỏa tròn. Những ngôi sao ấy bay ra khỏi biên giới của quả cầu ánh sáng thì lập tức biến thành những vật thể có kích thước khác nhau. Lúc mọi người nhìn ra những vật thể đang bay tán loạn đó thì đều kinh hoàng tột độ: Đó là những cái lều! Chúng bay ra từ mặt trời xanh trông rất thực, hoàn toàn không phải ảo ảnh. Kích thước của chúng không giống nhau, cái lớn nhất còn to hơn cái lều nguyên bản trước khi bị hủy diệt, trở thành bóng đen khổng lồ trôi trên bầu trời. Cái nhỏ nhất thì như một mảnh vỡ, nhìn kỹ thì vẫn là hình dạng cái lều hoàn chỉnh, giống như một mô hình thu nhỏ tinh xảo. Đây là những cái lều đang ở trong trạng thái chồng chập lượng tử*, trong mắt của những người quan sát, chúng nhanh chóng sụp đổ về trạng thái hủy diệt, rồi lần lượt biến mất trong không khí với một cái đuôi được hình thành từ các hình ảnh chồng chập của bản thân chúng. Nhưng cái lều trong trạng thái lượng tử vẫn không ngừng bay ra từ trung tâm của quả cầu ánh sáng. Đây là một đám mây xác suất của lều. Chúng tràn ngập bầu trời, mặt trời xanh cũng bị đám mây xác suất che mất, chỉ những người quan sát mới có thể kìm hãm sự khuếch trương của đám mây này.

Cuối cùng, một âm thanh phá vỡ sự yên lặng. Tiếng đì dùng nhỏ phát ra từ chiếc máy tính đặt trên bàn, cả điện thoại trong túi của mọi người – đây là âm thanh của chip điện tử khi bị phá hủy. Đồng thời, mọi người cũng nhìn thấy nhiều mảnh vỡ xuyên qua những chiếc vỏ nguyên vẹn của máy tính bay tứ tán ra ngoài. Nhìn kỹ hơn nữa, những mảnh vỡ ấy chính là CPU, RAM và các con chip hoàn chỉnh. Mỗi con chip ở trạng thái lượng tử chồng chập đều đồng thời xuất hiện ở nhiều vị trí, cho nên số lượng chip bay tán loạn cực kỳ lớn. Trong phút chốc, tòa nhà văn phòng được bao phủ

trong đám mây xác suất có mật độ chip dày đặc, nhưng ánh mắt của mọi người giống như một chiếc chổi vô hình, quét sạch đám chip về trạng thái bị hủy diệt. Chúng lần lượt biến mất và kéo theo một cái đuôi, sụp đổ thành tro tàn, xung quanh nhanh chóng trống vắng trở lại.

Một âm thanh lớn hơn xuất hiện. Đó là một tiếng động lớn vang lên từ không trung. Mọi người nhìn thấy một quả cầu lửa lớn xuất hiện trên bầu trời. Đó là tên lửa tấn công. Khi tất cả các con chip bên trong chúng đã bị phá hủy, các tên lửa sẽ xoay tròn rơi xuống, sau đó phát nổ trong không khí.

Sau đó, bầu không khí yên tĩnh được khôi phục. Mặt trời xanh bắt đầu co rút lại, cuối cùng co lại thành một điểm rồi biến mất. Một phút trước, đó chính là điểm va chạm của hai hạt nhân nguyên tử vĩ mô bay ra từ cầu với tốc độ tương đối là 500m/s. Hai sợi dây đàn do những điểm kỳ dị tạo thành vướng vào nhau, từ đó, trong vũ trụ vĩ mô không thể nào tưởng tượng nổi, hai nguyên tử nhẹ biến mất, một nguyên tử mới được sinh ra. Sự kiện này không được bất kỳ người quan sát nào của thế giới vĩ mô trông thấy. Thế giới đó cũng giống với thế giới của chúng ta, chỉ khi hàng tỷ cặp dây đàn đồng thời cuốn vào nhau thì mới có thể sinh ra được một sự kiện được chúng ta gọi là sự kiện.

Tà dương vẫn tỏa ánh sáng trên sa mạc lớn, chiếu sáng căn cứ, từ trong bụi liễu đỏ phát ra những tiếng chim kêu giống như không có chuyện gì xảy ra.

Mọi người đi tới điểm tổng hợp hạt nhân. Lều và mọi vật dụng trong đó đã biến mất, không để lại bất kỳ tàn tích nào. Trước mặt mọi người là một tấm gương lớn có bán kính khoảng hai trăm mét

nằm trên sa mạc Gobi. Chiếc gương này được hình thành bởi cát sỏi tan chảy và ngưng tụ lại trong phút chốc. Giống như những thứ khác khi bị sét hòn làm cho tan chảy, khoảng đất này không toát ra nhiều nhiệt lượng. Nó đang ở trong trạng thái sóng bị thiêu chảy trong một thời không khác. Lúc ấy, sờ lên mặt gương thấy mát lạnh. Bề mặt phẳng phiu khiến người ta kinh ngạc. Mặt gương rõ tới nỗi có thể soi được. Dù Đinh Nghi có quan sát và cân nhắc kỹ lưỡng thế nào cũng không nghĩ ra được trong quá trình ngưng kết, cơ chế nào đã làm cho khoảng đất của sa mạc Gobi này sau khi bị thiêu chảy lại có thể bằng phẳng, nhẵn nhụi tới vậy. Mọi người trầm ngâm đứng xung quanh cái gương khổng lồ, nhìn nó đang phản chiếu hoàng hôn mỹ lệ, sau đó lại nhìn ngôi sao đầu tiên xuất hiện trên bầu trời.

Đồng thời, năng lượng nhiệt hạch vĩ mô đang truyền ra tứ phương tám hướng. Đây là năng lượng dễ dàng vượt qua ba vòng tròn mục tiêu, biến 80.000 tấn chip rải rác trong khu vực có bán kính 100km trở thành tro tàn. Sau đó, năng lượng tiếp tục đi xa hơn, phát tán xung quanh hơn 1000km nữa mới hoàn toàn suy giảm khi bị lượng lớn chip điện tử trên đường đi tiêu hao bớt năng lượng, khiến một phần ba lãnh thổ đất nước trở về thời đại nông nghiệp.

29

LÂM VÂN (2)

Mưa đã ngừng rơi tự lúc nào, những tia sáng ban mai đã xuất hiện bên ngoài ô cửa sổ.

Đêm nay cũng giống với đêm sinh nhật ấy, tôi không còn là tôi của ngày hôm qua nữa, quá nhiều thứ đã mất đi, nhưng nhất thời không biết thứ đã mất đi là thứ gì. Tôi cảm thấy bản thân của hiện tại chỉ là một vỏ ngoài yếu đuối trống rỗng.

“Anh còn chịu đựng được tiếp những câu chuyện sau đây không?” Hai mắt của Đinh Nghi đỏ hoe, hơi thở nồng nặc mùi rượu.

“Không, tôi không muốn nghe nữa,” tôi đáp một cách yếu ớt.

“Chuyện này có liên quan tới Lâm Vân.”

“Lâm Vân? Cô ấy còn có thể xảy ra được chuyện gì nữa? Anh kể tiếp đi.”

Ngày thứ ba sau vụ nổ hạt nhân vĩ mô, bố của Lâm Vân tới.

Lúc này, phần lớn trong số hơn 300 sợi dây đã được thả về khí quyển. Ngay khi nam châm điện đang hút chúng lại bị cắt điện, các

sợi dây đàn đều bay lên nhảy múa trong không trung rồi mau chóng trôi đi, biến mất, không để lại dấu vết. Hơn 30 sợi dây còn lại dùng để nghiên cứu được chuyển tới vị trí lưu giữ an toàn hơn. Đa số những nhân viên của căn cứ đều đã rời đi. Sa mạc Gobi, nơi đã chịu hai lần giải phóng năng lượng khổng lồ trong hai thế kỷ lại tiếp tục chìm trong im lặng.

Những người tháp tùng Đại tướng Lâm tới địa điểm vụ nổ chỉ có Đại tá Hứa Văn Thành và Đinh Nghi. So với hội nghị mới diễn ra không lâu trước đây, giờ Đại tướng Lâm nhìn tiều tụy và cũng già hơn rất nhiều. Nhưng ông vẫn có được một tinh thần mạnh mẽ.

Họ đi đến rìa của tấm gương khổng lồ được hình thành bởi phản ứng tổng hợp hạt nhân vĩ mô. Một lớp cát mỏng phủ lên mặt gương, nhưng bề mặt của nó vẫn phẳng phiu, phản chiếu đám mây bồng bềnh của Gobi, giống như một mảnh trời nằm ngay trên sa mạc, có lúc lại giống một ô cửa sổ dẫn tới thời không khác. Ba người lặng lẽ đứng thành một hàng, thời gian như ngừng trôi. Trong thế giới của tấm gương đó, thời gian vẫn trôi đi thật nhanh.

“Hãy để cát theo thời gian vùi lấp tất cả,” Đại tướng Lâm nói, một vài sợi tóc bạc trên đầu ông bay trong gió.

Chính lúc này, Lâm Vân xuất hiện.

Âm thanh lách cách của người cảnh vệ tháo chốt an toàn của khẩu súng đánh thức mọi người. Lúc họ ngẩng đầu lên, Lâm Vân đã đứng ở đầu bên kia của tấm gương khổng lồ cách họ chừng 400m. Ở khoảng cách xa như vậy, mọi người vẫn nhận ra cô ấy. Cô ấy bước lên mặt gương, đi về phía mọi người. Đại tướng Lâm và những người khác nhận ra cô ấy là thật, không phải ảo ảnh sau

khi nghe thấy tiếng bước chân của cô ấy trên mặt gương. Âm thanh đó giống như tiếng kim giây chuyển động. Họ còn nhìn thấy rõ con đường được tạo thành từ những dấu chân mà cô ấy giẫm lên lớp bụi mỏng trên mặt gương. Những đám mây vẫn soi bóng trên mặt gương rộng lớn. Cô ấy giống như đang đi trên mây, thi thoảng đưa tay gạt mái tóc ngắn bị gió lạnh trên sa mạc thổi rối tung trước trán. Sau khi Lâm Vân đi hết mặt gương, mọi người nhận thấy quân trang trên người cô ấy vẫn gọn gàng và chỉnh tề như mới. Gương mặt cô ấy tái nhợt nhưng ánh mắt vẫn trong trẻo và bình tĩnh. Cuối cùng, cô ấy đứng trước mặt bố mình.

“Bố,” Lâm Vân nhẹ nhàng gọi.

“Tiểu Vân, con đã làm gì vậy?” Đại tướng Lâm trầm giọng hỏi, lộ ra vẻ buồn bã sâu sắc xen lẫn sự tuyệt vọng.

“Bố, trông bố mệt quá. Chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi.”

Đại tướng Lâm từ từ ngồi xuống một cái thùng gỗ vốn dùng để chứa các thiết bị thí nghiệm được lính cảnh vệ mang tới. Trông ông rất mỏi mệt, có lẽ trong suốt chặng đường dài, đây là lần đầu tiên ông bộc lộ rõ vẻ mệt nhoài.

Lâm Vân khẽ gật đầu và nở nụ cười quen thuộc với Đại tá Hứa và Đinh Nghi, sau đó nói với cảnh vệ: “Tôi không có vũ khí.”

Đại tướng khoát tay về phía lính cảnh vệ, những người phía sau hạ mũi súng đang chĩa vào Lâm Vân xuống nhưng tay vẫn không rời cò súng.

“Bố, con không ngờ sức mạnh của phản ứng tổng hợp hạt nhân vĩ mô lại lớn tới vậy,” Lâm Vân nói.

“Con đã làm cho một phần ba đất nước không còn khả năng phòng thủ.”

“Vâng, thưa bố,” Lâm Vân cúi đầu xuống.

“Tiểu Vân, bố không muốn trách con, đã quá muộn rồi. Đây là điểm kết thúc của mọi chuyện. Hai ngày nay, bố luôn nghĩ xem tại sao con lại tới bước đường này?”

Lâm Vân ngước lên, nhìn bố mình: “Bố, chúng ta đã cùng nhau đi tới đây.”

Đại tướng Lâm nặng nề gật đầu: “Đúng thế, con gái. Chúng ta cùng nhau đi tới đây. Đoạn đường này không hề ngắn với con, có lẽ bắt đầu từ lúc mẹ con hy sinh.” Đại tướng nheo mắt nhìn bầu trời xanh và đám mây trên mặt gương như thể đang nhìn về quá khứ đã qua.

“Vâng, con vẫn nhớ về đêm đó. Hôm ấy là rằm Trung thu, thứ Bảy, con là đứa trẻ duy nhất ngồi lại trong khuôn viên trường mẫu giáo của quân khu. Con ngồi trên băng ghế nhỏ, tay cầm chiếc bánh trung thu được các cô giáo đưa cho, không hề ngước lên ngắm trăng mà chỉ nhìn ra cổng lớn. Cô giáo đã nói là: Con ngoan, bố có việc bận, không thể đón Vân Vân. Hôm nay, Vân Vân ngủ lại trường mẫu giáo nhé. Con đã đáp rằng: Từ trước đến nay bố chưa từng tới đón con, mẹ sẽ tới đón con. Cô liền nói: Mẹ con mất rồi. Bà ấy đã hy sinh ở biên giới phía Nam, không thể quay về đón Vân Vân được nữa. Con đã sớm biết chuyện này nhưng vẫn luôn ôm trong mình giấc mộng. Lúc ấy, giấc mộng này đã tan thành mây khói. Trong suốt quãng thời gian ấy, cánh cổng trường mẫu giáo luôn xuất hiện trong tầm mắt của con cả khi ngủ lẫn khi thức. Duy chỉ có điều khác là mẹ trong giấc mơ luôn đứng trước cổng, còn lúc tỉnh lại thì nơi ấy vắng lạnh… Đêm Trung thu ấy là bước ngoặt trong cuộc đời con. Sự cô đơn và nỗi đau trước kia đã biến thành

thù hận. Hận những người đã cướp đi sinh mạng của mẹ, khiến mẹ phải bỏ lại con ở nhà trẻ đêm ấy."

"Một tuần sau, bố tới đón con. Bố thấy con luôn giữ rịt một bao diêm nhỏ trong tay. Bao diêm đó chứa hai con ong. Cô giáo sợ con bị đốt nên muốn mang hộp diêm đi. Nhưng con đã khóc lớn, nhất quyết không đưa nó cho các cô. Sự quyết liệt khi ấy của con khiến các cô sợ hãi," Đại tướng nói.

Lâm Vân tiếp lời bố mình: "Lúc ấy, con đã nói với bố rằng con muốn huấn luyện hai con ong này đi đốt kẻ địch, giống như họ đã dùng ong để đốt mẹ. Con còn đắc ý kể cho bố nghe những ý tưởng giết kẻ địch của con. Như con biết lợn là loài ham ăn, con muốn thả thật nhiều, thật nhiều lợn vào nơi ở của kẻ địch, để lợn ăn hết thức ăn của họ, rồi sẽ khiến họ chết vì đói. Con còn nghĩ ra một loại còi nhỏ, khi đặt nó bên ngoài phòng của kẻ địch, chiếc còi sẽ tự phát ra những âm thanh khủng bố trong đêm, dọa họ sợ chết khiếp… Con không ngừng nghĩ về những phương pháp như thế. Việc này đã trở thành trò chơi hấp dẫn chết người, khiến con vui vẻ không biết mệt."

"Khi nhìn thấy con như vậy, bố thực sự lo lắng."

"Vâng, sau khi nghe con nói, bố chỉ lặng lẽ nhìn, sau đó rút ra hai tấm ảnh từ trong cặp tài liệu. Hai tấm ảnh giống hệt nhau, chỉ là có một tấm bị cháy ở góc, tấm còn lại thì có vài vệt màu nâu, sau này con mới biết đó là vết máu. Bức ảnh chụp một nhà ba người. Bố mẹ đều là sĩ quan nhưng quân phục của họ khác với của bố, họ đã đeo quân hàm khi bố còn chưa có. Đứa con gái trạc tuổi với con, là một cô nhóc xinh xắn, nước da trắng hồng, trông như búp bê sứ. Dù lớn lên ở phương Bắc nhưng con chưa từng thấy làn

da nào đẹp như thế. Tóc cô bé đen nhánh và dài tới eo. Trông vô cùng đáng yêu. Mẹ cô bé cũng rất xinh đẹp, còn người bố thì vô cùng anh tuấn. Một gia đình khiến con phải ngưỡng mộ. Nhưng bố đã nói với con rằng đó là hai sĩ quan của bên địch, đều đã chết trong trận pháo kích của chúng ta. Lúc dọn dẹp hiện trường, chúng ta tìm thấy hai bức ảnh này trên thi thể của hai người đó. Bây giờ, cô bé đáng yêu đứng giữa bức ảnh không còn mẹ, cũng không còn bố nữa."

"Bố còn nói với con rằng những người đã giết mẹ con không phải là người xấu. Họ phải làm vậy vì họ là quân nhân, họ cần làm hết chức trách của mình, giống như bố là quân nhân, cũng phải làm hết nhiệm vụ của mình là giết hết kẻ địch," Đại tướng nói.

"Con nhớ, tất nhiên là con vẫn nhớ. Bố biết mà, đó là những năm 80 của thế kỷ trước, cách giáo dục của bố rất khác biệt và không được mọi người công nhận. Nếu như truyền ra ngoài, nó sẽ hủy hoại sự nghiệp của bố. Bố muốn khoét đi hạt giống hận thù trong con, không để cho nó nảy mầm. Từ đó, con biết bố yêu con tới nhường nào. Con vẫn luôn biết ơn cho tới tận bây giờ."

"Nhưng cách đó không có tác dụng," Đại tướng Lâm thở dài.

"Đúng thế, lúc ấy, con chỉ tò mò về thứ được gọi là chức trách. Chức trách có thể làm những người lính giết nhau mà không oán hận. Nhưng con không thể như thế, con vẫn hận họ, vẫn muốn để ong đốt họ."

"Nghe những lời của con, bố rất buồn. Một đứa trẻ mất đi mẹ rồi thù hận được sinh ra từ cô đơn và buồn bã không dễ gì xóa bỏ. Chỉ có chính tình yêu của người mẹ mới có thể xóa đi sự hận thù ấy."

“Bố nhận ra điều ấy nên có một thời gian, luôn có một người phụ nữ đến nhà mình chơi và đối xử rất tốt với con. Con và cô ấy rất hợp nhau. Nhưng con không biết tại sao cô ấy vẫn không thể trở thành mẹ kế của con.”

Đại tướng lại thở dài: “Tiểu Vân, lúc đó bố nên nghĩ cho con nhiều hơn.”

“Sau này, con dần thích nghi với cuộc sống không có mẹ. Nỗi hận thù ấu trĩ nhạt dần theo thời gian nhưng trò chơi thú vị ấy lại không hề dừng lại. Các loại vũ khí giả tưởng lớn lên cùng con. Nhưng chúng bắt đầu trở thành một phần trong cuộc sống của con là vào kỳ nghỉ hè năm ấy. Lúc ấy là kỳ nghỉ hè năm con học lớp Hai, bố phải đi đến phía Nam tham gia công tác thành lập lực lượng hải quân lục chiến. Lúc thấy con thất vọng khi nghe tin đó, bố đã mang con theo. Khi ấy, vị trí của đơn vị rất xa xôi, con đến đó nhưng không có đứa trẻ nào khác. Lúc bố đang bận rộn đi làm thì cấp dưới và đồng nghiệp của bố đã chơi với con. Họ đều là những sĩ quan trong đơn vị dã chiến, gần như không có ai từng mang theo trẻ con tới. Món đồ chơi mà họ đưa cho con nhiều nhất là vỏ đạn, đủ các kích cỡ. Con lấy chúng làm còi để thổi. Một lần, con nhìn thấy một chú rút đầu đạn từ trong kíp ra thì đã nhào tới muốn đòi lấy. Chú ấy nói đây không phải là đồ chơi trẻ con, trẻ con chỉ có thể chơi thứ không có đầu đó thôi. Con liền đáp vậy thì chú rút cái đầu đó ra rồi đưa cho con đi. Chú ấy nói nó cũng giống như những vỏ đạn mà con có thôi, chú có thể đưa cho con nhiều hơn nữa. Con nói không được, con muốn cái đã rút đầu kia cơ.”

“Tiểu Vân, con chính là người như thế, một khi thấy mục tiêu thì không bao giờ từ bỏ.”

“Chú ấy bị con làm phiền nhiều quá nên đành đồng ý, nhưng nói cái đó không dễ rút, để chú đánh bay nó đi đã. Chú ấy lắp lại đạn vào kíp, cầm khẩu tiểu liên đi ra ngoài bắn một phát chỉ thiên, sau đó chỉ vào vỏ đạn rơi xuống đất: Nào, cầm lấy đi. Con không nhặt lấy, chỉ tròn mắt hỏi đầu đạn bay đi đâu rồi ạ. Chú nói bay lên trời rồi, bay cao lắm. Con hỏi sau tiếng “pằng” rằng nó bay lên không trung rồi phải không ạ, chú ấy đáp đúng thế, Vân Vân thông minh quá, nói xong lại bắn thêm một phát chỉ thiên nữa. Con lại nghe thấy tiếng đạn rít trong không trung. Chú bảo nó bay rất nhanh, có thể xuyên thủng tấm thép mỏng! Con sờ nòng súng thấy vẫn còn ấm, những vũ khí tưởng tượng trong quá khứ bỗng trở nên thật yếu ớt. Vũ khí thực sự trước mặt con lúc đó mang sức hấp dẫn không thể cưỡng lại được.”

Đại tướng tiếp lời con gái mình: “Những người đàn ông thô lậu trong quân đội thấy một cô bé thích thú với súng lại cho rằng như vậy thật đáng yêu nên tiếp tục dùng súng để mua vui cho con. Lúc ấy, việc quản lý đạn dược trong quân đội ít nghiêm ngặt hơn so với bây giờ, rất nhiều người giải ngũ rồi vẫn có thể lấy đi vài chục viên đạn, nên họ luôn có đủ đạn cho con chơi. Sau cùng, mọi chuyện diễn biến tới mức họ để con bắn súng, ban đầu chỉ giúp con học cách cầm súng, sau đó để con tự chơi với nó. Bố biết nhưng không để tâm. Lúc kỳ nghỉ hè kết thúc, con đã biết đặt súng tiểu liên xuống đất và bắn rồi.”

“Khi ấy, con ôm súng, cảm nhận được rung động của nó lúc bắn, giống như những cô bé khác ôm búp bê. Sau này, con lại nhìn thấy súng máy hạng nặng và hạng nhẹ trên bãi tập, âm thanh đáng lẽ làm con đinh tai nhức óc hóa ra lại trở thành một bài hát vui nhộn…Tới cuối kỳ nghỉ, con không còn phải bịt tai khi lựu đạn nổ

và súng bắn nữa.”

“Những kỳ nghỉ sau này, bố cũng thường xuyên đưa con tới tiền tuyến, chủ yếu là do muốn gần con nhiều hơn. Đồng thời, bố cũng cảm thấy quân đội tuy không phải là nơi dành cho trẻ con nhưng rốt cục vẫn là một môi trường tương đối đơn giản, nghĩ rằng con ở đó cũng không có gì hại cả. Nhưng bố đã sai rồi.”

“Trong những kỳ nghỉ ấy, con được tiếp xúc nhiều hơn với vũ khí. Các sĩ quan và chiến sĩ trong căn cứ đều thích để con chơi với những thứ đó. Vũ khí là niềm tự hào của họ, và dựa vào ký ức trong tuổi thơ trước kia của họ, vũ khí cũng là món đồ chơi tốt nhất cho một đứa trẻ. Trong khi những đứa trẻ khác chỉ được chơi với súng đồ chơi thì con hạnh phúc hơn chúng biết bao. Dạy trẻ con bắn súng cũng khiến họ cảm thấy vui vẻ, chỉ cần chú ý tới sự an toàn là được.”

“Đúng thế, bố vẫn nhớ đó là những ngày đầu mới thành lập đơn vị lục chiến, việc huấn luyện bằng đạn thật rất thường xuyên. Ngoài việc được tự thao tác các loại vũ khí nhẹ, con còn được thấy các vũ khí hạng nặng khác bắn đạn thật, như xe tăng, đại bác và tàu chiến… Con thấy đại bác trên tàu chiến bắn phá bên kia, nhìn thấy máy bay ném bom thả hàng loạt bom xuống các mục tiêu trên biển từ trên ngọn núi ven biển…”

“Bố à, điều làm con khắc cốt ghi tâm nhất là lần đầu tiên con thấy súng phun lửa. Con đã rất phấn khích trước con rồng gào thét tạo ra biển lửa. Một trung tá trong đơn vị đã nói với con: Vân Vân, con biết thứ gì đáng sợ nhất trên chiến trường không? Không phải súng hay đại bác, mà là thứ này. Trên chiến trận phía Nam, một chiến hữu của chú đã bị nó đốt, sau đó, khi chạm vào da của cậu

ấy thì da sẽ rời ra, sống không bằng chết. Trong bệnh viện dã chiến, cậu ấy đã tự sát bằng súng nhân lúc không ai để ý. Nghe chú ấy nói thế, con nhớ tới hình ảnh cuối cùng của mẹ ở bệnh viện. Da toàn thân bị mưng mủ, ngón tay sưng tấy thâm đen nên không thể dùng súng để tự sát được… Trải nghiệm này có thể khiến một số người tránh xa vũ khí suốt đời, nhưng cũng khiến người ta bị mê hoặc. Con thuộc nhóm người phía sau. Những cỗ máy đáng sợ tiềm ẩn sức mạnh to lớn. Đó chính là sức mạnh đã mê hoặc con hơn bất kỳ loại ma túy nào."

"Tiểu Vân, bố từng quan sát ảnh hưởng của vũ khí đối với con nhưng lại không để tâm nhiều. Cho tới một đợt huấn luyện trên một trường bắn ở bãi biển, đó là một hạng mục có mục tiêu là dùng súng máy để bắn các mục tiêu gần bờ. Hạng mục này rất khó, mục tiêu trên biển không cố định, khi súng máy hạng nhẹ bắn trên bãi biển, giá của súng dễ bị ngập trong cát. Kết quả là thành tích của các chiến sĩ đều không tốt. Đại đội trưởng hét lên: Lũ rác rưởi. Bây giờ, tôi sẽ cho các cậu thấy mình không bằng một bé gái! Tới đây, Vân Vân, khiến đám phế thải này mở mắt ra nhìn cho rõ đi."

"Vì thế, con nằm trên bãi cát, bắn hai loạt đạn, kết quả rất xuất sắc."

"Khi ấy, bố nhìn khẩu súng máy phun lửa rung từng nhịp trong đôi tay bé nhỏ trắng trẻo của con. Đó chỉ là đôi tay của một cô bé mười hai tuổi. Bố còn thấy khói bốc ra từ nòng súng thổi tung mái tóc trên vầng trán của con. Bố thấy đôi mắt to tròn của con ánh lên ngọn lửa từ miệng súng, còn có sự phấn khích và vui vẻ trong đó… Tiểu Vân, bố đã kinh hãi, thực sự kinh hãi. Bố không biết tại sao con gái mình lại trở nên như vậy."

“Bố lôi con đi trong tiếng reo hò của lính thủy đánh bộ. Bố tức giận nói với tất cả mọi người: Sau này không được để con gái tôi chạm vào súng! Bố, đó là lần đầu tiên con thấy bố tức giận như thế. Sau này, bố không đưa con tới doanh trại nữa. Bố dành nhiều thời gian ở nhà với con, ngay cả khi việc này ảnh hưởng tới công việc của bố. Bố dẫn dắt con tới âm nhạc, nghệ thuật và văn học. Ban đầu đều là những tri thức dễ dàng, sau đó thì có chiều sâu và kinh điển hơn.”

“Bố muốn trau dồi cho con về thẩm mỹ của một bé gái bình thường, điều chỉnh cảm xúc của con ra khỏi xu hướng kinh khủng đó.”

“Bố đã làm được, bố ạ, và cũng chỉ có bố mới làm được như vậy. Khi ấy, những đồng nghiệp xung quanh bố không ai có được khả năng đó. Học vấn uyên thâm của bố luôn là điều mà con ngưỡng mộ. Bố bỏ ra nhiều tâm huyết với con, lòng biết ơn của con không thể nói hết bằng lời. Nhưng bố ơi, bố trồng một đóa hoa xinh đẹp trong trái tim của con nhưng lại không xem thổ nhưỡng nơi đó ra sao. Đất của nơi đấy không thể thay đổi được nữa rồi. Đúng thế, khi lớn lên, nhận thức và sự nhạy cảm của con đối với vẻ đẹp của âm nhạc, văn học và nghệ thuật đã vượt xa so với bạn bè cùng trang lứa. Khả năng này rất có ý nghĩa với con, khiến con cảm nhận được sâu sắc hơn nữa vẻ đẹp của vũ khí. Con nhận ra rằng vẻ đẹp hình thành nên tính cách của đa số mọi người đều thật yếu ớt. Vẻ đẹp thực sự sẽ có sức mạnh bên trong để hỗ trợ. Vẻ đẹp ấy thể hiện bản thân qua sự sợ hãi và tàn nhẫn sẽ càng sâu sắc hơn. Bố có thể lấy được sức mạnh từ vẻ đẹp, và cũng có thể chết dưới vẻ đẹp đó. Vũ khí thể hiện vẻ đẹp này theo cách tinh tế nhất. Kể từ đó, niềm đam mê của con với vũ khí đã nâng tầm lên

mỹ học và triết học. Khi ấy, con lên cấp ba. Bố đừng buồn vì sự thăng hoa ấy. Đó là nhờ bố giúp con hoàn thành được."

"Nhưng, Tiểu Vân này, sao con lại đi tới bước đường này? Có lẽ vũ khí đã khiến con trở nên lạnh lùng, nhưng sao lại điên cuồng như này được?"

"Bố, sau khi con lên cấp ba, thời gian bố và con ở bên nhau ngày càng ít. Đến khi con bước chân vào quân đội, cơ hội tiếp xúc của hai bố con ta càng ít hơn. Bố không biết những chuyện xảy ra trong thời gian này. Giống như một chuyện liên quan tới mẹ mà trước giờ con chưa từng nói với bố."

"Chuyện liên quan tới mẹ sao? Bà ấy đã mất hơn chục năm rồi."

"Đúng thế, việc đó ảnh hưởng rất sâu sắc tới con."

Thế là, trong những làn gió lạnh ở sa mạc Gobi, giữa bầu trời đầy mây và tấm gương phản chiếu lại hình ảnh của nó, Đại tá Hứa và Đinh Nghi đã cùng Đại tướng Lâm nghe được một câu chuyện khủng khiếp.

"Bố biết loài ong giết chết mẹ không phải động vật bản địa, chúng sống ở vĩ độ cao hơn nhiều. Điều kỳ lạ là, trong khu rừng mưa nhiệt đới ở tiền tuyến, các loài ong địa phương rất phong phú, tại sao phải dùng loài ong đến từ phương Bắc xa xôi để làm vũ khí? Chưa kể, đó là một loài ong rất bình thường, không tấn công người theo nhóm, cũng không có độc tính cao. Những cuộc tấn công như vậy xuất hiện vài lần ở tiền tuyến, dẫn tới một số thương vong nhưng chiến tranh đã kết thúc quá nhanh. Câu chuyện này không thu hút được quá nhiều sự chú ý.

Lúc học thạc sĩ, con thường truy cập diễn đàn về vũ khí trên

trang web Jane Yearbooks*. Ba năm trước, con làm quen được với một phụ nữ người Nga trên đó. Bà ấy không tiết lộ quá nhiều thông tin về bản thân nhưng từ những cuộc trò chuyện, con thấy bà ấy không phải một người đam mê vũ khí nghiệp dư mà là một chuyên gia có trình độ cao. Chuyên ngành của bà ấy là kỹ thuật sinh học, khác xa với ngành học con đang theo, nhưng bà ấy có quan điểm rất sâu sắc về lý thuyết chung của vũ khí khái niệm mới. Chúng con nói chuyện hợp rơ và thiết lập được mối quan hệ lâu dài, mỗi lần lên mạng là nói chuyện với nhau tới vài tiếng đồng hồ. Hai tháng sau, bà ấy nói với con rằng mình đã tham gia một nhóm khảo sát thuộc một tổ chức quốc tế, tới bán đảo Đông Dương để quan sát xem vũ khí hóa học của quân đội Mỹ trong thời kỳ chiến tranh tại Việt Nam đã ảnh hưởng lâu dài gì tới sinh thái của khu vực, và rủ con đi cùng. Khi ấy vừa hay là nghỉ hè, con liền đồng ý. Lúc gặp nhau ở Hà Nội, con phát hiện bà ấy hoàn toàn khác trong trí tưởng tượng của con: Bà ấy ngoài bốn mươi tuổi, thân hình gầy gò, không hề có dáng vẻ cao to của người Nga. Bà ấy mang vẻ đẹp sâu sắc mà thời gian cũng không thể che lấp được. Khi đi cùng bà ấy, con cảm nhận được một sự ấm áp và thoải mái. Chúng con đã theo đoàn quan sát bắt đầu chuyến đi gian khổ, tới đường mòn Hồ Chí Minh, nơi quân đội Mỹ rải chất độc màu da cam, cho tới rừng rậm ở Lào, nơi vẫn còn dấu vết của vũ khí hóa học. Con nhận ra bà ấy là một người rất tận tâm, luôn mang theo một sứ mệnh và tinh thần xả thân trong công việc. Tật xấu duy nhất của bà ấy chính là rượu. Khi uống, bà ấy không còn lý trí gì nữa. Bọn con rất nhanh chóng trở thành bạn bè của nhau, sau mấy lần uống, bà ấy rời rạc kể cho con nghe những trải nghiệm của mình.

Và con biết được rằng Liên Xô cũ từng thành lập một căn cứ nghiên cứu vũ khí khái niệm mới ngay từ đầu những năm 60, được gọi là "Ủy ban Kế hoạch trường kỳ Vũ trang thuộc Tổng tham mưu". Bà ấy và chồng làm việc ở phòng Sinh hóa trong căn cứ ấy. Con rất tò mò muốn biết căn cứ ấy đã làm được những gì. Khi hỏi những điều đó, con phát hiện đầu óc bà ấy dù say rượu nhưng vẫn rất tỉnh táo, một chữ cũng không hé. Vừa nhìn đã biết đây là một người đã trải qua một thời gian dài ở trong căn cứ nghiên cứu tuyệt mật của quân đội. Sau này, con gặng hỏi rất nhiều, cuối cùng, bà ấy đã tiết lộ một điều: Căn cứ ấy từng nghiên cứu những người có khả năng đặc biệt. Thử nghiệm này đã giúp họ phát hiện ra tàu ngầm hạt nhân của NATO dưới lòng đại dương sâu thẳm. Nhưng việc này không còn là bí mật nữa mà trở thành trò cười trong lĩnh vực nghiên cứu nghiêm túc. Thế nhưng, qua chuyện này, con biết được rằng tư tưởng của căn cứ ấy rất linh hoạt, không hề cứng nhắc như phương thức tư duy của căn cứ 3141.

Sau khi chiến tranh lạnh kết thúc, căn cứ bị giải tán, hơn nữa tình hình quân đội khi ấy rất bất ổn. Những nhân viên nghiên cứu trước đây phải cởi bỏ quân phục để ra ngoài xã hội mưu sinh. Nhưng họ lập tức phát hiện ra thời buổi bất giờ rất khó khăn. Một số cơ sở tương tự như vậy ở phương Tây nhân cơ hội này đã đưa ra các điều kiện hậu đãi để chiêu mộ nhân tài. Chồng của bà ấy mau chóng giải ngũ, sau khi rời quân đội, ông ấy đã nhận được một lời mời làm việc với mức lương rất cao từ DuPont*. Đối phương hứa rằng nếu bà ấy cũng tới thì sẽ nhận được mức đãi ngộ tương đương, điều kiện trao đổi là thông tin về nghiên cứu vũ khí khái niệm mới. Hai người họ nảy ra một cuộc tranh cãi căng thẳng, bà ấy thể hiện rõ lập trường của mình không phải là người

sống mơ mộng, bà ấy rất muốn thoát khỏi cuộc sống nghèo túng trước mắt, cũng muốn có một nơi ở thoải mái và một biệt thự có hồ bơi, cũng muốn hàng năm đi du lịch ở Skandinavia, muốn cô con gái duy nhất của họ được học hành tử tế, sau đó trở thành một nhà khoa học. Điều kiện nghiên cứu ưu việt mà bên kia đề xuất luôn là khao khát của bà. Nếu là một nhà nghiên cứu dự án dân sự hoặc nghiên cứu dự án quân sự thông thường thì bà ấy sẽ không do dự mà liền đồng ý. Nhưng một vài thứ mà họ nghiên cứu không còn là vũ khí thuần túy có thể công khai trao đổi về học thuật nữa. Chúng gần với hiện thực, tiên tiến về công nghệ và có sức mạnh tiềm năng khổng lồ về quân sự. Chúng có thể quyết định sức mạnh quân sự của các quốc gia trên thế giới. Vì thế, bà ấy không thể giương mắt nhìn tâm huyết hơn nửa đời người của mình một ngày nào đó sẽ chống lại Tổ quốc. Chồng của bà ấy nói bà ấy thật nực cười. Tổ quốc là đâu? Tổ tiên của ông ta là người Ukraine, còn tổ tiên của bà là người Nga. Tổ quốc trong lòng bà đã bị cắt xẻ thành nhiều nước rồi. Một vài nước từng ở trong đó giờ gần như đã trở thành kẻ thù của nhau. Cuối cùng, chồng bà ấy bỏ đi, cô con gái cũng đi theo ông chồng. Cuộc sống sau này của bà ấy chỉ cô độc một mình.

Do đó, tình cảm thân thiết giữa con và bà ấy ngày càng sâu sắc. Con nói với bà ấy rằng mẹ mình đã hy sinh trong chiến tranh hồi con vẫn còn nhỏ. Sau đó, con luôn sống với người mẹ trong ký ức, cho tới gần đây, người mẹ trong tâm trí của con không trẻ như thế nữa. Đó là lúc con nhận ra thời gian đã trôi qua, con bắt đầu cố gắng miêu tả hình ảnh của mẹ khi già hơn trong tâm trí nhưng không thể nào tưởng tượng nổi. Cho tới khi con nhìn thấy bà ấy, hình ảnh của mẹ hiện lên thật rõ nét. Con tin rằng nếu mẹ còn

sống tới bây giờ thì cũng giống như bà ấy. Nghe con nói xong, bà ấy liền ôm lấy con và òa khóc, vừa khóc, bà ấy vừa kể cho con nghe rằng, sáu năm trước, con gái của bà ấy đã dùng ma túy quá liều cùng người yêu, tới khi phát hiện thì cả hai đã chết trong biệt thự cao cấp ở Nevada.

Sau khi chia tay, bọn con quan tâm tới nhau nhiều hơn. Khi con và Tiến sĩ Trần tới Siberia vì sét hòn, lúc đi qua Moskva, con đã tới gặp bà ấy. Niềm vui của bà ấy khi gặp được con, chắc bố có thể tưởng tượng được. Bà ấy vẫn cô độc một mình trong căn hộ chung cư cũ kỹ lạnh lẽo và uống nhiều rượu hơn, dường như cả ngày đều chìm trong men rượu, nửa tỉnh nửa say. Sau khi gặp được con, bà ấy không ngừng nói: Để bác cho cháu xem cái này. Bác nhất định phải cho cháu xem cái này… Bà ấy hất đống báo cũ ra, phía dưới giấu một bể được niêm phong kín mít có hình dạng khác thường. Bà ấy nói với con rằng đó là một bể chứa nitrogen lỏng ở nhiệt độ siêu thấp. Hầu hết số tiền lương hưu ít ỏi của bà ấy đều đổ vào đây, bổ sung nitrogen định kỳ. Con rất ngạc nhiên khi trong nhà của bà ấy có một thứ như vậy. Con đã hỏi bà ấy thứ được cất trữ trong đó là cái gì. Bà ấy bảo đó là đứa con tinh thần của mình trong hai mươi năm nay.

Bà ấy nói rằng, đầu những năm 70 của thế kỷ trước, căn cứ nghiên cứu vũ khí khái niệm mới của Liên Xô cũ từng tiến hành một cuộc điều tra phạm vi toàn cầu. Nội dung là thu thập các ý tưởng và thực tiễn về vũ khí khái niệm mới ở mọi nơi. Đầu tiên là ý tưởng, phạm vi thu thập rất lớn, cơ quan tình báo chuyên nghiệp đã cử rất nhiều người đi nước ngoài để thực hiện nhiệm vụ này. Hoạt động này có lúc trở thành lố bịch. Một vài nhân viên nghiên cứu trong căn cứ đã xem đi xem lại loạt phim 007, cố gắng nắm

bắt manh mối về vũ khí khái niệm mới của phương Tây từ bộ phim. Mặt khác, việc thu thập thực tiễn về các loại vũ khí khái niệm mới diễn ra trong cục diện chiến tranh, bắt đầu là chiến tranh ở Việt Nam. Những bẫy làm bằng tre trúc trong dân gian Việt Nam đã được quan sát kỹ lưỡng về hiệu quả sử dụng trong chiến trường. Điều khiến bà ấy và các đồng nghiệp chú ý tới đầu tiên chính là việc một số đội du kích phía Nam đã sử dụng ong làm vũ khí*. Ban đầu, họ nghe được thông tin này trên một vài bản tin, vì thể, bà ấy đã tới Việt Nam để thực hiện một chuyến đi đặc biệt. Khi Mỹ đang có ý định từ bỏ chiến trường Việt Nam, chính quyền Sài Gòn sụp đổ, cuộc chiến tranh du kích ở phía Nam đã phát triển thành một cuộc chiến quy mô lớn. Phương thức tác chiến mà bà ấy muốn điều tra không còn tồn tại nữa. Nhưng bà ấy vẫn tiếp cận được rất nhiều lính du kích, tìm hiểu được hiệu quả của loại vũ khí này trên chiến trường, bà ấy phát hiện ra rằng các bản tin đã phóng đại quá mức. Những người lính du kích đã từng sử dụng loại vũ khí này mà bà ấy tiếp cận được đều thừa nhận rằng loại vũ khí này không tạo ra chết chóc. Tác dụng thực sự của nó phần nhiều là về tâm lý, làm cho lính Mỹ cảm thấy sợ hãi hơn khi tiến vào một vùng đất xa lạ.

Nhưng bà ấy đã được truyền cảm hứng. Sau khi về nước, họ bắt đầu sử dụng kỹ thuật gen để biến đổi những con ong. Đây có lẽ là ứng dụng công nghệ gen sớm nhất trên thế giới. Tuy nhiên, trong mấy năm đầu, họ không đạt được thành tựu nào, bởi vì ngành Sinh học phân tử của thế giới vẫn còn sơ khai. Hơn nữa, đàn áp chính trị lên khoa học di truyền những năm đầu ở Nga đã khiến công nghệ này thụt lùi so với trình độ của thế giới. Tới tận đầu những năm 80, họ mới đạt được đột phá mang tính quyết

định: Lai tạo ra những con ong hung hãn và có độc tính cao. Bộ trưởng Quốc phòng đã đích thân theo dõi cuộc thử nghiệm tấn công của bọn họ. Trong khi thử nghiệm, một con ong đã đốt chết một con bò đực. Điều này đã tạo ấn tượng sâu sắc với Bộ trưởng, vì là người chủ trì của dự án nên bà ấy được trao tặng Huân chương Cờ đỏ*. Sau đó, dự án này được đầu tư mạnh để nghiên cứu sâu hơn về loài ong chiến đấu trong thực chiến. Đầu tiên, họ đạt được đột phá trong nhận thức, loài ong lai tạo mới cực kỳ nhạy cảm với một số loại hóa chất. Chỉ cần bên ta phủ một lượng nhỏ chất nhận biết này thì đã có thể tránh được công kích. Tiếp đó, ngoài việc tạo ra một loài ong có độc tính cực cao thì họ còn tạo ra thêm một loài ong khác. Độc tính của loài này cũng mạnh tương đương nhưng người bị đốt phải sau năm đến mười ngày mới tử vong. Việc này sẽ tạo thêm gánh nặng cho đối phương… Bể chứa nitrogen lỏng ấy đang cất giữ tế bào phôi thai của một trăm nghìn con ong tấn công.”

Nói tới đây, Lâm Vân thở hắt ra một hơi dài, giọng run rẩy: “Bố biết cảm giác của con khi nghe được điều đó không? Trước mắt con tối sầm lại, gần như muốn xỉu đi. Nhưng con vẫn ôm vận may tiếp tục hỏi bà ấy rằng thứ này từng được dùng trong thực chiến chưa? Thực ra, con đã biết câu trả lời rồi. Bà ấy không để ý tới con, mạnh mẽ kể tiếp: Khi ấy, do chiến tranh Campuchia và xung đột biên giới ở Trung Quốc, người Việt Nam đã yêu cầu viện trợ vũ khí từ Liên Xô, Chính phủ đã đáp ứng yêu cầu của họ. Vào thời điểm đó, Tổng Bí thư đã đảm bảo với các tướng lĩnh Việt Nam rằng sẽ cung cấp hệ thống vũ khí tối tân nhất, chính là ám chỉ đàn ong tấn công đó. Lúc này, họ đã phái bà ấy mang theo một lô gồm 100.000 con ong tấn công đầu tiên sang Việt Nam. Khi người Việt

Nam nhìn thấy hệ thống vũ khí tối tân mà họ đang cần là một đàn ong, họ đã rất tức giận, cho rằng Liên Xô lừa dối những đồng chí cùng chiến tuyến với mình. Khi ấy, quả thực các lãnh đạo cao nhất cũng muốn làm qua loa, nhưng bà ấy không cho là vậy. Người Việt Nam vào thời điểm ấy không hiểu gì nhiều về sức mạnh của đàn ong nhưng đúng là họ đã từng sử dụng nó trên chiến trường, đồng thời cử một lực lượng đặc chủng thuộc cơ quan tình báo quân sự thực hiện việc này. Trước khi trận chiến bắt đầu, bà ấy đã huấn luyện nhóm người này một tuần, sau đó cùng họ ra tiền tuyến. Con đã rụt rè hỏi bà ấy rằng đó là tiền tuyến ở đâu? Campuchia sao? Con vẫn ôm tia hy vọng đáng thương. Bà ấy trả lời: Không phải Campuchia, Việt Nam đang thắng thế ở mặt trận đó. Đó là mặt trận phía Bắc, để đối phó với bên cháu. Lúc đó, con sợ hãi mở to mắt nhìn bà ấy, hỏi: Vậy bác, bác có tới biên giới Việt Trung không? Bà ấy đáp có. Đương nhiên là bà ấy không ở tuyến xung phong. Bà ấy tới Lạng Sơn, nhìn những chàng trai gầy gò phủ một lớp chất nhận biết lên cổ áo. Năm người một nhóm, mang theo 2000 con ong tấn công tới tiền tuyến…

Đến lúc đó, bà ấy nhận thấy điều khác thường ở con và hỏi: Cháu sao thế? Những gì chúng ta làm là nghiên cứu những thứ mang tính tấn công, tất cả đều là tấn công thử nghiệm. Khi chiến tranh kết thúc, họ đâu có tiêu diệt được hết mấy người các cháu. Bà ấy nói rất nhẹ nhàng, giống như đang nói về một trận bóng. Nếu đây là một cuộc nói chuyện giữa những quân nhân thì con đã thất bại rồi. Con chuyển sang nói về trận ở đảo Trân Bảo. Chúng con vẫn thong thả trò chuyện. Con không muốn nói về cái chết của mẹ với bà ấy. Trước ánh mắt ngạc nhiên của bà ấy, con chạy ra ngoài. Bà ấy đuổi theo và ôm con, khẩn cầu nói với con rằng hãy

nói cho bà ấy biết mình đã sai ở đâu. Nhưng con gạt bà ấy ra, một mình lang thang trên con phố lớn lạnh giá. Đêm ấy, tuyết rơi rất dày, con cảm thấy thế giới này thật độc ác. Sau đó, một chiếc xe cảnh sát chuyên bắt người say xỉn đưa con về khách sạn…

Sau khi về nước, con nhận được một e-mail từ bà ấy, nội dung như này: Vân, bác không biết mình đã làm tổn thương cháu từ khi nào. Sau khi cháu rời đi, bác đã mấy đêm không ngủ nằm suy nghĩ nhưng vẫn không nghĩ ra. Nhưng bác có thể khẳng định rằng chuyện đó có liên quan tới đàn ong. Nếu cháu chỉ là một cô gái bình thường thì bác sẽ không bao giờ tiết lộ chuyện này. Nhưng cháu với bác giống nhau, đều là những người lính nghiên cứu vũ khí khái niệm mới. Chúng ta theo đuổi cùng một mục đích nên bác mới nói ra tất cả. Đêm cháu bật khóc rồi bỏ chạy, trái tim bác như thể bị dao cắt. Sau khi trở về nhà, bác đã mở nắp bể chứa nitrogen lỏng ra, nhìn màn sương trắng hóa lỏng bốc lên trôi vào không khí. Trong lúc hỗn loạn khi căn cứ bị giải tán, hàng triệu tế bào phôi của ong tấn công đã chết do quản lý yếu kém. Những gì cháu thấy là một bể dự trữ tế bào phôi của ong tấn công. Lúc ấy, bác đã ngồi nghĩ rất lâu, để đám nitrogen lỏng đó bay hơi hết. Với mùa đông khắc nghiệt ở Nga thì những tế bào này sẽ chết rất nhanh. Bác đã hủy hoại tâm huyết hai mươi năm của mình, giấc mộng đã tàn phá năm tháng thanh xuân của bác. Nó là thứ mà cô gái Trung Quốc dễ thương hơn cả con gái của bác căm ghét. Khi làn sương mù nitrogen bay đi, căn nhà bác vốn lạnh lẽo lại càng lạnh lẽo thêm. Cái giá lạnh đã khiến bác tỉnh lại. Và bác nhận ra thứ đang được cất giữ trong cái bể này không thuộc về cá nhân mình. Một tỷ rúp Nga đã được đầu tư vào nó, đó là máu và mồ hôi của nhân dân Liên Xô. Nghĩ tới đây, bác đóng chặt nắp lại. Sau này, bác sẽ dùng

cả sinh mạng của mình để bảo vệ nó, giao nó cho người mà bác nên giao.

Vân à, hai người phụ nữ chúng ta, vì lý tưởng và tín ngưỡng, vì Tổ quốc, chúng ta đã dấn thân vào con đường mà phụ nữ không nên đi. Bác đã đi trên con đường này lâu hơn cháu, vì thế bác biết nhiều hơn sự nguy hiểm của nó. Các sức mạnh trong tự nhiên, kể cả những sức mạnh bị chúng ta coi là yếu đuối và vô hại nhất, đều có thể trở thành vũ khí hủy diệt sự sống. Trong số đó, một vài loại tàn ác và khủng khiếp tới mức cháu không thể tưởng tượng được. Nhưng bác, một người phụ nữ được cháu coi như mẹ mình, cần phải nói với cháu một điều rằng đường chúng ta đi không sai. Bác không hối hận về cuộc đời mình. Hy vọng cháu tới tuổi của bác cũng sẽ cảm thấy như vậy. Con gái à, bác đã chuyển tới một nơi mà cháu không biết, sau này bác sẽ không liên lạc với cháu nữa. Trước khi từ biệt, bác sẽ không gửi cho cháu những lời chúc sáo rỗng. Chúc phúc không có ý nghĩa gì đối với một người lính. Bác chỉ cảnh báo cháu rằng: Một ngày nào đó, những thứ đáng sợ ấy có thể rơi xuống đầu đồng bào và người thân của chúng ta, rơi vào làn da mỏng manh của đứa trẻ nằm trong lòng cháu. Cách tốt nhất để ngăn điều đó xảy ra chính là tạo ra loại vũ khí đó trước kẻ địch và kẻ thù tiềm năng! Con gái à, đây là tất cả những gì mẹ gửi cho con."

Bằng cách này, Lâm Vân đã tiết lộ thế giới tinh thần mà cô che giấu kỹ càng suốt bao lâu nay. Khi mọi người vẫn còn đang kinh ngạc và im lặng, cô ấy đã thấy mình được giải phóng. Lúc này, mặt trời lặn xuống phía Tây, lại một buổi hoàng hôn trên sa mạc Gobi. Mặt trời chiếu lên tấm gương, phủ lên cơ thể mọi người một lớp ánh vàng rực rỡ.

“Con gái, mọi sự đã rồi. Bây giờ chúng ta phải chịu trách nhiệm.” Đại tướng Lâm chậm rãi ra lệnh: “Hãy tháo quân hàm và huy hiệu xuống. Bây giờ, cô là tội phạm, không còn là người lính nữa.”

Lúc này, mặt trời đã buông xuống đường chân trời, tấm gương khổng lồ tối đi, giống như hai đồng tử của Lâm Vân. Nỗi buồn và tuyệt vọng nơi cô cũng vô bờ bến như sa mạc này khi đêm xuống. Nhìn cô ấy, bên tại Đinh Nghi lại vang lên những lời cô từng nói trước mộ của Trương Bân: “Tôi lớn lên trong quân đội. Ngoại trừ quân đội, tôi không biết dốc hết tâm sức của mình vào nơi nào khác nữa, và cả ai khác nữa.”

Lâm Vân đưa tay phải lên, kéo quân hàm Thiếu tá trên vai. Hành động này của cô ấy không giống như tháo nó xuống mà muốn vuốt ve nó hơn.

Đinh Nghi nhận thấy sau khi cánh tay của Lâm Vân giơ lên để lại một vệt đuôi.

Khi tay của Lâm Vân chạm vào quân hàm, mọi thứ như dừng lại. Đây là hình ảnh cuối cùng mà cô ấy để lại cho thế giới. Sau đó, cơ thể cô ấy dần trở nên trong suốt, nhanh chóng trở thành một cái bóng lấp lánh. Cuối cùng, Lâm Vân trong trạng thái lượng tử đã tiêu tan.

[Rừng vàng hai ngả chia đôi,
Tiếc thay lại phải theo một lối,
Nhưng chúng ta đã lựa chọn
Con đường ít dấu chân người,
Và từ đây, cuộc đời chúng ta đã được định

đoạt.

…]

30

THẮNG LỢI

Lúc Đinh Nghi kể xong, bên ngoài đã tang tảng sáng, thành phố trong khói lửa chiến tranh lại chào đón một buổi sớm mai khác.

“Anh kể chuyện được đấy, nếu như để an ủi tôi thì anh thành công rồi,” tôi nói.

“Anh nghĩ những điều tôi vừa kể đều là bịa ra sao?”

“Tại sao cô ấy ở trong trạng thái lượng tử được mấy người nhìn lâu như vậy mà không sụp đổ?”

“Thực ra, lần đầu tiên tôi phát hiện trạng thái lượng tử vĩ mô tồn tại, tôi đã luôn suy nghĩ về một vấn đề: Một thể có ý thức trong trạng thái lượng tử có sự khác biệt rất quan trọng so với vật không ý thức trong trạng thái lượng tử. Trong hàm số mô tả sóng trước đây, chúng ta đã bỏ qua một tham số quan trọng, đó là người quan sát.”

“Người quan sát? Là ai?”

“Là chính nó. Khác với các hạt lượng tử thông thường, thể có ý thức tồn tại trong trạng thái lượng tử có thể tự quan sát được.”

“Ra vậy, hành động tự quan sát này có tác dụng gì?”

“Anh thấy đấy, nó có thể triệt tiêu người quan sát khác để duy trì trạng thái lượng tử không bị sụp đổ.”

“Vậy sự tự quan sát này hoạt động như thế nào?”

“Đó chắc chắn là một quá trình cực kỳ phức tạp. E rằng chúng ta không thể tưởng tượng nổi.”

“Vậy cô ấy sẽ trở lại chứ?” Tôi mang theo hy vọng hỏi điều quan trọng nhất.

“Có lẽ sẽ không đâu. Các thực thể cộng hưởng với năng lượng nhiệt hạch vĩ mô, trong một khoảng thời gian sau khi cộng hưởng, xác suất tồn tại của thực thể sẽ lớn hơn trạng thái bị hủy diệt. Đây là lý do tại sao trong lúc tổng hợp hạt nhân chúng ta nhìn thấy được các đám mây xác suất. Nhưng theo sự dịch chuyển của thời gian, trạng thái lượng tử sẽ phân ra, sau đó trạng thái bị hủy diệt sẽ lớn hơn trạng thái tồn tại.”

“Ồ…” Tôi thốt lên từ tận đáy lòng mình.

“Trạng thái tồn tại dù có xác suất nhỏ tới đâu thì vẫn tồn tại.”

“Giống như hy vọng vậy,” tôi nói, cố gắng thoát ra khỏi sự yếu đuối về tinh thần.

“Đúng thế, giống như hy vọng,” Đinh Nghi nhắc lại.

Giống như để trả lời Đinh Nghi, ngoài cửa sổ truyền tới âm thanh huyên náo. Tôi bước tới trước cửa sổ nhìn xuống tòa nhà, phát hiện có rất nhiều người đang tập trung bên ngoài. Mọi người không ngừng chạy ra từ tòa nhà, tụm ba tụm năm kích động bàn tán. Điều làm tôi ngạc nhiên nhất chính là biểu cảm của họ, ai nấy đều nở nụ cười xán lạn. Từ lúc chiến tranh nổ ra đến giờ, đây là

lần đầu tiên tôi thấy nụ cười như vậy, nó đang xuất hiện trên gương mặt của rất nhiều người.

“Chúng ta đi xuống thôi,” Đinh Nghi nói, cầm theo chai rượu xái Hồng Tinh còn một nửa trên bàn.

“Cầm rượu theo làm gì?”

“Sau khi đi xuống, chúng ta sẽ cần tới rượu đấy. Tất nhiên, nếu tôi chẳng may đoán sai thì anh cũng đừng cười.”

Chúng tôi bước ra khỏi tòa nhà, một người trong đám đông chạy tới. Người đó là Cao Ba. Tôi hỏi ông ấy xem chuyện gì đã xảy ra.

“Chiến tranh đã kết thúc!” Cao Ba cao hứng hét lên.

“Chúng ta đầu hàng rồi à?”

“Chúng ta thắng rồi! Liên minh của kẻ địch đã tan rã. Họ đơn phương tuyên bố ngừng chiến và bắt đầu rút quân. Thắng lợi rồi!”

“Thầy đang mơ rồi,” tôi nhìn Cao Ba rồi nhìn sang Đinh Nghi. Anh ta không có vẻ gì là ngạc nhiên.

“Em mới là người đang mơ. Mọi người theo dõi đàm phán cả đêm qua. Lúc đó em làm gì? Ngủ hả?” Nói xong, Cao Ba hứng chí hòa vào đám người ban nãy.

“Anh đã dự đoán được trước rồi?” Tôi hỏi Đinh Nghi

“Tôi không có tầm nhìn xa như vậy, nhưng bố của Lâm Vân thì có thể. Sau khi Lâm Vân biến mất, ông ấy đã bảo chúng tôi rằng vụ tổng hợp hạt nhân vĩ mô có thể kết thúc được chiến tranh.”

“Tại sao?”

“Đơn giản thôi. Chân tướng về thảm họa đám chip bị hủy hoại đã được tiết lộ với thế giới. Ai cũng sốc.”

Tôi lắc đầu cười: “Sao mà thế được? Vũ khí nhiệt hạch mà chúng ta có còn chưa dọa được ai.”

“Thứ này khác với vũ khí nhiệt hạch. Anh chưa nghĩ tới một khả năng.”

Tôi ngây người nhìn Đinh Nghi.

“Anh thử tưởng tượng xem, nếu chúng ta cho nổ hết tất cả các sợi dây đàn trên chính mảnh đất của mình thì sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Chỉ có tên ngốc mới làm thế.”

“Nhưng giả sử chúng ta có đủ các sợi dây phá hủy chip, hơn trăm chẳng hạn, chúng ta tiếp tục thực hiện phản ứng tổng hợp hạt nhân vĩ mô trên lãnh thổ của họ. Như vậy cũng là ngốc sao?”

Sau khi Đinh Nghi chỉ giáo, tôi nhanh chóng hiểu ra khả năng mà anh ta nói tới. Giả sử, ở vị trí tương đồng phát sinh thêm vụ nổ vĩ mô tương đồng, do các chip trong phạm vi của lần thứ nhất đã bị tiêu hủy hết, thế nên năng lượng của lần nổ thứ hai sẽ không bị suy giảm trên đường đi. Chúng sẽ vượt qua phạm vi của lần thứ nhất, thiêu hủy các con chip trong phạm vi lớn hơn ngoài phạm vi của lần một, cho tới khi tất cả các con chip gặp được đều bị hóa thành tro. Và cứ như vậy, nếu liên tục thực hiện các vụ nổ như thế ở cùng một vị trí, năng lượng nhiệt hạch vĩ mô sẽ lan khắp thế giới. Lúc ấy, thậm chí Trái đất cũng sẽ trở nên trong suốt. Có lẽ chỉ cần mười đôi dây đàn loại này là có thể đưa cả thế giới tạm thời quay trở về thời đại nông nghiệp rồi.

Phản ứng tổng hợp hạt nhân vĩ mô phá hủy chip có thể làm cho các ổ cứng lớn trên Trái đất này và đặc biệt là các quốc gia tiên tiến nhất chịu ảnh hưởng lớn. Trong quá trình phục hồi quay

về thời đại thông tin, một mô hình thế giới mới không thể xác định trước sẽ xuất hiện.

Khi hiểu được điều này, tôi biết mình không hề nằm mơ. Chiến tranh đã kết thúc thật rồi. Sợi dây đang căng ra trên người tôi như được rút ruột, hai chân mềm nhũn khuỵu xuống đất. Tôi cứ ngơ ngẩn ngồi như vậy cho tới khi mặt trời mọc. Trong hơi ấm mơ hồ của tia nắng đầu tiên, tôi ôm mặt khóc.

Xung quanh tôi, làn sóng hân hoan dâng lên, tôi cảm động và đứng dậy. Đinh Nghi đã sớm hòa mình vào đám đông náo nhiệt nên không biết đã đi đâu rồi. Nhưng ngay lập tức, tôi và một người ôm lấy nhau. Sau đó, tôi cũng ôm người khác. Trong buổi sáng vĩ đại đó, tôi không nhớ mình đã ôm bao nhiêu người. Sau khi niềm vui lắng dần xuống, tôi mới nhận ra mình đang ôm một cô gái. Lúc buông nhau ra, chúng tôi vô tình liếc nhìn nhau và cùng sững sờ.

Chúng tôi biết nhau. Cô gái ấy chính là nữ sinh xinh đẹp trong thu viện đại học, người đã nói tôi là người có mục tiêu và hỏi tôi đang tìm kiếm điều gì. Phải mất một lúc tôi mới nhớ ra tên của cô ấy: Đới Lâm.

31

HOA HỒNG LƯỢNG TỬ

Hai tháng sau, tôi và Đới Lâm kết hôn.

Sau chiến tranh, cuộc sống bình thường trở lại. Những người độc thân lần lượt lập gia đình, những người đã lập gia đình cũng lần lượt sinh em bé. Chiến tranh khiến con người trân trọng những điều thường nhật hơn.

Trong bối cảnh kinh tế phục hồi chậm, cuộc sống tuy rất khó khăn nhưng cũng rất ấm áp. Tôi chưa bao giờ kể với Đới Lâm những việc đã xảy ra sau khi tốt nghiệp. Cô ấy cũng chưa từng nói với tôi về những chuyện như thế. Dĩ nhiên, trong khoảng thời gian vừa qua, chúng tôi đều có một quá khứ khó để quay đầu nhìn lại. Chiến tranh nói cho chúng ta biết rằng điều thực sự đáng để quan tâm là hiện tại và tương lai. Một năm sau, chúng tôi có con.

Thời gian này, điều duy nhất xáo trộn cuộc sống bình đạm và bận rộn của vợ chồng tôi là chuyến thăm của một người Mỹ. Ông ấy tự giới thiệu mình là Norton Parker, một nhà thiên văn học, đồng thời

nói rằng có lẽ tôi biết ông ấy. Khi ông ấy nhắc tới dự án SETI@home, tôi chợt nhận ra ông ấy chính là giám đốc của dự án Tìm kiếm nền văn minh ngoài Trái đất. Tôi và Lâm Vân từng xâm nhập vào máy chủ của họ để đưa mô hình toán học của sét hòn thay thế. Câu chuyện ấy xưa như diễm rồi. Bây giờ, quá trình nghiên cứu sét hòn thời kỳ đầu đã được cả thế giới biết tới. Ông ấy tới tìm tôi cũng không có gì khó.

“Hình như còn có một cô gái?”

“Cô ấy không còn nữa rồi.”

“Qua đời trong chiến tranh sao?”

“Cứ cho là như vậy cũng được.”

“Chiến tranh chết tiệt thật… Tôi tới để giới thiệu với anh về dự án ứng dụng sét hòn do tôi làm giám đốc..”

Bây giờ, bí mật của sét hòn đã được công khai, việc thu thập electron vĩ mô và kích thích chúng biến thành sét hòn đã được công nghiệp hóa. Nó có rất nhiều ứng dụng đáng kinh ngạc, bao gồm đốt cháy tế bào ung thư trong cơ thể bệnh nhân mà không làm tổn hại tới các tổ chức khác. Parker nói rằng dự án của ông ấy có ý nghĩa ngoài thực tế.

“Chúng tôi tìm kiếm và quan sát một hiện tượng của sét hòn: Khi không có người quan sát, chúng sẽ vẫn duy trì trạng thái sụp đổ chứ không ở trạng thái lượng tử.”

Tôi phản đối: “Chúng tôi đã mấy lần chứng kiến hiện tượng này rồi. Nhưng tới cuối cùng vẫn tìm ra một hoặc rất nhiều người quan sát khác. Điều làm tôi ấn tượng nhất là ở trường bắn, sau khi phát hiện người quan sát sét hòn ở trạng thái sụp đổ chính là các vệ tinh do thám trong không gian.”

Parker nói tiếp: “Chính vì thế, chúng tôi đã lựa chọn một số địa điểm có thể chặn hoàn toàn những người quan sát, ví dụ như mỏ sâu bị bỏ hoang. Chúng tôi đã di tản mọi người và các thiết bị quan sát trong khu mỏ, bên trong đáng lẽ không tồn tại người quan sát nào nữa. Chúng tôi đã đặt thiết bị tăng tốc sét hòn ở chế độ tự động và bắn thử nghiệm. Sau đó, bằng việc quan sát điểm bắn để xem khi ấy sét hòn có ở trạng thái sụp đổ không.”

“Kết quả ra sao?”

“Hiện tại, chúng tôi đã thử nghiệm trên ba mươi lăm quả ở khu mỏ. Kết quả hầu hết là bình thường, nhưng có hai lần thử nghiệm, khi sét hòn không có người quan sát vẫn duy trì trạng thái sụp đổ.”

“Vậy ông cho rằng kết quả này sẽ kết thúc Cơ học lượng tử sao?”

“Ồ, không, không. Cơ học lượng tử không sai nhưng anh đã quên mất chuyên ngành của tôi. Chúng tôi chỉ muốn dùng sét hòn để tìm kiếm người ngoài hành tinh.”

“Hả?”

“Khi thực hiện thí nghiệm trong khu mỏ, người quan sát là con người không tồn tại, các thiết bị quan sát do con người tạo ra cũng không tồn tại, nhưng sét hòn vẫn ở trạng thái sụp đổ. Điều này cho thấy tồn tại một người quan sát không phải là con người.”

Tôi bỗng thấy hứng thú: “Đây có lẽ là một người quan sát mạnh mẽ, sự quan sát của họ có thể xuyên qua được tầng đất dày!”

“Đây là lời giải thích hợp lý duy nhất.”

“Hai thí nghiệm đó có thể lặp lại không?”

“Bây giờ thì không thể, nhưng kết quả tạo ra trạng thái sụp đổ của các lần thử nghiệm ban đầu có rất nhiều, kéo dài liên tiếp trong ba ngày. Sau đó phục hồi về kết quả có trạng thái lượng tử bình thường.”

“Vậy cũng đủ để giải thích rằng người quan sát siêu nhiên nhận thức được chúng ta đang nhận thức về nó.”

“Có lẽ là như vậy. Vậy nên chúng tôi đang lên kế hoạch thử nghiệm trên quy mô lớn hơn, tìm ra nhiều hiện tượng như vậy để nghiên cứu.”

“Tiến sĩ Parker, nghiên cứu của ông thực sự rất có ý nghĩa. Nếu quả thực tồn tại một người siêu quan sát đang quan sát thế giới của chúng ta thì hành vi của con người cần thận trọng hơn… Thực tế, xã hội nhân loại rất giống trạng thái lượng tử không chắc chắn. Một người quan sát siêu nhiên có thể đưa nó từ sụp đổ về trạng thái lý trí.”

“Nếu sớm phát hiện ra người siêu quan sát này thì có lẽ chúng ta đã tránh được cuộc chiến này.”

Vì nghiên cứu của Parker, tôi đã tới chỗ Đinh Nghi một lần, phát hiện anh ta đang sống cùng người yêu. Cô ấy vốn là một vũ công, mất việc do chiến tranh, rõ ràng là típ người có đầu óc đơn giản. Tôi không biết hai người này quen nhau kiểu gì. Xem ra Đinh Nghi đã học được cách tận hưởng cuộc sống ngoài Vật lý học rồi. Người như anh ta chắc chắc sẽ tránh những việc phiền phức như kết hôn, cũng may là cô gái đó cũng không có dự định gì về việc đó. Lúc tôi tới, Đinh Nghi không có nhà, trong căn hộ ba phòng ngủ ấy, chỉ có

mình cô gái đó. Bên trong không trống trải như trước nữa, ngoài bản thảo thì còn có thêm vài đồ trang trí đáng yêu. Khi biết tôi là bạn của Đinh Nghi, cô ấy đã dò hỏi xem có phải anh ta còn có người tình nào khác không.

"Vật lý học là một. Thứ đó một khi đã tồn tại thì không ai có thể chiếm được vị trí số một trong lòng anh ta," tôi thẳng thắn nói.

"Tôi không quan tâm tới Vật lý học. Tôi muốn hỏi là anh ấy có người phụ nữ nào khác không?"

"Tôi nghĩ là không có đâu, những thứ trong đầu anh ta nhiều lắm, sao mà có đủ chỗ cho tận hai người được."

"Nhưng tôi nghe nói anh ấy có mối quan hệ rất tốt với một nữ sĩ quan trẻ trong chiến tranh."

"À, họ chỉ là đồng nghiệp và bạn bè của nhau thôi. Hơn nữa, nữ thiếu tá ấy cũng mất rồi."

"Tôi biết chuyện này, nhưng anh biết không, mỗi ngày anh ấy đều nhìn ảnh của cô thiếu tá ấy, còn lau lau nữa."

Tôi đang lơ đãng bỗng trở nên sửng sốt: "Ảnh của Lâm Vân sao?"

"Ồ, hóa ra tên cô ấy là Lâm Vân. Hình như là giáo viên. Trong quân đội có giáo viên sao?"

Lời của cô gái đó càng làm tôi sốc hơn. Tôi xin được xem bức ảnh đó. Cô ấy đưa tôi vào thư phòng, mở ngăn kéo của giá sách, cầm lên một khung ảnh tinh xảo với viền bạc. Cô ấy thần bí nói: "Chính là bức ảnh này. Mỗi tối trước khi ngủ, anh ấy đều lén nhìn rồi lau lau. Có một lần, tôi nói với anh ấy là đặt nó lên bàn làm việc đi nhưng khi tôi không để ý, anh ấy lại không bày nó trên bàn nữa, mỗi ngày vẫn lén nhìn rồi lau lau."

Tôi nhận khung ảnh, xoay mặt lưng của chiếc khung lên, mắt nhắm hờ để xoa dịu nhịp tim đang đập mãnh liệt trong lồng ngực. Cô ấy chắc đang nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên. Tôi dứt khoát lật bức ảnh lại, nhìn vào và hiểu tại sao cô gái này lại nghĩ Lâm Vân là giáo viên. Bức ảnh chụp cô ấy đang ở cùng một nhóm trẻ em.

Cô ấy đứng giữa, vẫn mặc quân phục Thiếu tá chỉnh tề, gương mặt tươi cười, xinh đẹp như ngày nào. Tôi lập tức nhận ra đám trẻ đó chính là những đứa trẻ đã bị tiêu diệt bởi sét hòn trong vụ khủng bố nhà máy điện hạt nhân. Chúng đều nở nụ cười rất ngọt ngào, rõ ràng đang rất vui. Tôi chú ý tới bé gái mà Lâm Vân ôm, cô bé ấy cười híp mắt thành một đường chỉ, nhưng thứ thu hút ánh mắt của tôi chính là tay trái của cô bé.

Cô bé không có tay trái.

Lâm Vân và lũ trẻ đang ở trên bãi cỏ được cắt tỉa cẩn thận, ngoài ra còn có một vài động vật nhỏ màu trắng. Sau lưng họ, tôi nhìn thấy kiến trúc quen thuộc, đó chính là tòa thí nghiệm kích thích electron vĩ mô được cải tạo từ nhà kho. Ở đây, chúng tôi đã nghe thấy tiếng cừu kêu. Nhưng trên bức ảnh, bức tường cao lớn bên ngoài nhà kho được vẽ những hình ảnh hoạt hình màu sắc rực rỡ, có cả bóng bay và hoa. Trong màu sắc lộng lẫy này, cả tòa nhà trông giống như một món đồ chơi khổng lồ.

Lâm Vân trong bức ảnh đang mỉm cười với tôi, đôi mắt trong veo. Tôi có thể đọc từ đó nhiều điều mà cô ấy không có ở cuộc đời trước:

Cảm giác hạnh phúc khi thuộc về điều gì đó, một kiểu yên bình tới từ sâu thẳm linh hồn, làm tôi nghĩ tới ở một bến cảng xa xôi bị

lãng quên, có một con thuyền cô độc đang trôi dạt. Tôi nhẹ nhàng đặt bức ảnh vào ngăn kéo, quay người bước tới ban công, không muốn người yêu của Đinh Nghi trông thấy mình rơi lệ.

Sau này, Đinh Nghi chưa từng nói với tôi về bức ảnh, cũng không hề nhắc tới Lâm Vân. Tôi cũng không hỏi, đây là bí mật sâu kín của anh ta. Và tôi cũng nhanh chóng có bí mật của riêng mình.

Đó là một đêm cuối thu, tôi ngồi ở bàn làm việc tới hai giờ sáng, vừa ngẩng lên thì trông thấy lọ thủy tinh màu tím đặt trên đó. Đinh Nghi đã tặng tôi bình hoa này lúc tôi kết hôn, chiếc bình này rất đẹp, nhưng hai chùm hoa trong đó không biết cắm từ khi nào đã héo khô cả rồi. Tôi lấy hoa ra ném vào sọt rác, cười gượng: Gánh nặng cuộc sống ngày càng vất vả, không biết đến bao giờ chúng tôi mới được nghỉ ngơi thư thả để cắm hoa vào bình.

Sau đó, tôi dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại, thả trôi tâm trí mình. Đêm nào cũng thế, tôi cứ ngồi như vậy một lúc. Đó là thời khắc yên tĩnh nhất trong ngày, dường như cả thế giới chỉ còn có tôi là tỉnh.

Tôi ngửi thấy một mùi hương nhẹ nhàng.

Ngoài vị ngọt ra thì mùi hương đó còn phảng phất chút đắng dễ chịu, khiến tôi liên tưởng đến thảm cỏ xanh mướt sau cơn mưa, đám mây trong vắt cuối cùng trên bầu trời, tiếng chuông nơi cùng cốc… Chỉ có điều mùi hương lần này thanh tao hơn. Khi tôi chú ý tới sự tồn tại của nó thì nó bỗng biến mất. Nhưng khi tôi không tập trung vào khứu giác lần nữa thì nó lại xuất hiện.

Anh thích mùi nước hoa này à?

À… ồ, không phải quân đội cấm dùng nước hoa sao?

Thi thoảng vẫn có thể dùng.

“Là cô sao?” Tôi nhẹ giọng, không mở mắt ra. Không có tiếng trả lời.

“Tôi biết là cô,” tôi nói tiếp, nhắm mắt nhưng vẫn không có ai trả lời. Bốn bề đều lặng im.

Tôi đột nhiên mở mắt ra, bên trong chiếc bình thủy tinh màu tím trên bàn xuất hiện một bông hồng màu xanh. Vào khoảnh khắc tôi nhìn thấy, bông hồng đã biến mất, chỉ còn lại chiếc bình rỗng. Nhưng từng chi tiết của bông hoa đó đã in sâu vào tâm trí tôi, bông hồng tràn đầy sức sống, lộ ra linh khí trong sáng như băng tuyết.

Tôi nhắm mắt lại lần nữa rồi mở ra, bông hồng không xuất hiện nữa. Nhưng tôi biết là nó có ở đó, cắm trong chiếc bình thủy tinh màu tím.

“Anh đang gọi điện cho ai thế?” Người vợ còn ngái ngủ hỏi tôi khi bước ra khỏi giường.

“Không có gì, em ngủ tiếp đi,” tôi đáp, đoạn đứng dậy cẩn thận cầm lấy bình hoa, đổ nước vào một nửa rồi lại cẩn thận đặt trở lại bàn làm việc, sau đó ngồi trước nó cho tới khi trời sáng.

Thấy nước trong bình hoa, tan làm, vợ tôi liền mua về một bó hoa tươi. Lúc cô ấy định cắm vào thì bị tôi ngăn lại.

“Đừng em, bình có hoa rồi.”

Vợ nhìn tôi bằng ánh mắt đầy lạ lùng.

“Một đóa hồng xanh.”

“Ồ, thứ quý giá đấy,” vợ tôi cười đáp, nghĩ rằng tôi chỉ đùa nên với lấy cái bình để cắm hoa vào. Tôi giật lấy cái bình, nhẹ

nhàng đặt nó lên bàn, sau đó giật hoa từ tay vợ rồi ném vào sọt rác: “Anh đã nói là có hoa mà. Em sao thế?”

Vợ ngây người ra nhìn tôi, nói: “Em biết, trong lòng anh có một thế giới khác của riêng mình. Em cũng biết là nhiều năm như vậy rồi… Anh vẫn giữ nó lại, nhưng anh đừng để nó chen vào cuộc sống của chúng ta!”

“Chiếc bình đó có hoa thật mà. Một bông hồng màu xanh,” tôi hạ giọng lẩm bẩm.

Vợ tôi ôm mặt chạy đi.

Và cứ như vậy, đóa hồng vô hình trong chiếc bình đã tạo ra rạn nứt giữa tôi và Đới Lâm.

“Anh phải nói cho em biết bông hồng ấy là do anh tưởng tượng ai cắm vào. Nếu không, em không chịu được đâu!” Đới Lâm nhiều lần nói với tôi như vậy.

“Không phải do anh tưởng tượng, trong bình có một bông hồng màu xanh thật mà,” lần nào tôi cũng trả lời như vậy.

Cuối cùng, khi vết rạn nứt giữa chúng tôi sắp không thể hàn gắn được nữa, chính đứa con đã cứu lấy cuộc hôn nhân của chúng tôi. Buổi sáng một ngày nọ, sau khi thức dậy, cậu con trai của tôi đã ngáp dài và nói: “Mẹ ơi, bình hoa trên bàn làm việc có một bông hồng màu xanh. Trông đẹp lắm! Nhưng khi mẹ vừa nhìn thì nó lại biến mất.”

Đới Lâm sợ hãi nhìn tôi, lúc cuộc tranh cãi đầu tiên của chúng tôi về bông hồng xanh đó xảy ra, chúng tôi chưa có con. Con trai cũng chưa xuất hiện trong các cuộc tranh cãi sau đó, vì vậy thằng bé không thể biết trước về bông hồng xanh.

Hai ngày sau, cô ấy ngủ gục trên bàn làm việc của tôi. Sau khi

tỉnh lại, cô ấy liền gọi tôi dậy, ánh mắt đầy vẻ hoảng hốt: “Lúc em vừa tỉnh dậy thì ngửi thấy một mùi hương… của hoa hồng, tỏa ra từ chiếc bình đó! Nhưng khi em ngửi kỹ hơn thì hương thơm ấy biến mất. Em nói thật, không nhầm đâu. Là mùi hương của hoa hồng, em không có lừa anh!”

“Anh biết là em không lừa anh, ở đó có một bông hồng thật mà. Một bông hồng màu xanh,” tôi nói. Sau này, vợ tôi không nhắc tới chuyện này nữa và vẫn để bình hoa lại đó. Thi thoảng, cô ấy còn lau nó cẩn thận. Lúc lau, cô ấy còn giữ nó thẳng đứng, sợ bông hồng trong đó rơi xuống. Thi thoảng, cô ấy còn thêm nước vào bình.

Sau này, tôi không bao giờ thấy bông hồng xanh đó nữa. Nhưng tôi biết nó luôn ở đó. Đôi khi trong đêm khuya thanh vắng, tôi sẽ mang bình hoa tới trước cửa sổ và đứng quay lưng lại. Lúc đó, tôi sẽ ngửi thấy hương thơm phảng phất và biết bông hồng đang ở đó, đôi mắt trong tim tôi nhìn thấy được từng chi tiết. Tôi dùng trái tim mình để nâng niu từng cánh hoa, nhìn thấy chúng lay động trong gió đêm… Đây là bông hồng mà tôi chỉ có thể dùng trái tim mình để nhận thấy.

Tuy nhiên, tôi vẫn hy vọng có thể nhìn thấy bông hồng xanh một lần nữa trong kiếp này. Như lời Đinh Nghi nói, theo quan điểm của Cơ học lượng tử, quá trình chết của một người là do sự thay đổi của một người quan sát mạnh mẽ sang một người quan sát yếu, sau đó biến thành quá trình không có người quan sát. Lúc tôi trở thành người quan sát yếu, tốc độ sụp đổ về trạng thái hủy diệt của đám mây xác suất của bông hồng sẽ bị chậm lại nên tôi vẫn hy vọng mình có thể thấy được đóa hoa ấy.

Khi tôi bước qua bên kia con sông của cuộc đời, lúc mở mắt lần cuối, tất cả tri thức và ký ức của tôi đều tan biến vào vực thẳm quá khứ và trở về với những cảm giác và giấc mộng của tuổi thơ trong sáng. Đó chính là lúc đóa hồng lượng tử mỉm cười với tôi.

HẬU KÝ

Đó là một đêm giông bão, khi ánh điện xanh lóe lên, những hạt mưa trông rõ mồn một ngoài cửa sổ. Giông tố bắt đầu từ sẩm tối, sau đó sấm chớp ngày càng dữ dội. Sau một tia chớp chói mắt, nó xuất hiện dưới tán cổ thụ, kêu u u và trôi trong không trung, ánh sáng đỏ cam hắt lên những hạt mưa xung quanh. Trong trạng thái lơ lửng, nó phát ra âm thanh như tiếng huyên thổi. Khoảng hơn chục giây sau, nó biến mất…

Đây không phải là một cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng. Đó là những gì tôi đã tận mục sở thị trong một cơn giông mùa hè năm 1981 ở Hàm Đan, Cam Túc. Địa điểm cụ thể là cuối đường phía Nam Trung Hoa, khi ấy, nơi này vẫn hẻo lánh, đi đâu cũng thấy đồng ruộng.

Cùng năm đó, hai cuốn *A space odyssey*Rendezvous with rama2 của Arthur Charles Clarke được xuất bản ở Trung Quốc. Đây là những kiệt tác khoa học viễn tưởng, ngoài các tác phẩm của Verne và Wells đã được dịch tương đối sớm trước đó.

Trong cả hai sự kiện trên, tôi đều là người rất may mắn. Bởi chỉ có khoảng 1% số người khẳng định mình đã từng nhìn thấy sét hòn (thống kê này được lấy từ một bài báo trên tạp chí Khí tượng trong nước. Tôi nghi ngờ tỷ lệ này quá cao). Trong khi đó, số

người Trung Quốc đã đọc cả hai tác phẩm trên có khi chưa tới một vạn người.

Hai cuốn sách này đã xác lập những ý niệm về khoa học viễn tưởng trong đầu tôi, thậm chí đến bây giờ vẫn chưa thay đổi. Trước khi nhìn thấy chúng, khi đọc tiểu thuyết của Verne, tôi đã có cảm giác rằng mục đích chính của khoa học viễn tưởng trong dự báo nào đó có thể thành một vũ khí lớn trong tương lai hiện thực. Nhưng Clark đã thay đổi suy nghĩ này của tôi, ông nói rằng sức hấp dẫn thực sự của khoa học viễn tưởng là tạo ra một thứ trong tưởng tượng (độc thạch trong *A space odyssey* và con tàu vũ trụ trong thế giới của *Rendezvous with rama*). Những tạo vật tưởng tượng này đều không tồn tại trong quá khứ và hiện tại, cũng không có nhiều khả năng tồn tại trong tương lai. Ở một góc độ khác, khi một nhà viết tiểu thuyết khoa học viễn tưởng tưởng tượng ra chúng, chúng đã tồn tại rồi, không cần chứng minh hay cam kết nữa. Ngược lại, nếu những tạo vật tưởng tượng này vừa hay trở thành hiện thực thì sức hấp dẫn của chúng sẽ giảm đi ngay lập tức. Đối với Clark, những sáng tạo hấp dẫn nhất của ông chính là độc thạch và tàu vũ trụ Rama, trong khi thang máy vũ trụ* có khả năng trở thành hiện thực lại không để lại ấn tượng sâu sắc như thế. Thậm chí, sức hấp dẫn của vệ tinh liên lạc đã trở thành hiện thực còn kém thu hút hơn nữa. Giống như văn học chính thống đã để lại những khắc họa nhân vật với tính cách riêng biệt, tiểu thuyết khoa học viễn tưởng phương Tây cũng để lại rất nhiều thế giới tưởng tượng: Ngoài tàu vũ trụ Rama của Clark, còn có đế chế thiên hà rộng lớn và thế giới người máy chuẩn xác được tạo thành từ ba định luật của Asimov, Đế quốc xứ cát của Herbert, rừng nhiệt đới nhà kính của Aldis, thế giới được tạo ra từ các quy

luật vật lý của Clement, cho tới tháp Babylon mà tới giờ giới khoa học tự nhiên và lịch sử vẫn chưa giải thích nổi… Nhưng thế giới tưởng tượng này được xây dựng chính xác và sống động tới mức người đọc phải tự hỏi chúng có tồn tại ở một thời gian và không gian khác không.

Nhìn lại thế giới khoa học viễn tưởng của Trung Quốc, khuyết điểm lớn nhất chính là không có thế giới tưởng tượng như vậy. Khao khát của tác giả tiểu thuyết khoa học viễn tưởng của Trung Quốc không có nhiều mạnh mẽ khi sáng tạo thế giới riêng. Họ thỏa mãn bằng những câu chuyện họ viết ra trong thế giới được người khác tạo ra. Những thế giới ấy đều đã quen thuộc trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, những thứ còn lại chỉ có câu chuyện mà thôi.

Sáng tạo một thế giới tưởng tượng sống động đến từng chi tiết rất khó, đòi hỏi tư duy sâu sắc, cần có trí tưởng tượng mạnh mẽ và linh hoạt ở cả tầm vĩ mô và vi mô, cần có bản lĩnh của một người sáng tạo thế giới từ trong hư vô. Tiếc thay, hai vế sau chính là những gì mà văn hóa của chúng ta đang thiếu.

Nếu không thể sáng tạo một thế giới hoàn chỉnh thì tại sao không lùi bước để tìm ra những thứ dễ hơn, chẳng hạn như sáng tạo một thứ đã có sẵn trong đó? Đây chính là mục đích của tôi khi viết cuốn sách này.

Cho tới nay, sét hòn vẫn là một bí ẩn đối với khoa học nhưng nó đã có thể được tạo ra trong phòng thí nghiệm (dù bình quân 7000 lần thí nghiệm mới tạo ra được 1 quả). Ngày vén màn bí mật của nó có thể sắp tới, khi ấy, tôi chắc chắn là: Bạn sẽ phát hiện sét hòn hoàn toàn không phải thứ trong tiểu thuyết miêu tả. Làm rõ được sét hòn không phải câu chuyện của khoa học viễn tưởng,

cũng không phải là thứ mà khoa học viễn tưởng có thể làm được. Những gì chúng ta làm được chỉ là mô tả lại tưởng tượng của mình, sáng tạo ra một hình ảnh khoa học viễn tưởng, không giống với văn học truyền thống. Hình ảnh này không phải là con người.

Sau khi tận mắt chứng kiến sét hòn, gần hai mươi năm trôi qua, tôi tưởng tượng rất nhiều, nó không phải thứ tôi cảm thấy chân thực nhất mà là thứ lãng mạn, thú vị nhất. Nó chỉ là tạo vật của tưởng tượng: Một không gian uốn cong tràn đầy năng lượng và một electron có kích thước bằng quả bóng đá. Thế giới trong tiểu thuyết là thế giới hiện thực màu xám, là bầu trời và đám mây màu xám quen thuộc với chúng ta, là núi non và biển cả màu xám, là người và cuộc sống màu xám. Nhưng trong thế giới hiện thực màu xám này, có một thứ nhỏ bé siêu thực trôi nổi không được ai chú ý tới, giống như một hạt bụi tràn ra từ cõi mộng, ngụ ý về sự bao la và bí ẩn của vũ trụ, ẩn ý tới việc vũ trụ này còn có thể tồn tại thế giới khác không giống với hiện thực mà chúng ta đang sống…

Giả thuyết Goldbach do nhà toán học người Đức Christian Goldbach nêu ra vào năm 1742 trong một lá thư gửi tới Leonhard Euler, là một trong những bài toán lâu đời và nổi tiếng chưa giải được trong lý thuyết số nói riêng và Toán học nói chung. ↩

Định lý cuối cùng của Fermat là một trong những định lý nổi tiếng trong lịch sử Toán học, đã làm khó không biết bao nhiêu bộ óc vĩ đại lừng danh trong gần bốn thế kỷ. Cuối cùng, định lý được Andrew Wiles chứng minh vào năm 1993 sau gần 8 năm ròng nghiên cứu, phát triển từ chứng minh các giả thiết có liên quan. Tuy nhiên, chứng minh này còn thiếu sót và đến năm 1995, Wiles mới hoàn tất và công bố chứng minh trọn vẹn sau 358 năm nỗ lực chứng minh của các nhà Toán học. ↩

Lão hà tiện là một vở hài kịch của Molière, kể về lão Harpagon giàu có, giấu một tráp tiền ở trong vườn. Với bản tính tham lam, hà tiện, lão nghi ngờ mọi thành viên trong gia đình vì sợ họ trộm mất cái tráp tiến của lão. Sự ngờ vực cùng tính keo kiệt của lão dẫn đến những xung khắc trong gia đình và mối quan hệ của lão và con cái ngày càng trở nên xa cách. ↩

Một hoạ sĩ Hậu ấn tượng người Hà Lan, được đánh giá là một trong những nhân vật nổi tiếng và có ảnh hưởng nhất trong lịch sử nghệ thuật phương Tây. ↩

Một vùng hoang mạc lớn ở châu Á, trải rộng trên một phần khu vực Bắc – Tây Bắc Trung Quốc và Nam Mông Cổ. ↩

Một nhạc cụ làm bằng đất nung đỏ, có nhiều lỗ. ↩

Một loại chất nổ nổi tiếng dùng trong lĩnh vực quân sự. ↩

Trương Cư Chính (1525-1582), tự Thúc Đại, hiệu Thái Nhạc, được biết đến là một nhà chính trị gia, nhà cải cách hoạt động dưới thời nhà Minh. ↩

Maser là viết tắt của cụm Microwave Amplification by Stimulation Emission of Radiation, có nghĩa là "Khuếch đại sóng vi ba bằng phát xạ kích thích.". ↩

Thủy động lực học, còn được gọi là động từ học chất lỏng, là môn học nghiên cứu các chất lưu dẫn điện chuyển động dưới tác động của điện trường hoặc từ trường. ↩

Từ hóa dư hoặc Từ dư, là từ hóa còn giữ lại trong một khối vật liệu sắt từ sau khi từ trường bên ngoài đã dỡ bỏ. Nó cũng là thước đo của sự từ hóa. Nói một cách đơn giản thì khi một nam châm được từ hóa thì nó có từ dư, tức là có từ trường riêng khi không còn trường ngoài. ↩

Phương trình Maxwell bao gồm bốn phương trình, đề ra bởi James Clerk Maxwell, dùng để mô tả trường điện từ cũng như những tương tác của chúng đối với vật chất. ↩

Suddhi là trạng thái nội tâm vô dục vô cầu, định tâm được truyền dạy trong Phật Giáo. ↩

Đại Miếu nằm ở chân núi phía nam Thái Sơn, thành phố Thái An, tỉnh Sơn Đông, còn được gọi là Đông Nhạc Miếu. Đây là nơi các vị Hoàng đế trong lịch sử tổ chức Phong Thần Đại điển và tế bái thần Thái Sơn. ↩

Cách gọi Nikita Sergeyevich Khrushchyov của người Trung Quốc theo pinyin. Khrushchyov là nhà lãnh đạo của Liên bang Xô viết trong cuộc Chiến tranh Lạnh, đồng thời là Bí thư thứ nhất Đảng Cộng sản Liên Xô từ năm 1953 đến 1964, Chủ tịch Hội đồng Bộ

trưởng Liên Xô từ năm 1958 tới 1964. ↩

Cơn giông khô là một cơn giông tạo ra sấm sét (sét khô), nhưng hầu hết hoặc toàn bộ lượng mưa của nó bay hơi trước khi chạm đất. ↩

Rotor, phần chuyển động, phần động, phần quay của máy như trong động cơ điện hay máy phát điện, là phần ngược lại của stator. ↩

TV (ti-vi) CRT về bản chất là một hệ thống đèn điện tử chân không. Trong đó, nó sử dụng một (ti-vi đen trắng) hoặc ba (ti-vi màu) súng điện tử (bắn tia âm cực) và một màn phosphor. Đây được xem là công nghệ màn hình ti-vi lâu đời nhất. ↩

Lồng Faraday là một dạng buồng cách ly điện tử, phòng chắn từ. ↩

Sol khí hay son khí, sôn khí, aerosol - là hệ keo của các hạt chất rắn hoặc các giọt chất lỏng, trong không khí hoặc chất khí khác. Aerosol có nguồn gốc từ tự nhiên hoặc từ con người. ↩

Trương Gia Khẩu nằm ở phía tây bắc của tỉnh Hà Bắc, phía đông nam giáp Bắc Kinh. ↩

Inuit là tên gọi một nhóm người bản địa sống ở vùng Bắc cực của Canada, Đan Mạch, Nga và Mỹ. ↩

Nikolai Andreyevich Rimsky-Korsakov là một nhà soạn nhạc người Nga, ông là một trong năm thành viên của nhóm các nhà soạn nhạc Nga danh tiếng đương thời *Могучая кучка* (Ngũ đại thụ). Tổ khúc giao hưởng *Sheherazade* (thuật lại những câu chuyện trong *Nghìn lẻ một đêm*) là một trong số sáng tác nổi bật kinh điển của ông. ↩

Screensaver là một chương trình máy tính làm trống màn hình hiển thị hoặc lấp đầy màn hình bằng các hình ảnh hoặc mẫu chuyển

động, khi máy tính không hoạt động trong một thời gian được chỉ định. ↩

HDDT là viết tắt của *High Density Digital Tape (băng từ số hóa mật độ cao)*. ↩

Su-30 là máy bay chiến đấu đa năng được phát triển bởi Công ty hàng không Sukhoi của Nga, được đưa vào hoạt động năm 1996. Nó là loại máy bay chiến đấu đa chức năng tốc độ siêu âm có thể đảm nhiệm cả nhiệm vụ chiếm ưu thế trên không và nhiệm vụ cường kích. ↩

Moonshine là loại rượu có độ cồn cao được sản xuất bất hợp pháp. Cái tên này bắt nguồn từ truyền thống làm rượu vào ban đêm, để tránh bị phát hiện. ↩

Yuri Alekseyevich Gagarin là một phi công và phi hành gia người Liên Xô. Ông được ghi nhận là người đầu tiên trong lịch sử nhân loại thực hiện chuyến bay vào vũ trụ, ngày 12 tháng 4 năm 1961 trên tàu vũ trụ Phương Đông 1. ↩

Quảng trường Đỏ hay Hồng trường là tên gọi của quảng trường nổi tiếng nhất tại thủ đô Moskva. ↩

Lev Davidovich Trotsky là nhà lý luận cách mạng Bolshevik và Marxist. Ông là một trong những lãnh đạo của cuộc Cách mạng Tháng Mười Nga năm 1917, chỉ sau Lenin. ↩

Thuyền trưởng Robert Falcon Scott (6/6/1868 - 29/3/1912) là một sĩ quan Hải quân Hoàng gia Anh và nhà thám hiểm, người đã chỉ huy hai cuộc thám hiểm đến vùng Nam Cực. Trong lần thám hiểm thứ hai, Scott đã dẫn đầu một nhóm năm người đến Nam Cực vào ngày 17 tháng 1 năm 1912, nhưng phát hiện trước họ đã có một đoàn thám hiểm người Na Uy do Roald Amundsen đến rồi. Trên

hành trình trở về, Scott và bốn người đi cùng ông đã thiệt mạng do kiệt sức và đói rét. ↩

War and peace là tiểu thuyết kinh điển của Lev Nikolayevich Tolstoy. ↩

Cuộc khủng hoảng tên lửa Cuba là cuộc đối đầu giữa Liên Xô – Cuba và Mỹ vào tháng 10 năm 1962 trong thời kỳ Chiến tranh lạnh. Mọi việc bắt đầu khi Mỹ triển khai 15 tên lửa tầm trung PGM-19 Jupiter tại Thổ Nhĩ Kỳ. Đây là những tên lửa có khả năng mang đầu đạn nguyên tử, dễ dàng tấn công Moskva và hầu hết các trung tâm công nghiệp và hành chính của Liên Xô. Trước tình thế này, Liên Xô – Cuba đã hình thành liên minh, bí mật xây dựng các căn cứ triển khai tên lửa đạn đạo hạt nhân có khả năng đánh trúng đa số các mục tiêu trên lục địa Hoa Kỳ tại Cuba. Cuộc khủng hoảng này được xem là thời khắc mà Chiến tranh lạnh gần nhất để tiến tới cuộc xung đột vũ khí hạt nhân. ↩

Trofim Denisovich Lysenko là một nhà sinh học và nông học Liên Xô gốc Ukraine. Lysenko phản đối thuyết di truyền Mendel để ủng hộ thuyết lai hóa của nhà trồng trọt người Nga Ivan Vladimirovich Michurin, và chuyển chúng thành giả khoa học tạo dựng khái niệm thuyết Lysenko. ↩

Chương trình phòng thủ “Chiến tranh giữa các vì sao” là hệ thống phòng thủ tên lửa với nhiệm vụ bảo vệ nước Mỹ khỏi cuộc tấn công của vũ khí chiến lược mang đầu đạn hạt. Chương trình phòng thủ này đã được tổng thống Ronald Reagan tuyên bố vào ngày 23 tháng 3 năm 1983, và ông cũng kêu gọi các nhà khoa học phát triển một hệ thống mà có thể khiến vũ khí hạt nhân trở nên lỗi thời. ↩

Xà Khẩu: thuộc Thâm Quyến, tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc. ↩

Thang độ Fujita hay Thang độ Fujita-Pearson (ký hiệu là F) dùng để đo sức gió và khu vực ảnh hưởng của lốc xoáy được lập bởi nhà khí tượng học Fujita Tetsuya của Đại học Chicago năm 1971 và được cải tiến năm 1973 bởi Allen Pearson, giám đốc của Trung tâm Dự báo Bão lớn Quốc gia (nay là Trung tâm Dự báo Bão). Các cấp độ bao gồm từ F0 đến F5, F2 là cấp độ có thể phá nát các toa xe picnic, giật tàu lửa khỏi đường ray. ↩

Nitroglycerin (NG) là một chất lỏng đặc, không màu, như dầu, gây nổ. Năm 1847, nitroglycerin đã được sử dụng từ khi còn là một hoạt chất trong sản xuất thuốc nổ, chủ yếu là thuốc nổ và do đó nó được sử dụng trong các ngành công nghiệp xây dựng, phá hủy và khai thác mỏ. ↩

Xe Hongqi được mệnh danh là “Rolls-Royce” của Trung Quốc, là một thương hiệu xe sang quốc dân của đất nước này. ↩

Quân hàm có ba ngôi sao là cấp bậc Đại tướng. ↩

PLA Military Institute of Engineering, nằm ở Cáp Nhĩ Tân, thường được gọi là Học viện Công trình Quân sự Cáp Nhĩ Tân. ↩

Định luật Ohm là một định luật Vật lý về sự phụ thuộc vào cường độ dòng điện của hiệu điện thế và điện trở. ↩

Trong lập trình máy tính, hợp ngữ thường được viết tắt là asm, là bất kỳ ngôn ngữ lập trình cấp thấp nào có sự tương ứng rất mạnh giữa các tập lệnh trong ngôn ngữ và tập lệnh mã máy của kiến trúc. Hợp ngữ từng được dùng rộng rãi trong tất cả các khía cạnh lập trình, nhưng ngày nay có xu hướng chỉ được dùng trong một số lĩnh vực hẹp, chủ yếu để giao tiếp trực tiếp với phần cứng hoặc xử lý các vấn đề liên quan đến tốc độ cao, điển hình như các trình

điều khiển thiết bị, các hệ thống nhúng cấp thấp và các ứng dụng thời gian thực. ↩

Nhà khách Quốc gia Điếu Ngư Đài là công trình vườn hoa cổ của hoàng gia, nay là khu phức hợp khách sạn và nhà nghỉ mang giá trị lịch sử ở Bắc Kinh, Trung Quốc. “Điếu ngư đài” có nghĩa là “đài câu cá” sở dĩ có cái tên này là bởi nơi đây từng là địa điểm câu cá ưa thích của hoàng đế Kim Chương Tông. ↩

Lưới chống sét dạng lồng: hay còn gọi là lưới Faraday. Giải pháp này tạo ra một hệ thống bảo vệ được hình thành từ một mạng lưới kim loại dày bao quanh khu vực cần bảo vệ. ↩

Máy bay có cánh cố định là một loại máy bay có khả năng bay bằng cách sử dụng cánh tạo ra lực nâng được tạo ra bởi sự chuyển dịch về phía trước nhờ động cơ đẩy và hình dạng của cánh máy bay. ↩

Tên lửa Stinger có tên đầy đủ là FIM-92 Stinger - hệ thống tên lửa vác vai sử dụng đạn tên lửa đất đối không dẫn đường hồng ngoại do Tập đoàn General Dynamics (Mỹ) thiết kế năm 1967, được Raytheon Missile Systems sản xuất từ năm 1978 tới nay. ↩

Hover là trạng thái bay của máy bay được duy trì ở một độ cao nhất định và không thay đổi tốc độ trong một thời gian. ↩

Momen xoắn là lực xoắn có thể gây ra các chuyển động quay cho một động cơ, hoặc một lực có thể khiến một vật thể xoay quanh một trục. ↩

Bóng thám không, còn được gọi là Bóng bay dự báo thời tiết, là một loại bóng bay được dùng để mang theo các dụng cụ đo thời tiết như đo áp suất khí quyển, nhiệt độ, độ ẩm và tốc độ gió. ↩

Bệnh viện Đa khoa Quân đội Giải phóng Nhân dân Trung ương

Trung Quốc, là bệnh viện quân đội trực thuộc Lực lượng Hỗ trợ Hậu cần của Quân ủy Trung ương và cũng là bệnh viện đa khoa lớn nhất dưới sự bảo trợ của Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. ↩

Huân chương Bát Nhất là một phần thưởng quân sự của Trung Quốc được trao cho các anh hùng Giải phóng Trung Quốc trong Nội chiến Trung Quốc lần thứ nhất, và được chia làm ba hạng: Huy chương hạng Nhất, Huy chương hạng Nhì và Huy chương hạng Ba. ↩

Cửa sổ mắt bò là cửa sổ hình tròn thường được sử dụng trên thân tàu để tiếp nhận ánh sáng và không khí. ↩

Bộ phim phát hành năm 1965, tên tiếng Anh là “Thunderball”. ↩

Trong tiếng Trung, tên gọi trước kia của “lôi cầu” là “cầu trạng thiểm điện” (sét hình cầu). ↩

Sonar là một kỹ thuật sử dụng sự lan truyền âm thanh để tìm đường di chuyển, liên lạc hoặc phát hiện các đối tượng khác ở trên mặt, trong lòng nước hoặc dưới đáy nước, như các loài cá, tàu bè, vật thể trôi nổi hoặc chìm trong bùn cát đáy, v.v. ↩

Quark là một loại hạt cơ bản sơ cấp và là một thành phần cơ bản của vật chất. Các quark kết hợp với nhau tạo nên các hạt tổ hợp còn gọi là các hadron, với những hạt ổn định nhất là proton và neutron – những hạt thành phần của hạt nhân nguyên tử. ↩

Có tên tiếng Anh là Large Hadron Collider. Đây là máy gia tốc hạt hiện đại lớn nhất và cung cấp gia tốc mạnh nhất trên thế giới, được thiết kế để tạo va chạm trực diện giữa các tia proton với động năng cực lớn. Mục đích chính của nó là phá vỡ những giới hạn và mặc định của mô hình chuẩn - những lý thuyết cơ bản hiện

thời của vật lý hạt. ↩

Trụ sở của Trung tâm Năng lượng Nguyên tử châu Âu. ↩

Xe tăng Leclerc được chế tạo bởi GIAT Industries, hiện nay là Nexter, Pháp. AMX-56 được đặt tên theo tướng quân Philippe Leclerc de Hauteclocque, ông từng chỉ huy và dẫn đầu Sư đoàn tăng thiết giáp số 2 của Lực lượng giải phóng Pháp tiến về Paris trong những trận đánh cuối cùng giải phóng Pháp bị Phát xít Đức chiếm đóng trong Chiến tranh thế giới thứ hai. ↩

Tập đoàn quân là thuật ngữ chỉ một đại đơn vị cấp chiến dịch - chiến lược trong tổ chức quân đội chính quy tại một số nước có quân đội rất lớn như Liên Xô, Đức Quốc xã, Anh, Mỹ…, hợp thành từ các quân đoàn hoặc các nhóm sư đoàn hỗn hợp, được sử dụng chủ yếu trong hai cuộc thế chiến. ↩

Phản vật chất là khái niệm trong Vật lý, đây là khái niệm chung chỉ các phản hạt cơ bản như phản electron, phản neutron,… Theo lý thuyết, nếu phản vật chất gặp vật chất thông thường thì cả hai sẽ triệt tiêu nhau. ↩

Khái niệm “vũ trụ song song” được thai nghén bởi nhà Vật lý học người Mỹ Hugh Everett. Ông đã sử dụng lý thuyết đa vũ trụ (Many-worlds theory) của mình để giải thích sự hiện hữu của nhân loại, dựa trên nguyên lý chồng chập (Superposition) của các hạt (electron, neutron, photon, quark…) trong vật lý lượng tử, khi mà cùng một lúc các hạt này có thể tồn tại ở nhiều trạng thái và vị trí khác nhau trong không gian. Hugh đã đưa ra lý thuyết này vào năm 1954. ↩

Tokamak là một thiết bị sử dụng từ trường cực mạnh để giữ plasma nóng trong một vật hình xuyến. Tính đến năm 2016, đây

vẫn là thiết bị mang tính thực tế nhất trong tham vọng chế tạo một lò phản ứng nhiệt hạch. ↩

Mật độ phổ công suất PSD (Power Spectral Density) là hàm nêu lên mối liên quan giữa công suất chuẩn hóa của tín hiệu và mô tả tín hiệu trong miền tần số. ↩

Ion hóa là quá trình chuyển đổi, cả hóa học và vật lý, qua đó các ion được tạo ra. ↩

Niels Henrik David (1885-1962) là nhà Vật lý học người Đan Mạch với những đóng góp nền tảng về lý thuyết cấu trúc nguyên tử và cơ học lượng tử sơ khai, nhờ đó mà ông nhận giải Nobel Vật lý năm 1922. Bohr còn là nhà triết học và tích cực thúc đẩy các hoạt động nghiên cứu khoa học. ↩

Louis-Victor-Pierre-Raymond (1892-1987) là một nhà Vật lý người Pháp có những đóng góp đột phá trong lĩnh vực cơ học lượng tử. Trong luận án tiến sĩ năm 1924 của mình, ông đưa ra nhận định về bản chất sóng của electron và cho rằng mọi vật chất đều có tính chất sóng. ↩

Werner Karl Heisenberg (1901-1976) là một nhà Vật lý nổi danh của thế kỷ XX. Ông là một trong những người sáng lập ra thuyết cơ học lượng tử và đoạt giải Nobel Vật lý năm 1932. ↩

Paul Adrien Maurice Dirac (1902-1984) là một nhà Vật lý lý thuyết người Anh. Ông từng giữ chức Giáo sư Lucas về Toán học tại Đại học Cambridge. Một trong những khám phá quan trọng của ông là phương trình Dirac. Phương trình này miêu tả dáng điệu của các fermion, từ đó dẫn đến tiên đoán về sự tồn tại của phản vật chất. Ông cùng Erwin Schrödinger đã được nhận giải Nobel Vật lý năm 1933. ↩

Chòm sao Tiên Nữ là chòm sao được đặt tên theo tên của công chúa Andromeda, một nhân vật trong thần thoại Hy Lạp. Chòm sao này nằm ở bầu trời phía bắc gần chòm sao Phi Mã, mang hình chữ "A" dài và mờ. Thiên hà Tiên Nữ nổi tiếng nằm trong chòm sao này. Đây là thiên thể xa nhất có thể nhìn thấy bằng mắt thường. ↩

Tên lửa đất đối không (SAM) là một loại đạn tự hành được thiết kế có thể phóng lên từ mặt đất để tiêu diệt các loại máy bay, hay bất cứ vật thể bay nào. Nó là một kiểu của hệ thống chống phi cơ. ↩

Tổ chức Nghiên cứu Hạt nhân châu Âu (European Organization for Nuclear Research, gọi tắt là CERN) là tổ chức lãnh đạo thế giới trong việc nghiên cứu các vấn đề cơ bản của vũ trụ. Tổ chức được thành lập vào năm 1954 và có trụ sở tại Thụy Sĩ, công nghệ tại Cer cho phép các nhà khoa học và nhà nghiên cứu ở đó nghiên cứu những thứ tạo nên vũ trụ. ↩

Neutrino là một fermion chỉ tương tác với các hạt sơ cấp khác thông qua tương tác hạt nhân yếu và tương tác hấp dẫn. Khối lượng của neutrino nhỏ hơn rất nhiều so với khối lượng của các hạt cơ bản khác từng được biết đến. Neutrino không mang điện tích và khối lượng gần như bằng không. ↩

Urani được làm giàu là một loại urani mà theo đó tỉ lệ hợp phần urani 235 được tăng lên qua quá trình tách đồng vị. Urani được làm giàu là một thành phần quan trọng trong phát điện hạt nhân dân dụng và trong các vũ khí hạt nhân. ↩

Serenade (hay Serenata) là một thể loại âm nhạc nhẹ nhàng, thường do nhạc cụ tấu lên vào buổi chiều như một cách vinh danh gửi lời ưu ái đến một người. Vì nhạc khúc này chủ ý là tấu vào

buổi chiều, tối nên tiếng Việt dịch là dạ khúc hay mộ khúc. ↩

Sóng hạ âm là sóng âm có tần số thấp hơn 16Hz, ngưỡng nghe thấy bình thường của người. ↩

Con mèo của Schrödinger là một thí nghiệm tưởng tượng, đôi khi được gọi là nghịch lý do nhà Vật lý học người Ireland gốc Áo Erwin Schrödinger nghĩ ra vào năm 1935 khi tranh luận với Albert Einstein về cách hiểu Copenhagen trong cơ học lượng tử. Thí nghiệm đưa ra giả thuyết về một con mèo có thể vừa sống vừa chết, theo cách hiểu của Vật lý là trạng thái chồng chất lượng tử. Hiện tượng này xảy ra khi đối tượng thí nghiệm được liên kết với sự kiện hạt hạ nguyên tử ngẫu nhiên có thể xảy ra hoặc không. Thí nghiệm như sau: Đem một con mèo nhốt vào trong hộp, cùng với các thiết bị sau (mà con mèo không thể tác động vào): một ống đếm Geiger và một mẩu vật chất phóng xạ nhỏ đến mức trong vòng một tiếng đồng hồ chỉ có 50% xác suất nó phát ra một tia phóng xạ. Nếu có tia phóng xạ phát ra, ống đếm Geiger sẽ nhận tín hiệu và thả rơi một cây búa đập vỡ lọ thuốc độc hydrocyanid acid nằm trong hộp và con mèo sẽ chết. Nếu trong vòng một tiếng vẫn không có tia phóng xạ nào phát ra, con mèo vẫn sẽ sống. Hàm sóng của hệ thống sẽ là sự chồng chập của cả trạng thái con mèo sống và con mèo chết và cả hai trạng thái chồng chập có biên độ như nhau. Trong những trường hợp như thế này, sự vô định của thế giới vi mô đã chuyển sang thế giới vĩ mô, và có thể được giải quyết bằng quan sát trực tiếp. Nó giúp chúng ta tránh phải chấp nhận một cách ngây thơ một “mô hình bị làm nhòe” khi mô tả thực tại. Bản thân các tình huống như thế này không có gì thiếu rõ ràng. Có sự khác biệt giữa một bức ảnh chụp nhòe của vật thể nào đó và một bức chụp rõ nét của đám mây hay sương mù. ↩

Hãng rượu Hồng Tinh được thành lập vào năm 1949, là một trong những dự án được chỉ định xây dựng như một món quà chào mừng Trung Quốc mới, phục vụ người dân Trung Quốc có mức thu nhập thấp có thể uống rượu xái nguyên chất, vì thế được nhà nước Trung Hoa quy định giá rượu không được quá cao. Vị ngọt, êm dịu, giá thành rẻ nên đây là thương hiệu được người tiêu dùng ưa chuộng, được mệnh danh là "Rượu ngon dành cho đại chúng". ↩

Thuyết hỗn loạn (Chaos theory) nghiên cứu hành vi của các hệ thống động lực (dynamical system) nhạy cảm với điều kiện ban đầu, chúng là những hệ thống phi tuyến tính (non-linear) hoặc có số chiều không gian không giới hạn. Những hệ thống này được đặc trưng bởi tính chất "hỗn loạn" và sự nhạy cảm của các hệ thống đó thường được nhắc đến như là hiệu ứng cánh bướm (butterfly effect) - một hiện tượng được tìm ra bởi Edward Lorenz. Với đặc tính này, những biến đổi quan sát được của các hệ thống vật lý có biểu hiện hỗn loạn trông có vẻ ngẫu nhiên, dù mô hình mô tả của hệ thống là "xác định" theo nghĩa là được định nghĩa chính xác và không chứa những tham số ngẫu nhiên. Những biến đổi này có thể được dự đoán trước bằng những phương trình tất định đơn giản (simple deterministic equation). ↩

Bom Napalm là tên gọi của các loại chất lỏng dễ bắt cháy được sử dụng trong chiến tranh, thường là xăng được làm đông đặc. Thực ra, napalm là chất làm đặc trong các loại chất lỏng này, loại chất mà khi trộn với xăng sẽ thu được một dạng keo cháy. ↩

Quỹ đạo Trái đất tầm thấp (Low Earth orbit - LEO) là quỹ đạo gần Trái đất. Quỹ đạo này có đặc trưng chu kỳ quỹ đạo nhỏ hơn 128 phút (vệ tinh hoàn thành ít nhất 11,25 vòng quay quanh Trái đất

mỗi ngày). Phần lớn các vệ tinh nhân tạo ngoài không gian thuộc quỹ đạo LEO, với độ cao quỹ đạo không bao giờ vượt quá một phần ba bán kính Trái đất. ↩

Mắt người chúng ta chỉ nhìn thấy được dải ánh sáng có bước sóng trong khoảng 400 đến 750nm. Nằm ngoài dải sáng này là tia hồng ngoại và tia cực tím, mắt thường không thể nhìn thấy được. Trong đó, ánh sáng hồng ngoại có bước sóng từ 750 đến 1000nm (lớn hơn bước sóng mắt người nhìn thấy). Sử dụng thiết bị đọc được loại ánh sáng này, bạn sẽ chụp được những bức ảnh hồng ngoại đặc biệt. Như vậy, nhiếp ảnh hồng ngoại chính là việc thu nhận bước sóng hồng ngoại nằm ngoài phạm vi mắt người nhìn thấy và tạo ra những hình ảnh có màu sắc khác thường. ↩

Trận Jütland là trận hải chiến lớn nhất trong Chiến tranh Thế giới thứ nhất diễn ra giữa Hạm đội công hải của đế chế Đức và Đại hạm đội của Anh từ ngày 31 tháng 5 đến ngày 1 tháng 6 năm 1916 tại biển Bắc, ngoài khơi Jütland thuộc eo biển Skagerrak giữa Đan Mạch và Na Uy. 1 ↩

Hải chiến Tsushima hay Hải chiến Đối Mã, là một trận chiến trên biển trong Chiến tranh Nga-Nhật giữa hạm đội của hai đế quốc Nga và Nhật trên eo biển Tsushima vào ngày 27-28 tháng 5 năm 1905. Hải chiến kết thúc với quân Nhật toàn thắng và sử gia đương thời cho rằng Hải quân Nhật Bản đã làm nên lịch sử trong trận thủy chiến lớn nhất từ xưa đến nay. ↩

Hệ thống chiến đấu Aegis do Hải quân Mỹ triển khai, được mệnh danh là hệ thống chiến đấu tiên tiến và phức tạp nhất thế giới, là “trái tim” của hệ thống phòng thủ chống tên lửa đạn đạo xuyên lục địa mà Mỹ đang xây dựng. Aegis là sự kết hợp các thiết bị

phức tạp khác nhau nhằm tạo ra hệ thống chiến đấu toàn diện. ↩

Đây là một lớp tàu chiến của Hải quân Mỹ, lần đầu được đặt hàng và sử dụng vào năm 1978. Tàu tuần dương lớp Ticonderoga được trang bị ra-đa mảng pha bị động và ban đầu được thiết kế là một lớp tàu khu trục. Tuy nhiên, nhờ khả năng chiến đấu được tăng lên nhờ Hệ thống chiến đấu Aegis và hệ thống ra-đa AN/SPY-1, cùng với khả năng hoạt động như một soái hạm, nên nó đã được thay đổi phân loại từ DDG (tàu khu trục tên lửa dẫn đường) thành CG (tàu tuần dương mang tên lửa dẫn đường). ↩

Chiến dịch Overlord là tên gọi khác của Trận Normandie, một chiến dịch đổ bộ quân sự lớn của quân Đồng minh vào Miền Bắc nước Pháp trong Chiến tranh Thế giới thứ hai. ↩

Chỉ những binh lính bị bắt có mặc quân phục của bản quốc thì mới được hưởng các quyền lợi của tù nhân chiến tranh theo Công ước Geneva. ↩

Căn cứ chiến lược trên biển là một con tàu khổng lồ trong tưởng tượng, có hình dạng của một bệ nửa chìm nửa nổi, có vũ khi chính là tên lửa tầm xa, có thể thay thế cho tàu sân bay. ↩

Bom chìm (depth charge) là một loại vũ khí dùng để chống tàu ngầm. Loại vũ khí này phá hủy mục tiêu bằng sóng chấn động khi nổ. Hầu hết các loại bom kiểu này sử dụng thuốc nổ và bộ phận kích nổ để có thể phát nổ ở độ sâu đã được cài đặt trước qua một núm xoay trên thân của quả bom. ↩

Kính tiềm vọng là một công cụ để quan sát, xung quanh hoặc thông qua một vật thể, chướng ngại vật hoặc điều kiện ngăn cản sự quan sát trực tiếp từ vị trí hiện tại của người quan sát. Ở dạng đơn giản nhất, nó bao gồm một vỏ ngoài với các gương ở mỗi đầu đặt song

song với nhau ở góc 45°. Hình thức kính tiềm vọng này, với việc bổ sung hai thấu kính đơn giản, phục vụ cho mục đích quan sát trong các chiến hào trong Thế chiến thứ nhất. Quân nhân cũng sử dụng kính tiềm vọng trong một số tháp súng và trong xe bọc thép. ↩

Loại phao dùng để phát hiện tàu ngầm. ↩

Tên đầy đủ là USS John C. Stennis (CVN-74), là chiếc hàng không mẫu hạm thứ 7 trong lớp Nimitz chạy bằng năng lượng nguyên tử của Hải quân Mỹ, đặt tên theo Thượng nghị sĩ John C. Stennis của tiểu bang Mississippi. Tàu được đưa vào hoạt động vào tháng 12 năm 1995. ↩

Một nhà thơ Mỹ, sinh ra ở California, lớn lên ở Massachusetts, được mệnh danh là "nhà thơ điền viên của New England". Tác phẩm của ông chất phác, không bóng bẩy nhưng vô cùng tinh tế, hàm súc. ↩

Điểm kỳ dị không-thời gian (gravitational singularity hay spacetime singularity) là một điểm của không gian mà tại đó, mật độ vật chất cũng như độ cong của không-thời gian là vô cùng. Có nhiều loại kỳ dị: kỳ dị lỗ đen, kỳ dị trần trụi, kỳ dị Vụ nổ lớn… Ở điểm kỳ dị này, các định luật khoa học và khả năng tiên đoán tương lai đều không dùng được nữa. ↩

Phản ứng tổng hợp hạt nhân. ↩

Bộ đếm Geiger là phát minh của hai nhà Vật lý người Đức Hans Geiger và Walther Müller. Đây là một thiết bị rất hữu ích, bởi nó giúp các nhà khoa học phát hiện ra tia gamma, hạt alpha, hạt beta và các dạng khác của bức xạ ion hóa. Bộ đếm này được dùng để phát hiện ra các nguyên tố phóng xạ như urani, thori. Nó cũng

được dùng trong các công việc có liên quan đến đồng vị phóng xạ. ↩

Còn gọi là bom H, vũ khí nhiệt hạch, vì nó sử dụng phản ứng nhiệt hạch hydro. Đây là một loại vũ khí hạt nhân sử dụng năng lượng từ phản ứng phân hạch hạt nhân chính để nén và kích động một phản ứng tổng hợp hạt nhân thứ cấp. Kết quả là loại bom này tăng đáng kể sức nổ, đạt mức gấp hàng chục, thậm chí hàng trăm lần khi so sánh với các loại vũ khí phân hạch một tầng (bom nguyên tử thông thường). ↩

Chồng chập lượng tử có thể được phát biểu là "nếu một hệ lượng tử có thể được phát hiện ở một trong hai trạng thái, A và B với các tính chất khác nhau, nó cũng có thể được phát hiện ở trạng thái tổ hợp của chúng, aA + bB, ở đó a và b là các số bất kỳ. ↩

Đây là một trang web có thật. Các niên giám này có từ năm 1898, cung cấp dịch vụ tham khảo cho quân đội, chính phủ và các ngành công nghiệp hỗ trợ trên thế giới. ↩

DuPont de Nemours, Inc., thường được gọi là DuPont, là một công ty Mỹ được thành lập bởi sự sáp nhập của Dow Chemical và DuPont vào ngày 31 tháng 8 năm 2017, và tiếp theo sau đó là tách ra của các công ty Dow Inc, và Corteva. Trước khi tách ra, đây là công ty hóa chất lớn nhất thế giới về doanh số. Trong vòng 18 tháng kể từ khi sáp nhập, công ty đã được chia thành ba công ty đại chúng với trọng tâm là: nông nghiệp, khoa học vật liệu và các sản phẩm đặc biệt. ↩

Đây là thông tin thực, được kể lại theo những di tích và lời kể người chứng kiến (Theo Bảo tàng Lịch sử Quân sự Việt Nam). ↩

Huân chương Cờ đỏ là huân chương đầu tiên của Hồng quân.

Huân chương được đặt ra vào ngày 16 tháng 9 năm 1918, trong Nội chiến Nga bởi Ủy ban Trung ương toàn Nga. Nó là huân chương cao nhất trước khi Huân chương Lenin được thiết lập năm 1930. Huân chương Cờ đỏ là một giải thưởng cho sự cống hiến và lòng can đảm trong bảo vệ Tổ quốc xã hội chủ nghĩa. ↩

2001: A Space Odyssey là một cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng của nhà văn Anh Arthur C. Clarke xuất bản năm 1968. Tác phẩm được phát triển đồng thời với phiên bản điện ảnh của Stanley Kubrick và được xuất bản sau khi bộ phim được phát hành. Clarke và Kubrick đã cùng nhau thực hiện cuốn sách, nhưng cuối cùng chỉ có Clarke trở thành tác giả chính thức. Câu chuyện một phần dựa trên nhiều truyện ngắn khác nhau của Clarke. ↩

Đây là một cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng của nhà văn người Anh Arthur C. Clarke được xuất bản lần đầu tiên vào năm 1973. Lấy bối cảnh những năm 2130, câu chuyện liên quan đến một phi thuyền ngoài hành tinh hình trụ dài 50 x 20km (31 x 12mi) đi vào Hệ Mặt trời. Câu chuyện được kể dưới góc nhìn của một nhóm nhà thám hiểm chặn con tàu trong nỗ lực mở khóa những bí ẩn của nó. Cuốn tiểu thuyết đã giành được cả hai giải thưởng Hugo và Nebula ngay khi phát hành. ↩

Thang máy vũ trụ là một dạng phương tiện đề xuất thay thế tên lửa và tàu con thoi để đưa con người vào vũ trụ mà theo các nhà khoa học thì trong khoảng 50 năm nữa nó sẽ rất phổ biến. ↩